

“ချစ်သွေးယုက်နွယ် သိုင်းပင်လယ်”

လူသူအရောက်ပေါက်နည်းလှသည့် စိမ်းမြောင်နေသည့် တောတန်း ...

ခပ်ရေးရေးရှိနေသည့် လူသွားလမ်းလေး၏ ချိုင့်ခွက်ထဲတွင် ဝပ်နေသော မြေဘုတ်ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းထောင်ကာ ပုစိန် နေအောင် ထပျံပြေးသွားကြသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောစပ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း မြင်းခွာသံများကြားကာ မြင်းနှစ်စီးက ပြေးထွက်လာ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် မြင်းနှစ်စီးနောက်တွင် နောက်ထပ် မြင်းစီးလာသူများက နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ရင်ပေါင်တန်းကာ ခပ်သော့သော့နှင့်လာကြသည်။ ဟော .. မြင်းစီးသမားတွေချည်းပဲတော့ မဟုတ်။ မြင်းစီးသမား ခြောက်ယောက် ထွက်လာပြီး နောက်တွင်တော့ အလုံပိတ်မြင်းရထားတစ်စီးက ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤမျှလောက် တောကြမ်းမြေကြမ်း ခရီးကို ရွေးကာ ခရီးနှင့်လာကြသည် ဆိုကတည်းက သာမန်လူများ မဟုတ်ကြသည်က သေချာလှချေ၏။ ဤ အချက်ကို မြင်းစီးသမားတိုင်း ကိုယ်စီတွင် ဆောင်ယူလာသည့် ဓါးရှည်များ၊ အဲမောင်းများက သက်သေခံနေသည်။ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ....

အသက်၅၀ကျော် အရွယ်ရှိမည့် လူကြီးတစ်ဦးသည် အလုံပိတ် မြင်းရထား၏ နောက်ဘက်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမပြတ်ကြည့်ကာ မြင်းကို ခပ်သော့သော့ စီးနှင်းလာသည်။ လူကြီး စီးလာသည့် အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီး၏ ဘေးတွင်တော့ လုံတံကြီး တစ်ချောင်းက ချိတ်ကာ ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ အဆိုပါ မျက်နှာထားတည်ကြည်နေသော လူကြီးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ စီးလာသည့်သူကတော့ ဓါးရှည်နှစ်လက်ကို ကျောတွင်ယှက်ကာ လွယ်ထားသည့် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်။

“တပ်မင်းကြီး ... ရှေ့တစ်ထောက်ရောက်ရင် ခဏနားကြရအောင်လားဗျာ .. လူတွေရော မြင်းတွေရော အတော်ပန်းနေကြပြီ ...”

တပ်ဗိုလ်လေးဖြစ်သူ စောသာ၏ စကားတွင် တပ်မင်းကြီးဗလမင်းထင်သည် သူ့လူတွေကို စောင်းငဲ့ကာ ကြည့်မိ၏။ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်သည်။ ရွှေနန်းတော်ရှင်၏ အမိန့်နှင့် သူတို့မှာ နေမအား ညမအား ခရီးထွက်လာကြတာ ဘာလိုလိုနှင့် တစ်လကျော်ကျော်ပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အသွားတုန်းကလဲ အသွားခရီးမို့ ဒုန်းစိုင်းကာ သွားခဲ့ပြီး အခုအပြန်ကျတော့လဲ စိတ်လောနေသည်မို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာကြသည်ဖြစ်ရာ တကယ်ဆို သူတို့ အတော်မောပန်းနေကြသည်သာ။

“ကောင်းပြီလေ ... စောသာ ... ဒီတောင်ကွေ့ကျော်ရင် တစ်ထောက်နားကြတာပေါ့ ..”

ခရီးတလျှောက်လုံး ကျောက်ရုပ်အလား တည်ကြည်သည့် မျက်နှာသေနှင့် တချိန်လုံးဖြစ်နေသော တပ်မင်းကြီးဆီကနေ ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း စကားသံကြားမှ တပ်ဗိုလ်လေး စောသာသည် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ကာ ချရသည်။ နှစ်အတော်ကြာ လက်တွဲခဲ့ဖူးသည်မို့ တပ်မင်းကြီး ဗလမင်းထင်အကြောင်း သူကောင်းကောင်းကြီးသိ၏။ ယခု သူတို့နှင့်အတူ ခရီးနှင့်လာကြသည့် လက်ရွေးစင်ရဲမက်တွေတောင် သူ့လောက် တပ်မင်းကြီး အကြောင်းမသိချေ။ မသိဆို သူတို့က နန်းနေပြည်တော်ထဲမှ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ဝင် သပ်သပ်တွေသာ။ မိမိနှင့် တပ်မင်းကြီး နှစ်ဦးသာ သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးကြသူများ ဖြစ်၏။

ဗလမင်းထင်သည် တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကတွင် လုံစကြာသိုင်းနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။ ဤအချိန်တုန်းက မိမိက အညတရ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ တစ်ရက် စောသာတစ်ယောက် ရန်သူတော်တစ်ဦး၏ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှုကြောင့် အသက်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့ချိန်တွင် ဗလမင်းထင်က ဝင်ရောက်ကယ်တင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်ကတည်းက သူနှင့် ဗလမင်းထင်သည် အတူတကွ ရှိလာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး ရွှေနန်းတော်ရှင်က ဗလမင်းထင်ကို တပ်မင်းကြီး အဖြစ် ခေါ်ယူမြှောက်စားသည့် အချိန်တွင် မိမိပါ နန်းတော်တပ်ဖွဲ့ထဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

စောသာသည် တပ်မင်းကြီး၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေရင်းမှ ခရီးတလျှောက်လုံး သူသိချင်နေသည့် အကြောင်းအရာကို အရဲစွန့်ကာ မေးမိ၏။

“တပ်မင်းကြီး ... ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်သိချင်လို့ မေးလို့ရမလား ..”

စောသာ၏ စကားတွင် ဗလမင်းထင်သည် သူ့ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ် ငြိမ့်ပြ၏။ သဘောကတော့ သူ၏ အမေးကို ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းပင်။

“ဒီခေါင်းတံလားထဲက ... အမျိုးသမီးငယ်က .. ကျွန်တော်မျိုးတို့ အရှင်သခင်မလေးကို ဘယ်လိုကယ်နိုင်မှာလဲ .. ဒီအကြောင်းလေးများ သိပါရစေလား .. တပ်မင်းကြီးခင်ဗျာ ”

“အင်း ... ဒီအကြောင်းတွေက ပြောရရင် တော်တော်ရှည်မယ် .. စောသာရေ ... မင်းလဲ သိမှာပါ .. ငါတို့ရဲ့ သခင်မလေး သီရိကလျာ မင်းသမီးလေး ခံစားနေရတဲ့ နာတာရှည် ဝေဒနာကို ... အခုဟာက ... အတိုချုံးပြောရရင် .. ငါတို့ သယ်လာတဲ့ မိန်းကလေးက သူမရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ် ဆိုတာပဲ ကွာ .. နောက် နားတော့မှ . . အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ ..”

ဗလမင်းထင်၏ အတိုချုံးရှင်းပြမှုတွင် စောသာသည် တပ်မင်းကြီးအကြောင်းသိနေသူ ပီပီ နောက်ထပ် ဆက်မမေးတော့ချေ။ နှုတ်ကသာ ဆက်မမေးသော်လဲ သူ၏ ခေါင်းထဲတွင်တော့ အတွေးစတွေက ပျံ့လွင့်ကာ အဖြေကို မိမိဘာသာ မိမိ ရှာဖွေနေမိသည်။

မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းတွင် နန်းစိုက်သည့် အဝနေပြည်တော်၏ ရွှေနန်းတော်ရှင်တွင် ချစ်လှစွာသော သမီးတော်လေး တစ်ပါးရှိ၏။ အင်မတန်မှ ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော အလှပိုင်ရှင်လေးမို့ သီရိကလျာဟု မင်းတရားကြီးက အမည်တော်တပ်ကာ ပေးထားလေ၏။ သီရိကလျာ မင်းသမီးလေးသည် အစစ အရာရာ ပြည့်စုံသည့် ဘဝနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော်လဲ ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာ မပေးသည့်အတွက် ၎င်း အပျိုဖော်ဝင်အရွယ် ရောက်သည့်အချိန်တွင် ထူးဆန်းလှသည့် နာတာရှည် ရောဂါဝေဒနာ တစ်မျိုးကို ခံစားရကာ အိပ်ယာထ လဲသည့် ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နန်းတွင်းရှိ သမားတော်များ အပြင် တတိုင်းပြည်လုံး ရှိရှိသမျှ သမားအကျော်အမော်များကို ခေါ်၍ ကုသခဲ့သော်လဲ ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသည့် အဖြစ်အထိ မည်သူမျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြချေ။ လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်ကမှ ရွှေနန်းရှင်၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီးဖြစ်သူ ဦးအဂ္ဂက မောရမ်းပြည်တွင် ဇာတ်မြုပ်ကာ နေထိုင်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော

သေသူရှင်စေသမားတော်ကြီး ဦးရာဖြိုးကို ရှာဖွေကာ ပြသခဲ့မှ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းသည့် အရိပ်အငွေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဦးရာဖြိုးရောက်ရှိလာပြီး တစ်ပတ်အကြာ၌ ရွှေနန်းတော်ရှင်က ၎င်းယုံကြည်စိတ်ချရသည့် တပ်မင်းကြီး ဗလမင်းထင်ကို ခေါ်ကာ ဤလျှို့ဝှက်ခရီးကို စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ စောသာတို့ ရွှေနန်းတော်က ထွက်လာတုန်းက ဘာအကြောင်းရယ်လို့ မသိရှိခဲ့သော်လဲ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားက နှင်းဖုန်းနေသည့် ဒေသအခေါ် ရက်တစ်ရာတောင်ထိပ်က သဘာဝကျောက်ဂူကြီးထဲ အရောက်တွင်တော့ အကြောင်းရင်းကို သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ ဒါ့အပြင် ကျောက်ဂူစောင့်ဟု ထင်ရသည့် နှင်းလူဝံကြီးများနှင့် သူတို့တွေ အသည်းအသန် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသေးသည်။ ဤသည့်ကြောင့် အလာတုန်းက အယောက်နှစ်ဆယ်ပါသည့် သူတို့ တပ်ဖွဲ့သည် အခုတော့ လူတစ်ကျိပ်သာ ကျန်တော့သည်။ ဤမျှလောက် အသက်သွေးချွေးရင်းကာ ဆောင်ယူလာခဲ့ရသည့် အရာကား အခြားမဟုတ်။ သက်ရှိလူသားဟုလဲ ပြောရခက် သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟုလဲ ဆိုရခက်သည့် ကျောက်ဂူ၏ အလယ်က မြင့်မားလှသည့် ကျောက်စိမ်းကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် မှန်ပေါင်းချောင်နှင့်ထည့်ကာထားသည့် အင်မတန်မှ နုနယ်လှပသည့် အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦး ရုပ်ကလပ်ပင်။ အခုတော့ အဆိုပါ မှန်ပေါင်းချောင် ခေါင်းတံလားသည် သူတို့ ရှေ့က သွားနေသည့် မြင်းရထား၏ အထဲတွင် ရောက်ရှိကာ အဝနေပြည်တော်သို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာချေပြီ ဖြစ်သည်။

“ပုန်း”

စောသာ၏ အတွေးကို ပြတ်တောက်သွားစေသည့် အရာကား မြေနီလမ်းကလေးပေါ်သို့ ပိတ်ကျလာသည့် လမ်းဘေးက သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း လဲကျသည် မဟုတ်။ အပင်ကြီး၏ အရင်းပိုင်း နေရာသည် လွှနှင့် တိုက်ဖြတ်ထားသလို တိတ်စိတ်ရှိ ပြတ်နေသည်။ ရှေ့ဆုံးတွင် ရှိနေသည့် အရပ်သားဟန် အသွင်ပြောင်းထားသော ရဲမက်တွေ၏ မြင်းတွေသည် ပတပ်ရပ်ကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်၏။ အစောပိုင်းက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် တမဟုတ်ချင်း မြင်းဟီသံများနှင့် ဆူညံသွားသည်။

“ဟေ့ .. သတိထား .. “

“ဝိုး .. ဝိုး ... ဒုတ် .... အား ....“

တပ်မင်းကြီး၏ စကားမဆုံးခင်တွင်ပင် တဂိုဏ်းပြည်သံများနှင့် အတူ မဲနက်သောမြားတံများက ပလူပျံသလို သူတို့ရှိရာသို့ ပျံ့ဝဲကာ ကျလာသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ ဖြစ်သွားရှာသူများက ရှေ့က သွားနေသည့် မြင်းသည်တော်များ ။ ဘာမှ ခုခံချိန် ပြင်ဆင်ချိန်တောင် မရလိုက်။ လေဟုန်းခွင်းလာသည့် သေမင်းတမန် မြားတွေက ချက်ကောင်းကို ထိမှန်ကာ မြင်းပေါ်ကနေ ပျက်ကျကုန်ကြ၏။ အဆစ်ပါသွားသူက မြင်းရထားခေါင်မိုးပေါ်က မြင်းလှည်းမောင်းလာသည့် ရဲမက် ။ ရင်ဝတွင် မြားနှစ်စင်း ဆွဲကာ အားခနဲ အော်ပြီး ရထားပေါ်ကနေ အောက်ကျသွား၏။ ထိန်းသူမဲ့သည့် မြင်းရထားသည် ကန့်လန့် ပြတ်ကာ ခံနေသည့် သစ်ပင်ကြီးကြောင့် အလိုလို ရပ်တန့်သွား၏။

“တောက် ... ဘယ်က ကောင်တွေမှန်း မသိ ..“

စောသာသည် နောက်ကျောက ခါးကို ဆွဲထုတ်ရင်း ရေပက်မဝင် လှည့်ပတ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်လိုက်ရသည်။ မြားတံများ ထွက်လာရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက တောင်စပ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ဒေါသအချောင်းချောင်း ထွက်နေသည်။ သူတို့နောက်က ကျန်သည့် ရဲမက်များကလဲ သူနည်းတူ မြားတံများ မထိရအောင် သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။ တပ်မင်းကြီး ဗလမင်းထင် တစ်ယောက်သာ သူ၏ အုန်းခွံရောင် မြင်းပေါ်တွင် ရပ်နေရင်း သူ့ဆီဦးတည်လာသည့် မြားတံများကို ကိုယ်ကို အသာယိမ်းကာ ရှောင်ရင်း သိမ်းစွန့်ငှက်ကဲ့သို့ စူးရဲသော မျက်လုံးများနှင့် ရှေ့တူရှုကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ခဏအကြာတွင်တော့ မြားတံများ ကျလာမှုက ရပ်စဲကာ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မြင်းရထား၏ ပေါင်းမိုးတွင်တော့ မြားတံတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ...။

“တူ ... တူ ... တူ...”

“ဝေး .....ကျား .....ယား ..”

အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ချက်ချင်းပင် နှိမ့်တံသံ အချက်ပေးသံများနှင့် ဆူညံသွားပြီးနောက် တောင်စပ်ရှိ သစ်ပင်တွေနောက်ကွယ်မှ အနက်ရောက်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူများသည် အုံနှင့်ကျင်းနှင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဗလမင်းထင်သည် လွန်စွာမြန်လှသော အရှိန်နှင့် ပြေးလာကြသည့် လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင်ထားသည့် လူများကြားမှ လွင့်ထူထားသည့် အလံတိုင်ကို မြင်ကာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ တလူလူလွင့်နေသည့် အနက်ရောင် အောက်ခံပိတ်စပေါ်တွင် အဖြူရောင် အရိုးခေါင်းပုံ အရုပ်က ကြောက်မက်ဖွယ် ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည်။

“ဟင် ... မရဏဂိုဏ်း .... စောသာ ... ရထားကို လွှတ်အောင် မောင်းထွက် ..”

“အားလုံး .. တက် ...”

တပ်မင်းကြီး ဗလမင်းထင်သည် စောသာကို အမိန့်ပေးပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင် မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ ကန့်လန့်ဖြတ်လဲနေသည့် သစ်ပင်ကြီးကို ကျော်ကာ တဟုန်ထိုး ရှေ့သို့ မောင်းထွက်လိုက်၏။ မြင်းကုန်းနှီးတွင် ချိတ်ထားသည့် လုံတံအသွားက နေရောင်တွင် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စောသာလဲ အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ပဲ ရှေ့က မြင်းရထားပေါ် ခုန်တက်ကာ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ လမ်းဘေးကနေကွေ့၍ သစ်ပင်ကြီးကို ရှောင်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကသည့် ရထားလုံးကို တက်သုတ်ရိုက်မောင်းနှင်ရင်း ဘယ်နှယ့် မရဏဂိုဏ်းနှင့်မှ လာတိုးရတာလဲဆိုကာ ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်နေမိ၏။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများနေပြီမို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် စိတ်မရှိသည့်တိုင် ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တော့ ရှိနေ၏။

စောသာ စိုးရိမ်မည်ဆိုလျှင်လဲ စိုးရိမ်ချင်စရာပင်။ မရဏဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကတွင် ခိုးဆိုးလုယက်မှုနှင့် ကျော်ကြားသည့် အဖွဲ့ဖြစ်၏။ လူအင်အားတောင့်တင်းသည်နှင့်အမျှ အဖွဲ့ဝင် အားလုံးလိုလိုသည် သိုင်းပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့်တော့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် ၎င်း၏ မိစ္ဆာလက်ဝါးသိုင်းပညာကြောင့် မရဏဂိုဏ်းသည် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း လူအများ အော့နှလုံးနာစရာ လမ်းခါးမြဂိုဏ်း အဖြစ် မကောင်းသည့်နေရာတွင်

ကျော်ကြားလာခဲ့ပေ၏။ မရကဂိုဏ်း၏ လက်ချက်နှင့် အသက်ပျောက်ခဲ့ရသူ ဘဝဆုံးပါးခဲ့သူများက မရေတွက်နိုင်တော့။ ခက်သည်က မရကဂိုဏ်းသည် တစ်နေရာထဲတွင် အမြဲရှိမနေ။ တစ်တောဝင် တစ်တောထွက် နေရာအမြဲ ပြောင်းနေကြသည် ဖြစ်ရာ ဒီဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲချင်သည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားများနှင့် တရားဥပဒေဘက်တော်သားများသည် ယနေ့ထက်တိုင် ခြေရာမခံ မိကြသေးချေ။ အခုတော့ သူတို့နှင့်မှ ထိပ်တိုက်လာတိုးချေပြီ။

“ကျား”

“ချင်.. ချင် ...”

ရှေ့ဆုံးက သွားနေသည့် ဗလမင်းထင်သည် ပြေးထွက်လာသည့် လူတွေထဲမှ လူနှစ်ယောက်၏ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ချင်းကို ခံနေရ၏။ တကိုယ်လုံး မျက်နှာပါမကျန် အဝတ်တွေနှင့် ဖုံးထား၍ မည်သူတွေမှန်း မသိသော်လဲ ဗလမင်းထင်၏ တရိုးပိုးမြည်နေသည့် လှံတံကို အချက်ကျကျ ကာကွယ်နိုင်သည်ကို ကြည့်၍ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူများ ဖြစ်မည်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးကား မရကဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်လာသူများပင်။

“မြင်းရထားကို မလွတ်စေနဲ့ ... ရအောင် လု.. “

မီးရှည်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ဗလမင်းထင်၏ လှံချက်ကို အကွက်ကျကျ ခုခံနေရင်းမှ ညာဘက်ကလူသည် သူ့လူတွေကို လှမ်းအော်ကာ ပြော၏။ သူ့အော်သံ နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုလူနောက်က ပါလာသည့် လူတွေထဲမှ လူနှစ်ယောက်သည် မြင်းရထားပေါ်ကို ပျံ့ဝဲကာ ရောက်လာသည်။ စောသာသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို မလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မီးရှည်နှင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။ သူ့မီးက မြေလိမ်မြေကောက် သဏ္ဍာန် ဂွေယမ်းကာ လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲနေသူ နှစ်ယောက်ဆီသို့ တိုးဝင်သွား၏။ အဆိုပါ လူနှစ်ယောက်သည် မြင်းရထားပေါ်သို့ ကျလာသော်လဲ အသက်တော့ ပါမလာတော့ချေ။ ဒါပေမယ့် သူလဲပဲ မလွတ်။ ဘယ်ဘက်က ခုန်ဝင်လာသူ၏ မီးက သူ့ပုံဖျားကို ထိုးမိသွား၏။ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည့် ဒဏ်ရာကို အံကျိတ်ကာ တင်းခံရင်း မြင်းရထားကို ဆက်မောင်းထွက်၏။

“မလွတ်စေနဲ့ ဟေ့ ... လိုက် .. လိုက်ကျ ..”

ဗလမင်းထင်သည် သူ၏ နာမည်ကျော်လှံစကြာသိုင်းနှင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေသည့်လူကို ထိုးလိုက်၏။ တစ်ဖက်က အင်အားများလှသဖြင့် သူတို့တွေ ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ မလွယ်သည်ကို သတိထားမိ၏။ စောသာတစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ထိုအခိုက် သူ့မြင်းကြီးသည် နာနာကျည်းကျည်း အော်မြည်ကာ လဲကျသွားလေ၏။ ခေါင်းဆောင်လာသည့် လူနှစ်ယောက်ထဲမှ ဘယ်ဘက်က လူက မြင်း၏ ရှေ့ခြေထောက်များကို စက်ဝိုင်းပုံ လက်နက်နှင့် ပြစ်ကာ ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဗလမင်းထင် ဒေါသ အချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

“သေပေတော့ .. “

မြေပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည့် ဗလမင်းထင်သည် ဘယ်ဘက်က ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် လူကို သူ့လှံတံသွားနှင့် ထိုးလိုက်၏။ သူ့လှံတံသွားက ထိုသူ၏မျက်နှာကို ထိုးမိမလို ဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ညာဘက်တွင် ရှိနေသည့် လူလက်ထဲမှ ခါးရှည်က သူ့နှံကြားကို ထိုးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ အရှိန်ကပြင်းလှသည့် အပြင် ထိုးဝင်လာဟန်က ရှုပ်ထွေးလှသည်မို့ အထင်မသေးပုံတော့ပဲ ကိုယ်ကို ပတ်ကာ ရှောင်လိုက်ရ၏။ တဆက်တည်း မိမိ၏ လူတွေကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရာ အခြေအနေမကောင်းသည်ကို တွေ့နေရ၏။ သူနှင့်အတူပါလာသည့် ရဲမက်တွေသည် နန်းတော်ထဲမှ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားများ ဖြစ်သော်လည်း မရကုန်သားများ၏ အတင်းဝင် အတင်းထွက် ထိုးခုတ်မှုနှင့် အင်အားချင်း မမျှသည်တွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အသီးသီး ရနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် မေးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင် အံ့ကို တင်းတင်းကျိတ်ကာ လှံတံကို တမျိုးပြောင်း၍ လှည့်ပတ်လိုက်သည်။

“ကြိုးကြာ သတိထား ...“

ခါးရှည်ကိုင်ဆွဲထားသူသည် ဗလမင်းထင်၏ သိုင်းကွက်ကို အမြင်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် ဘယ်ဘက်က ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လူကို လှမ်းအော်ကာ သတိပေး၏။ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လူသည် သူ့ဆီဝင်လာသည့် ဗလမင်းထင်၏ လှံတံသွားကို မရှောင်ပဲ သူ့လက်ထဲက စက်ဝိုင်းပုံလက်နက်ကို ထောင်ကာ ခံလိုက်သည်။ ဗလမင်းထင်က အတွင်းအားအပြည့်သုံးကာ ထိုးလိုက်သည့် လှံချက်မို့ အရှိန်ကပြင်းလှသည်။ စက်ဝိုင်းပြားကို ထိုးဖောက်ကာ လှံတံသွားကာ မျက်နှာကို ထိုးဝင်သွား၏။

“ဟင် .. မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါလား ..“

“ဒုတ် .. အီး ..“

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်လူသည် လက်ထဲက စက်ဝိုင်းပြားနှစ်ချက်ကို လွှတ်ချကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ရှောင်သွားသဖြင့် လှံတံက မျက်နှာကို မထိုးမိသော်လည်း မျက်နှာကိုစည်းထားသည့် ပုဝါစနှင့် လှံတံသွား ညီကာ ကျွတ်ထွက်သွား၏။ နုနယ်လှပသည့် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာလေးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ ဗလမင်းထင်သည် တဒဂံမျှ ကြက်သေသေသွားမိ၏။ ထိုအချိန်လေးတွင် သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့် နောက်ကလူသည် အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းကာ သူ့နောက်ကျောကို ခါးနှင့် ခုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်း ... မင်း ..“

တချိန်က သိုင်းလောကတွင် လှံစကြာသိုင်းနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဗလမင်းထင်တစ်ယောက် မယုံနိုင်သော မျက်လုံးနှင့် သူ့ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ ခါးနှင့် ခုတ်လိုက်သည့် လူကို ကြည့်၏။ အဆိုပါလူသည် သွေးစက်စက်ကျနေသည့် ခါးရှည်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မြေစိုက်ကိုင်ထားရင်း သူ့မျက်နှာကို ကွယ်ထားသည့် မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ ဗလမင်းထင် နောက်ဆုံးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကား ခန့်ညားချောမောသည် လူရွယ်တစ်ဦး၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ ဘယ်သူနည်း .....

မုန်တိုင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့လူတစ်ယောက်က ကုန်သည်ဟု ထင်ရသည့် အဖွဲ့ဘက်မှ ဓါးသမား တစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံး လတ်စသတ်လိုက်တာကို တွေ့ရသည်။ အစောပိုင်းက သာယာနေသည့် မြေနီလမ်းကလေးသည် အခုတော့ သေဆုံးသွားသူများ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်ကျသည့် သွေးစက်များနှင့် ထင်းထင်းနီနေလေတော့သည်။

“ဆရာတိုင်း ..”

“ဟိုမှာ .. မြင်းလှည်း ပါလာပြီ ..”

မုန်တိုင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်စပ်ကနေ ပြန်ထွက်လာသည့် မြင်းလှည်းကို ကြည့်ကာ ၎င်း၏ သုန်မှုန်နေသည့် မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ပြန်ကြည်လင်သွား၏။ တော်သေး၏။ ဒီမြင်းရထား လွတ်သွားလျှင်ဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သူဘယ်လို ရှင်းပြရမယ်မှန်း မသိတော့။ လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် အသုံးမကျရကောင်းလားဆိုကာ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသံကာ အရင်ထွက်လာမည် ဖြစ်၏။

ဟုတ်သည်။ မုန်တိုင်း .. မရကဂိုဏ်းတွင် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာသည်မှာ သိပ်မကြာသေး။ တိတိကျကျပြောရရင် အချိန်တစ်လသာ ရှိသေးသည်။ အရင် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်သူ မီးဘီလူး တိုက်ပွဲတွင် ကျသွားလို့ လစ်လပ်သွားသောနေရာတွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အမိန့်နှင့် သူ့ကိုခန့်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်ဆို နှစ်ဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးသည့် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အိမ်မက်တစ်ခုပင်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ သမီးဖြစ်သူ ကြိုးကြာ၏ တောင်းဆိုမှုကလဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်နေသည်ဆိုတာကို သူနားလည်သည်။ အမှန်ဆို သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတိအလင်း လက်မထပ်ရသေးသည့်တိုင် သမီးရည်းစားမကျ လင်မယားမကျ ဘဝသို့ ရောက်နေသည်မှာ စခန်းက လူတော်တော်များများ သိနေကျသည့် အချက်ပင်။

“ကိုကို .... ကြိုးကြာတို့ဘက်က ငါးယောက်တောင် ကျသွားတယ် .. ကျားကြီးလဲ ပါသွားတယ် ..”

လူရွယ်သည် ကြိုးကြာဆိုသည့် မိန်းမချောလေး၏ စကားတွင် သူ့မျက်နှာသည် မူလအတိုင်း သုန်မှုန်သွားပြန်၏။ လူ့အသက်ဆိုတာ ဖက်ရွက်လောက်မျှ တန်ဖိုးမထားသူမို့ လူသေသွားတာ မုန်တိုင်းအတွက် မဆန်းပေမယ့် ပထမဆုံး သူဦးဆောင်၍ တိုက်ခိုက်သည့် ပွဲတွင် သူတို့ဘက်က ဒီလောက်တောင် အကျအဆုံးများမည်မှန်း မထင်ထားချေ။ ရိုးရိုး သာမန်ကုန်သည်ဟု ထင်ထားသည့် အဖွဲ့သည် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သိုင်းပညာကောင်းသူတွေ ဖြစ်နေရသနည်း။ သူကိုယ်တိုင် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်၏ သိုင်းပညာ အမွေကို တဖက်ကမ်းခတ်အောင် ရရှိထားသည့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားမို့ တစ်ဖက်ကလူတွေ၏ ပညာအဆင့်အတန်းကို ရိပ်မိ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ခါးချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားသည့် လုံသမားလူကြီး၏ သိုင်းပညာက မသေးလှချေ။ တောက် တစ်ချက်ကို ပြင်းစွာခေါက်ရင်း အနားသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် မြင်းရထား၏ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင် “

သည်တခါတော့ ဝိုင်းကာ ကြည့်နေကြသည့် မရဏဂိုဏ်းသားများ အားလုံးလိုလို၏ နှုတ်မှ အာမဋီတ်သံက တညီတည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူတို့ထင်ထားသလို မြင်းရထားသည် ရွှေတွေ ငွေတွေ သယ်ဆောင်ထားခြင်း မရှိ။ ရှိနေသည်က မြင်းရထားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တင်ကာထားသည့် မှန်သားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းတံလား တစ်ခု။ အဆိုပါ ခေါင်းတံလားထဲတွင်တော့ အိပ်မောကျနေသည့် အလား ထင်မှတ်မှားရမည့် ကြွေရုပ်လေးသမျှ လှပချောမွေ့သည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းက အစိမ်းရောင် ပိုးထည်စလေး ခြုံကာ ရှိနေသည်။ လွှားကာ ရှိနေသော ပိုးထည်စက ပါးပါးလေးမို့ ယမင်းရုပ်လေးပမာ အချိုးအစားကျနေသည့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်ကပ်ကာ အမိုအဝင်း အရှိက်အကွေ့တွေကို အတိုင်းသား ဖော်ပြနေသည်။

“ကိုကို .. ဒါ က ဘာလဲ .. ဘယ်သူ့အလောင်း မှတ်လို့ .. ဒီလောက်တောင် အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ သယ်လာတာလဲ ... ကြိုးကြာတို့တော့ သတင်းကြားမိတာ မှားပြီထင်တယ် ...”

မုန်တိုင်းသည် သူ့ဘေးနား ကပ်ကာလာသည့် ကြိုးကြာ၏ အမေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် မဖြေတတ်ချေ။ သူတို့ရထားသည့် သတင်းအရဆိုရင် ဒီအဖွဲ့သည် အင်မတန် အဖိုးတန်သည့် ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုကို ဆောင်ယူလာရမည် ဖြစ်သည်။ အခုတော့...။ ခေါင်းဆောင်လူရွယ်သည် မြင်းလှည်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း သူ့လူတွေဘက်လှည့်ကာ ..

“အားလုံး ..နားထောင် ...ဒီခေါင်းတံလားက ဘာမှန်းမသိပေမယ့် စခန်းကို သယ်သွားပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တင်ပြရမယ် .. တော်ကြာနေ ငါတို့ကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေမယ် .. မင်းတို့ အားလုံး သေနေတဲ့ သူတွေဆိုမှာ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေ ပါသေးလား ဆိုတာ ရှာကြ .. မြန်မြန်လုပ် .. “

မုန်တိုင်း၏ အမိန့်ပေးသံတွင် သို့လောသို့လောနှင့် တွေးနေကြသည့် မရဏဂိုဏ်းသားများသည် ချက်ချင်းပင် အသက်ဝင်လာကာ နီးစပ်ရာ အလောင်းတွေထဲမှ ပါသမျှ ပစ္စည်းတွေကို နှိုက်ကာရှာဖွေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် မုန်တိုင်းသည် မြင်းရထား ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ကြိုးကြာဆိုသည့် မိန်းမပျိုလေးကလဲ ပျံလွှားမလေးပမာ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ မြင်းရထားခေါင်းမိုးပေါ် ခုန်တက်ကာ သူနှင့်အတူ ပူးကပ် ထိုင်ရင်း စခန်းဘက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

XX

မရဏဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်စခန်း ...

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် ခန်းမအလယ်တွင် ရှိနေသည့် ခေါင်းတံလားကို ကြည့်ကာ အတွေးတွေ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေ၏။ ရင်ပတ်အထိရောက်အောင် ရှည်ကျနေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူများကို အသာလက်ဖြင့် သပ်ရင်း သူ၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးသည် ခေါင်းတံလားထဲရှိ အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းဘေးတွင် ရှိနေသည့် ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပုလွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါ .. ဒါ ...

ကြိုးကြာသည် ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာအမူအယာ အပြောင်းအလဲကို ကြည့်ကာ မှန်ပေါင်းချောင်နားသို့ ကပ်ကာ တိုးသွားမိ၏။

“ဖေဖေ ... သူက .. ဘယ်သူမို့လို့လဲ ဟင် ..”

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် အနားရောက်လာသည့် သမီးဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်၏။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မှတ်ဆိတ်မွေးတွေကို တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီးမှ သမီးနှင့်အတူ နောက်နားတွင် ကပ်ကာ ရှိနေသည့် မုန်တိုင်းကို လက်ပြကာခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခန်းမဘေးတွင် အစီအရီချထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးနောက် ..

“ဖေဖေ ခန့်မှန်းတာ မမှားဘူးဆိုရင် .. ဒီအမျိုးသမီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ရာကျော်တုန်းက သိုင်းလောကတစ်ခွင်မှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ နဂါးမယ်လေး ဆိုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ် .. ဒီအကြောင်းတွေဟာ တကယ်တမ်းတော့ သိုင်းလောကမှာ ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် ပြောနေကြပေမယ့် ဘယ်သူမှတော့ တိတိကျကျတော့ မသိကြဘူး .... ဖေဖေ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ ဆိုတာတောင် .. ရုပ်အလောင်းရဲ့ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းပုလွေကြောင့်ပဲ ... ဖေဖေသိရသလောက် နဂါးမယ်လေးရဲ့ နဂါးရေသောက် ပုလွေသိုင်းကွက်ဟာ တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်စံရှားလို့ နာမည်ကြီးခဲ့တယ်ကွ ..”

“ဒါဆို သူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ .. သေသွားရတာလဲ .. ဖေဖေ ..”

သမီးဖြစ်သူ၏ အမေးတွင်တော့ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ .. ဖေဖေလဲ မသိဘူး .. သမီး ... ဖေဖေသိတာကတော့ နဂါးမယ်လေးဟာ အဲဒီခေတ်တုန်းက မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းမှာ ရှမ်းရှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ နဂါးမင်းစံအိမ်နဲ့ တနည်းတဖုံ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာပဲ .. ဒါ့အပြင် ဖေဖေလဲ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး ..ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ နှစ်ရာနဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီမို့ ဘယ်သူမှ ထဲထဲဝင်ဝင် မသိကြဘူး .... အခု ဖေဖေတို့အတွက် အရေးကြီးတာက .. ဒီအလောင်းကို သယ်လာကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာပဲ ..”

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် သူ၏ စကားကို ခဏရပ်ကာ အခုထက်ထိ စကားပိုင်းကို မပါသေးသည့် မုန်တိုင်းကို လှမ်းကြည့်၏။

“မုန်တိုင်း .. မင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ လူရဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို မှတ်မိလား ..”

“မှတ်မိပါတယ် .. ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ..”

“ဒါဆို ငါ့ကို ပြန်ကစား ပြစမ်း ..”

မုန်တိုင်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ ခန်းမအလယ်ကို လျှောက်သွား၏။ ထို့နောက် စိတ်အာရုံကို စုစည်းလိုက်ပြီး သူနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ဗလမင်းထင်၏ လှံသိုင်းကွက်တွေကို တစ်ကွက်ချင်း ပြန်လည်ကစားပြ၏။ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် မုန်တိုင်းလှုပ်ရှားနေသမျှကို မျက်တောင်ပင် မခတ်ပဲ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူတွေကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ကြည့်နေ၏။ သူ ဒီကောင်လေးကို သဘောကျသည့် အချက်က ဒီကြောင့်ပင်။ မုန်တိုင်းသည် ဘယ်လိုပီဇန့်နှင့် မွေးဖွားလာသည်မသိ။ သူမတူအောင် ထူးခြားသည့် အရည်အချင်းက မည်သည့် သိုင်းကွက်မဆို

တစ်ကြိမ်ကစားပြလိုက်ယုံနှင့် သူ့မှတ်ဉာဏ်က ဤသည်မရွေးမှတ်မိကာ ပြန်လည်၍ အသုံးပြုနိုင်ခြင်းပင်။ ယခုလဲ ဗလမင်းထင်၏ သိုင်းကွက်တွေကို လုံတံ အနှုတ်အသိမ်းက အစ ပြန်ကစားပြနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး ကြိုးကြာကို လုံနှင့်ထိုးလိုက်သည့် သိုင်းကွက်ကို သရုပ်ပြပြီးနောက် မုန်တိုင်းသည် ခန်းမအလယ်တွင် ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ ရပ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ ပြန်ကြတော့ .. ကင်းသမားတွေကို သတိပေးရယူနဲ့ စောင့်ခိုင်းထားလိုက် ..”

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် အဆိုပါ စကားကို ဆိုပြီးနောက် နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောတော့ပဲ အတွင်းခန်းဘက်သို့ လျှောက်ကာ ဝင်သွား၏။ ဖခင်ကြီး ထထွက်သွားသည့်နောက် ကြိုးကြာသည် ခန်းမအလယ်တွင် ရှိနေသည့် မုန်တိုင်းဆီသို့ ကန့်ကလျလျှောက်ကာလာ၏။ အမှန်ဆို ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်သည့် ဒီအမျိုးသမီးဖြစ်သူ၏ အလောင်းကြောင့် သူတို့ အချိန်တော်တော်ပုပ်သွားသည်လေ။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်က မုန်တိုင်း၏ ပထမဆုံး မရုဏ်ဂိုဏ်းကို ခေါင်းဆောင်ကာ ပွဲဦးထွက် လုယက်သည့်ပွဲမို့ သူတို့ အောင်ပွဲခံရမည့် အချိန်လေ....။

မုန်တိုင်းနှင့် ကြိုးကြာသည် လက်ချင်းတွဲကာပင် မုန်တိုင်းအတွက် သီးသန့်ပေးထားသည့် အခန်းလေးသို့ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာခဲ့မိ၏။ ဒီအခန်းလေးတွင် နှစ်ဦးသား ချစ်တင်းနှောမိခဲ့ကြသည့် အရေအတွက်က မနည်းတော့သော်လည်း အိပ်ခန်းနှင့် နီးလာလေလေ ကြိုးကြာတစ်ယောက် ရင်ခုန်လာလေလေ ဖြစ်၏။ ဒီလိုဖြစ်ရသည့် သူမ၏ အဖြစ်ကိုလဲ သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်ချေ။ တကယ်ဆို သူမသည် ယောက်ျားသားများချည်း အများစုရှိသည့် မရုဏ်ဂိုဏ်းတွင် ဘာကြောင့်များ အချိန်ရှိသမျှ မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် အေးစက်စက်နိုင်လှသည့် မုန်တိုင်းကိုမှ ရွေးကာ ကြိုက်မည်သည်ဆိုတာ သူမဖာသာ အဖြေရှာမရသည့် ပုစ္ဆာတစ်ခုပင်။ ဖြစ်နိုင်သည်ကတော့ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ် မည်သည့်နေရာက ကောက်ယူမွေးစွားထားသည် မသိသည့် သူ့ကို မိဘမဲ့ဆိုသည့် အသိနှင့်ရော ငယ်ပေါင်းသံယောဇဉ်နှင့်ရောကြောင့် ဖြစ်မည်သာ ထင်ပါသည်။

အခုလဲ ကြည့်လေ။ အခန်းထဲရောက်၍ မိမိက သူ့နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်ကာ နမ်းနေသည့်တိုင် ကိုယ်တော်ချောက စိတ်ပါသလိုလို မပါသလိုလို မထုံတတ်သေး ရှိသေးသည်။ တကယ်ဆို ကြိုးကြာသည်လဲ မှန်ပေါင်းချောင်ထဲက အမျိုးသမီးလောက် မလှသည့်တိုင် သူ့နေရာနှင့်သူ ယောက်ျားသားတွေ မျက်စိကျစရာများနှင့် ပြည့်နေသည့် မိန်းမလှလေး တစ်ဦးဖြစ်သည်လေ။ အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် ဖြစ်၍သာ သူမရင်တွေ ဖင်တွေက သိပ်မထွေးလှသည် ထင်ရသော်လည်း စွဲမက်မှုအပြည့် ပေးနိုင်သည်ကိုတော့ မုန်တိုင်းကိုယ်တိုင် ဝင်ခံထားရသည် မဟုတ်လား။

သူမလျှာက သူ့ပါးစပ်ထဲကို ထိုးဖောက်ကျော်လွှားကာ သူ့လျှာကြီးကို ဆွဲပတ်ခေါ်မှ မုန်တိုင်းသည် စတင်လှုပ်ရှား၏။ သည်လိုဆိုတော့လဲ သူက တကယ် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင်။ သူ၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကြမ်းတမ်းကြီးမားလှသည့် လက်ကြမ်းကြီးတွေက သူမကိုယ်က လျှို ပုက်အစိတ်အပိုင်းတွေကို မုန်တိုင်းကျသလိုပင် တရကြမ်းတိုက်စစ်ဆင်လာသည်။ ကြိုးကြာ တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ရီကာ အသက်ရှူမဝသလိုလို မောသလိုလို ဖြစ်လာရင်း သူမပါးစပ်က တဟင်းဟင်း ညည်းသံလေးတွေ တိုးတိုးညင်သာစွာ ထွက်မြည်လာလေတော့သည်။

“အ ဟင်း ဟင်း .... ရိုး .. ရိုး .. ဟင်း .. ဟင်း“

ကြိုးကြာ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျလာသည့် ကာမတွန်သံလေးတွေသည် မုန်တိုင်း၏ အရှိန်ရကာ တောက်လောင်နေပြီ ဖြစ်သည့် ကာမစိတ်ကို လောင်စာဆီနှင့် ပက်ဖြန်းစေသလိုပင် ဖြစ်စေသည်။ သူသည် သူမကို အခန်းအလယ်တွင် ရှိနေသည့် ကုတင်ဆီသို့ တွန်းကာ ခေါ်လာရင်း လက်ကလဲ သိုင်းဝတ်စုံကို ချည်နှောင်ထားသည့် ခါးကကြိုးစကို ဖြေကာ ချသည်။ ကုတင်နားအရောက်တွင် ကျန်နေသေးသည့် သိုင်းဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်ပြစ်လိုက်ရင်း သွယ်လျလှသည့် သူမ၏ကိုယ်ကလေးကို စွေ့ကနဲနေအောင် ကုတင်ပေါ်သို့ ပြစ်တင်လိုက်သည်။

“အီး .. ကိုကိုရယ် .. ကြမ်းလှချည်လား .. ဖြေးဖြေး လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး .. အရိုးတွေ ကျိုးကုန်တော့မယ် .. တကယ်တဲ...ဟွန့်“

မုန်တိုင်းသည် ကြိုးကြာကို ကုတင်ပေါ်ရောက်အောင် တင်ပြီးပြီးနောက် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိနေသည့် အဝတ်တွေကို တထည်ခြင်း ခပ်မြန်မြန် ချွတ်ပြစ်လိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက နေပူမိုးရွာ မရောင် သိုင်းလေ့ကျင့်ထားခဲ့သူမို့ တောင့်တင်းသည့် သူ့ဗလတွေက မြင်ရသူ ဆန့်ကျင်ဘက် အမျိုးသမီးတို့ ကြက်သီးထစရာ အချိုးကျစွာ ရှိနေ၏။ ကြိုးကြာ ဒါကို မြင်တော့ သူမရင်တွေသည် ဆာလောင်မှုတစ်ခုနှင့် ခုန်လာရပြန်သည်။ သည့်ထက်ပိုဆိုးတာက မုန်တိုင်း၏ သိုင်းဘောင်းဘီ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားချိန်တွင် ပေါ်ထွက်လာသည့် အချောင်းကြီးကြောင့်ပင်။ သူမ မက်မက်မောမော စားလေ့ရှိသည့် ယုန်သားကင်ထက် ပိုမို တပ်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် ကာမအရသာကို ပေးသည့် ဒီအချောင်းကြီးကို သူမ လန့်လဲလန့် တန်းတန်းလဲ စွဲမက်နေသည်မှာ သူမတို့နှစ်ဦး အချစ်နယ်ကျွံခဲ့သည့် ပထမဦးဆုံးနေ့ ကတည်းက ဖြစ်သည်။

“ပေါင်ကြီးတွေကို ထောင်ပြီး ထိန်းထား ..“

“ဟုတ် .. ကိုကို ..“

ကြိုးကြာသည် မုန်တိုင်း အလိုကျ သူမ၏ ဖြောင့်စင်းသွယ်လျနေသည့် ပေါင်တံနှစ်ချောင်းကို တကောက်ကွေးမှ ကိုင်ကာ ဆွဲထောင်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ကားနိုင်သမျှ ကားထားပေးသဖြင့် စောက်မွှေးပါးပါးလေးများ ဝိုင်းရံထားသည့် အဖုတ်ဝလေးသည် အနည်းငယ်တောင် ဟဟလေး ဖြစ်သွားကာ အထဲက ပန်းနုရောင်သားလေးတွေ ပေါ်ထွက်နေသည်။ မုန်တိုင်းသည် ကုတင်ပေါ်တက်လာပြီးနောက် ဒီအပေါက်ဝလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကြိုးကြာ၏ ပေါင်တံအရင်းတွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်ရင်း မျက်နှာကို တွေ့ကာအပ်လိုက်သည်။ သူ၏ လျှာသည် မြက်တောထဲက မြွေတစ်ကောင်လို လျှောခနဲ အဝလေးမှတဆင့် အတွင်းသို့ တိုးကာ ဝင်သွား၏။

“အီး ... အ ဟင်း .. ဟင်း .. ကိုကို ရယ် ..“

အင်မတန်မှ စကားနည်းလှသော မုန်တိုင်း၏ လျှာသည် ဒီနေရာတွင်တော့ အတော့်ကို အသုံးဝင်လှ၏။ အတွင်းသားတွေကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် မွှေနှောက်ကာ ထိုး၍ ယက်နေမှုကြောင့် ကြိုးကြာတစ်ယောက်

ရင်ထဲလှိုက်ဖိုတက်ကာ အသွားအသားတွေက ဆူတက်လာသည်။ သူမဘယ်လိုမှ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်တော့။
ပေါင်ကြားကို ရောက်ကာနေသည့် မုန်တိုင်း၏ ခေါင်းကဆံပင်တွေကို စုပ်ဆွဲကာ သူမစောက်ပတ်နှင့် သူ့မျက်နှာကို
ပွတ်သပ်မိသည်။ မုန်တိုင်းကလဲ အထာသိနေပြီမို့ သူ့လျှာက စောက်ပတ်အတွင်းသားတွေသာမက
ကျောထောင်နေသည့် စောက်စေ့လေးကိုပါ ကကြီး ခခွေး ရေးပေးလိုက်သည်။

“အီး ... ဟင့် .. ဟင့် .. ကိုကိုရယ် ... လုပ်တော့ကွယ် ... ကြိုးကြာ မနေနိုင်တော့ဘူး ... “

နောက်ဆုံးတွင် မုန်တိုင်း၏ လျှာတိုက်ကွက်တွင် လက်လျှော့ အရုံးပေးရသူက ကြိုးကြာ ဖြစ်သွားသည်။ သူမနှုတ်မှ
ဖွင့်ဟသံ ကြားမှ မုန်တိုင်းသည် စောက်ရည်တွေ စိုရွှဲနေသည့် သူ့ပါးစပ်ကို လက်ခံဖြင့် သပ်ရင်း ကြိုးကြာ၏
ပေါင်ကြားတွင် ဆောင့်ကြောင့်မကျတကျထိုင်ကာ နေရာယူသည်။ ပြီးလျှင် မာတောင်နေပြီ ဖြစ်သည့်
သူ့အချောင်းကြီးနှင့် စောက်ပတ်ကို တော့ကာ ဆတ်ခနဲ ဖိပြီး ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

”ဗြစ် .. ဗြစ်..“

“အီး ... အ .. လား .. လား .. ကိုကို ရဲ .. ဖြည်းဖြည်း ..“

အကြိမ်အကြိမ် အခါခါ သွားလာနေဖူးကျ လမ်းကြောင်းပေမယ့် မုန်တိုင်းက တစ်ချက်တည်းနှင့်
စောက်ပတ်အတွင်းပိုင်းသားနက်တွေထဲထိ တိုးဝင်သွားအောင် ထိုးသွင်းလိုက်သည်မို့ ကြိုးကြာ တစ်ယောက်
တော်တော်ခံလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမထူးဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့် နှုတ်က ဖွင့်ဟ ညည်းမိကာ မုန်တိုင်းကို
ဖြည်းဖြည်းလုပ်ရန် တောင်းဆိုမိ၏။ သို့ပေမယ့် သူမထင်သည့်အတိုင်း။ မုန်တိုင်းကတော့ မလျော့ချေ။
သေးသွယ်သည့် သူမခါးလေးကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်တာ ခံလိုက်ရပြီးနောက် နောက်တစ်ချက်တွင်
လီးထိပ်က သူမ သားအိမ်ခေါင်းကို ဒုတ်ကနဲ နေအောင် ပြေးဆောင့်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ နှစ်ချက်တည်းနှင့်
အဆုံးထိအောင် သွင်းပြီးနောက် သူမကို ခဏအနားပေးမလား အောင့်မေ့သည်။ အဆုံးထိဝင်နေသည့်
အတန်ကြီးကို ချက်ချင်းပြန်ဆွဲထုတ်သွားတာ ခံရပြီး ထိပ်ဖျားကျန်သည့်အချိန်၌ ဖတ်ခနဲ ပြန်သွင်းတာတောင်
ခံလိုက်ရသေးသည်။ ခပ်စောစောက သူမစောက်ပတ်ကို သူ့လျှာကြီးနှင့် ထိုးကာ ရက်ထားသောကြောင့် အထဲတွင်
အရည်တွေစိုနေလို့သာ ခံသာသေးသည်။ ဒီပြင်ဆို သူ့ဗလကြီးနှင့် အားမာန်အပြည့်သုံးကာ ဆောင့်နေပုံက အထဲမှာ
ပြတ်သတ်ထွက်ကုန်နိုင်သည်။

“အီး .. ရှိုး .. ရှိုး ... ဗွတ် ... ဗွတ် ... ဖတ်... ဖတ် ..“

အချက်ပေါင်း တော်တော်ကြာလာမှ မုန်တိုင်း၏ တိုက်စစ်က တမျိုးပြောင်းသွားသည်။ အခုတော့မှ
ကိုယ်တော်ချောက သူမအပေါ် ရင်ချင်းအပ်မှောက်ချက်ကာ အချိန်အတော်ကြာ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သည့် သူမ၏
လုံးဝန်းမို့မောက်နေသည့် ရင်သားအစုံကို ပွတ်သပ်ဆော့ကစားသည်။ နီတာရဲ နို့သီးခေါင်းလေးတွေကိုလဲ
ပါးစပ်ကြီးနှင့် ငုံခဲကာ လျှာဖျားနှင့် ထိုးဆွပေးသည်။ နို့သီးထိပ်က အဖုအထစ်လေးတွေနှင့် သူ့လျှာဖျားက
အဖုအထစ်လေးတွေ အထိအတွေ့တွင် ကြိုးကြာတစ်ယောက် မရိုးမရွှံဖြစ်လာသည်။ အောက်က သူမအင်္ဂါထဲသို့
ဒုန်းစိုင်းကာ ဝင်နေသည့် အချောင်းကြီးက ပေးသည့် အရသာကလဲ ဒီရေအလား တရိပ်ရိပ်တက်လာကာ
သူမအသက်ရှူသံတွေ မြန်လာသည်။

“အီး .. ရိုး .. ရိုး .. ကိုကို ဆောင့် ....ကောင်းလာပြီ . အီး..“

ကြိုးကြာတစ်ယောက် ကော့ပြန်တက်လာသလို မုန်တိုင်းတစ်ယောက်လဲ အသက်ရှူသံတွေက နွားသိုးတစ်ကောင်ပမာ တရှူးရှူး တရဲရဲ ဖြစ်လာသည်။ ဆောင့်ချက် ညောင့်ချက်တွေက သွက်သထက်သွက် ပြင်းသထက်ပြင်းလာပြီး နောက်ထပ် အချက်သုံးဆယ် မပြည့်ခင်တွင် သူ့အချောင်းကြီးက စောက်ပတ်ထဲတွင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည် ဆိုတာ သတိပြုမိသည်။ တစ်စက္ကန့်တောင် မကြာလိုက်။ သူမစောက်ပတ်ထဲ နွေးကနဲ ဖြစ်ကာ ကြိုးကြာတကိုယ်လုံး ခြေဖျားလေးတွေ ကွေးတတ်သွားမတတ် အကြောအချင်တွေ စိမ့်သွားပြီး မုန်တိုင်း၏ ချွေးစေးလေးတွေ စိုနေပြီ ဖြစ်သည့် ကျောပြင်ကြီးကို အားရပါးရ ဖက်ကာ သူမတစ်ယောက် ကာမအထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် .....

“ပုန်း ... ပုန်း ..“

ခြောက်ခြားဖွယ် အသံကြီးနှင့် အတူ မုန်တိုင်းတို့ ရှိနေသည့် အဆောင်မြေကြီးသည် သိမ့်သိမ့်တုန်ကာ ခါသွား၏။ မုန်တိုင်းနှင့် ကြိုးကြာသည် ကမန်းကတမ်း ကုတင်ပေါ်ကနေ လူးလဲထရင်း အဝတ်တွေကို မြန်မြန် ကောက်ကာ ဝတ်၏။

“ကိုကို .. ဘာဖြစ်တာလဲ မသိ ..“

ကြိုးကြာ၏ အမေးကို အပြင်ဘက်က လူအမြောက်အများ၏ ကျူးဝါးသံ ... အော်သံ ... လက်နက်ချင်းထိတွေ့သံများက အဖြေပေးလိုက်သည်။

“စခန်းကို ဝင်တိုက်တာ ထင်တယ် .. တောက် .. ဘယ်က ကောင်တွေမှန်း မသိ ..“

မုန်တိုင်းသည် သူ၏ ဆောင်ခါးကို ဆွဲကာ လေ၏ အဟုန်နှင့် အခန်းထဲက ပြေးထွက်လိုက်သည်။ သူ့နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ ပါလာသူက ကြိုးကြာပင်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့် သူတို့ကို ဆီးကြိုစောင့်နေသည်က လူများ ရှုပ်ယှက်ထွေးနေသည့် ပြင်းထန်သည့် တိုက်ပွဲကြီး တစ်ခု။ သူတို့ စခန်း၏ အဓိက ခြံစည်ရိုး တံခါးမကြီးသည် ကျိုးကြွေပြီး အချို့နေရာများတွင် မီးများ စွဲလောင်နေသည်။ ပွင့်ဟသွားသည့် အဆိုပါ တံခါးမကြီးနေရာမှ တဆင့် ရန်သူတွေက တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်ကာ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ခါးသွား လှံသွားများ အပြင် ပြောင်လက်နေသည့် ဝတ်စုံတွေက မီးရောင်ကြောင့် တလက်လက် ဖြစ်ကာနေသည်။

“ဟင် .. ကိုကို .. ရဲမက်တွေပါလား ...အင်အားမနည်းပါလား ..“

ဟုတ်ပေသည်။ မုန်တိုင်းတို့ စခန်းကို အလုံးအရုံး ဝင်ရောက် စီးနင်းသူများက အဝနေပြည်တော်မှ လက်ရွေးစင် စစ်သည်တော်များပင်။ ထို့အပြင် စစ်သည်တော်များကို ဦးဆောင်လာသူက အခြားမဟုတ်။ ရွှေနန်းရှင်၏ အားထားအရဆုံး ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီး ဦးအဂ္ဂပင်။

ဦးအဂ္ဂသည် တပ်မင်းကြီး ဗလမင်းထင်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် ကန်သာမြို့ကလေး၏ တောစပ်မှနေ၍ တနေကုန် စောင့်နေသည့်တိုင် မည်သူမှ ပေါ်လာသည်ကို မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံး စိတ်မရှည်၍ အဖြစ်နိုင်ဆုံး လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာမှ မရဏဂိုဏ်း စခန်းချရာ တောလမ်းဘေးတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အပြည့်နှင့် လဲနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့သော်လဲ ရထားသည့် ဒဏ်ရာအခြေအနေက ဆိုးဝါးလွန်းလှသဖြင့် တပ်ဗိုလ်လေး စောသာ၏ အသက်ကို မမှီခဲ့။ အသက်ငွေငွေ ဖြစ်နေသည့် အချိန်တွင် ကြိုးစားကာ သံတော်ဦး တင်ခဲ့သည့်အတွက် အကြောင်းစုံကို သိခဲ့ရပြီးနောက် ခံပြင်း နာကျည်းစိတ် အပြည့်နှင့် မရဏဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်ကို ပိုက်စိတ်တိုက် တောနင်းကာ ရှာရင်း တွေ့သည့် အချိန်တွင် ဝင်ရောက် စီးနင်းခြင်း ဖြစ်၏။

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် မိတ္တူလက်ဝါးသိုင်းကို သုံးကာ ခန်းမဆောင် ရှေ့တွင် ကြံကြံခံကာ သူ့အနားကို ကပ်လာသည့် စစ်သည်တော်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။ အတွင်းအား အပြည့် ထုတ်သုံးထားသဖြင့် သူ၏ လက်ဝါးပြင် နှစ်ဖက်သည် ရဲရဲနီကာ အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်လျက်ရှိသည်။ သူ့အနားကို အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေသည့် သူတွေသည် ဘယ်က ဘယ်လို ဦးတည်လာမှန်းမသိသည့် သူ့လက်ဝါးစာမိကာ ဘေးကို လွင့်စဉ်ပြီး အသက်ပျောက်ကုန်ကြ၏။ ဦးအဂ္ဂသည် တိုက်ပွဲတစ်ခုလုံးကို လက်ပိုက်ကာ ကြည့်နေရာမှ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်၏။ တိုက်ခိုက်ပုံတွင် မျက်မှောင်ကျုံ့ သွား၏။ သူ့ဘေးတွင် အတူယှဉ်ကာ ရပ်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ထဲမှ တကိုယ်လုံး ရွှေရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထားသည့် လူကိုကြည့်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်၏။ ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် ဦးအဂ္ဂဆီမှ အမိန့်ရသည်နှင့် “ကျား” ခနဲ အော်မြည်ကာ ခုန်ထွက်သွားသည်။ ၎င်း၏ ကိုယ်သည် သိမ်းစွန့်ငှက်ကြီး အလား ပျံဝဲကာ တောင်ခွဲဘီလူးအနား ရောက်လာ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး .. ကျနော်လာပြီ ..”

တိုက်ပွဲသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည့် မုန်တိုင်းသည် အော်လဲအော်ရင်း ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက တောင်ခွဲဘီလူးဆီ မရောက်ခင် ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်လူသည် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်ကို ထိုးခုတ်မလို လုပ်ပြီးမှ နောက်က ဝင်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ခါးကြောင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ သူ၏ ခါးနှင့်ကာလိုက်ရသည်။

“ချွမ်း ...”

ခါးချင်း ထိမိသံနှင့်အတူ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် လက်မောင်းတွင် ထုံကျင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ပုံစံပြောင်းကာ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်၏။ မိတ္တူခါးသိုင်းကို အလျှင်အမြန် ထုတ်သုံးလိုက်သည်။ သူ၏ ခါးသည် လျှပ်စီးလက်သလို ရွှေရောင်လူ၏ သေကွင်းသေကွက်များကို တိုးဝင်သွား၏။

ဦးအဂ္ဂသည် ဒါကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။ အမှန်စင်စစ် ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် သာမည မဟုတ်။ တစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကတွင် ရွှေကိုယ်တော်ဟု ကျော်ကြားခဲ့သည့် သိုင်းသမားဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် တိပက်လားမားကြီးတစ်ဦးဆီမှ သိုင်းပညာ အမွေအနှစ်များ ရရှိခဲ့ကာ သိုင်းလောကတစ်ခွင် ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်၍ ရွှေနန်းရှင်က ကိုယ်ရံတော် ရာထူးပေးကာ ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အခု ခရီးသည် သမီးတော်လေးအတွက် လွန်စွာမှ အရေးပါလှသည်မို့ ဦးအဂ္ဂနှင့် လိုက်ပါသွားရန် စေလွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ ပါလာသူက ရွှေကိုယ်တော်၏ သွေးသောက်ညီတော် ငွေကိုယ်တော်ဖြစ်၏။

ဦးအဂ္ဂသည် သူ့ဘေးနားတွင် ရှိနေသည့် ငွေရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ ငွေကိုယ်တော်ကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်၏။ ငွေကိုယ်တော်သည် ပထမ ရွှေရောင်ဝတ်စုံ လူကဲ့သို့ပင် ပြေးထွက်ကာ တိုက်ပွဲထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ငွေကိုယ်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်း အရောက်တွင် ဦးအဂ္ဂသည် ဟိတ်ကနဲ မာန်သွင်းကာ တစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်။ သူက နောက်ကျမှ လှုပ်ရှားသူ ဖြစ်ပေမယ့် ငွေကိုယ်တော်ထက် ဦးစွာ အရင်ဆုံး တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်နား ရောက်သွားသည်။ လေထဲက ကျကျလာချင်း သူ၏ လက်ဝါးက တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သို့ ထူးဆန်းသောဟန်နှင့် တိုးဝင်သွား၏။ ၎င်း၏ မူပိုင် သံလက်ဝါးသိုင်းပညာထဲမှ သံလက်ဝါးရေမှာမျောဆိုသည့် အကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဖတ် “

လက်ဝါးချင်း ထိမိသံက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်လာသော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ပြင်းထန်မှု အကျိုးဆက်ကတော့ မသေးချေ။ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာပျက်ကာ နောက်ကို ကမန်းကတမ်း ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ သူဆုတ်သွားရာ လမ်းတလျှောက် မြေကြီးတွင် နက်ရှိုင်းသည့် ခြေရာက အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ ရင်ပတ်ထဲတွင် ပျံ့နှံ့တက်လာသည်ကို ထိန်းကာ သူ့ရှေ့ကလူကို မယုံနိုင်သည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

“ဟင် ..မင်း .. မင်း...သံလက်ဝါး“

“သမီး .. မလုပ်နဲ့ နောက်ဆုတ် ..“

“ရွတ် .. အား ..“

“တောက် .. ခွေးကောင် ..“

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်၏ အလန့်တကြား အော်ပြောမှုက နောက်ကျသွား၏။ ကြိုးကြာသည် မီးကိုဆွဲကာ သူမအဖေကို ရန်ပြုသူ ဦးအဂ္ဂကို ပြေးဝင်ကာ ခုတ်လိုက်ချိန်တွင် အနားတွင် အသင့်ရှိနေသူ ငွေကိုယ်တော်က ဝင်ကာ သူမကို လှမ်းထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှုပ်ထွေးကွေးကောက်စွာ ဝင်လာသည့် မီးကွက်ကို မရှောင်နိုင်ပဲ သူမ၏ လက်ဖျံကို ထိုးမိသွားကာ သူမလက်က မီးက လွတ်ကျသွား၏။ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်သည့်တိုင် ဆက်တိုက်ဝင်လာသည့် မီးချက်ကို မလွတ်ပဲ မီးတွင် ရှုပ်အထိခံရကာ တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်နားတွင် လဲကျသွားသည်။

“မုန်တိုင်း ... သမီးကို လာခေါ် ..“

“ကျား..“

တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်သည် သမီးဖြစ်သူကို ဒဏ်ရာရအောင် ပြုလုပ်လိုက်သည့် ငွေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးနှင့်ကြည့်ကာ အတင်းပင် ဝင်တိုက်၏။ ငွေကိုယ်တော်နှင့်လူသည် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ် တိုက်ခိုက်လာမှုကို အချက်ကျကျ ခုခံကာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူ၏ မီးနှင့် ပြန်လည်ထိုးခုတ်သည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ အပေါ်စီးက တိုက်ခိုက်မှုကို

အသည်းအသန်ကာကွယ်နေရသော မုန်တိုင်းသည် အကြံတစ်ခုရရာ တစ်ဖက်လူက သိုင်းကွက်အပြောင်းတွင် နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လဲကျနေသည့် ကြိုးကြာကို တွဲကာ အဆောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သည်။

“ဇေဇေ ...”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက လိုက်မည်အပြုတွင် တောင်ခွဲဘီလူး ထင်ပေါ်က သူ၏ ပြေးလမ်းထဲဝင်ကာ ပိတ်ဆို့လိုက်သည်ကို ကြိုးကြာမြင်လိုက်ရသည်။ ကြိုးကြာသည် မုန်တိုင်းကို တွဲထားရင်း ခန်းမဆောင်ထဲသို့ မဝင်ခင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။ စခန်းရှေ့က မြေကွက်လပ်တွင်လဲ မရကုန်သားများ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူနှင့် အတုံးအရှုန်းကျဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂိုဏ်းသားများနေရာ အဆောင်များသည်လဲ မီးစွဲကာ လောင်နေသည်။ ညနေက သူများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ သူတို့ အလှည့် ဖြစ်ကုန်လေပြီ။ ဝဋ်ဆိုသည်မှာ လည်တတ်သည်ဆိုတာ သူမ မေ့နေခဲ့သည် မဟုတ်လား ....။

“ကိုကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

ကြိုးကြာသည် ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ရှိနေသည့် မုန်ပေါင်းချောင် ခေါင်းတံလားဆီသို့ ပြေးသွားသည့် မုန်တိုင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ မေးလိုက်၏။

“အချိန်မရှိဘူး ကြိုးကြာ .. နောက်မှ ရှင်းပြမယ် .. နှင် စခန်းဆောက်တုန်းက ဖောက်ထားတဲ့ မြေအောက်ဥမင်ကို သိတယ်မှတ်လား .. အဲဒီထဲကနေ ပြေးပေတော့ ...”

“ဟင် .. ကိုကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲ ..”

“ငါ .. ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တိုက်နေတဲ့ ရန်သူတွေကို မြားပြီး ခေါ်ထုတ်သွားမယ် ... ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ ဒီခေါင်းတံလောင်းကြောင့် စခန်းကို ဝင်တိုက်တာ ဖြစ်ရမယ် ..”

မုန်တိုင်းသည် ကြိုးကြာကို ရှင်းပြပြီးနောက် နဂါးမယ်လေးဆိုသည့် အမျိုးသမီးလဲလျောင်းနေသော ခေါင်းတံလားကို ပုခုံးထက်တွင် လျှိုကာ ထမ်းမ၏။ မုန်ပေါင်းချောင် ခေါင်းတံလားသည် ထင်သလောက် မလေးသည်ကို သတိထားမိ၏။ ကြိုးကြာသည် မုန်တိုင်းက မြေအောက်ဥမင်က ပြေးဖို့ ပြောသော်လဲ နေရာမှ မလှုပ်ရှားနိုင်သေးပဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် ငူငူကြီးရပ်နေလေသည်။

“ကြိုးကြာ .. ဝိုင်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး ... လောလောဆယ်မှာ .. အသက်မသေဖို့ အရေးကြီးတယ် ... အသက်မသေမှ လက်စားပြန်ချေနိုင်မယ် .. ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက မခေတဲ့ အတွက် သူလဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးနိုင်တယ် ... နှင့်အဖေအတွက် စိတ်ပူမနေနဲ့ .. သွားတော့ .. မြန်မြန် ...”

မုန်တိုင်းက အတင်းတွန်းထုတ်ကာ ပြောမှ ကြိုးကြာသည် မျက်ရည်တွေလွှမ်းနေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် သူ့ကို ကြေကွဲစွာကြည့်၏။ ထို့နောက် “ဟင့်” ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်ကာ နောက်ကိုချာခနဲ လှည့်၍ ခန်းမဆောင်နောက်က အတွင်းခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ မုန်တိုင်းသည် ကိုယ်ကလေး တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ ဝိုရိုက်သွားသည့် ကြိုးကြာ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား၏။ ကြိုးကြာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ခေါင်းတံလားကို ထမ်းကာ ခန်းမထဲက ပြေးထွက်လိုက်၏။

“တပ်မူးကြီး ... ဟိုမှာ ခေါင်းတလား“

ရွှေကိုယ်တော်သည် တောင်ခွဲဘီလူးနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရိပ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည့် မုန်တိုင်းကို အမြင်တွင် လှမ်းအော်ကာ အကြောင်းကြား၏။

“ရွှေကိုယ်တော် .. ငွေကိုယ်တော် .. အဲဒီကောင်လေးကို မှီအောင်လိုက် ...“

ဦးအဂ္ဂသည် ဘာဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သည်မို့ တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်နှင့် နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသည့် ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်ကို လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ ဖြစ်သည့် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ် ရှေ့သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကာဝင်သည်။

“ဟေ့ကောင် .. တောင်ခွဲဘီလူး .. မင်း အညံ့ခံမယ်ဆိုရင် .. မင်းအသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ် .“

တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်သည် ဦးအဂ္ဂကို ကြည့်ရင်း မထုံတတ်သေး အမူအရာနှင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။ သူ၏ အမေးကို နှုတ်ဖြင့်မဖြေပဲ မိစ္ဆာလက်ဝါးသိုင်း၏ အပြင်းထန်ဆုံး သိုင်းကွက်များနှင့် ဦးအဂ္ဂကို ဝင်ကာတိုက်၏။ မိမိ၏ ဟာကွယ်တွေကိုပင် ဂရုမစိုက်တော့ပဲ အသက်ချင်းလဲသလို တမူးရှူးထိုးဝင်လာသည့် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်ကြောင့် ဦးအဂ္ဂသည် မပေါ့ဆရဲ။ သူ၏ မူပိုင် သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်များထဲမှ အရိပ်တစ်ထောင်ဆိုသည့် သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်သည်။ လက်ဝါးရိုက်ချက်က တစ်ချက်တည်းလိုလို ဖြစ်သော်လဲ လမ်းခုလတ်တွင်ပင် ဆင့်ပွားပွားကာ တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်၏ တကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံသွား၏။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ဖို့ မလွယ်သည့် အကွက်ပင်။

“ပုန်း“

လက်ဝါးရိပ်တွေထဲမှ လက်ဝါးတစ်ခုသည် ထိုးဖောက်ထွက်ကာ လွတ်ဟာနေသည့် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်၏ ရင်ပတ်ကို ရိုက်မိသွား၏။ တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်တစ်ယောက် ကြိုးပြတ်သော စွန်လို နောက်သို့ လွင့်စင်ကာ ထွက်သွား၏။ ဦးအဂ္ဂကို မယုံနိုင်သော အကြည့်နှင့် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်ရင်း ဇက်ကျိုးကျသွားလေတော့၏။ မရုဏဂိုဏ်း၏ ပင်စည်ကြီးက ပြိုလဲကျသွားချေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

မုန်တိုင်းသည် ခေါင်းတံလားကိုထမ်းကာ ပြေးရင်းနှင့် မြင်းဖောင်းရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် မြင်းရထားကို အတွေ့တွင် အတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး ရထားခေါင်မိုးပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ တအားကုန် မောင်းနှင်ထွက်သည်။

“ဟိုကောင် ပြေးပြီ .. လိုက်ဟ... “

ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်သည် လက်မတင်လေးမှီတော့မလို ဖြစ်မှ ဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးထွက်သွားသည့် မြင်းရထားနောက်ကို ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ လိုက်လေသည်။ ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ဖော့ပညာက ကောင်းမွန်သော်လဲ ရထားဆွဲသည့် မြင်းနှစ်ကောင်က သန်မာလှသည့် မြင်းကောင်းများမို့ ရုတ်တရက် လိုက်မမှီ ဖြစ်နေ၏။ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသည့် တောင်ခါးပန်းလမ်းကလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဤနေရာသည် အင်မတန်မှ သွားရလာရခက်ခဲသော နေရာဖြစ်၏။ လမ်းကလေးက လှည်းတစ်စီးစာ သွားနိုင်ယုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းပြီး လမ်း၏ ညာဘက်တွင်တော့ အင်မတန်မှ မက်စောက်သော ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်ကမ်းပါးကြီးက ရှိနေ၏။ တောကနက်သည့်အပြင် အဆုံးအဆမရှိသည့် ချောက်ကြီးကြောင့် ပုံမှန်ခရီးသွားသူများသည် ဒီလမ်းကို မတတ်သာမှ ရွေးကာ သွားလေ့ရှိကြသည်။ မတော် ချောက်ထဲကျသွားလို့ကတော့ ဘယ်သတ္တဝါမဆို အသက်ရှင်၍ ပြန်တက်လာရိုး ထုံးစံမရှိချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်ကမ်းပါးဟု အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ မုန်တိုင်းသည် အဆိုပါ ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်ကမ်းပါးက လမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းရထားကို အတင်းမောင်းကာ ပြေးနေလေသည်။ ကောင်းကင်ထက်တွင် သာနေသည့် လရောင်လေးကြောင့်သာ ရှေ့ကလမ်းကို မပီပီးတဝါး မြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“အကိုတော် .. မြန်မြန် မှီအောင်လိုက် ... ရထားအတွက် စိုးရိမ်ရတယ် ..”

နောက်ကပြေးလိုက်နေသည့် ငွေကိုယ်တော်သည် ညာဘက်က မဲမှောင်နေသည့် ချောက်ကမ်းပါးကိုကြည့်ကာ ယှဉ်ကာပြေးနေသည့် ရွှေကိုယ်တော်ကို လှမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။ သူတို့သည် တလကြမ်းမောင်းနေသည့် မုန်တိုင်းဆိုသည့် ကောင်ကလေးထက် မြင်းရထားထဲက ခေါင်းတလားအတွက် ပိုစိတ်ပူနေမိသည်။ အရင်ဆုံး မြင်းရထားကို ရပ်အောင် လုပ်ရမည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် ညီဖြစ်သူ ငွေကိုယ်တော်ကို မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်သည်။

“ယား .... ဂိုး .. ဂိုး ..”

ရွှေကိုယ်တော်သည် ရုတ်တရက် မာန်သွင်းကာ ရှေ့ကို တစ်ချက်ခုန်လိုက်ရင်း မြေကြီးကို ထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလဲ ဆန့်ကာ အပေါ်ကို မြှောက်ထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အတူပြေးလာသည့် ငွေကိုယ်တော်သည် ရွှေကိုယ်တော်နည်းတူ မာန်သွင်းကာ ခုန်လိုက်ရင်း ပြန်အကျတွင် ရွှေကိုယ်တော် မြှောက်ထားသည့် လက်ကို အားယူ နင်းကာ ရှေ့က ပြေးနေသည့် မြင်းရထားပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်။ “ဂိုး“ ခနဲ မြည်သည့် အဝတ်လေတိုးသံကြောင့် မုန်တိုင်းသည် မြင်းရေကြိုးကို ဆွဲနေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ ငွေကိုယ်တော်ကို အကြမ်းတမ်းဆုံး ခါးကွက်ဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။

“ပုစ် ... ချွမ်း ..”

ငွေကိုယ်တော်သည် လေထဲတွင် ရောက်နေသေး၍ သူ၏ခါးဆီသို့ ဝင်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ ခါးချက်ကို မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရသည်။ ခါးကို လှည့်ကာ ကိုယ်ကိုစောင်းလိုက်ရင်း မုန်တိုင်းကို ပြန်လည် မတိုက်ခိုက်နိုင်သေးပဲ မြင်းရထားအမိုးစွန်းတွင် နေရာကျအောင် ခြေကိုမတ်မတ်ထား၍ ရပ်လိုက်သည်။

“သေပေတော့ .. ကောင်လေး ...”

နေရသွားသည်နှင့် ငွေကိုယ်တော်၏ ခါးသည် အကွက်ကျကျနှင့် မုန်တိုင်းဆီသို့ ထိုးခုတ်လာသည်။ မုန်တိုင်းသည် မြင်းရေကြိုးကို ကိုင်မထားနိုင်တော့။ ငွေကိုယ်တော်၏ ခါးချက်တွေ မထိအောင် ခုခံကာကွယ်ရတော့သည်။ သူကံကောင်းသွားသည့် အချက်က မြင်းရထားက အငြိမ်မနေပဲ ပရမ်းပတာ လှုပ်ရှားနေသည့် အချက်ကြောင့်သာ

ငွေကိုယ်တော်၏ ခါးချက်တွေက လိုရာမရောက်ဖြစ်ကာ သူ့ကို မထိုးမိခြင်းဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် သူ့ကံကောင်းမှုက တာရှည်မခံပါ ...။

“ဟိုက် ..”

“ညီတော် .. သတိထား ..”

နောက်ကပြေးလိုက်လာသူ ရွှေကိုယ်တော်၏ အလန့်တကြား အော်သံတွင် ငွေကိုယ်တော်တစ်ယောက် သူ့ကို ကြည့်ရင်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို မှန်တိုင်းသတိပြုမိ၏။ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ခုန်ပျံကာ ထွက်သွားသည့် ငွေကိုယ်တော်ကို ကြည့်ရင်း မှန်တိုင်း သဘောမပေါက်မိ။ မြင်းဟီသံတွေထွက်လာပြီး သူရပ်နေသည့် မြင်းရထားခေါင်မိုးက ရုတ်ချည်းနိမ့်ကျသွားမှ သူ့သဘောပေါက်သွားသည်။ အလန့်တကြား မြင်းရထားခေါင်မိုးစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အပေါ်သို့ ခုန်တက်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သူ့ခြေထောက်က မြင်းဇက်ကြိုးနှင့် ညီကာ သူ့ခုန်ထွက်လို့မရ။ နားထဲကို လေတဟူးဟူး တိုးဝင်ကာ သူ့ကိုယ်သည် မြင်းရထားနှင့်အတူ အောက်ကို အရှိန်နှင့် ထိုးကျသွားတော့သည်။

“အား ...”

ရွှေကိုယ်တော်သည် နောက်ကပြေးလိုက်လာရင်း မြင်းရထားထိုးကျသွားရာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။ မှောင်မည်းနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချောက်ထဲကျသွားသည့် မြင်းရထား၏ အရိပ်အယောင်ကို တစွန်းတစတောင် လှမ်းမမြင်ရ။ “ပုန်း” ခနဲ ကြားရမည့် အသံကို နားစွင့်မည့်သော်လည်း တော်တော်ကြာသည့်တိုင် သူတို့ ဘာသံမှ မကြားရပေ။ ညီဖြစ်သူ ငွေကိုယ်တော်ကို ကြည့်ရင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးမျက်နှာသည် စိတ်မသက်သာမှုနှင့် မှိုင်တွေသွားသည်။ ဦးအဂ္ဂကို ဘယ်လိုပြန်အကြောင်းကြရမည်ဆိုတာကို သူတို့ မသိတော့ချေ ...။

XX

X

“ဟိတ် .. သတိရပြီလား ..”

ပုန်းကို သာသာလေး လှုပ်ခါနီးနေသည့် ကြည်လင်လှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အသံတွင် မှန်တိုင်းသည် တကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားမှ အားတင်းကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အရင်ဆုံး စူးကနဲ တိုးဝင်လာသည့် နေရောင်ကြောင့် ကပျာကယာမျက်လုံးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်ရသည်။ မပီရိုးတဝါး မြင်လိုက်ရသည်က ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်းသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်အဖွင့်တွင်တော့ ချောမွေ့လှပသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ မျက်နှာက သူ့ကိုမိုးကာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် ... မင်း .. မင်း..”

“ရှင် .. ဘယ်သူလဲ ..”

မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်နေသည့် အချိန်တွင်
မိန်းမချောလေး၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေးက လှုပ်ခါသွားကာ စကားသံက ထွက်ကျလာ၏။ ဗုဒ္ဓေါ ... ငါ့ကို သရဲများ
ခြောက်နေတာလား။ တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားမိ၏။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ...”

“ဖြေးဖြေးထလေ ... ရှင့် တကိုယ်လုံး ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာရထားတာ မနည်းဘူး ... ရေကန်ထဲ ပြုတ်ကျလို့သာ
အသက်ရှင်နေတာ ..”

အားယူကာ ကြိုးစားထရင်း ခေါင်းစောင်းကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုလေး ညွှန်ပြသော ခပ်လှမ်းလှမ်းက
အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ရေအိုင်ကို မြင်မှ မုန်တိုင်းသဘောပေါက်သွား၏။ ရေအိုင်သည်
သိပ်အကျယ်ကြီးမဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် စိမ်းမြသည့် ရေတွေက ထူးဆန်းစွာ
အမြဲတထောင်းထောင်းထနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေပူစမ်းများလားတော့ မသိ။ ကန်၏ ဘေးတွင်တော့
ကျိုးကြေပျက်စီးနေသည့် မြင်းရထားကိုယ်ထည် အစိတ်အပိုင်းများက ဟိုနားတစ်စ ခုနားတစ်စ ပြန့်ကျဲနေသည်။
ရေအိုင်အစပ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အမျိုးအမည်မသိသည့် အပင်စိမ်းစိမ်းပုပုများ စုကာ ခြုံပုတ်သဖွယ်
ပေါက်နေကျသည်။ နဂါးမယ်လေးကို ထည့်ကာသယ်ဆောင်ထားသည့် မှန်ပေါင်းချောင် ခေါင်းတလားသည်
အပင်ပုများပေါ်တွင် တင်ကာ တစစီပွင့်ကာ နေသည်။

“မင်း ... မင်းက သေနေတာ မဟုတ်ဘူးလား ..”

မုန်တိုင်းသည် အံ့ဩစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ နံဘေးကရှိနေသည့် အမျိုးသမီးကို မေးမိသည်။ အဖြစ်အပျက်က
ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်နိုင်စရာ မကောင်းချေ။ နဂါးမယ်လေးသည် ခေါင်းတံလားထဲတွင် ရှိနေတုန်းက ခြုံထားသည့်
ပိုးထည်စကိုပင် ဖြစ်သလိုပတ်ကာ ကပိုကယို ဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင်တော့ ပိုးထည်စအောက်ပိုင်းကို ဖြဲကာ
ငင်းမှရသည့် အစနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂါဝင်းလှသည့် အသားအရည်အောက်ခံတွင်
မို့မောက်သည့်ရင် လုံးဝန်းသည့်တင်တွေက ပတ်ထားသည့် ပိုးထည်စအောက်ကနေ
အချိုးကျကျထွက်ပေါ်နေသည်။ ဒါတွေကို မြင့်တော့ မုန်တိုင်းသည် စိတ်ထဲ တမျိုးဖြစ်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင်
အကြည့်ကိုလွှဲကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။

သူတို့ရောက်နေသည့် ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်၏ အောက်ခြေသည် အတန်ပင် ပျံ့ပြူးကျယ်ဝန်းလှသည်။ သို့ရာတွင်
ဘာဆိုဘာမှ မရှိပဲ နေရာအနှံ့တွင် ကျောက်ခဲကျောက်ဆောင်များနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။ မုန်တိုင်းသည်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး ပုခုံးတစ်ချက်တွန့်မိသည်။ တော်သေးသည် .. တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရေအိုင်ထဲ
ပြုတ်ကျလို့။ ဒီပြင်ဆို အခုအချိန်တွင် အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ အပေါ်ကို မော့ကြည့်မိတော့
ချောက်၏ ထိပ်ကို ခပ်ရေးရေးတောင် လှမ်းမမြင်ရချေ။ စိတ်အတော်ပျက်သွားမိ၏။

“ကျမ မေးတာကို ဖြေဦးလေ .. ရှင်က ဘယ်သူလဲ .. ဒီနေရာက ဘယ်နေရာလဲ”

နဂါးမယ်လေးဆီမှ စကားသံထွက်လာမှ မုန်တိုင်းသည် သူမကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ အမှန်ဆို သူမကြောင့် သူတို့
ဂိုဏ်းဌာနချုပ် ဖြိုခွဲခံရသည့်အတွက် စိတ်နာဖို့ ကောင်းသော်လည်း အပြစ်ကင်းစင်သည့်ဟန် ပေါက်နေသည့်

နနယ်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးတွင် သူနာကျည်းရကောင်းမှန်း မသိ။ အမြဲတမ်း ဆာလောင်မှုတစ်ခုနှင့် ပူလောင်နေသည့် သူ့စိတ်ရိုင်းသည် လဲ ထူးဆန်းစွာ အေးချမ်းနေလေ၏။

"ငါ့နာမည်က မှန်တိုင်း .. နေပါဦး ... မင်းကရော ဘယ်သူလဲ .. နဂါးမယ်လေး ဆိုတာလား .."

မှန်တိုင်း၏ အမေးစကားတွင် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးသည် ဝိုင်းကာ သွားသည်ကို တွေ့၏။ "အို"ခနဲ မြည်ကာ ဟသွားသည့် သူမ၏ ပါးစပ်ကို ချစ်စဖွယ် လက်သွယ်သွယ်လေးတစ်ဖက်နှင့် ပိတ်လိုက်လေသည်။

"ရှင်က ကျမကို သိနေတယ် .."

"သိတယ် ... ဒါပေမယ့် ... မင်းအကြောင်းတွေကို ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လိုပဲ သိတာ ... ငါ့ဆရာ ပြောတဲ့အချက်အရဆိုလျှင် မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ရာကျော်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ နဂါးမယ်လေး ဆိုတဲ့ သိုင်းဧကရီတစ်ပါးဆိုတာပဲ .. ဒါပေမယ့် ငါနားမလည်တာက မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်အသက်ရှင်လာတယ် ဆိုတာကို... .."

နဂါးမယ်လေးသည် မှန်တိုင်း၏ ပြောကြားချက်တွင် သူမမျက်နှာလေးသည် ညှိုးငယ်စွာ ဝိုင်းသွားမိ၏။ သူမ၏ နှုတ်က တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ညည်းဆိုမိ၏။

"ဟင်း .. ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါက မီးငှက်ကြောင့် အနှစ်နှစ်ရာကျော်တောင် အိပ်မောကျနေတာပါလား .."

"မင်း ပြောတာ နားမလည်ဘူး .. မင်းက အိပ်ပျော်နေတာလား .. နောက်ပြီးတော့ .. မီးငှက်ဆိုတာ ဘာလဲ .."

နဂါးမယ်လေးက မှန်တိုင်း၏ အမေးကို ဖြေမည်အပြုတွင် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်သည် မှောင်မဲသွားသည်။ နှစ်ဦးသား ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်လိုက်စဉ်ပင် နဂါးမယ်လေး၏ နူးညံ့သောပါးပြင်သို့ ရေစက်တစ်စက်က ကျလာသည်။

"ဟင် .. မိုးတွေရွာလာပြီ ..."

မှန်တိုင်းနှင့် နဂါးမယ်လေးသည် အခုတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြူးပြဲကာ ကြည့်ပြီး နားခိုစရာကို ရှာမိကြသည်။ ချမ်းကနဲ မြည်အောင် လျှပ်စီးလက်သွားချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောက်အောက်ခြေတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနှင့်ကာနေသော ဂူပေါက်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

"ဟိုမှာ .. ဂူတစ်ခု .. အဲဒီကို သွားကြရအောင် .."

မှန်တိုင်း၏ အဆိုကို နဂါးမယ်လေးက မပြင်းဆိုချေ။ ထောင့်ထောင့်နှင့် ရှေ့က ပြေးသွားသည့် မှန်တိုင်းနောက်ကို အမြန်လိုက်ကာ သူ၏လက်ကိုဆွဲကာ ပုခုံးနှင့်တွဲကာခေါ်သည်။ နွေးကနဲ ထိတွေ့သွားသည့် အသားဆိုင်များ၏ အထိအတွေ့အပြင် ထူးဆန်းစွာမွှေးပျံ့နေသည့် ရနံ့တစ်ခုကြောင့် မှန်တိုင်း၏ စိတ်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုးက ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ဝေါခနဲ ကျလာသည့် မိုးစက်များကြောင့် လှုပ်ရှားနေသည့် စိတ်ကိုထိန်းကာ ချုံတွေကို တွန်းဖယ်ကာ ဂူပေါက်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ကျောက်ဂူသည် လူနှစ်ယောက်

Page 23

သိုင်းလောကတွင် ရှိရှိသမျှသော ယောက်ျားပျိုရွယ်များက အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခြင်းခံရသူပင်။ ခက်သည်က နဂါးမယ်လေး။ သူမသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ချစ်ကြိုက်နေသည့် ကြားထဲမှ ဖခင်ဖြစ်သူ တောင်ပင်လယ်နဂါး၏ သွေးသောက်အကိုတော် စွန်ရဲဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သား ဇော်ရဲဆိုသည့် သူကိုမှ ကြိုတ်ကာ သဘောကျမိ၏။

စွန်ရဲဂိုဏ်းနှင့် နဂါးမင်းစံအိမ်သည် ဂိုဏ်းတည်နေရာဒေသခြင်းက သိပ်ဝေးကွာလှသည် မဟုတ်လို့ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ငယ်စဉ်အခါကတည်းက အတူကြီးပြင်းခဲ့သည်ဟု ပြောရင် ရပေမည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုရှိသမျှကို မငြင်းဆဲပဲ လိုက်လျောခဲ့သည့်မို့ မိမိထက် နှစ်နှစ်သာ ကြီးမည့် ဇော်ရဲအပေါ် အကိုထက် ပိုသော သံယောဇဉ်နှင့် သူမ တွယ်တာလာခဲ့သည်မှာ ကြာလှချေပြီ။ အခုချိန်ထိ ဖွင့်ဟ မဆိုလာသေး၍ မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်ကာ ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်တွေကလဲ မနည်းတော့ချေ။ အခုတော့ သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာသည် အိမ်မက်ပမာ ပြိုပျက်ခဲ့ချေပြီ။

“အီး .. စုပ် ... စုပ် .. ကောင်းတယ် ရွှေဖြူရယ် ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ရွှေစွန်ညိုဆိုပြီး သိုင်းလောကသားတွေက အမည်တပ်ထားသည့် အသားညိုညို ကိုလူချောဇော်ရဲ၏ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟ ထွက်လာသည့် ညည်းသံကြောင့် အသိပြန်ဝင်လာသည်။ အသည်းထဲတွင် တဆစ်ဆစ် ကိုက်အောင် နာကျင်ကြေကွဲမှုကို ခံစားနေရသော်လည်း သူမသည် မျက်စိရှေ့က လူသားနှစ်ဦး၏ ထကြွသောင်းကျန်းမှုကို ဆက်လက်ငေးမောနေမိသည်။ ဇော်ရဲနှင့် ရွှေဖြူကတော့ သူတို့နှစ်ဦးပဲ ရှိသည်အမှတ်နှင့် ကဲချင်တိုင်းကဲနေကြသည်။ ကြည့်ရတာ သူတို့နှစ်ဦး ဒီလိုဖြစ်နေကြတာ တော်တော်ကြာနေပြီ ထင်သည်။ ငါ့ နယ်နော် .. အ လှချည်လား ...

“အီး .. အစ်ကိုရယ် .. ဖြေးဖြေး ညှစ်ကွယ် ..”

ဇော်ရဲ၏ လက်တစ်ဖက်က သူ၏ အချောင်းကြီးကို စုပ်ပေးနေသည့် ရွှေဖြူ၏ ရင်ပတ်ကို လှမ်းကာ အကိုင်တွင် အစ်မဖြစ်သူဆီမှာ ခပ်ညာညာအသံလေး ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလို အပြောတွင် အစောတုန်းက သူမပါးစပ်ထဲ ဝင်နေသည့် အချောင်းကြီးက ကျွတ်ထွက်လာသည်မို့ နဂါးမယ်လေး ဝီဝီပြင်ပြင် မြင်လိုက်ရသည်။ ဆွေးမြေ့ ကြေကွဲနေသည့် ကြားက သူမရင်သည် ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ လကပြည့်ခါနီးမို့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လရောင်ကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်နေရာ ရွှေဖြူ၏ တံတွေးတွေကြောင့် ပြောင်လက်နေသည့် အချောင်းကြီးက အသည်ယားစရာပင်။ မတ်မတ်ကြီး မိုးပေါ်ကို ထောင်နေသည်။

“ထ ... ရွှေဖြူ ... အစ်ကို မနေနိုင်တော့ဘူး .. လုပ်ကြရအောင်ကွယ် ..”

ဇော်ရဲက ရွှေဖြူကို ချိုင်းကနေ ဆွဲမကာ သူ့အပေါ် ဆွဲတင်လိုက်ချိန်တွင် နဂါးမယ်လေး တစ်ယောက် ခေါင်းနုနုကြီးသွားသည်။ “ဟင်” ။ သူတို့က ဒီအဆင့်ထိတောင် ရောက်နေကြတာပါလား။

သူမကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရွှေဖြူသည် သူမဘက် ကျောပေးရင်း သိုင်းဘောင်းဘီစကို ဖြေကာ ဇော်ရဲပေါ် တက်ခွဲထိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ စွင့်ကားဖြူဝင်းနေသည့် တင်ကားကားအိအိတွေက ရေအိုးနှစ်လုံး

စုထားသည့်နယ် ပိုင်းစက်နေသည်။ ဇော်ရဲ၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်က ရွှေဖြူ၏ တင်ကြီးတွေကို ဆွဲကိုင်ကာ မလိုက်လေသည်။ ဪ .. သူက .. ဒါတွေကို မက်မောနေတာကိုး။ ဟုတ်သည်။ နဂါးမယ်လေး၏ တင်တွေက ပြည့်ဖြိုးတာမှန်ပေမယ့် မွေးစားအစ်မဖြစ်သူ ရွှေဖြူလောက်တော့ မကြီးထွားတာ အမှန်ပင်။ ဟိုကတော့ လမ်းလျှောက်လျှင် အမြဲ တုန်ခါနေတတ်သည် မဟုတ်လား။

“အီး ...အစ်ကိုရယ် ... အားရစရာကြီး ... အီး ..”

ရွှေဖြူက လက်ကို နောက်ပြန်ယူကာ သူမ၏ တင်ပါးကြီးနှစ်ခုကြားသို့ လီးတန်ကြီးကို ပို့ကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ တအိအိ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် တင်သားဖွေးဖွေးကြီးတွေ ကြားတွင် အသားညိုညိုချောင်းကြီးက ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သို့သော် .. စက္ကန့်ပိုင်းမကြာလိုက်။ ဇော်ရဲ၏ သန်မာသောလက်တွေက တင်ကြီးတွေကို ပင့်အမတွင် အချောင်းကြီးက ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပြစ် .. ပြစ် .. စွပ် ... စွပ် ... အီး ... အီး ..”

စံအိမ်တော်နောက်က ဥယျာဉ်လေးထဲရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်က လူသားနှစ်ဦးကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့နှစ်ဦးပဲ ရှိနေသည့်အလား ရမက်ဆန္ဒ၏ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေကြသည်။ ရွှေဖြူက နဂါးမယ်လေး ရှိနေရာဘက်ကို နောက်ကျောပေးထားသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာတွေကိုတော့ မမြင်ရချေ။ ဒါပေမယ့် ခါးအလယ်ထိ ပြေကျသွားသည့် သိုင်းဝတ်စုံကြောင့် အစ်မဖြစ်သူ၏ ရွှေရင်အစုံသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေပြီမှာ သေချာသည်။ ရွှေဖြူ၏ မိန်းကလေးချင်းပင် သတိထားမိရလောက်အောင် ထွားကျိုင်းလှသည့် နို့ကြီးတွေကို နဂါးမယ်လေးသည် ကွယ်နေပေမယ့် မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်။ ရွှေဖြူထက် အရပ်မြင့်သည့် ဇော်ရဲ၏ ခေါင်းကို မမြင်ရကတည်းက သူဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာ သူမ ခန့်မှန်းစရာမလို။ ယောက်ျားတွေသည် ဖင်ကြီးကြီး ရင်ကြီးကြီး မိန်းမတွေကိုမှ သဘောကျသည်ဆိုတာ အရင်တုန်းကတော့ ကြားဖူးယုံ ကြားဖူးခဲ့သည်။ အခုတော့ လက်တွေ့ကျကျပင် သူမ သိရှိလေပြီ။

“လုပ် .. လုပ် .. အစ်ကို .. ကောင်းလာပြီ ... အီး ... အီး .. ရှိုး .. ရှိုး ..”

“ပြစ် .. ပြစ် .. ဖတ် ... ဖတ် ..”

နဂါးမယ်လေး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အပေါ်မှ တက်ကာ ဆောင့်ပေးနေသူ ရွှေဖြူ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက အင်မတန်မှ မြန်ဆန်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနည်းငယ် လှမ်းနေသဖြင့် နှစ်ဦးသား အင်္ဂါစပ်များ ထိတွေ့နေသည့် နေရာကို အထင်းအရှား မမြင်ရသော်လည်း တဖတ်ဖတ်နှင့် အသားချင်းထိရှိက်သံက စိပ်သထက်စိပ်လာသည်ကို သူမ ကြားနေရသည်။ စိတ်နာသည်။ စိတ်ပျက်သည်။ သူမ၏ ဖူးသစ်စ နှလုံးသားသည် အပွင့်အဖြစ် မကူးခင်မှာပင် ကျိုးကျခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတို့က အလိုလိုခိုတွဲလာသည်။

ထိုအခိုက်ပင် အပေါ်မှ အရှိန်နှင့်ပြန်ကျလာသည့် ရွှေဖြူ၏ တင်ပါးကြီးတွေကို မလွှတ်တမ်းဆွဲကာ ဇော်ရဲတစ်ယောက် ခြေထောက်တွေကို မြေကြီးကို ကျားကန်ထောက်ကာ ပင့်တင်လိုက်လေသည်။

“အီး .. ထွက်ကုန်ပြီ ... ရွှေဖြူရယ် .. အီး ..”

အသံကို ထိန်းကာ ညှစ်အော်လိုက်သည့် ဇော်ရဲ၏ ညည်းညည်းညူညူအော်သံတွင် ရွှေဖြူ၏ ကိုယ်ကလေးသည်လဲ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရုပ်ကြိုးပြတ်သလို ငြိမ်ကျသွားသည့် အစ်မဖြစ်သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဇော်ရဲက ငြင်ငြင်သာသာ နမ်းလိုက်ချိန်တွင်တော့ နဂါးမယ်လေးတစ်ယောက် နာကျည်းကြေကွဲစွာနှင့်ပင် သူမ၏ အခန်းဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

“ကျလိ.. ကျလိ...ဖျတ် .. ဖျတ် ..”

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်စဉ်တွင် ခေါင်းရင်းက စဉ်တန်းလေးပေါ်တွင် အိပ်နေသည့် မီးငှက်က ရုတ်တရက် နီးသွားဟန်နှင့် တောင်ပံခတ်သည်။ အိပ်ယာဆီ လျှောက်မသွားဖြစ်သေးပဲ အခန်းအလယ်တွင် ရှိသည့် စားပွဲတွင် ခဏသာ ဝင်ထိုင်မိသည်။ တကိုယ်လုံး သွေးရောင်ပမာ ရဲရဲ နီနေသည့် မီးငှက်သည် လူသားနှင့် အင်မတန်မှ နီးစပ်သူပီပီ သူ့သခင်မ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာသည်ကို သတိထားမိကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပျံ့လှဲလာသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သူ့ကို သေးငယ်သော မျက်လုံး အစုံနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ သူမအကြောင်း မေးမြန်နေဟန်နှင့် တူသည် မီးငှက်၏ ကျောကို လက်ကလေးနှင့် ပွတ်ကာ သပ်ပေးလိုက်သည်။

“မီးငှက်ရယ် ... ငါ့ရဲ့ ဘဝက ဆိုးလှပါတယ်ကွယ် ..”

မီးငှက်သည် နဂါးမယ်လေး ငယ်စဉ်က အမေဖြစ်သူ၏ ဆရာသမားဖြစ်သူ အံ့ဖွယ်ဖိုးဖိုးက သူမ အသက် ဆယ်နှစ်ပြည့် လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်တဝါးသာသာ အရွယ်မျှ ရှိပြီး ရေခဲတောင်များတွင်သာ ရှိတတ်သော အင်မတန်မှ ရှားပါးသည့် ငှက်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ မီးငှက်၏ ထူးခြားချက်မှာ လူစကားကို နားလည်ပြီး သူ၏ ပျံသန်းမှု အရှိန်အဟုန်နှင့် လှုပ်ရှားနိုင်မှုကို မည်သည့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားမှ လိုက်မမှီနိုင်ချေ။ နဂိုကတည်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပြီး အဖော်အပေါင်းနည်းသူ နဂါးမယ်လေးအတွက် မီးငှက်သည်သာလျှင် တိုးတိတ်တိုင်ပင်ဖော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အခုလဲ သူမကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခံစားမှု မှန်သမျှကို မီးငှက်အား ပြောပြနေမိလေတော့သည်။

“စိတ်နာတယ် .. လောကကြီးကို စိတ်နာတယ် ...ငါ .. ငါလေ .. ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ .. မီးငှက်ရယ် ..”

နဂါးမယ်လေးသည် နောက်ဆုံးစကားကို ဆိုနိုင်ကြေကွဲသံနှင့် ပြောရင်း သူမ၏ အသံသည် တိမ်ကာသွားသည်။ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းသည် မမြောက်သေး .. နောက်ထပ် မျက်ရည်တွေက လိမ့်ဆင်းကျလာသည်။ မျက်ရည်စ တစ်စသည် သူမ၏ ပါးပြင်ထက်မှနေ၍ သူမစကားကို နားလည်စွာ မော်ကြည့်နေသည့် မီးငှက်၏ ကျောပေါ်သို့ ပေါက်ခဲနေအောင် ကျသည်။ မီးငှက်သည် ရုတ်တရက် စူးရှစွာအော်သည်။ သူမ၏ မျက်ရည်နှင့် ထိတွေ့သည့် နေရာသည် ရုတ်ချည်း အဖြူကွက်လေး ဖြစ်သွားသည်။ မီးငှက်သည် စူးစူးရှရှအော်ပြီး တောင်ပံတွေ တဖြန်းဖြန်းခတ်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မျက်စိရှေ့က မီးငှက်၏ အဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့ကာ အကြီးအကျယ် လန့်ဖြတ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်နှင့် မီးငှက်ကို လှမ်းကာ ကိုင်လိုက်သည်။

“အား ...”

သူမ၏ လက်ခုံသည် မီးစနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို စူးရှစွာ နာကျင်သွားသည်။ တခါမှ သူမကို ရန်မပြုဘူးသော မီးငှက်သည် သူ့ကို နှုတ်သီးနှင့် မလွတ်တမ်းထိုးကာ ဆိတ်ထားသည်။ သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်ကိုခါချသည်။ မလွတ် ...

“အမေရေ .. လုပ်ပါဦး ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ထိတ်လန့်စွာနှင့် တစ်အိမ်လုံးကြားအောင် အော်မိသည်။ သူမ၏ သိုင်းပညာနှင့် မီးငှက်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ရင် ရသော်လည်း သူမ မလုပ်ရက်။ “ပုန်း” ခနဲနေအောင် တံခါးပွင့်လျက် အခန်းဝတွင် အမေနှင့် အဖေဖြစ်သူ ပေါ်လာချိန်တွင် မီးငှက်သည် ရုတ်ချည်း သူမလက်ကို ဆိတ်ထားသည်မှ လွတ်ကာ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ပျံထွက်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေးကို အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် အမေဖြစ်သူက “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်တွင် သူမ၏ မျက်ခွံတွေသည် ရုတ်တရက် လေးလံကာ တကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ပြိုလဲကျသွားလေတော့သည် .....

“မင်း .. အဖြစ်အပျက်တွေက မင်းပြောလို့သာ ယုံရတယ် .. ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ..”

“ကျမလဲ .. ရှင်ပြောလို့သာ .. ကျမ မေ့နေတာ နှစ်နှစ်ရာ ကြာပြီဆိုတာ .. သိရတာ .. တကယ်ဆို မယုံသေးဘူး ..”

“အေး ... ယုံတာ မယုံတာက အရေးမကြီးဘူး ... လောလောဆယ်တော့ ... ဒီချောက်အောက်ခြေမှာ ဘယ်လို အသက်ဆက်ရမယ် ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးတယ် ... ဒီအတိုင်းတော့ အစာပြတ် ရေပြတ်နဲ့ အသေ မခံနိုင် .. နိုင် ..”

မုန်တိုင်းသည် သူ့စကားကို မယုံဘူးဆိုသည့် နဂါးမယ်လေးကို အလိုမကျစွာ တုံ့ပြန်ရင်း “ရေ ..” ဆိုသည့် စကားတွင် သူ တစ်ခုကို သွားသတိရသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် မိုးက တိတ်ကာ သွားလေပြီ။ ခုနကတုန်းက မှောင်မည်းနေသည့် ကောင်းကင်သည် ပြန်လည် ကြည်လင်လာလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင် ပြန်ရလာသည်နှင့် မုန်တိုင်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထသည်။

“ရှင် .. ဘယ်သွားမလို့လဲ ...”

“ဒီချောက်ထဲက ဘယ်လို လွတ်အောင် လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ လမ်းစ ရှာမလို့ပေါ့ .. မင်းနဲ့ ကျောက်ဂူထဲ နေပြီး ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ..”

“အယ် ..”

မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေး၏အမေးကို ဘုတ်ပြတ်နှင့် တုံ့ပြန်ကာ ခြုံနွယ်တွေကို တိုးကာ အပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်စိသည် သူပြုတ်ကျခဲ့သည် ဆိုသည့် ရေအိုင်ကို လှမ်းအမြင်တွင် အံ့သြစိတ်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်မိသည်။

“ဘာတွေလို့ .. လဲ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ခေါင်းတံလားထဲတွင် အတူပါလာသည့် ကျောက်စိမ်းပုလွေကို ကောက်ကိုင်ကာ အပြင်လိုက်ထွက်လာရင်း စကားတိုင်းတစနှင့် ရပ်သွားသည်။ မုန်တိုင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် နေရာကို အလိုလို

လိုက်ကြည့်မိသည်။ သည်းကြီးမိုးကြီး ရွာချလိုက်သည့် မိုးရေတွေသည် ချောက်အောက်ခြေက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကို ဖြတ်ကာ အလယ်က ရေအိုင်လေးထဲသို့ စီးကာ ဝင်နေသည်။ ရေပူစမ်းလို တဗွက်ဗွက်ထနေသည့် ရေအိုင်အလယ်တွင် ရေတွေသည် ဂဲတစ်ခုနယ် ချာချာလည်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“ဒါ .. ဒါ ..”

“ကြည့်ရတာ .. ဒီရေတွေက အပြင်ကို စီးထွက်နေတာ ဖြစ်မယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ကျုပ်ကတော့ အရဲစွန့်ပြီး စမ်းကြည့်ရမှာပဲ .. မင်း လိုက်မှာလား ..”

မုန်တိုင်းသည် ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ သူ၏ လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ လက်ကမ်းပေးပြီးမှ စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုသူလဲ အံ့သြသွားသည်။ အမှန်ဆို သူ့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်သည့် ကြိုးကြာနှင့် ဂိုက်ချုပ်ကြီး ထင်ပေါ်အကြောင်းကို တွေးနေသင့်သော်လည်း သူ့စိတ်က ထူးဆန်းစွာ ရှင်းလင်းနေသည်။ အခုမှ တွေ့သည့် နဂါးမယ်လေးအပေါ် သူ့စိတ်တွေက တမျိုးဖြစ်နေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မုန်တိုင်း၏ ကမ်းပေးထားသည့် လက်ကို တွေ့ကာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မုန်တိုင်းက စိတ်မရှည်တော့၍ လက်ကို ပြန်ရုတ်တော့မည့် အချိန်တွင် သူ့လက်ဖဝါးထဲသို့ ဖြူနုသော လက်သွယ်သွယ်လေး တစ်ဖက်က ကျကာလာသည်။

ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့မည့် မုန်တိုင်းသည် နူးညံ့ညင်သာသည့် အထိအတွေ့ကြောင့် သူမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ဘယ်ဘက်ပါးပြင်တွင် ပါးချိုင့်ခွက်လေး ပေါ်အောင် ပြုံးကာပြနေသည်။ လှပသည့် မျက်နှာလေးနှင့် အေးမြသည့် အပြုံးတွင် သူ၏ စိတ်အလိုမကျမှုသည် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ လက်ဖဝါးထဲ ရောက်လာသည့် လက်ကလေးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ကာ ရေအိုင်လေးသို့ အတူတူ လျှောက်လာမိတော့သည်။

“ဒီဟာက ထွက်ပေါက် ဟုတ်နိုင်လို့လား ..”

“အင်း .. သေချာတော့ မပြောတတ်ဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ရေတွေ အားလုံးစီးဝင်နေတယ် ဆိုကတည်းက ... ဒီရေတွေဟာ တစ်နေရာရာကို စီးသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ် .. စမ်းကြည့်တာပေါ့ .. အရှုံးမရှိပါဘူး ..”

မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေး၏ လက်ကို တွဲကာပင် ရေအိုင်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းမိသည်။ အိုင်ရေသည် အေးမြမနေပဲ အနည်းငယ် ပူနွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းလောက် လှမ်းပြီးချိန်တွင် တဖြေးဖြေးနှင့် စောက်က နက်လာသလို ရေအိုင် အလယ်ရှိ လည်နေသည့် ဂဲလိုလို ရေအားက လာရောက် ဆွဲငင်သည်ကို ခံစားရသည်။ မုန်တိုင်းသည် အတူပါလာသည့် နဂါးမယ်လေးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ရင်က ရင်ခေါင်းလောက် ရောက်နေပြီမို့ နဂိုက ပါးလွှာပါသည်ဆိုသည့် ပိုးထည်စသည် ရေတွေကိုစိုကာ သူမကိုယ်နှင့်ကပ်ကာနေသည်။ ဂိုင်းဂိုင်းမို့မို့လေး ဖြစ်နေသည့် ရင်နှစ်ဖွာ၏ ထိပ်က နို့သီးလေးသည်ပင် အရာလေးထင်ကာ ပေါ်နေသည်။

“အို ..”

မုန်တိုင်းသည် သူ့အကြည့်က ရိုင်းသွားမှန်းသိသဖြင့် ကမန်းကတမ်း အကြည့်ကိုလွှဲကာ ရေကန်အလယ်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ရှေ့ကို တစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်က ပြောင်ချောနေသည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို တက်နင်းမိကာ ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားသည်။

“ဟာ ..”

လက်ချင်းတွဲထား၍ ရုတ်တရက် အောက်ကို ကျုံ့ကျသွားသော မုန်တိုင်း၏ ဆွဲခေါ်မှုတွင် နဂါးမယ်လေးလဲ မထိန်းနိုင်ပဲ ပြိုလဲသည်။ ရေတွေထဲမှ ထူးဆန်းသည့် အားလှိုင်းတစ်ခုက လာရောက် ဆွဲငင်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းတွဲထားလျက် ချာချာလည်လည်ပြီး ကန်၏ အောက်ခြေသို့ စီးကာ သွားသည့် ရေလှိုင်းထဲတွင် မျေပါသွားသည်။ ကြိုးစားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသော်လဲ အစိမ်းရောင်သန်းကာ နောက်ကျိနေသည့် ရေတွေတွင် ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရချေ။ ရေအိုင်သည် မည်မျှထိအောင် နက်ရှိုင်းသည် မသိ။ သူတို့ အသက်အောင့်ထားရလွန်းလို့ အဆုတ်တွေတောင် နာလာသည်။ လက်လျှော့ကာ အပေါ်ကို ပြန်တက်ဖို့ကလဲ သန်မာလှသည့် ရေစီးအရှိန်ကြောင့် မဖြစ်နိုင်တော့။ အသက်မွမ်းမတတ် ခံစားရကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာပြီး နားထဲကလေတွေ အူလေသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ အရာရာသည် မှောင်အတိကျကာ သွားလေတော့သည်။

နားထဲတွင် တသွင်သွင် စီးနေသည့် ရေစီးသံတွင် မုန်တိုင်းသည် လေးလံသည့် မျက်ခွံကို အားတင်းကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရင်ဆုံး မြင်ရသည်က ကြည်လင်သာယာနေသည့် ကောင်းကင်ပြာ။

“အင်း .. အင်း ..”

သူ၏ ညာဘက်ဘေးမှ ညည်းညူသံကြားလိုက်သဖြင့် လက်ထောက်က ဘေးကို စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းက သဲသောင်စပ်တွင် တင်ကာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပဲ သူနှင့်အတူ ပါလာသည့်အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ အသာထရင်း သူမနားလျှောက်သွားကာ လှုပ်နှိုးမည်အပြုတွင်တော့ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် လက်တွန့်သွားသည်။

နဂါးမယ်လေး၏ကိုယ်တွင် အဝတ်သဖွယ်ပတ်ကာထားသည့် ပိုးထည်စသည် ရေတွေစိုကာ နေရာအတည်တကျ ရှိမနေတော့ပေ။ ခါးတွင်စည်းထားသည့် ကြိုးက လျော့လျော့ရဲရဲ ရှိနေသည်မို့ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ လုံးဝန်းမို့မောက်သည် ရင်သားနှစ်ဖွာသည် တချို့နေရာများတွင် ရေစက်လေးတွေ သီးကာ ပကတိအတိုင်း ရှိကာနေသည်။ မုန်တိုင်းသည် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ရပြီး အလိပ်လိပ်တက်လာသည့် သူ့စိတ်ရိုင်း တိမ်တိုက်တွေကို ထိန်းချုပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လွန်စွာသာယာသည့် စိမ်းမြောင်နေသော တောအုပ်တစ်ခုဘေးက စမ်းချောင်းလေးဘေးတွင် တင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာသည်ဆိုတာတော့ သူမှန်းဆလို့ မရ။

“အင်း .. အင်း ..”

နဂါးမယ်လေးဆီမှ နောက်ထပ် ညည်းသံကြားရသဖြင့် မုန်တိုင်းသည် ပျာပျာသလဲလဲ သူမကို ပွေ့ကာမရင်း တောစပ်က ခြောက်သွေ့ပျံ့ပြူးနေသည့် သဲသောင်ပြင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဖြူလွှဲနေသည့် သဲပြင်ပေါ်တွင် အသာချရင်း သူ့အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ရေခြောက်သွားအောင် ညစ်ရင်း သူမ၏ အပြစ်ကင်းကာ နန်းဆန်ဆန်လှပသည့် မျက်နှာလေးကို အရင်သုတ်ပေးသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် အခုထက်ထိ မျက်လုံး မပွင့်သေး။ မုန်တိုင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ သူမကို လှုပ်မနှိုးမိ။ သူမ ဒီလိုမျိုး သတိမေ့နေသည်ကို သူက ကျိတ်၍ သဘောကျနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လဲ စိတ်ရိုင်းနှင့် စိတ်ကောင်းက လွန်ဆွဲနေသည်။

မုန်တိုင်းသည် တကယ်ဆို လူကောင်းမဟုတ်။ တိတိကျကျ ပြောရရင် သူသည် လူ့အသက်ကို ဖက်ရွက်လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားသည့် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ မရဏဂိုဏ်း ခိုးဆိုးလုယက်သည့် အခါတိုင်းတွင် သူ့လက်ကြောင့် အသက်ပျောက်ခဲ့သည့်သူတွေက မနည်းတော့ချေ။ ဒါပေမယ့် သူသည် မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာရင်တော့ အတင်းအကျပ် ဘယ်တော့မှ မပြုမူတတ်။ တစ်ဖက်အမျိုးသမီးက လိုလားစွာလက်ခံမှ ရှေ့တိုးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အခုလိုမျိုး သူ့ရှေ့တွင် ခူးပြီးခတ်ပြီးသား ရောက်နေသည့် ထမင်းပွဲတွင်တော့ သူသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့် စိတ်က တစတစ ပြင်းထန်လာသည်။

“အင့် ... အင့် ..”

မုန်တိုင်း၏ လက်တွေက လုံးဝန်းတင်းမာနေသည့် နို့လေးတွေကို ရောက်လာသည်။ ဖောင်းမို့နေသည့် နို့လေးတွေ ထိပ်က အညှာလေးတွေ ဖြစ်သည့် နို့သီးလေးတွေကလဲ စို့ချင်စရာ ဖိတ်ခေါ်နေသည်။ ပြောလျော့နေသည့် ခါးစည်းကြိုးကို ကိုင်ကာ ပိုးထည်စကို ဖယ်လိုက်မိချိန်တွင်တော့ သူ၏ စိတ်ဆင်ရိုင်းသည် ချွန်းပွင့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ သွယ်လျကျစ်လျလှသည့် ပေါင်တံဖွေးဖွေးလေးတွေ ကြားက အမွှေးရေးရေးလေးပေါက်နေသည့် စောက်ပတ်လေးက သူ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရအောင် ဖြစ်စေသည်။

“အင်း ...”

ရုတ်တရက် ကိုယ်ကလေးတွန့်ကာ လူးလွန့်သွားသည့် နဂါးမယ်လေးကြောင့် မုန်တိုင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါပြန်မရဘူးဟု သဘောထားကာ သူ့ဘောင်းဘီကို ဖြေပြီး မာတောင်နေပြီ ဖြစ်သည့် ညီတော်မောင်ကို အပြင်သို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ကာမစိတ်တွေ ပြင်းထန်နေပြီမို့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ သူ၏ လီးတန်ညိညကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ဝလေးနှင့် တွေ့လိုက်သည်။ “အင့် ..” ဆိုသည့် အသံက နဂါးမယ်လေး နှုတ်ဝမှ ပွင့်ဟကျလာသလို သူမ၏ နုထွတ်သော စောက်ပတ်ဝလေးကလဲ တွန့်ကာ သွားသည်။ မုန်တိုင်းလဲ ဆင်စွယ်လို သွယ်လျဖြူဖွေးနေသည့် ပေါင်တံတွေကို ပုခုံးနှင့် ထမ်းတင်လိုက်ရင်း တွေ့မိနေသည့် သူ့အချောင်းကြီးကို ဖိသွင်းလိုက်သည်။

“ပြီ ... အီး ...”

“ဟင် ... ရှင် ....”

နဂါးမယ်လေးသည် သူမ၏ အင်္ဂါစပ်က တင်းကာ နာကျင်သွားသည်တွင် ဖြတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်သည်။ ကမန်းကတန်းခေါင်းထကာ သူမ၏ ဆီးစပ်ကို လှမ်းအကြည့်တွင် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ မုန်တိုင်းကို တွန်းဖယ်ကာ ထမည် ပြုသည်။ မုန်တိုင်းသည် လက်ဦးမှုကို ရယူကာ နဂါးမယ်လေး၏ ပုခုံးထက်က သွေးကြောကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ သူမ မထနိုင်တော့။ အကြောတွေပျော့ကာ သဲပြင်ထက်သို့ ပြန်ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ရှင် .. မယုတ်မာနဲ့ ... အီး .. အီး ..”

“ငဲ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ .. မင်းကို ငါမြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားလို့ပါ ...”

“ရှင်... ကျမ သဘောမတူပဲ .. ဒီလို လုပ်ရလား .. ကျမကို လွှတ်ပေး”

“မင်း ပြီးမှ ငဲ့ကို ပေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ .. အခုတော့ .. ငါ မရတော့ဘူး ..”

မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေး၏ ငြင်းဆန်သံများကို ဂရုမစိုက်အားတော့ပဲ တထစ်ချင်း တထစ်ချင်း သူ့အချောင်းကြီးကို ထိုးသွင်းနေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် အပျိုစင်လေး ဖြစ်သည့် နည်းတူ သူမ၏ စောက်ပတ်ကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းကာ နူးညံ့အိထွေးလှသည်။ ဂါဝွမ်းလို နူးညံ့ပြီး ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် လက်နှင့်ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသလို သူ့အချောင်းကြီးကို ဖျစ်ညှစ်ပေးနေမှုတွင် သူ၏ စိတ်သည် ရမက်နွံထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ပေ။

“အီး ... အီး .. အင့် .. အင့် .. နာတယ် ..”

“ခဏလေးပါ ... အီး ... မကြာခင် ကောင်းလာတော့မှာ ..”

“ဘာကောင်းလာတော့မှာလဲ ... သိဘူး ... အီး .. အီး ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ပါးစပ်ကသာ “သိဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သော်လဲ ကာမ၏ အထိအတွက်တော့ သူမလဲ စတင်သိရှိ ခံစားနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မနေ့တစ်နေ့ကလို ဖြစ်နေသော အစ်မဖြစ်သူ ရွှေဖြူတို့၏ ပန်းခြံထဲက မြင်ကွင်းကို ပြန်ယောင်လာမိသလို သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေသည့် အချောင်းကြီးက ပေးသည့် အရသာကိုလဲ ကြိုက်နှစ်သက်လာမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တော့ဆိုကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ထားလိုက်တော့သည်။

“အင့် .. အင့် .. အီး ... ဒုတ်”

အားနှင့် တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ချိန်တွင် မုန်တိုင်း၏ ညီတော်မောင်က အဆုံးထိ ဝင်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေး၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ရှုံ့မဲ့တက်သည်။ မုန်တိုင်းသည် စိတ်ကိုထိန်းကာ တင်းကျပ်နေသည့် စောက်ပတ်လေးတလျှောက် နဲ့နဲ့ပြန်ဆုတ်လိုက် နဲ့နဲ့သွင်းလိုက်နှင့် အသွင်းအထုတ်ကို အချက်တော်တော်များများ သာသာလေး လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုယ်ကို မှောက်ချကာလဲ ဖြူဝင်းနုထွတ်နေသည့် နို့လေးတစ်ဖက်ကို ပါးစပ်ကြီးနှင့် ကုန်းဟပ်ကာ နို့သီးလေးတွေကို နမ်းပေးလိုက်သည်။ အလိုမတူပါဘူးဆိုသည့် နဂါးမယ်လေးသည်

ကိုယ်ကလေးထွန့်ထွန့်လူးကာ သူမ၏ တင်ပါးတွေက အငြိမ်နေနိုင်ပဲ လှုပ်ရှားစပြုလာတော့သည်။ မုန်တိုင်းသည် သူမ စိတ်ပါလာသည်ကို ရိပ်မိသည်မို့ သည်တော့မှ စတင်၍ ဆောင့်ပေးလေသည်။

“ပြစ်.. ပြစ် .... ဖတ် ...ဖတ်..“

တဖတ်ဖတ်နှင့် ဆီးခုံချင်း ရိုက်ခတ်သံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြန်လာသည်။ ရေတွေစိုနေသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေတွေမှ ခြောက်မယ် မရှိသေး အခုတော့ သဲဖြူလေးတွေကပ်ပြီး ပေနေတော့သည်။ မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေးကိုယ်ပေါ်ကနေ ဖိကာ ဆောင့်နေရင်း ပန်းသွေးရောင် လွှမ်းနေသည့် လှပလွန်းသည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ကာ စိတ်တွေ တမျိုးဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို ငုံကာ စုပ်နမ်းမိသည်။ အငမ်းမရကို ဖိကာ စုပ်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မုန်တိုင်းလျှာ၏ တိုက်ခိုက်မှုတွင် မခုခံနိုင်ပဲ သူမပါးစပ်ကို ဖွင့်ဟမိသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူချင်းလုံးထွေးသလို လျှာချင်းလဲ လုံးထွေးသွားကြတော့သည်။

“အင် ... ပြတ် ... ပြတ်.. အီး..“

မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေးနှင့် နမ်းရှုတ်နေရင်းမှ လီးတန်ကြီးက ကျင်စိမ့်တက်လာသည်ကို ခံစားရသည်။ လုပ်ရတာ အင်မတန်မှ ကောင်းနေသေးသဖြင့် သူမပြီးချင်သေးသော်လဲ အချိန်တော်တော်ကြာ သူ့ကို ပိုင်းညှစ်သတ်ခြင်း ခံနေရသည့် ညီတော်မောင်က တင်းမထားနိုင်တော့။ ရုတ်တရက် အရှိန်မြှင့်ကာ သောင်ပြင်ပေါ်လက်ထောက်ပြီး ကိုယ်ကို ဒိုက်ထိုးသလို ပြုလိုက်ရင်း မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ဒလစပ်ပင် ဆောင့်သည်။ ဆယ်ချက်ပင် မပြည့်လိုက် သူ့ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ပဲ နထင်တွေပွင့်ထွက်သွားမတတ် တကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းသွားကာ သူလရည်တွေ ပန်းထုတ်မိသည်။ နဂါးမယ်လေးလဲ ရေထဲကနေ ကုန်းပေါ်ဖမ်းအတင်ခံရသည့် ငါးကလေးပမာ ဖျတ်ကနဲ ဖျတ်ကနဲ တုန်ခါရင်း ငြိမ်ကျသွားသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ကဲ .. ရှင်ပြီးသွားရင် .. ကျမကို အကြောပြန်ဖွင့်ပေးတော့ ...“

“ငဲ့ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား ..“

“စိတ်ဆိုးတယ် မဆိုးဘူး ဆိုတာ .. ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား .. ဘာမှ မပြောမဆိုပဲနဲ့ ..“

“ပြောဆိုဖို့ဆိုတာကလဲ မင်းက လက်ခံမယ် မထင်လို့ပါ ..“

မုန်တိုင်းသည် သူ၏ အပြစ်အတွက် ဆင်ခြေပေးလိုက်ရင်း ပိတ်ထားသည့် သူမ၏ အကျောကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဖြန်း ..“

မုန်တိုင်း၏ ပါးပြင်သည် ပူကာ လည်ထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် လက်ငါးချောင်းရာက ထင်းကနဲ ပေါ်လာသည်။ ပါးစပ်ထဲ ငံကျိကျိဖြစ်လာသည့် သွေးစတစ်စကို ထွေးထုတ်ရင်း မုန်တိုင်းသည် လက်တုံ့မပြန်မိပဲ သူ့ကတိအတိုင်း မျက်လွှာအောက်ချ၍ ဝူဝူကြီးထိုင်နေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ရိုက်ရန်

သူမလက်ကလေးကို ရွယ်လိုက်ရာမှ ဝိုင်သွားသည်။ မရှိက်ဖြစ်တော့ပဲ .. "အိ" ခနဲနေအောင် မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကာငိုသည်။

"မငိုပါနဲ့ ကွာ .. မင်းကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ .."

"အိ . . အိ ..."

မုန်တိုင်းသည် အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းဖြစ်နေသည့် နဂါးမယ်လေး၏ ကိုယ်ပေါ်ကို သူ့အင်္ကျီ ကိုချုံ့ကာ လွှမ်းပေးသည်။ စိတ်ထိန်းထားသည့် ကြားက ယုန်ငယ်မလေးပမာ တုန်ခါနေသည့် သူမကိုယ်လေးကို ဝေဖက်မိသည်။ သည်တခါတော့ နဂါးမယ်လေးသည် အကြောပိတ်မထားသော်လည်း ရုန်းမထွက်သွားချေ။ သူ၏ ကျယ်ပြန့်သည့် ရင်အုပ်ကြီးတွင် မျက်နှာအပ်ထားသည်။ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်တိုင်း တုန်ခါသွားသည့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို အသာပြန်ဖက်ထားရင်း မုန်တိုင်းသည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ဖြစ် နောင်တအကြီးအကျယ် ရမိနေတော့သည်။

XX

ထိုအချိန်၌ ဦးအဂ္ဂသည် ကန်သာမြို့လေးနှင့် မလှမ်းမကွဲတွင်ရှိသော လူမရောက်တောင်ကုန်းရှိ ဘုံကျောင်းလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရောက်ကာနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရှိနေသူက အချွန်တွေ အတက်တွေ ပါနေသည့် ထူးဆန်းသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး။ သူမနာမည်က အရိုင်းဒေဝီ။ သူမသည် သိုင်းပညာမတတ်သည့် သိုင်းလောကသား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အခုတော့ သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးအဂ္ဂက လာရောက် အကူအညီတောင်းခံနေရသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရှင် လုပ်နိုင်မလား ..."

ဦးအဂ္ဂသည် သလွန်လိုလို ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် အရိုင်းဒေဝီ လှမ်းကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ခုကို လေးပင်စွာချသည်။ အသက်ကြီးသည် ငယ်သည်ဟု ခန့်မှန်းလို့မရသည့် အရိုင်းဒေဝီသည် ပြောရရင် အတော်ကြည့်ကောင်းသည့် မိန်းမပင်။ မျက်နှာတွင် ဘာမှန်းမသိသည့် ဆေးရောင်တွေနှင့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ခြယ်ထားတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ အတော်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် နန်းတော်ထဲတွင် နေခဲ့သည်မို့ မိန်းမချော မိန်းမလှဆိုတာ မမြင်ချင်မှ အဆုံး။ မတွေ့ချင်မှ အဆုံး ဖြစ်သည်။ ခက်သည်က သူသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့် အမျှ ကာမတဏှာတွေကို စိတ်မဝင်စားတော့။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိ အခြေအနေတွင် သူသည် အရိုင်းဒေဝီ တောင်းဆိုသည်ကို လိုက်လျောဖို့လမ်းက လွဲ၍ တခြားနည်း မရှိ။

ရွှေကိုယ်တော် ၊ ငွေကိုယ်တော်၏ ပြောပြချက်အရ ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေးကို သယ်ဆောင်သွားသည့် မြင်းရထားသည် ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်ထဲကို ထိုးကျသွားသည်ဆိုတာကို သိပြီး ဖြစ်သည်။ အစပထမတွင်တော့ ချောက်၏ အောက်ခြေထိ ဆင်းဖို့ ကြံသေးသော်လည်း လွန်စွာမှ နက်ရှိုင်းသည့် အပြင် တောင်နံရံတွေက မတ်စောက်ချောမွေ့နေမှုကြောင့် သူ့အကြံကို လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တပ်ခေါက်ကာ ရွှေနန်းတော်သို့ လေးကန်သည့် ခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်တွင် ကန်သာမြို့လေးကို ပြန်ရောက်သောအခါ သူ

အရိုင်းဒေဝီကို သွားသတိရသည်။ ထို့ကြောင့်လဲ သူတပ်သားများနှင့် ရွှေကိုယ်တော်တို့ကို တည်းခိုခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီး သူ လူမရောက်တောင်ကုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အရိုင်းဒေဝီသည် မှော်ဆရာမဖြစ်သည်။ သက်ရှိလူသားဆို၍ အခြားသူမရှိသည် လူမရောက်တောင်ကုန်းထိပ်က ဘုံကျောင်းတွင် သူမတစ်ဦးတည်း နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် ဒီပညာတွေကို ယုံစားခြင်းမရှိသော်လဲ ရေနစ်တဲ့သူ ကောက်ရိုးမျှင်ကို အားကိုးအားထားပြုမိသလို နဂါးမယ်လေး၏ အခြေအနေကို သိချင်သဖြင့် အရိုင်းဒေဝီကို မှော်ပညာနှင့် ကြည့်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အရိုင်းဒေဝီက သူ မထင်ထားသည့် တောင်းဆိုမှုကို ပေးမှ ကြည့်လို့ရမည်ဟု ဆိုနေချေပြီ။

"မင်း .. ပြောသလို လုပ်မယ် ....နောက်ပြီးတော့ မှ ငါထင်သလို မင်းပညာက မဟုတ်ရင် ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့ .."

ဦးအဂ္ဂသည် ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်က ခြုံထားသည့် ဝတ်ရုံကြီးကို ဖြည်ကာ ချလိုက်သည်။ အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးသည့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ကြွက်သား အမြိုင်းမြိုင်းနှင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ အားရစရာ အကောင်းဆုံးက ပေါင်ကြားတွင် တွဲလွဲကျနေသည့် အချောင်းကြီး၊ စိတ်မကြွသည့် အချိန်တွင်တောင် အရွယ်အစားက မဆိုး။ အရိုင်းဒေဝီသည် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး သူမ သလွန်ထက်ကနေ မခိုးတရို ဆင်းလာသည်။ ညိုမျှသလို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာရင်း မတ်တပ်ရပ်နေသည့် ဦးအဂ္ဂရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တွဲလွဲကျနေသည့် အချောင်းကြီးကို အတော်ရှည်လျားနေသည့် လက်သည်းရှည်ရှည်ကြီးနှင့် ပင့်ကာမသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် ဒါကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း အသည်းယားသွားသည်။ ကောင်မ .. မတော် ... လက်သည်းတွေနှင့် ထိုးမိမှ ဒုက္ခ .. တော်သေးသည်။ အရိုင်းဒေဝီ၏ ပါးစပ်သည် ပွင့်ဟလာပြီး သူ့အချောင်းကြီးထိပ်ကို ငုံ့လိုက်တာ တွေသည်။

"အီး ...."

ဦးအဂ္ဂသည် ဆတ်ခနဲ တုန်ကာ ခေါင်းနောက်လန်သွားသည်။ အရိုင်းဒေဝီ၏ ပါးစောင်သည် အေးစက်နေပြီး သူမ၏ လျှာက ထူးဆန်းစွာ ပူနွေးနေသည်။ မိန်းမအတွေ့အကြုံ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် ပလွေမှုတ်ခံရတာ မဆန်းသော်လဲ ဒီလိုမျိုး ထူးခြားသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရသာနှစ်ခုကို တပြိုင်တည်း မခံစားခဲ့ဘူးချေ။ သံလက်ဝါးသိုင်းပညာရှင် ဦးအဂ္ဂသည် နောက်ထပ် သံခါတ်တစ်ခုတိုးကာ သူ့အချောင်းက သံချောင်းပမာ ချက်ချင်းမာတက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရိုင်းဒေဝီသည် မာတောင်လာပြီ ဖြစ်သည့် အချောင်းကြီးကို အားရပါရ စုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

"အင်း ... အင်း..."

ဦးအဂ္ဂသည် အရိုင်းဒေဝီ၏ ပလွေသိုင်းတွင် အလူးအလဲကို ခံနေရသည်။ လည်ပင်းကြောကြီးများ ထောင်လာသည့် အထိ အားတင်းကာ ထားရသည်။ အရိုင်းဒေဝီက ပူနွေးသည့် လျှာနှင့် ထိပ်ဖူးအောက်ခြေ မေးသိုင်းကြိုးနေရာကို ပွတ်ကာ အထိုးတွင် သူမနေနိုင်တော့ပဲ သူမခေါင်းကို ညှပ်ကာကိုင်သည်။ အတွေ့နောက်ပါသွားပြီး သူမပါးစပ်ထဲကို ကော့ကာ ညှောင့်ထိုးမိနေသည်။ ဦးအဂ္ဂ ပိုအံ့ဩသွားသည်က သူ့လီးတန်အရင်းထိ ဒီမိန်းမ နှုတ်ခမ်းတွေ

ထိကပ်သွားတောင် အရိုင်းဒေဝီသည် ဘာမှအသက်ရှူမှားသည့် ပုံမပြ။ ဒါကြောင့်လဲ မှော်ဆရာမဖြစ်နေတာလား မသိ။ တွေးမနေတော့ပဲ ထူးခြားသည့် ကာမအရသာတွင်သာ နစ်မြောသွားမိသည်။

“တော်ပြီ ... ကျမ ရွှေကြွတ်ထဲကို ထည့်လိုက်တော့ ..”

ဦးအဂ္ဂသည် အိမ်မက်က နီးထသူလို အယောင်အယောင်အမှားမှားနှင့် မတ်တပ်ရပ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူထင်သလို အရိုင်းဒေဝီက ပါးစပ်နှင့် ပြီးအောင် မလုပ်ပေးပါ။ နောက်ဆုတ်သွားပြီး ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ အရှိန်ကောင်းနေတုန်း အရိုင်းဒေဝီ ပါးစပ်ထဲက ကျွတ်ထွက်လာသည့် အချောင်းကြီးသည် သွေးကြောကြီးတွေ ဖောင်းကြွကာ အစွမ်းကုန်မာတင်းနေသည်။

“ဟင် ..”

သူမထိုင်နေသည့် သလွန်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွားသည့် အရိုင်းဒေဝီသည် အဝတ်တွေကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ ဘယ်ကအစကို ဘယ်လိုဆွဲလိုက်သည် မသိသော်လဲ သူမလက်အလှုပ်တွင် အထပ်ထပ်နှင့် ရှိနေသော အချွန်အတက်တွေရော အဝတ်တွေပါ သူမခြေရင်းတွင် ပုံကျသွားသည်။ တောင့်တင်းဆူဖြိုးသည့် ကိုယ်လုံးနှင့် ဖွံ့ထားသည့် ရင်သားတွေကို အတွေ့တွင် ဦးအဂ္ဂ သွေးတွေဆူဝေတက်လာသည်။ ဒီမိန်းမ .. ဒီလောက်တောင် တောင့်မယ် ဟု မထင်။ သူကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမသည် မခိုတယ့် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။ သလွန်စောင်းကို လက်နှင့်ထောက်ကာ ကုန်းပေးလိုက်သည်။ တင်းရင်းကားနေသည့် ဖင်ကြီးနှစ်လုံးကြားမှ သူမပြောသည့် ရွှေကြွတ်ဆိုတာက အယ်ကာ မဟတဟ ပွင့်နေလေသည်။ ထူးဆန်းစွာ အမွှေးတစ်မှင်မှ မရှိ။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက အရည်တွေစိုကာ လက်နေသည်။

ဦးအဂ္ဂသည် စိတ်အညှိခံရသည့် လူတစ်ယောက်လို သူမ၏ ကားပိုင်းနေသည့် ဖင်ကြီးနောက်တွင် အသေအချာနေရာ ယူလိုက်သည်။ သံလက်ဝါးဟု ခေါ်တွင်သည့် သူလက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် သူမ၏ ခါးကို အကျအနက်ိုင်ကာ သူ၏ သံချောင်းကြီးနှင့် အရိုင်းဒေဝီ၏ ရွှေကြွတ်ကိုထောက်ကာ သံဂဟေဆက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟင်” .. ဦးအဂ္ဂ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒီ .. မိန်းမအင်္ဂါက ထူးဆန်းလှချည်လား။ အရိုင်းဒေဝီ၏ အတွင်းသားတွေသည် ဝါဂွမ်းပမာ နူးညံ့လှသည်။ ထို့အပြင် အသားတွေက အထပ်ထပ်နှင့် တည်ရှိနေရာ သူ့အချောင်းကြီးက ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို ဖယ်ကာ လမ်းရှာသွားရသလိုမျိုး တိုးဝင်ကာ သွားရသည်။ ဦးအဂ္ဂ အကြိုက် တွေသွားသည်။ စိတ်ပါလာပြီမို့ အရိုင်းဒေဝီ၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဆောင့်သည်။ အရိုင်းဒေဝီ၏ ရွှေကြွတ်က ဆောင့်အားအရှိန်ကြောင့် တပြစ်ပြစ်နှင့် မြည်အောင်ကို အသံမြည်သည်။ ဒါပေမယ့် ... ဦးအဂ္ဂ ဘယ်လောက်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ဆောင့် သူမက ဖြူသည့်ပုံ မပေါ်။ တခါတခါ သူမကပင် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ဟန်နှင့် နောက်ပြန်ဆောင့်ပေးလိုက်သေးသည်။

“ဆောင့် .. ဆောင့် ... အားရအောင် ဆောင့် ... ပြီး ခါနီးရင်တော့ ပြော ... အင့် ... အင့် ..”

အရိုင်းဒေဝီ၏ ကာမတွန်သံနှင့် တက်တက်ကြွကြွ တုံ့ပြန်မှုတွင် ဦးအဂ္ဂသည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့။ သူ့အချောင်းကြီး တိုးဝင်ပြန်ထွက် ဖြစ်နေသည့် ဖင်ဖြူဖြူကြီးနှစ်ခုကြားက အရိုင်းဒေဝီ၏ ဖောင်းမို့နေသည့်

အင်္ဂါကြီးကို ကြည့်ပြီး မီးကုန်ယမ်းကုန်ပင် ကြပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့အချောင်းကြီးထဲက လိပ်ခနဲ လိပ်ခနဲ တက်လာသည့် အချက်ပေးမှုတွင် သူမပြောထားသည်ကို သတိရကာ ..

“အီး .. ငါ ပြီးတော့မယ် ..”

“ဒါဆို .. ထုတ်လိုက်တော့ .. ”

“ပြစ် .. ဗွတ် .. ဗွတ် .. ”

အရှိန်ကောင်းနေတုန်း ဆွဲထုတ်သွားသဖြင့် အရိုင်းဒေဂီ၏ အင်္ဂါသည် ဟစ်လေး ဖြစ်၍တောင် ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ အချောင်းကြီးက ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါသည်။ အရိုင်းဒေဂီသည် ကုန်းထားရာမှ ချက်ချင်းထကာ သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်သည်။ ပါးစပ်ကို ဟကာ အရည်တွေ တလက်လက် ဖြစ်နေသည့် သူ့အချောင်းကြီးကို ခေါင်းငုံ့ကာ စုပ်သည်။

“အီး ... ထွက် ... ထွက်ကုန်ပြီ ..”

အရိုင်းဒေဂီ၏ အပူအအေး ဒွန်တွဲနေသည့် ပါးစပ်ထဲ ရောက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မကြာလိုက်။ သူ့အချောင်းထိပ်ကနေ ချော်ရည်များ ပေါက်ကွဲသလို သုတ်ရည်တွေပန်းထွက်သည်။ နှစ်နှင့်ချီအောင် ကြာနေပြီမို့ ထွက်လာသည့် အရည်တွေသည် အတော်များသည်။ တစ်ခါနှင့်လဲ မပြီး။ နှစ်ခါနှင့်လဲ မပြီး။ အရိုင်းဒေဂီ၏ ပါးစပ်ထဲတွင် ဖောင်းပြည့်သွားသည်။ သူမသည် ဦးအဂ္ဂ အချောင်းထဲက လရည်စက်တွေ ကုန်သွားသည့် အထိစောင့်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့စေ့ သူ့အချောင်းကြီးကို ပြန်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း .. ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

အရိုင်းဒေဂီသည် ဦးအဂ္ဂအမေးကို မဖြေ။ သူမ၏ သလွန်ဘေးတွင် တင်ထားသည့် ကြေးလင်ပန်းလိုလို ဗန်းပိုင်းတစ်ချပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးလျှင် ပါးစပ်ဟကာ ဦးအဂ္ဂ၏ လရည်တွေကို ထွေးချလိုက်သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် သူမပါးစပ်ထဲက ထွက်လာသည့် သူ့လရည် ပမာဏကို ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အံ့သြရသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် အရိုင်းဒေဂီသည် ရှည်မျောမျောသဏ္ဌာန်ရှိသည့် နောက်ထပ် ပုလင်းတစ်ခုကို ယူလိုက်ပြီး ထိုအထဲမှ ခရမ်းရောင် အရည်များကို ဗန်းထဲ သွန်ချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ .. လာကြည့် .. ရှင်သိချင်တဲ့ ကိစ္စကို ..”

ဦးအဂ္ဂသည် အရိုင်းဒေဂီ လုပ်သမျှကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်နေရာမှ သူမထိုးပေးလိုက်သည့် ဗန်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ခရမ်းရောင်အရည်ပျစ်ပျစ်များသည် ခုနက သူ့လရည်များနှင့် ရောကာ လက်နှင့်ထိုးမွှေသလို ကြေးဗန်း၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ချာချာလည်နေသည်။ လည်နေရင်းမှ တဖြေးဖြေးနှင့် အရည်တွေသည် မှန်သားလို ကြည်လင်လာကာ အရုပ်လိုလို အကွက်တွေ ပေါ်လာသည်။ အကွက်တွေသည် ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ ဖြစ်နေရာမှ ကြည်လင်ပြတ်သားလာပြီး သစ်ပင်တွေ စိမ်းစိုနေသည့် တောအုပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထိုမှတဖန် ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းလေး .. ထို့နောက်တွင်တော့ ဖြူလွှာသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပွေဖက်နေကြသည့် လူသားနှစ်ဦး ..

"ဟင် .... သူ .. သူ .. အသက်ပြန်ရှင်နေပါလား .. "

ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသလို .. အံ့ဩစိတ်ကလဲ ထပ်တူ ခံစားရသည်။ အခြေအနေသည် သူထင်ထားသလို သိမ်မလွယ်ကူတော့ချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဂါးမယ်လေးဆိုသည့် အမျိုးသမီး လောကကြီးထဲတွင် ရှိနေသေးသည်က သူ့အတွက် ဆုလာဘ်တစ်ခုပင် ..။

"ဒါ .. ဘယ်နေရာလဲ .. မင်းသိလား .. "

"အဲဒါ .. မိုးမခတောင်ခြေက တောအုပ်ထဲမှာ ..."

ဦးအဂ္ဂသည် သူ့သိချင်သည့် အကြောင်းအရာကို သိလိုက်သည်နှင့် ဘုံကျောင်းထဲက လှည့်ထွက်ရန်ပြင်သည်။ ကျောင်းတံခါးမကြီးကို ရောက်ပြီးနောက် သူသည် အတွေးတစ်ခုကို ရလိုက်ပြီး အရိုင်းဒေဂီကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမသည် ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြန်ဝတ်လိုက်သည်မသိသည့် မှော်ဆရာမ ဝတ်စုံကြီးကို ပြန်ဝတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ညို့သလို မြူသလို ကြာမူပါသော အကြည့်နှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် အရိုင်းဒေဂီကို စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ဖြေးညင်းစွာ ပြောလိုက်သည် ...။

"ငါ .. မင်းကို ငါနှင့်အတူ ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ .. "

XX

မသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မုန်တိုင်းသည် မျက်လုံးကို ဖြတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်သည်။ အရင်ဆုံး သတိထားမိသည်က နဂါးမယ်လေး ပျောက်နေခြင်းပင်။ မုန်တိုင်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပြူးပြူးပြဲပြဲနှင့် သူတို့ တစ်ညတာ စခန်းချခဲ့သည့် ညောင်ပင်ကြီးဘေးက နေရာအနှံ့တွင် လိုက်ရှာမိသည်။ မတွေ့ ... ။ မုန်တိုင်း ရင်မောရပြီ။ အေးမြနေသည့် မနက်ခင်း လေပြည်သည် သူ့ရင်က သောကကို အေးချမ်းသွားအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်ပေ။

ခဏတာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း၌ပင် မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေးကို တွယ်တာမိလေပြီ။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုမူခဲ့သည့် မိမိ၏ အပြစ်အတွက် ကြိုက်သလို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရန် နဂါးမယ်လေးကို သူတောင်းပန်သော်လဲ နဂါးမယ်လေးသည် ကောင်း၏ ဆိုး၏ တစ်ခွန်းမှ မပြော။ သူမအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်ကာ ချစ်မိသွားပြီမို့ မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေး ခွင့်လွှတ်သည် မပြောမချင်း သူ့ရင်သည် မငြိမ်းချမ်းခဲ့။ ထိုအကြောင်းတွေ စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ မနက်ပိုင်း လင်းခါနီး အချိန်ရောက်မှ သူမေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုတော့ သူမေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန်တွင် နဂါးမယ်လေးက ထွက်ခွာသွားချေလေပြီ ....။

မုန်တိုင်းသည် ရုတ်တရက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိချေ။ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တောင်ပင်လယ် ဘီလူးသည် သေပြီလား ရှင်ပြီလား သူမသိ ... ။ ကြိုးကြာသည်လဲ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း သူမသိ။ ယုတ်စွအဆုံး သူအခုရောက်နေသည့် နေရာတောင် ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ သူအတိအကျ မသိ။ ညောင်ပင်အောက်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တော်တော်ကြာကြာ ငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။ သူသည် တော်ယုံတန်ယုံနှင့် စိတ်ဓါတ်ကျတတ်သူ မဟုတ်သော်လဲ အခုတော့ သူအဖြစ်က မြေပါလည်းရှုံး သားလည်းဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။ နောက်တော့မှ ထိုင်နေလို့ ဘာမှ ထူးလာမှာ မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိပြီး နဂါးမယ်လေး

ထွက်သွားမည်ထင်သည့် ဘက်ဆီသို့ ရမ်းရော်ကာ သူလိုက်လာခဲ့သည်။ ပထမတော့ ကြိုးကြာကို သွားပြန်ရှာရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသေးသည်။ သို့သော် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့စိတ်တွေက ထူးဆန်းစွာ ပြောင်းလဲနေသည်။ နဂါးမယ်လေး၏ အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာလေးကိုပဲ မြင်ယောင်နေကာ သူ့အရင်က ကိစ္စတွေနှင့် မပတ်သက်ချင်တော့။ ငါ့ အတိတ်တွေကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ ဟု တွေးကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် အတိတ်ဆိုတာ .. လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မေ့ပျောက်လို့ ရနိုင်သည့် အရာမဟုတ်မှန်း သူ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့ချေ ...။

XX

မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေး ထွက်သွားမည် ထင်သည့် ဘက်ကို မှန်းဆကာ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ဘာကြောင့်များ သူမကို နန်းတော်ထဲက အလိုရှိနေသည်ဆိုတာကို တွေးတောနေမိသည်။ အဖြေကား ရှာမရ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်းသာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တောကြီးကား သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်နေသည် ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ လူသွားလမ်းဆို၍ ရေရေရာရာ မရှိချေ။ နဂါးမယ်လေး သွားနိုင်သည့် ဘက်ကို မနည်းပင် မှန်းဆခြေရာခံရသည်။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့်မို့ သူမသည် သိပ်ဝေးဝေးတော့ ရောက်ဦးမည်မထင်။ ဒါကလဲ မှန်ချင်မှမှန်မည်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက ကျော်ကြားခဲ့သည့် သိုင်းဧကရီတစ်ပါးမို့ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ သွားလျှင် တော်တော်ကြီး ခရီးရောက်ချင်လဲ ရောက်နေပေမည်။ မုန်တိုင်း ခေါင်းကို ခါမိသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက တကယ်တမ်းကျတော့ ယုံချင်စရာကို ကောင်းမနေချေ။

လမ်းအတော်ကြာလျှောက်ပြီးနောက်တွင်တော့ လူသွားလမ်းလိုမျိုး တောလမ်းလေး တစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့ရလေသည်။ မုန်တိုင်းလဲ အဆိုပါ လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာရာ များမကြာမီပင် လမ်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုကို ရောက်လာသည်။ အထမ်းသည်တချို့နှင့် လှည်းယာဉ်တစ်စီးစ နှစ်စီးစ အဆိုပါ လမ်းမကြီးတွင် သွားလာနေလေသည်။ ၎င်းတို့ ဦးတည်သွားနေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မြို့ရိုးတံတိုင်းတစ်ခုကို တွေ့သည်မို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို လှမ်းမိသွားသည်။

သုခဝတီမြို့မှ ကြိုဆိုပါသည်ဆိုသည့် မြို့ရိုးဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လိုက်မှ သူသည် သူတို့ စခန်း၏ မြောက်ဘက် မိုင်ငါးဆယ် အကွာအထိပင် ရောက်လာမှန်း သိလိုက်သည်။ မုန်တိုင်း ဒီမြို့ကလေးသို့ တခါတုန်းက လုယက်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချရန် ရောက်ဖူးသည်။ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရှိနေသည်မို့ အားတက်သွားကာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စနည်းနာရန် ခြေလှမ်းကို မှှင့်လိုက်သည်။ မြို့ရိုးတံခါးကို ကျော်လာသည်နှင့် လူစည်ကားနေသည့် ဈေးလမ်းလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။ မုန်တိုင်း ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်နေစဉ် မျက်လုံးက လမ်းဟိုဘက်တွင်ရှိသည့် အဝတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီ ရောက်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေးသာ ဒီကိုရောက်ခဲ့ရင် သေချာပေါက် ဒီဆိုင်ကို လာနိုင်သည်ဟု ယူဆကာ လမ်းကူးလိုက်သည်။

"ဟီ ..."

မြင်းဟိသံကြားလိုက်ရပြီး ဘယ်ကထွက်လာမှန်း မသိသည့် မြင်းတစ်စီးက သူ့ကို တိုက်မိမလိုဖြစ်သည်။ သူဖြတ်ခနဲ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ မုန်တိုင်းသာ အရှောင်မမြန်ရင် သေချာပေါက် တိုက်မိသည်။ အရှိန်ဖြင့် ဒုန်းစိုင်းလာသည့် မြင်းက သူ့ကို ပွတ်ကျော်ကာ တော်တော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားသည်။

“တောက် ..”

မုန်တိုင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။ နဂိုကတည်းက စိတ်ဆတ်သူဖြစ်သည့်အပြင်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကိစ္စတွေကြောင့် အလိုလိုမှ စိတ်တိုနေရာ အခုလို အဖြစ်တွင် ဒေါသထိန်းမရ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ကျော်တက်သွားသည့် မြင်းနောက်ကို ပြေးလိုက်မည် ပြုသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားသည့် မြင်းသည် ရပ်သွားကာ သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မုန်တိုင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ့အံ့သြမည်ဆိုလဲ အံ့သြစရာပင်။ မြင်းစီးလာသူက မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး လှပသစ်လွင်သည့် မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏ မျက်နှာလေးက ပြုံးချိုနေသဖြင့် မြင်းနှင့်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်အတွက် တောင်းပန်ရန် လှည့်လာတာ ထင်သည်။

မုန်တိုင်းအထင် မမှားပါ။ မိန်းကလေးသည် သူ့အနားရောက်လာသည်နှင့် မြင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းကာ အားနာဟန်နှင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ မုန်တိုင်းသည် မိန်းကလေးကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ သူသည် တောခိုမရကတိုက်အတွင်း ကြီးပြင်းခဲ့သူပေမယ့် မိန်းမလှလေးတွေ တော်တော်များများကို တွေ့ဖူးပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး အခုနောက်ဆုံးပင် နဂါးမယ်လေးဆိုသည့် အလှမယ်လေး၏ အလှအပတွေကိုတောင် အတွင်းကျကျ ကိုင်တွယ်ခဲ့ရသေးသည်။ သို့သော် အခု သူ့ရှေ့က ကောင်မလေးသည် သူမ ထက်မသာတောင် မလျော့သည့် နှုန်းနှင့် လှပလေသည်။

အရည်လဲ့နေသည့် မျက်လုံးတွေက ဖြူဖွေးဝိုင်းစက်နေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် လှပစွာ တည်ရှိနေသည်။ နှာတံလေးက ချွန်ချွန်လေး ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကမူ ပါးပါးလျလျ ရှိလှသည်။ မို့သော ရင်နှစ်ဖွာ၊ သေးကျင်သောခါး၊ စွင့်ကားနေသည့် တင်တို့က လက်ရာမြောက် ပန်းပုရုပ်တစ်ခုနယ် အချိုးကျကျ ဖြစ်တည်နေသည်။ မဝိန်လွန်း မဝလွန်း မပုလွန်း မရှည်လွန်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ကြော့ရှင်းလှသည့် သူမသည် မြင်သူတကာ ငေးလောက်သူပင် ....

“ကျမ...မြင်းစီးကြမ်းသွားလို့ တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတာ .. တောင်းပန်ပါတယ် ရှင်...”

မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းဖျားက ပန်းပွင့်လေးသဖွယ် ပွင့်အာသွားပြီး ဖန်တီးလိုက်သည့် အပြုံးတွင် မုန်တိုင်း ဒေါသတွေက ပျက်ပြယ်သွားသည်။ ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူ့အကြောင်းအသိဆုံးဟု ဆိုရမည့် ကြိုးကြာတောင် ဒီလိုမျိုး ပြုံးပြယုံနှင့် သူ့စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် မလုပ်နိုင်ပေ။ သူမ အပြုံးကတော့ သူ့ကို ညှိငင်ဖမ်းစားထားသလို ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ပြန်ပြောဖြစ်ပဲ ပြုံးပြထားလို့ ညီညာဖြူဖွေးနေသည့် သွားဖြူတန်းလေးကိုသာ ငေးနေမိသည်။

“အို ..”

ကောင်မလေးသည် အလိုလို မျက်နှာချသွားသည်။ ရိုင်းလှသည်ဟုမဆိုနိုင်သော်လည်း စူးရဲလှသည့် မုန်တိုင်း၏ အကြည့်တွင် သူမ၏ ရွှေရင်တခုလုံး လှုပ်ခါသည်။ ကွန်ကြီးမားသူလေးမို့ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး၏ အကြည့်ကြောင့် သူမမှာ ရှက်စိတ်ရော၊ ရင်ခုန်စိတ်ရော ဖြစ်ကာနေသည်။ မုန်တိုင်း သူ့အဖြစ်ကို သူရိပ်မိကာ စကားစမည် အပြုတွင် ...

"မမဟေမာ ဒီလူက စကားမပြောတတ်တာလား ... မမကို မြင်လို့ပဲ အသွားတာလား မသိဘူး .. ခပ် ခပ် .. လာသွားကြပါစို့ ..."

မြင်းခွာသံနှင့်အတူ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်စီက အသံကို မုန်တိုင်း ကြားလိုက်သည်။ သေချာကြည့်မိတော့ ရုပ်ရည်လှတပေတနှင့် အရွယ်ခပ်ငယ်ငယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဝတ်စားထားပုံကို ကြည့်ရတာ အိမ်ဖော်မလေး ဖြစ်ဟန်တူမည်။ သို့သော် သူမသည်လဲ မုန်တိုင်းရှေ့က မိန်းမချောလေးလို ဆောင်မီးတစ်လက်ကို ကျောတွင် ထိုးထားသည်။ ကြည့်ရတာ သိုင်းလောကသားတွေ ဖြစ်မည်။ မုန်တိုင်းသည် ကိုယ့်ပြဿနာနှင့် ကိုယ်မို့ ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ကောင်းမည် ထင်ပြီး ဘာမှမပြော။

မုန်တိုင်းဆီက အသံထွက်မလာသဖြင့် ဟေမာဟု အခေါ်ခံရသည့် မိန်းမချောလေးက သူ့ကို တစ်ချက်မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ...

"ဘာမှ ပြန်မပြောရင်တော့ ကျေနပ်တယ်လို့ပဲ ယူဆလိုက်မယ်နော် .. အကိုတော် ... ကျမတို့ ကိစ္စလေး ရှိနေလို့ ခွင့်ပြုပါဦး .."

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး တောင်းပန်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည့် ဟေမာကို မုန်တိုင်းငေး၍သာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ မြင်းကျောကုန်းပေါ် ပြန်အတက်တွင် လှုပ်ရှားသွားသည့် သူမ၏ ကိုယ်ဟန်ကို ကြည့်ကာ သူနဲ့တောင် ရင်ခုန်သွားသည်။ ခပ်သုတ်သုတ်နှင့်သွား၍ တမုဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မိန်းမချောလေးနှင့် အိမ်ဖော်မလေးကို ကြည့်ကာ သူသက်ပြင်းချမိသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မိန်းမလှလေးတွေ တွေတိုင်း လိုက်ငမ်းနေလို့တော့ မဖြစ်။ ရှေ့လျှောက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ သေချာထိုင်စဉ်းစားရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လောလောဆယ်တော့ ရုတ်ချည်း ပြန်ရှင်လာပြီး ပျောက်သွားသည့် နဂါးမယ်လေးအတွက် စိတ်ပူနေသဖြင့် သူမကို မြန်မြန်ရှာတွေ့မှ ဖြစ်မည်။ အမှန်ဆို ဒီလိုစိတ်ရှိနေတာကပင် သူ့အတွက် ထူးဆန်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်။ မုန်တိုင်းသည် အမှန်က အတ္တကြီးသူတစ်ယောက်၊ အရင်ကဆို သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထည့်စဉ်းစားဖူးတာ မဟုတ်။

အခုလဲကြည့်လေ ...တကယ်ဆို ကြိုးကြာကို ပြန်လိုက်ရှာသင့်သော်လည်း သူ စိတ်က အဲဒီကို မရောက်ပဲ နဂါးမယ်လေးကိုသာ တွေးနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ...သူမအပေါ်တွင် စော်ကားမိလိုက်တာကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု သူ့အဖြေထုတ်သည်။ သို့သော် ဒီအဖြေကလဲ သူ့လိုမျိုး လူဆိုးအဖို့ သိပ်တော့မမှန်။ ဘာရယ်ကြောင့် မဟုတ်ပဲ တဒင်္ဂအခိုက်အတန့်လေးမှာတင် တဘဝစာမျှ ရင်းနှီးသွားလို့လား။ ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ စဉ်းစားလို့ မရသည့် ကိစ္စအတွက် မုန်တိုင်း ဆက်တွေးမနေတော့ပဲ သူပထမ ဦးတည်ချက်အတိုင်း အဝတ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဆီသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော် မုန်တိုင်းထင်သလို နဂါးမယ်လေး၏ သဲလွန်စကို စုံစမ်းလို့ မရပါ။ မုန်တိုင်းလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ဈေးလမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့တွင်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ အတော်ကြာ လျှောက်လာသည်တွင် လမ်းသုံးခွဆိုင်၌ ဆောက်လုပ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့သည်။ ဆိုင်အတွင်းမှ ကျော်လှော်နေသော စားသောက်ဖွယ်များ၏ အနံ့အသက်ကြောင့် မုန်တိုင်း၏ ဝမ်းဗိုက်က တကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် ဆာလောင်လာသည်။ မနေသာတော့သည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်အဝင်ဝတွင် ချည်ထားသည့် မြင်းနှစ်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် မုန်တိုင်း မျက်မှောင်ကျမိသည်။ ဒီမြင်းနှစ်ကောင်က ခုနက ကောင်မလေးတွေ စီးသွားတဲ့ မြင်းတွေပါလား ...

နေ့လည် မရှိတရှိ အချိန်ဖြစ်နေပြီမို့ စားသောက်ဆိုင်သည် ဧည့်သည်များနှင့် စည်းကားနေသည်။ ဆိုင်ပေါက်ဝမှာ ခနရပ်ကာ မုန်တိုင်း တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲတစ်ခု အရောက်တွင် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကာ မုန်တိုင်း၏ အကြည့်က ရပ်သွားသည်။ အစောက တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်သူတကာ ငေးလောက်သည့် မိန်းမပျိုလေးပင်။ သူ့ဘေးနားတွင်တော့ မုန်တိုင်းကို နောက်ပြောင်သွားသည့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ကို မှုတ်သောက်နေသည်။ မုန်တိုင်း ဗိုက်က ပိုဆာလောင်သွားသဖြင့် ဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး သူမတို့ ထိုင်နေသည့် စားပွဲနှင့် မနီးမဝေးက လွတ်နေသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဘာသုံးဆောင်မလဲ အကိုလေး .."

အဝတ်စတစ်စကို ခါးကြားထိုးထားသည့် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးက အပြေးအလွှားရောက်လာကာ မေးသည်။

"ဘာတွေ ရလဲကွ .."

"ရတာတော့ အကုန်အစုံရတယ် .... ကြက်သား ဝက်သား ဘဲသား ...စွပ်ပြုတ်လဲ ရတယ်"

"ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ်ရတယ် မှတ်လား .. အဲဒါပေး .. အရက်တစ်လုံးလဲ ယူပေးဦး ...မြန်မြန်လုပ်ကွာ"

"မမ ဟေမာ ... ဟိုတစ်ယောက်က အအမဟုတ်ပါလား ... စကားပြောတတ်တယ်နော် .."

"ဟဲ့ ထွေးထွေး... တိုးတိုးပြောဦး ... ကြားသွား အားနာစရာကြီး ..."

စားပွဲက တစ်ခုံကျော်ပဲ ခြားသဖြင့် တကယ်လဲ မုန်တိုင်းကြားပါသည်။ သို့သော် သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍သာ နေလိုက်သည်။ လောလောဆယ် မုန်တိုင်း သူမတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ဗိုက်ဆာဆာနှင့်မို့ ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့သော်လည်း သူ့မှာတကယ်တမ်းကျတော့ ဗိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရှိမနေပါ။ စားသောက်ပြီးမှ ကြည့်ကျက်ရှင်းရမည်ဟု တေးကာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ဝက်ခြေထောက် စွပ်ပြုတ်နှင့် အရက်တစ်အိုးက မဆိုင်းမတွ ရောက်လာပါသည်။ ကြက်သွန်မြိတ်လေး ခပ်ထားသည့် စွပ်ပြုတ်က မြင်ယုံနှင့်ပင် စားချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဆာဆာနှင့်မို့ မုန်တိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နေတော့ပဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ဝါးခွက်ထဲက တူတစ်စုံကိုယူကာ ခေါင်းမဖော်တမ်း စားပစ်လိုက်သည်။ နူးအိနေသည့် အသားတွေကို တူနှင့် ဖွဲကာစားရင်း ဟင်းရည်ကို တဟူးဟူး

မှုတ်သောက်ပြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သူခေါင်းအဖော်တွင် ဓါးလွယ်ခုတ်နေရာက ထိုင်နေသည့် ဟေမာနှင့် ထွေးထွေးက သူ့ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာ သူသတိထားမိသည်။

မုန်တိုင်း နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝက်သားဖတ်လေးကို တူနှင့် ညှပ်ကာ စားပြီးနောက် အရက်အိုးကို ဖွင့်ကာ ကောက်မေ့လိုက်သည်။ ဗိုက်ပြည့်သွားပြီမို့ စားသောက်ထားသမျှ အတွက် ရှင်းဖို့ ဇာတ်လမ်းစရပေတော့မည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လူထသွားသည့် စားပွဲခုံတစ်လုံးကို အဝတ်စနှင့် သုတ်နေသည့် စားပွဲထိုးကောင်ကလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ အကိုလေး ....”

“အေး ... မလိုချင်တော့ပါဘူးကွာ ... မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ .... တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ ... အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိလားကွာ ... ”

“အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေး ..”

စားပွဲထိုးကောင်ကလေး၏ ပြန်ဖြေသံက နဲ့ကျယ်သွားသဖြင့် မုန်တိုင်းကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည့် ဟေမာနှင့် ထွေးထွေး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟိုလေကွာ ... ခပ်ချောချောလေး ... ဟိုဘက်စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ တစ်ယောက်လောက် လှတယ်ကွာ ... သူ့လက်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းပုလွေ တစ်ချောင်း ကိုင်ထားမယ်ထင်တယ် ..”

မုန်တိုင်းက ဟေမာတို့ဘက်လှည့်ကာ လက်မကိုကွေး၍ လှည့်ထိုးပြသဖြင့် စားပွဲထိုးကောင်လေးက လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာက ပြုံးဖိုးဖိုး ဖြစ်သွားကာ ...

“မှတ်မိပြီ အကို .... မနက်က အဲဒီလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာ တွေ့တယ် အကိုလေး ...”

မုန်တိုင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် နဂါးမယ်လေး ထွက်သွားသည့်ဘက်ကို မေးမည် အပြုတွင် မြင်းခွာသံများ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရကာ ဆိုင်ရှေ့တွင် မြင်းခြောက်ကောင် ရပ်လာသည်ကို တွေ့သည်။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီမို့ စားပွဲထိုးကောင်လေးသည် မုန်တိုင်းနှင့် စကားဖြတ်ကာ ဆိုက်ပေါက်ဝသို့ အပြေးအလွှားရောက်သွားသည်။

“ဆရာတို့ ဘာသုံး ...ဆောင် ....”

“ဟေ့ကောင် ... နောက်ဆုတ်စမ်း ..”

စားပွဲထိုးကောင်လေး စကားမဆုံးလိုက်။ မြင်းပေါ်က ဆင်းကာ ဆိုင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာသည့် လူခြောက်ယောက်ထဲမှ ဦးဆောင်လာသူ လူထွားကြီးက သူ့ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ကောင်ကလေးများ လူထွားကြီး လက်ချက်မိကာ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားသည်။ စားသောက်နေကြသည့် လူများသည် ရန်လိုသည့် အသွင်အပြင် ပေါက်နေသည့် အဆိုပါ လူကြမ်းကြီးများကို အမြင်တွင် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သည်။

စားထားသမျှ အတွက် ကျသင့်ငွေကို အလျှိုလျှို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လစ်ထွက်သွားကြသည်။ မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာတို့သာလျှင် ကွန်ဇွဲမပျက် ထိုက်လျက်ရှိနေသည်။

"ဟေမာဒေဝီ .... အပိုတွေ ဆိုမနေတော့ဘူး ... ကျုပ်တို့နဲ့ အသာတကြည် လိမ်လိမ်မာမာ ပြန်လိုက်ခဲ့ ... "

ပါးပြင်တွင် အမာရွတ်ကြီးရှိသူ ခေါင်းဆောင်လာသည့် လူကြီးက ဟေမာနှင့် ထွေးထွေးထိုင်နေသည့် စားပွဲဘက်ကို လျှောက်လာရင်း အသံကျယ်ကျယ်ကြီးနှင့် ပြောသည်။ လူထွားကြီး၏ အမူအယာကြောင့် ထွေးထွေးသည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ဓါးကို ကောက်ကိုင်မည် ပြုသည်။ ဟေမာက သူမ၏ လက်ကို အသာလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

"အားတော့နာတယ် ... ဦးယက္ခ .... ဟေမာက ထွက်လာကတည်းက ရှင်တို့ဆရာနဲ့ မဆုံချင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ ... ဒီတော့ ပြန်လိုက်ဖို့တော့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်နဲ့ ... ရှင်တို့ လမ်းရာလမ်းအတိုင်းသာ ပြန်ကြပေတော့ ..."

ဦးယက္ခလို့ အခေါ်ခံရသည့် လူထွားကြီးသည် မိန်းမချောလေး ဟေမာ၏ စကားကြောင့် မျက်နှာသုန်မှုန်သွားသည်။ တမဟုတ်ချင်း ၎င်း၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်တက်သည်။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာကာ ...

"မိဟေမာ ... နင့်ကို နင် ဘာများ အောက်မေ့နေလဲ ... နင့်အဖေ မျက်နှာကိုသာ မထောက်လျှင် နင် အသက်နဲ့ကိုယ်တောင် တွဲမနေတော့ဘူး ... ငါ လက်မပါချင်ဘူးနော် ..."

ဦးယက္ခ၏ ဒေါသသံက တစ်ဆိုင်လုံး ဟိန်းထွက်သည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းနိုင်စွာ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ကာယကံရှင် မပြောနှင့် ကြားကလူဖြစ်သည့် မုန်တိုင်းတောင် သောက်မြင်ကပ်သွားသည်။ စိတ်ထွက်လာသဖြင့် ဟေမာဒေဝီ မပြောခင်ပင် သူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"တစ်ဖက်လူက မလိုက်ချင်ဘူး ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ ... အတင်းအကျပ် ခေါ်နေရတာလဲ ... အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားတာက ပိုမကောင်းဘူးလား ..."

မုန်တိုင်း၏ စကားသံက တိုးလျှိုးသောလဲ အင်အားအပြည့်ပါလှသည်။ ဦးယက္ခ၏ ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာသည် အရက်အိုးကိုကိုင်ကာ ထိမထင်မျက်နှာနှင့် မော့သောက်နေသည့် မုန်တိုင်းဘက်လှည့်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းဘာစကား ပြောလိုက်တယ် ..."

"ငါပြောတဲ့စကားက ရှင်းပါတယ် .... မင်းသာ နားမလေးဘူးဆိုလျှင် ကြားလောက်ပါတယ် ..."

အရွဲတိုက်ကာ ဖြေလိုက်သည့် မုန်တိုင်း၏ စကားတွင် လူထွားကြီးခြောက်ယောက်သည် သူတို့၏လက်နက်တွေကို ထုတ်လိုက်သည်။ တချွင်ချွင် မြည်သွားသည့် အသံတွေကြောင့် ဟေမာဒေဝီနှင့် ထွေးငယ်သည် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ မုန်တိုင်းကတော့ ဂရုမစိုက်ပဲ အကပ်အသပ်သာ ကျန်တော့သည့် အရက်အိုးဖင်ကိုထောင်ကာ မော့လိုက်လေသည်။

"တောက် .. ခွေးမသား ရင့်လှချည်လား ... စောကြီး .. စောလေး အဲဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက် .."

ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူ၏ အမိန့်ကြောင့် တန်းစီရပ်နေသည့် လူငါးယောက်ထဲမှ လူနှစ်ယောက်
ပြေးကာထွက်လာသည်။

“ပုစ် ... ပုစ် ”

“အား .... အား ...”

မုန်တိုင်းက စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ဘေးတွင် ချထားသည့် တူနှစ်ချောင်းကို ကောက်ကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။
အတွင်းအား အပြည့်သုံးကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် တူနှစ်ချောင်းက လျှင်မြန်သော အရှိန်နှင့် ဖြတ်သန်းပြီး စောကြီး
စောလေး၏ လက်ခုံကို သွားထိသည်။ စောကြီး စောလေး ချော လက်ခမိုးတွင် စိုက်ဝင်သွားသည့်
တူနှစ်ချောင်းကြောင့် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်မိကြသည်။

“မင်း ... မင်း ... သေပေတော့ ...”

ဦးယက္ခသည် စစ်ချင်း ခံလိုက်ရသည့် သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ဒေါသအချောင်းချောင်းထွက်လျက်
မုန်တိုင်းကို လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ မုန်တိုင်းက ထိုင်နေရာမှ ခုံကိုကန်ကာ ရှောင်သည်။
နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။ မုန်တိုင်း ဒီလူတွေကို မမူပါ။ သူ့ကို
ထမင်းတစ်နပ် အလကားကျွေးလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည့် စားသောက်ဆိုင်လေး ပျက်စီးသွားမည် စိုးလို့
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ ....”

ဦးယက္ခသည် မုန်တိုင်းနည်းတူ ဆိုင်ထဲကနေ ခုန်ပျံကာ ထွက်လာရင်း လှမ်းအော်သည်။ သူ့လက်ဝါးသိုင်းကို မြင်လို့
ငတိလေး ထွက်ပြေးပြီဟု သူကထင်ထားသည်။ သူ့အထင်က ဆိုင်ပြင် လမ်းမရောက်မှ တက်တက်လွဲမှန်းသိသည်။
မုန်တိုင်းသည် မထုံတက်သေး အမူအယာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်ရပ်ကာ သူထွက်အလာကို စောင့်နေသည်။

“မမဟေမာ ... ကျမတို့ ဝိုင်းကူကြရင် ကောင်းမလား မသိဘူး ...”

“နေစမ်းပါဦး ထွေးထွေးရယ် ... သူ့ကြည့်ရတာ ဦးယက္ခလောက်တော့ မူမယ်မထင်ပါဘူး ... ဟိုလူတွေ အားလုံး
ဝိုင်းတိုက်ကြတော့လဲ ဝင်ပါရတာပေါ့ ..”

ဟေမာဒေါ၏ သုံးသပ်ချက်က မှန်ပါသည်။ မုန်တိုင်းသည် ဦးယက္ခ၏ တရမ်းကြမ်း တိုက်ခိုက်နေသည့်
လက်ဝါးချက်တွေကို အကွက်ကျကျ ခုခံကာ ရှောင်နေသည်။ ဦးယက္ခ၏ လက်ဝါးက ဘယ်လောက်ပြင်းပြင်း
အခုထက်ထိ သူ့အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မရိုက်ထုတ်နိုင်ချေ။ တစ်ချက်တစ်ချက် မုန်တိုင်းက တန်ပြန်
ရိုက်ထုတ်လိုက်သည့် လက်ဝါးကိုတောင် အသည်းအသန် ရှောင်ရသေးသည်။ ဦးယက္ခ အခြေအနေ
မကောင်းတော့ ...။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငေးမနေနဲ့တော့ ... ဒီမသာကောင်ကို ဝင်တိုက်တော့ ....”

“ဟေ့ ... ဒီလို မတရား မလုပ်နဲ့ ... ”

ဦးယက္ခ၏ နှိုးဆော်သံကြောင့် မုန်တိုင်းရှိရာသို့ ပြေးဝင်သွားသည့် လူစုကိုကြည့်ကာ ဟေမာဒေဝီက လှမ်းအော်သည်။ သူမ၏ နောက်ကျောတွင် ထိုးထားသည့် ဓားက နေရောင်တွင် ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မုန်တိုင်းဆီ ပြေးဝင်သွားသည့် လူငါးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က လမ်းခုလတ်တင် သူမနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သည်။ ထွေးထွေးကလဲ မခေ။ သူမသခင်မနည်းတူ နောက်ကျောက ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ပွဲထဲ ပြေးဝင်သည်။

“ထွေးထွေး ... အရဲမကိုးနဲ့ ... ”

ဟေမာဒေဝီသည် ညီမသဖွယ် ခင်မင်တွယ်တာနေသည့် ထွေးထွေးအတွက် စိတ်ပူကာ လှမ်းအော်သည်။ သူမနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်သွားအောင် အကြမ်းတမ်းဆုံး သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ သူမလက်ထဲက ဓားက ရှုပ်ထွေးပွေလီစွာ လူကြမ်းကြီး နှစ်ယောက်၏ သေကွင်းသေကွက်တွေဆီ တိုးဝင်သွားသည်။

“ရွပ် .... ရွပ် .. ”

လူကြမ်းကြီးနှစ်ယောက် နောက်ကို ဆုတ်ကာ ဟေမာဒေဝီ၏ ဓားချက်ကို အလူးအလဲ ရှောင်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် သူမ၏ ဓားစက်ကွင်းထဲက မလွတ်ပဲ အကျီလက်မောင်းစ အသီးသီးကို ဓားဖျားက ထိုးခွဲသွားသည်။

“ကောင်မလေး ... သေပေတော့ ... ”

ဒီတစ်ချီတွင်တော့ လူကြမ်းကြီးနှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချက်ပေးကာ အကွက်ကျကျ ပြန်ဝင်လာသည်။ တစ်ယောက်က ခုတ်လျှင် တစ်ယောက်က ကာပေးထားသည်။ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်အားမို့ အစောပိုင်းကလို နောက်ဆုတ်သွားအောင် ဟေမာဒေဝီ မတိုက်နိုင်။ သူမသာ မဟုတ်။ ထွေးထွေးသည်လဲ တင်းပုတ်ကိုင်ထားသည့် လူကြမ်းကြီး တစ်ယောက်၏ ရိုက်ပုတ်ချက်တွေကို အသည်းအသန်ကာကွယ်နေရသည်။ လက်နက်ချင်းက ကွာသဖြင့် သူမမှာ ထိပ်တိုက် မရင်ဆိုင်ပုံပဲ လှည့်ပတ်ကာ ရှောင်နေရသည်။ မုန်တိုင်းကတော့ အခြေအနေကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဦးယက္ခအပြင် စောကြီး စောလေးပေါင်းကာ သုံးယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရသည့်တိုင် သူမ မမူ။ သို့သော်သူက လက်နက်မဲ့မို့ တစ်ပန်းရုံးနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ဟေမာဒေဝီသည် အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီးနောက် ဓားကွက်ကို ရုတ်ချည်းပြောင်းကာ အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ အတွင်းအား အပြည့်ထုတ်ကာ ထိုးခုတ်လိုက်သည်မို့ အရှိန်က ပြင်းလှသည်။ ဟိုလူနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက် မရင်ဆိုင်ပုံ ...။

“ထွေးထွေး ... နောက်ကို ခုန်ရှောင်လိုက် ... ”

သူမနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက် နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် ဟေမာဒေဝီက ထွေးထွေးဘက်လှည့်သည်။ ခရီးဆောင် အိတ်သဖွယ်လွယ်ထားသည့် ဓားဘေးက ငွေရောင်အိတ်ကလေးထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထွေးထွေးက ဟေမာဒေဝီ ပြောသည့်အတိုင်း တင်းပုတ်သမားကို အယောင်ပြတိုက်ကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သည်။

ဟေမာဒေဝီ၏ လက်က လျှပ်တပြက်အတွင်း လှုပ်ရှားသွားသည်။ နေရောင်အောက်တွင် သူမဆီမှ ရွှေရောင်အလင်းတန်းများ ဝင်းခနဲ ပျံလွင့်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ .... နောက်ဆုတ် ...”

“အား ...ဘုန်း ...”

ဦးယက္ခ၏ သတိပေးသံကာ နောက်ကျသွားသည်။ ဟေမာဒေဝီ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်က အင်မတန်မှသေးငယ်သည့် ရွှေသဲမှုန်ဆိုသည့် လက်နက်ပုန်းပင်။ ရွှေသဲမှုန် လက်နက်ပုန်းသည် သူမတို့ ငါးစိမ်းရဲတိုက်၏ မူပိုင်လက်နက်ပုန်းဖြစ်ကာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများပင် ရှောင်ရန်ခက်ခဲသည့် လက်နက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်ခွဲကာ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ရွှေသဲမှုန်တွေက ဦးယက္ခ၏ နောက်လိုက်သုံးယောက်စလုံးဆီ တိုးဝင်သွားသည်။ အလန်တကြားနှင့် ကာလိုက်သော်လည်း သေးငယ်သည့် အမှုန်တွေကို မရှောင်နိုင်။ ကိုယ်အနံ့အပြားတွင် စိုက်ဝင်ကာ လဲကျသွားသည်။

“တောက် .... ”

ဦးယက္ခသည် မကျေမနပ် တောက်တစ်ချက် ခေါက်သည်။ ဆူဝေတက်လာသည့် ဒေါသစိတ်က ဖုံးလွှမ်းလာသဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် အကွက်တွေသည် စနစ်မကျတော့။ လစ်ကွက် ဟာကွက်တွေ ဖြစ်လာသည်။ မုန်တိုင်းက ဒါကို တွေ့သည်။

“ကျား ..”

“ဖြောင်း ...အင့်”

ဦးယက္ခ လက်အမြောက်တွင် မုန်တိုင်း၏ လက်ငါးက သွက်လက်စွာပင် ဟာကွက်ဖြစ်နေသည့် ချိုင်းအောက်ကို ထိသွားသည်။ ဦးယက္ခခမျာ အရိုးအဆစ်များ ကျိုးမတတ်ခံစားလိုက်ရကာ နောက်ကို လွှင့်ထွက်သည်။

“မင်း ... မင်း ...”

“ကျုပ်ပြောပါတယ် .... အစောကြီးကတည်းက .. ခင်ဗျားတို့က အေးအေးဆေးဆေးမှ မပြန်ချင်ကြတာကိုး ...”

မုန်တိုင်းသည် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖုန်ပေသည့်နှယ် ခါရင်း မခိုးမခန့်အမှုအယာနှင့် ပြောသည်။ ဦးယက္ခသည် သူ့ကို တွဲထားသည့် စောကြီး စောလေး၏ လက်ကို အားယူကာ ထသည်။ မုန်တိုင်းကို မျက်ထောင့်နှီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ..

“အေး ... မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာထားဦးပေါ့ကွာ ... မင်းကို မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာပြီး သတ်မယ် ... ဟေ့ကောင်တွေ လာသွားစို့ ..”

မုန်တိုင်း ဂရုမစိုက်ပါ။ ရန်ပွဲပြီးသွားပြီမို့ နဂါးမယ်လေးနောက် လိုက်ဖို့ ပြင်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲကနေ မပုံမရဲ ချောင်းကြည့်နေသည့် စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လက်ပြကာ လှမ်းခေါ်သည်။

"ဟေ့ ညီလေး.... ခုနက အကိုမေးတဲ့ အစိမ်းရောင် အမျိုးသမီး ထွက်သွားတာ ဘယ်ဘက်လဲကွ ..."

"ဟုတ် .. ဟုတ် .. အကိုလေး ... တောင်ဘက် .. ကို .."

ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ ဖြေလိုက်သည့် ကောင်လေး၏ စကားအဆုံးတွင် မုန်တိုင်းသည် အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ပဲ တောင်ဘက်ကို ပြေးထွက်လိုက်သည်။

"ဟိတ် ... နေဦးလေ ... ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လို့ပါ...."

မိန်းမချောလေး ဟေမာဒေဂီက ချိုမြစွာလှမ်းခေါ်ပေမယ့် မုန်တိုင်း လှည့်မကြည့်ပါ။ နောက်လှည့်မကြည့်ပဲ မလိုပါဘူးဆိုသည့် သဘောနှင့် လက်ခါပြကာ ခပ်သွက်သွက်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မမဟေမာ ... ဒီလူက တမျိုးပါလား ..."

ထွေးထွေးသည် သူ့သခင်မကို ဂရုမစိုက်သလို ကျောခိုင်းသွားသည့် မုန်တိုင်း၏ နောက်ကျောက်ကို ငေးကြည့်ကာ ရေရွတ်မိသည်။ မမဟေမာ ဘယ်လောက်လှသည်ဆိုတာ သူမသိသည်။ လမ်းတလျှောက် တွေ့သမျှ ယောက်ျားတွေ၏ အကြည့်သည် မမဟေမာ၏ ကိုယ်ပေါ်ကနေ မဆင်းတော့ချေ။ အခုတော့ မိန်းကလေးချင်းပင် မနာလိုချင်အောင် ချောမောလှပသည့် ဟေမာဒေဂီကို မုန်တိုင်းက စကားတစ်ခွန်းမှတောင် ဆိုမသွား။ သူကြောင့် ဦးယက္ခတို့လက်မှ ချောချောချူချူ လွတ်သွားသည့် အတွက်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို မတင်ရမလို။

"လာ ... ထွေးထွေး ... ဒီလူနောက် နောက်ယောင်ခံလိုက်ရအောင် ... ခိ .. ခိ .."

ဟေမာဒေဂီသည် ငေးနေသည့် ထွေးထွေးကို လက်တို့ကာ ချည်ထားသည့် မြင်းတွေကို ဖြေရင်း ပြောသည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သူက စိတ်မဝင်စားပဲ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် သူမက တဖန်ပြန် စိတ်ဝင်စားမိသည့် သူမအဖြစ်ကို တွေးမိကာ ရယ်မိသေးသည်။ နောက်က လိုက်ချောင်းတာ ကောင်းပျံ့မလား။ အို .. ဘာဖြစ်လဲ .. အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ဦးတည်ချက်မှ မရှိတာ။ သူမ ဘယ်သွားသွားပေါ့။ နောက်ပြီး .. ဟိုတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လိုက်စုံစမ်းနေတာလဲ။ မိန်းကလေးပီပီ သူမ စပ်စုချင်သည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါသည့် အရွယ်မို့ မုန်တိုင်းထွက်သွားရာဘက်သို့ သူမ မြင်းဇက်ကြိုးကို လှည့်လိုက်လေတော့သည်။

+++++

ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်သည် ယာယီထိုးထားသည့် ရွက်ဖျင်တဲထဲကို ဝင်ကာသွားသည့် ဦးအဂ္ဂကို လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ တမင်တကာ တည်ထားသည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာတွေက တဖြေးဖြေးနှင့် အချိုးပြောင်းကာ စပ်ပြီးပြီး ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်တော့သည်နှင့် ရွက်ဖျင်တဲ ဘက်ကို ကျောပေးကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပါးစပ်တွေကို အုပ်ထားမိသည်။

"ခွီး..... ခွီး ..... ခွီး ..."

ဒါတောင်မှ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြားက ထွက်ကျလာသေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကင်းစောင့်နေကြသည့် လက်ရွေးစင် လေးသည်တော်တွေက သူတို့နှစ်ဦးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် ညီဖြစ်သူ ငွေကိုယ်တော်ကို တတောင်နှင့်တို့ကာ အချက်ပြရင်း လူသူကင်းသည့်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင်မှ ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ တလှုပ်လှုပ် အသံတွေကို ကြားတော့ ဘာသံတွေမှန်းသိကာ ခွဲခနဲ ထပ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

လူမရောက်တောင်ကုန်းကနေ ဦးအဂ္ဂပြန်ရောက်လာတော့ ၎င်းနှင့်အတူ အရိုင်းဒေဝီပါ ပါလာသည်။ မျက်နှာတွင် ဆေးရောင် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ခြယ်ကာထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တပ်မူးကြီးက ခေါ်လာသဖြင့် ရွှေကိုယ်တော်တို့သည် အူလည်ချာလည် ဖြစ်သွားသည်။ ဦးအဂ္ဂ ရှင်းပြမှ သူမသည် အရိုင်းဒေဝီဆိုသည့် မှော်ဆရာမဖြစ်ကြောင်းရော၊ နဂါးမယ်လေးဆိုသည့် သူတို့လာရာသည့် အမျိုးသမီးအလောင်း အသက်ပြန်ရှင်လာသည်ဆိုသည့် အကြောင်းရော သိရသည်။ ကြားခါစက မယုံ။ မဖြစ်နိုင်တာဟု တွေးမိသော်လည်း အသက်ရော ပါအရကြီးသည့် ဦးအဂ္ဂကြောင့် ဘာမှပြန်မမေးချေ။ ဦးအဂ္ဂက နေပြည်တော်ကပါလာသည့် ရဲမက်တွေကို တပ်မူးတစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ခိုင်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည့် အစီအစဉ်ကိုလဲ မကန့်ကွက်ချေ။ အရိုင်းဒေဝီ၏ ဦးဆောင်မှုနှင့် နဂါးမယ်လေး ရှိနေသည်ဆိုသည့်ဘက်ကို လက်ရွေးစင် လေးသည်တော် တစ်ဖွဲ့နှင့်သာ လိုက်လာခဲ့သည်။

တွေ့စကတည်းက ဦးအဂ္ဂနှင့် အရိုင်းဒေဝီ၏ ဆက်ဆံရေးက ထူးဆန်းနေသည်ဟု ထင်မြင်မိသည့် သူတို့ သုံးသပ်ချက်က ကန်သာမြို့အလွန်က တောအုပ်လေး ရောက်တော့မှ ပိုအံ့ဩသွားရသည်။ ညအိပ်ကျဖို့ ရွက်ဖျင်တဲထိုးတော့ ဦးအဂ္ဂက သူ့အတွက်မလိုဆိုပြီး လေးသည်တော်တွေကို ပြောတာ တွေ့သည်။ ထို့နောက် ညည့်နက်လာသည့် အချိန်တွင် ကင်းချထားသည်ကို လိုက်စစ်ပြီး သူက အရိုင်းဒေဝီ၏ တဲထဲကို ဝင်သွားလေသည်။ ရွှေကိုယ်တော်တို့ ကျိတ်ကာ မနာလို ဖြစ်ရသလို အတော်လဲ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့ သိထားသည့် ဦးအဂ္ဂက ဒီလို မိန်းမကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ နောက်ပြီး အရိုင်းဒေဝီဆိုတာက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အတော်ကြည့်လို့ကောင်းသော်လည်း မျက်နှာက ဆေးမင်ကြောင်ပဲ ထိုးထားသလို ဆေးရောင်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရတာ တမျိုးကြီးပင်။ ရွှေနန်းတော်ထဲက အပျိုတော်တွေကမှ ပိုလှသည်ဟု ဆိုရမည်။ မျက်နှာ မမြင်ရရင် တော်သေး ...။

ဦးအဂ္ဂကလဲ သူတို့လိုပဲ တွေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူကတိအတိုင်း အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီးသည်နှင့် အရိုင်းဒေဝီ၏ အဝတ်မဲ့နေသည့်ကိုယ်ကို ဆွဲကာလှည့်သည်။ အရိုင်းဒေဝီက သူဘာလိုချင်နေတာကို အတပ်သိနေသည့် အလား ဖျင်စခင်းထားသည့် မြေပြင်တွင် လေးဘက်ထောက်ကာ ကုန်းပေးလိုက်သည်။ ဒီလို အနေအထားက ဦးအဂ္ဂအတွက် အဆင်ပြေစေသည်။ မျက်နှာပေါက်က ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကုန်းထားသည့် အရိုင်းဒေဝီ၏ ကိုယ်ဟန်ကမူ မိန်းမပီသကြောင်း လှစ်ဟပြနေသည်။ တင်းရင်းနေသော ဖင်သားကြီးများက အနည်းငယ်သိမ်နေသည့် ခါးအောက်တွင် ထွားထွားစွင့်စွင့် ရှိလှသည်။ သုံးလွန်းတင်မှ ကြိုး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်မှ အိုးဆိုပေမယ့် ဒီအိုးကြီးနှစ်လုံးက တဖန်းဖန်းပဲ မြည်ကြောင်းကို သူတို့ရက်တုန်းက တင်ပါးကြီးတွေကို ရိုက်ကာ ဆွဲခဲ့လို့ ဦးအဂ္ဂသိပြီး ဖြစ်သည်။ ဦးအဂ္ဂ အရိုင်းဒေဝီကို သဘောကျတာ နောက်တစ်ခုရှိသေးသည်။ သူမက ရွှေကြုတ်လို့ ခေါ်သည့် ပေါင်ကြားက အဖုတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

အရိုင်းဒေဝီ၏ အဖုတ်က ဦးအဂ္ဂတွေ့ဖူးသည့်ဟာတွေနှင့် လားလားမှ မဆိုင်။ အပျိုမလေးတွေ အဖုတ်ကောင်းလှသည်ဆိုတာ အရိုင်းဒေဝီနှင့်တွေ့တော့ ဟားတိုက်လို့တောင် ရယ်လိုက်ချင်သည်။ သူမ၏အတွင်းသားတွေက ပန်းပွင့်လေးတစ်ခု၏ ပွင့်ဖတ်တွေလို နူးညံ့ကာ ကျဉ်းကျပ်အိထွေးမှုကလဲ တခါတခါဆို လှုပ်လို့တောင် မရ။ အတွင်းအားသုံးပြီးတော့တောင် ဆွဲထုတ်ရသည်။ ဒီလိုမျိုး ကိစ္စတွေကို အသက်အရွယ်ကြောင့် ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် သူမိတ်ကို ပြန်လည်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည်ဆိုကတည်းက ပြောစရာမလိုတော့။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက တစ်ဖက်လှည့်နှင့် သူမကို နဂါးမယ်လေးကို ရှာမည့်ကိစ္စတွင် အပါဆွဲခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ရွှေကိုယ်တော်တို့က အရိုင်းဒေဝီကို ကြည့်ကာ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေကြသည်ကိုတော့ သူသိသည်။ သူလဲပဲ ဒါကို စဉ်းစားမိလို့ အတူခေါ်လာသည့် ရဲမက်တွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ တော်ကြာနေ ... အရိုင်းဒေဝီနှင့် သူ၏ သတင်း ရွှေနန်းရှင်ဆီ ပေါက်ကြားသွားလျှင် ရှင်းပြရခက်နေမည်။ နဂါးမယ်လေးကို ရှာဖို့အတွက် လုပ်ရတာ ဖြစ်သည်ဆိုပြီး လျှောက်ထားလို့ ရသော်လဲ မလိုအပ်ပဲ စာရင်းရှုပ်မခံနိုင်။

“သွင်းတော့လေ .. ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ...”

ဦးအဂ္ဂက ဘာမှမလုပ်ပဲ ငြိမ်ကာနေသဖြင့် အရိုင်းဒေဝီက နောက်လှည့်ကာ ပြောသည်။ အမှန်ဆို ဒါမျိုးဆိုလျှင် မိန်းမတော်တော်များများအသံက ချွံချွံနွဲ့နွဲ့ ဖြစ်နေတတ်သော်လည်း အခုတော့ အရိုင်းဒေဝီအသံက ပုံမှန်လေသံနှင့်။ နေနှင့်ဦးပေါ့။ စိတ်ထဲမှ ကျိန်းဝါးရင်း ဦးအဂ္ဂ တင်ပါးဖြူဖြူကြီးနှစ်ခုကြားက ပြူးထွက်နေသည့် အဖုတ်ကြီးကို မာတောင်စ ပြုနေသည့် သူ့အချောင်းကြီးနှင့် တွေ့လိုက်သည်။ အမွှေးဆို၍ ငုတ်စိလေးတောင် မရှိသည်မို့ ဖောင်းတက်နေသည့် စောက်ဖုတ်ကြီးက လိုးချင်စရာကြီးပင်။ ဖင်သားကြီးများကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒစ်မြုပ်ယုံ ငြိမ်ခနဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

အရိုင်းဒေဝီ၏ ခေါင်းကလေးမော့တက်လာသလို ခါးကလေးပို၍ ခွက်သွားသည်။ “အင့်” ခနဲ ဆိုသည့် အသံက နှုတ်ဖျားမှ မပီမသ ထွက်ကျသည်။ တွေ့ပြီမှတ်လား။ ဦးအဂ္ဂ စိတ်ကျေနပ်သွားကာ စွတ်စိုပေမယ့် စီးကျပ်နေသည့် အတွင်းသားတွေထဲ ဆက်ထိုးထည့်သည်။ အရိုင်းဒေဝီ၏ အဖုတ်ကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဦးအဂ္ဂ၏ အချောင်းကြီးကို ဖျစ်ညှစ်ကာဆွဲယူနေကြသည်။ ဒီတစ်ခါ အသံပြန်ထွက်သွားရသူက ဦးအဂ္ဂဖြစ်သည်။ “အီး”ခနဲ အော်ပြီး တင်ပါးက ဆတ်ခနဲ အရှိန်နှင့် ရှေ့တိုးသွားသလို ခေါင်းလဲ မော့သည်။ သူ့ထိပ်ကြီးက ရောက်နေသည့်နေရာတွင် မကျေနပ်နိုင်သည့်အလား ရှေ့ဆက်တိုးဝင်သည်။

“အင့် .. အင့် ... ရှိုး .... ရှိုး .... ဆောင့် ... ဆောင့် ...”

အရိုင်းဒေဝီ၏ ဖင်သားဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးနှင့် ဦးအဂ္ဂ၏ ဆီးစပ်ကပ်သွားသည်နှင့် သူမက တင်ပါးကြီးကို ဝှေ့ကာလှုပ်ပေးရင်း တောင်းဆိုသည်။ ဦးအဂ္ဂလဲ နူးနှပ်မနေတော့ပဲ သူ့အချောင်းကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် စတင်ဆောင့်သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သည့် ဦးအဂ္ဂသည် ဒီနေရာတွင်တော့ မာန်မကျသေး။ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးသလောက်ရှိ ဆိုသည့် စကားသည် သူ့ကို စပ်ဆိုထားတာဟု

ထင်ရသည်။ တဖုန်းဖုန်း တဖုန်းဖုန်း ဆောင့်နေသည့် သူ့ဆောင့်ချက်တွေက ထိပ်သီးသိုင်းသမားပီပီ သွက်လက်သလို အချက်ကလဲ မှန်၏။

"အား ... အင့်.... အင့် .... ရှင်ရှာနေတဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်လျှင် .. အင့်.... ပြီးခဲနီး ...အပြင်မှာ ထုတ်နော် ...ကျွတ် ..... ကျွတ် .... အီး ..."

ဦးအဂ္ဂ၏ ဆောင့်ချက်တွေက သွက်လက်မြန်ဆန်လှသဖြင့် တကိုယ်လုံး လှုပ်ခါနေသည့် အရိုင်းဒေဂီသည် အသံပြောင်းကာ တုန်တုန်ရီရီ အသံနှင့် ပြောရှာသည်။ လှမ်းသတိပေးသည့် သူမကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်လျှင် သူ့အထဲမှာပဲ ပြီးဖြစ်မည် ထင်သည်။ တစ်နေ့တုန်းက အရိုင်းဒေဂီ၏ အဖုတ်က ဖျစ်ညှစ်မှုကြောင့် သူ့အပြင် ပြန်ထုတ်ဖို့ မေ့သွားပြီး အထဲမှာ ပြီးသွားသည်။ အရိုင်းဒေဂီက နောက်တစ်ချီ အတွက်သူ့ကို ပြန်စုပ်ပေးပြီး တခါပြန်လုပ်ကျသော်လဲ ထွက်လာသည့် လရည်ပမာဏက သိပ်မများခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် မှော်လင်ပန်းထဲက နဂါးမယ်လေး၏ အရိပ်သည် မပီပိုတဝါးသာ ပေါ်လာခဲ့သဖြင့် နေရာအတိအကျတောင် မှန်းမရခဲ့။ ဒီညတော့ ဂရုစိုက်ရမည်။

"ဖြစ် ... ဖွတ် ... ဖြစ် .... ဖွတ် "

ဦးအဂ္ဂက အားကုန်သုံးကာ ဆောင့်ပေးနေသလို အရိုင်းဒေဂီကလဲ သူမ၏ ဖင်အိုးကြီးကို နောက်သို့ ကော့၍ ကော့၍ တွန်းဆောင့်ပေးသည်။ သူမ၏ အဖုတ်အတွင်းသားများကလဲ ရွှံ့စိတ်အောင် လှုပ်ရှားကာ ဦးအဂ္ဂ၏ အချောင်းကြီးကို ပွတ်သပ်နေကြသည်။ ဦးအဂ္ဂမှာ ဒါကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အရသာခံနေသည်။ ဆောင့်လိုက်တိုင်း သူမ၏ တင်သားကြီးများ တုန်ခါ၍ သွားသည်ကို ကြည့်ကာလဲ သူ့အတွေးတွေက ကွန့်မြူးနေသည်။ လေးဘက်ကုန်းထားပေး၍ အရိုင်းဒေဂီ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရသည်က သူ့အတွက်အဆင်ပြေလှသည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် ကုန်းပေးထားသည့် အရိုင်းဒေဂီသည် ပုံစံအမျိုးမျိုး အသွင်ပြောင်းနေသည်။ နန်းတော်ထဲက အပျိုတော်တွေ ဖြစ်လိုက်၊ သူငယ်ကျွမ်းဆွေ၏ ပုံရိပ်ဖြစ်လိုက်နှင့် ဟန်ကျနေသည်။ ယုတ်စွအဆုံး သီရိကလျာမင်းသမီးလေး၏ မယ်တော် မိဖုရားခေါင်းကြီးတောင် အဆစ်ပါသွားသေးသည်။

"အီး ..... အီး ...."

အစိမ့်တက်လာသည် အရသာကြောင့် ဦးအဂ္ဂ အံကိုကြိတ်ကာ ညည်းမိသည်။ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်သလို ထိုင်ပြီး အရိုင်းဒေဂီ၏ ခါးကို ဆွဲကာ တရစပ်ဆောင့်သည်။ ကာမအတွတ်အထိပ်ကို ရောက်ခါနီးပြီးဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူသိသည်။ နောက်ဆုံး တဲတဲလေးသာ လိုတော့သည့် အချိန်တွင် အရိုင်းဒေဂီ၏ ခါးကို ဆောင့်တွန်းကာ ကမန်းကတမ်းနောက်ကို ဆုတ်သည်။ အရည်တွေစိုနေသည့် အချောင်းကြီးက မကျေမနပ် လေထဲတွင် တန်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ အရိုင်းဒေဂီသည် ချက်ချင်းပင် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ဦးအဂ္ဂ၏ နီရဲနေသည့် ထိပ်ကြီးကို ပါးစပ်နှင့် ငုံသည်။ အပူအအေး နှစ်မျိုးရောနေသည့် အရိုင်းဒေဂီ၏ ပါးစပ်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် သုတ်ရည်တွေ ပန်းထွက်ကုန်တော့လေသည်။ အင်း ... ဒီနေ့တော့ နဂါးမယ်လေး ရှိနေမည့် နေရာကို သေချာ သိရတန် ကောင်းပါရဲ့ .....

+++++

နဂါးမယ်လေး၏ အတွေးတွေသည် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တွေသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော သူမအဖို့ ဘယ်လိုမှ လက်ခံချင်စရာ မကောင်းချေ။ ဆန်းကြယ်လှသည့် သူမ ဘဝကို အံ့အားသင့်နေတာနှင့် မိမိ၏ အပျိုစင်ဘဝလေး နွမ်းနယ်သွားသည့် အဖြစ်ကိုပင် မေ့လျော့နေသလို ဖြစ်သည်။ အမှန်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒီကိစ္စလောက် အရေးကြီးတာ မရှိသော်လည်း အခုတော့ သူမနှစ်နှစ်ရာတိတိ အိပ်မောကျနေခဲ့သည် ဆိုတဲ့အချက်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ တကယ်ဆို ဒါကလဲ သိပ်မမှန်။ မှန်တိုင်း ပြောပုံအရ ဆိုလျှင် သူမက သေဆုံးခဲ့သည်သာ။ ဘယ်လိုမှ လက်ခံချင်စရာ မကောင်းချေ။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူမတိတ်တခိုး တွယ်တာသူနှင့် အစ်မရွှေဖြူတို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အသည်းတွေကွဲကာ ငိုယိုနေခဲ့မိသည်။ ဒီနေ့ကျတော့ အခုမှတွေ့ရသည့် သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူအိပ်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ မှန်တိုင်းက အတင်းအဓမ္မ ကျင့်ကြသည်ဟု ဆိုလိုရသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင်ကလဲ နောက်ပိုင်းတွင် အတွေ့၌ နစ်ပျော့မိခဲ့သည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမဆိုသည့် သတ္တဝါနှစ်ဦးသည် အဘယ်ကြောင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စုံမက်ချစ်ခင်ကြသည်ဆိုတာကို အမြင်နှင့်သာမက သူမက လက်တွေ့ကျကျ သိရှိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်တိုင်းအပေါ်တွင်လဲ အပြစ်မတင်ချင်တော့။ သို့သော် ဆက်ပြီးလဲ မပတ်သက်ချင်ပေ။ မယုံရဲသေးသည့် သူမ၏ အဖြစ်တွေကို စုံစမ်းရမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ကာ တိတ်တိတ်လေးသာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခုတော့ မှန်တိုင်းက သူမကို မညာမှန်း သိခဲ့လေပြီ။ သုခဝတီမြို့ထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူမရောက်နေသည့် နေရာသည် တကယ်ပင် တခြားကမ္ဘာတစ်ခု တခြားအချိန်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ သူမရိပ်မိသည်။ အဆောက်အဦးတွေ၏ ပုံစံ၊ လူတွေ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက အတော်လေး ထူးခြားကာ ကွဲပြားနေသည်။ မြင်မြင်သမျှ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ဟိုငေးဒီငေးနှင့် လျှောက်လာခဲ့သဖြင့် ဘယ်ခုနှစ်လဲဆိုတာ မေးမြန်းရမည်ကို မေ့နေသေးသည်။ သတိရလို့ လမ်းဘေးက ပန်းချီကားတွေ ရောင်းနေသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်တော့ မှန်တိုင်းပြောတာက မှန်နေသည်။ ထို့အပြင် သူမရောက်နေသည့်နေရာက နဂါးမင်းစံအိမ်ရှိရာ မြန်မာပြည်တောင်ဘက်နှင့် မိုင်ပေါင်းရာကျော်ကွာဝေးနေမှန်း သိခဲ့ရသည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်ဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ သူမအဖေ အမေ ဆရာသမား အမျိုးအဆွေ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့။ ဒီလောကကြီးတွင် သူမရှိနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ဦးတည်ချက်မရှိသည့် နဂါးမယ်လေးသည် ခြေလှမ်းတည့်ရာ လျှောက်လာသည်မို့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိချေ။ သူမသတိရလို့ မော့ကြည့်တော့ လူသူမနီးတဲ့နေရာတွင် ဆောက်ထားသည့် ဘုရားကျောင်းတစ်ခုရောက် ရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။ ခလုတ်ထိမှ အမိတဆိုပေမယ့် သူမမှာ တစရာ အမိမရှိတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည့် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ပင် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဝင်ဝင်ချင်း ဆယ်တောင်ကျော်ကျော်ခန့် မြင့်မားမည် ထင်ရသည့် စကျင်ကျောက်ဖြင့် ထွင်းထုထားသော ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဖူးမြော်ရသည်။ သပ္ပာယ်လှသည့် မျက်နှာတော် ကြောင့် သူမစိတ်ထဲ အနည်းငယ် အေးချမ်းသွားသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဝတ်ပြုရန်ခင်းထားသည့် ဖျာချောလေးပေါ်တွင် ပုဆစ်တုတ်ထိုင်ကာ ရုပ်ပွားတော်ကို ဦးချကန်တော့မိသည်။ လူသူမနီးတဲ့နေရာက ဘုရားကျောင်းမို့ တန်ဆောင်းတစ်ခုလုံး သူမနှင့် တံမြက်စည်းလဲ့နေသည့် သီလရှင်အိုကြီး တစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။ နဂါးမယ်လေး ပြုသမျှကို သီလရှင်ကြီးက တစေ့တစင်း အကဲခတ်နေသည်။

"သမီးလေး မျက်နှာက မကောင်းပါလား ... အဆင်မပြေတာတွေများ ရှိနေလို့လားကွယ် .."

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည့်တိုင် မျက်နှာလေး ညှိုးငယ်ကာ မသာမယာရှိနေသည့် နဂါးမယ်လေး၏ သွင်ပြင်ကြောင့် သီလရှင်ကြီးက မေးလေသည်။ သူမ၏ အသံက သာယာအေးချမ်းကာ နှစ်သိမ့်သလို ခံစားရစေသည်။ နဂါးမယ်လေး အဖို့ ငိုချင်လျှက် လက်တို့သလို ဖြစ်သွားလေသည်။ သူမ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သုန္ဒရီကို ပြောပြမိတော့သည်။ သီလရှင်ကြီးသည် နဂါးမယ်လေး ပြောပြနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကောင်း၏ ဆိုး၏ တစ်ခွန်းမှ မဝေဖန်။ ကြည်လင်အေးချမ်းသည့် မျက်နှာနှင့်သာ သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း နားထောင်နေလေသည်။

နဂါးမယ်လေး၏ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကြားသိပြီးသွားတော့မှ စတင်၍ ဖျောင့်ဖျလေသည်။ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေအားလုံးကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ရန်နှင့် နောင်ဘဝ သံသရာမှာ အခုလိုမျိုး မကြုံကြိုက်ရအောင် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုရန် တရားသဘောနှင့် အားပေးလေသည်။ ထို့အပြင် နဂါးမယ်လေး ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးခင် သူမဆီမှာ တည်းခိုနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဘယ်မှ သွားစရာ မရှိတဲ့အတူတူ နဂါးမယ်လေးလဲ မငြင်းပဲ လက်ခံထားလိုက်သည်။ ဒေါ်သုန္ဒရီက သူမအရင်တုန်းက ဝတ်ခဲ့သည့် အဝတ်ဟောင်းတွေထဲက နဂါးမယ်လေးနှင့် လိုက်ဖက်မည့် အဝတ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးသလို နေရာ အခန်းကိုလဲ ပြပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ...

နဂါးမယ်လေးသည် အိပ်ယာနိုးသည့် အချိန်တွင် သူမအခန်းက စားပွဲပေါ်တွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်တစ်ချပ်ကို တွေ့သည်။ သီလရှင်ကြီးက သူမအိပ်ယာထတွင် အဆင်သင့်စားရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ဟန်တူသည်။ မျက်နှာသစ် ခြေထောက်လက်ထောက်ဆေးပြီးနောက် ဆာဆာနှင့်ပင် ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်လုံး ကုန်အောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရင်း ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း၏ လေပြည်သည် လန်းဆန်းကာ သူမကို အားအင်သစ်တွေပေးသလို ခံစားရသည်။ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သုန္ဒရီက ကျောင်းဝင်းထဲ ကြွေကြွေနေသည် သစ်ရွက်တွေကို တံမြက်စည်း တစ်လက်ဖြင့် လှဲကျင်းနေလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ ထင်သည်။ သူမလက်တစ်ချက် ပွေ့လိုက်တိုင်း သစ်ရွက်ကြွေတွေက ညီညီညာညာ တစ်နေရာထဲတွင် သွားစုနေသည်။

"ဆရာလေး ... ကျမကို ပေးပါ .. ကျမ လဲ့ပေးပါရစေ ..."

နဂါးမယ်လေးသည် သီလရှင်ကြီး တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာ မမြင်ရက်သဖြင့် အနားလျှောက်သွားကာ တံမြက်စည်းကို တောင်းယူလိုက်သည်။ အလိုက်သိလှသည့် သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်သုန္ဒရီက ကျေကျနပ်နပ်ပြီး ပြုံးကာ ..

"သာဓု .. သာဓု .. သာဓု " ဟု ကြည်လင်အေးချမ်းသည့် အသံနှင့် သုံးကြိမ်တိတိ ခေါ်လေသည်။ နဂါးမယ်လေး လက်ထဲသို့ တံမြက်စည်းကို ထည့်လိုက်ရန် လက်ဟန်ပြင်သည်။

ထိုအခိုက် “ကျီ” ဆိုသည့် အသံကြားကာ ဘုရားကျောင်း၏ သစ်သားတံခါးမကြီးသည် တဖြေးဖြေးချင်း ပွင့်ကာသွားလေသည်။ နဂါးမယ်လေးနှင့် ဒေါ်သုန္ဒရီသည် လေမတိုက်ပဲနှင့် တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသဖြင့် လှမ်းကာ ကြည့်မိကြသည်။ အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို အလည်မှာ ထား၍ လူတစ်စုက ဘုရားကျောင်းထဲ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနနဝတ်ထားပြီး ကိုယ်စီကိုယ်စီ လက်နက်အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားသဖြင့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်ပေမည်။ နဂါးမယ်လေး၏ မျက်စိက လူကြီး၏ ဘေးနားတွင် ကပ်ကာပါလာသည့် ထူးဆန်းသည့်ကိုယ်ဟန်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆီ အကြည့်အရောက်တွင် ကျောရိုးထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အဆိုပါ လူစုသည် နဂါးမယ်လေးတို့ ရှိရာသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်လာပြီး သူမတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ အမဲလိုက်မုဆိုးများသဖွယ် ကိုယ်စီကိုယ်စီ လေးနဲ့မြားကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူဆယ်ယောက်ကလဲ သူမတို့ကို စက်ဝိုင်းခြမ်းသဖွယ် ဝိုင်းကာထားသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နနယ်သေးသော်လည်း ဒီလူစု၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်သည်။ သူမ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် အပြုမှာပင် ခေါင်းဆောင်လာဟန်တူသည့် လူကြီးဆီက စကားသံက ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်ကပဲ စမိတ်ဆက်ပါရစေ တူမကြီး .. ကျုပ်က အဝနေပြည်တော်က တပ်မှူးကြီး ဦးအဂ္ဂပဲ ... တူမကြီးကို ကျုပ်တို့ ရွှေနန်းတော်ကို အလည်အပတ်ခေါ်ချင်လို့ပါ ..”

ဦးအဂ္ဂ၏ စကားသံက ပြတ်သားပြီး အမိန့်သံဆန်လှသည်။ စကားသံက ချိုသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း နဂါးမယ်လေးကို မဖြစ်မနေလိုက်ရမည်ဟု ပြောလိုက်သလို ပေါက်နေသည်။ လူငယ်ပီပီ နဂါးမယ်လေး စိတ်အနည်းငယ်ဆိုးသွားသည်။ ဘုမသိဘမသိ အခုမှ တွေ့ရသည့် လူစုနောက်သို့ သူမက ဘာအကြောင်းနှင့် လိုက်ရမည်နည်း။

“ဒီက ဦးကြီး လူမှားနေပြီ ထင်တယ် ... ကျမနဲ့ အဝနေပြည်တော်နဲ့ ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး ..”

နဂါးမယ်လေး၏ လေသံကလဲ ဦးအဂ္ဂနည်းတူ ပြတ်သားလှသည်။ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်သော်လဲ သူမ၏ အသွင်က ဦးအဂ္ဂတို့ကို အမူမထားသည့် သွင်ပြင်ပေါက်နေသည်။

“တူမကြီးက နဂါးမယ်လေးသာဆိုလျှင် ဦးကြီးတို့ လူမမှားပါဘူး ... တိတိကျကျပြောရရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်၂၀၀က နဂါးမယ်လေးဆိုလျှင် ပိုတောင်မှန်နေပါဦးမယ် ..”

“ဟင် ...”

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ ...”

နဂါးမယ်လေး အံ့သြစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ မေးမိသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ မျက်နှာကိုလဲ သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ သူမ ဒီလူကြီးကို တခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

“လမ်းရောက်မှပဲ တူမကြီး သိချင်သမျှ ရှင်းပြပါမယ် ... အခုတော့ ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင် ...”

“အို ..... မလိုက်နိုင်ဘူး ... ရှင်တို့နဲ့ ပတ်သက်စရာ ကျမမှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး ....”

နဂါးမယ်လေး၏ ပြန်ဖြေသံက စူးစူးရှရှ နိုင်လွန်းလှသည်။ ဦးအဂ္ဂ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... တူမကြီးက မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုမှတော့ .... ကျုပ်တို့ အဆိုးမဆိုနဲ့ပေါ့ ... ကဲ ရွှေကိုယ်တော် ငွေကိုယ်တော်ရေ ...”

ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေးကို ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောဆိုပြီးနောက် နောက်ကို အနည်းငယ် ဆုတ်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရပ်နေသည့် ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်သည် တပြိုင်တည်း ရှေ့ကို တက်လာကြသည်။ အေးမြငြိမ်းချမ်းနေသည့် ဘုရားကျောင်းဝန်းသည် ရုတ်ချည်း ရန်လိုမည့်အရိပ်အယောင်တွေ လွှမ်းမိုးလာသည်။

နဂါးမယ်လေးသည် ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ မိမိကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ယူလာသည့် ကျောက်စိမ်းပုလွေကို အသင့်ထုတ်ကာ ကိုင်တွယ်ထားသည်။ ညာခြေထောက်ကို ရှေ့ကိုထုတ်ရင်း နဂါးမင်းစံအိမ်၏ မူပိုင် နဂါးရေသောက်ပုလွေသိုင်းမှ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို အသင့်ခင်းလိုက်သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေး၏ ထူးဆန်းလှသည့် ကိုယ်ဟန်တွင် မျက်မှောင်ကျူကာ ကြည့်သည်။

“ကျား ...”

နဂါးမယ်လေး၏ ညာဘက်တွင် ရှိသည့် ရွှေကိုယ်တော်ကပင် စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ ၎င်း၏ ခါးသည် စက်ဝိုင်းပုံ ပွေ့ယမ်းကာ ခါးဦးက သူမဆီသို့ တိုးဝင်လှသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မလှုပ်မရှားပဲ ခါးဦးက သူမနားရောက်လာသည့် အထိစောင့်သည်။ ရွှေကိုယ်တော်၏ ခါးက သူမနှင့် နီးကပ်လာမှ ကိုင်ထားသည့် ကျောက်စိမ်းပုလွေကို အလျားလိုက်ထောင်ကာ ခံလိုက်သည်။

“ဒင်”

ရွှေကိုယ်တော်၏ ခါးက နောက်ပြန်ကန်သွားသလို နဂါးမယ်လေး၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေကလဲ အရှိန်နှင့် တုန်ခါ၏။ ရွှေကိုယ်တော်က ခါးကို ပြန်ရုတ်ကာ နောက်ထပ်ခါးကွက်တစ်ကွက် ခင်းမည်အပြုတွင် နဂါးမယ်လေး၏ ပုလွေက ဖြတ်လတ်စွာ သူ၏ လည်ပင်းက သွေးကြောဆီ ထိုးဝင်လာသည်။ ရွှေကိုယ်တော် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကာ နောက်သို့ ဆုတ်ရှောင်သည်။ တစ်ကွက်တည်းနဲ့တင် နဂါးမယ်လေးသည် အဆင်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦးမှန်း ရိပ်မိသွားသည်။

“ဟိတ်”

အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသလို ဖြစ်သည့် ငွေကိုယ်တော်သည် အကိုဖြစ်သူ နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် နဂါးမယ်လေးဆီသို့ ခုန်ဝင်ကာ အပေါ်ကနေမိုး၍ ခုတ်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ပုလွေကို ရွှေကိုယ်တော်ဆီကနေ လမ်းကြောင်းလွှဲကာ ဝင်လာသည့် ခါးကို လက်ပြန်ရိုက်သည်။ အကို ဖြစ်သူ နည်းတူ ငွေကိုယ်တော်သည် နဂါးမယ်လေး၏ ပုလွေရိုက်ချက်ကို မခံနိုင်ပဲ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရသည်။ ထို့နောက် ညီအကို နှစ်ယောက်

အချင်းချင်း အချက်ပေးကာ ပြိုင်တူ ဝင်လာကြသည်။ မီးရောင်များက တလက်လက်ဝင်းကာ နဂါးမယ်လေး၏ ကိုယ်အနံ့တိုးဝင်လာသည်။ သူမ မပေါ့ဆဝံ့တော့ပဲ အကွက်ကျကျ ခုခံရသည်။

“ထန် ... ထန် ... ထန် ”

နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခတ်နေရသဖြင့် နဂါးမယ်လေးသည် အခြေအနေ မကောင်းတော့။ တစ်ယောက်ချင်းဆို သူမသည် ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်ကို မှုစရာမလိုသော်လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ တိုက်ခိုက်မှုတွင် သူမ တိုက်စစ်မဆင်နိုင်။ ခံစစ်ကိုသာ ရေပက်မဝင်အောင် ထိန်းထားရသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူမ လက်ရည်ကျလာသည်။

“အော် ... လောက လောက ... ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲမှတောင် အေးအေးဆေးဆေး မနေရရှာပါလား ...”

ဦးအဂ္ဂသည် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ နဂါးမယ်လေးတို့ နောက်တွင် ရပ်နေသည့် သီလရှင်အိုကြီး တစ်ပါးကို တွေ့သည်။ တိုက်ပွဲကို အာရုံရောက်နေသဖြင့် အစောတုန်းက သူ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင်။ သီလရှင်အိုကြီးသည် သူတို့နည်းတူ တိုက်ပွဲကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ လက်ထဲက တံမြက်စည်းတံတို့ ကိုင်ကာ နဂါးမယ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေလေသည်။

“ဟေ့ မဆိုင်ရင် .. ဝင်မရှုပ်နဲ့ ... အချောင်သေသွားမယ် ...”

ဦးအဂ္ဂသည် တိုက်ပွဲနား နီးကပ်သွားသည့် သီလရှင်ကြီးကို လှမ်းတားသည်။ သို့သော် သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သုန္ဒရီသည် ဦးအဂ္ဂ၏ တားမြစ်ချက်ကို မကြားဟန်ပြုကာ လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို အမှိုက်လှဲသလို ဝေ့ယှမ်းလိုက်သည်။ နှုတ်ကလဲ ..

“သမီးလေး နောက်ဆုတ် ...”

“ဟင် ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ရုတ်ချည်း သူ့ဘေးကနေ အားလှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ တံမြက်စည်းသည် ထူးဆန်းသည့်ဟန်နှင့် ရွှေကိုယ်တော်၏ မီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် သူ့ဆီသို့ တိုးဝင်လာသည့် တံမြက်စည်းကို မြင်သော်လည်း အထင်သေးသည့်ဟန်နှင့် မရှောင်ပဲ ရင်ဆိုင်သည်။ သူ့မီးနှင့် တွေ့လျှင် တံမြက်စည်းတံသည် ကျိုးပဲ့သွားမည် ထင်ထားသည်။

“ဒန် ..”

ရွှေကိုယ်တော်၏ မီးသည် မာကျောသည့် ကျောက်တောင် တစ်ခုကို ထိုးခုတ်ရသလို အသံမြည်သည်။ ထူးဆန်းသည့် အားလှိုင်းတစ်ခုက တံမြက်စည်းတံကနေ တဆင့်ကူးစက်ကာ သူ့လက်မောင်းတလျှောက် ဆောင့်တက်သည်။ မီးကို မြဲအောင် မကိုင်နိုင်။

“ငွေကိုယ်တော် နောက်ဆုတ် ...”

ရွှေကိုယ်တော်သည် အလန့်တကြား အော်ပြီး ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ တံမြက်စည်းတံက သံမဏိချောင်းသဖွယ် သူရင်ပတ်ကို ထိုးဝင်လာသည်ကို မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်ရသည်။ အူးယားဖားယားနှင့်မို့ ကိုယ်ဟန်ပျက်ကာ နောက်ကို ဆယ်လှမ်းမက ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ ဘေးတွင် တချိန်လုံး ငြိမ်နေသည့် အရိုင်းဒေဝီသည် သီလရှင်ကြီးကို စူးစူးလင်းလင်းကြည့်ကာ အော်သည်။

“သူ့ကို သတိထား .... သူ သေမင်း ....”

ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေး၏ ဘေးတွင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရပ်နေသည့် သီလရှင်ကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဘယ်က ဇာတ်မြုပ်နေသည့် သိုင်းပညာရှင်နှင့် လာတိုးနေရတာလဲ။ အရိုင်းဒေဝီ၏ စကားကြောင့် သီလရှင်ကြီးသည် မလွယ်မှန်း သူသိသွားသည်။ အရိုအသေပြုသည့်နယ် လက်အုပ်လေး ချီရင်း ရှေ့ကိုတက်လိုက်သည်။

“ဆရာလေးက သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ကိုး .. ဘွဲ့နာမည်များ ရှိရင် မိန့်ကြားစေချင်ပါတယ် ...”

“အင်း .... ဆရာလေးက သိုင်းလောကထဲက အနားယူတာ ကြာပြီ ဆိုတဲ့ အတွက် ဘွဲ့နာမည်တောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပါပြီ ...”

“ဒါဆိုလဲ ... ဆရာလေးဘာသာ ဆရာလေး တရားအားထုတ်နေလိုက်ပါလား .... ကျုပ်တို့ ကိစ္စကို ဝင်မပါရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ...”

ဦးအဂ္ဂသည် စိတ်မရှည်တော့သည်နယ် သီလရှင်ကြီးကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း သူ၏ အတွင်းဝါများကို လက်ဝါးဆီသို့ ပို့သည်။ ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် သူ့ကိစ္စကို ဝင်ရှုပ်သည့်လူကိုတော့ ချမ်းသာမပေးနိုင်။ သီလရှင်သော ဘာသော နားမလည်။ သူ့တာဝန်က နဂါးမယ်လေးကို အသေပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဝနေပြည်သို့ အပါခေါ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

“တကာကြီးတို့ ... ဒီက သမီးလေးကို ထားပြီး ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ဆရာလေး တရားအားထုတ်လို့ရမှာပါ ...”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလဲ အကွက်ကြည့်ပေတော့ ...”

ဦးအဂ္ဂသည် စကားမဆုံးသေး။ သူကလက်ဦးမူယူကာ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ လက်ဝါးအရှိန်၏ ပြင်းထန်မှုကြောင့် ကျောင်းဝန်းထဲက သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ဖုန်တွေသည် ပလူပျံအောင် ထကုန်သည်။ ဒေါ်သုန္ဒရီသည် မပေါ့ဆပုံ။ ဦးအဂ္ဂ၏ သိုင်းကွက်ကို ထိပ်တိုက်မရင်ဆိုင်ပဲ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ရှောင်ရင်း တံမြက်စည်းတံနှင့် လက်ဝါးကို ရိုက်ချသည်။ သို့သော် ဦးအဂ္ဂက ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ ရိုက်ချက်ကို မရှောင်ပဲ တံမြက်စည်းတံကို ဖမ်းဆုပ်သည်။ အငိုက်မိသွားသည်မို့ ဦးအဂ္ဂက တံမြက်စည်းတံထိပ်ဖျားကို ကိုင်မိသွားသည်။ မလွှတ်တော့။ နှစ်ဦးသား အတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ တံမြက်စည်းတံရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ လက်သည် တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ရင်လာသည်။ မျက်နှာကလဲ တဖြေးဖြေးနှင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ ဘေးနားကရပ်ကြည့်နေသည့် နဂါးမယ်လေးသည် သီလရှင်ကြီး အခြေအနေ မကောင်းတော့မှန်း သိသည်။ သူမဝင်ကူမှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ပုလွေကို ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ...

"ယား ..."

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ခုသည် ကျယ်လောင်လှသော မာန်သွင်းသံနှင့်အတူ ဝန်းတံတိုင်းပေါ်က ခုန်ပျံကာကျလာသည်။ ဒေါ်သုန္ဒရီနှင့် ဦးအဂ္ဂသည် ရိပ်ခနဲ မိုးလာသည့် လူရိပ်ကြောင့် အလန့်တကြားမော့အကြည့်တွင်ပင် ထိုလူဆီမှ လက်ခနဲ ခါးရောင်က ထွက်ပေါ်သည်။

"ချွမ် ..."

"ဟင်"

ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည့် သူများတွင်မက အနီးရှိ နဂါးမယ်လေးဆီကပင် အံ့သြတကြီး ရေရွတ်သံ ကြားရသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ အတွင်းအားချင်း ယှဉ်နေသူနှစ်ဦးသည် အငိုက်မိသလို ဖြစ်သည်။ ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ တံမြက်စည်းတံဖျားသည် အဆိုပါလူ၏ ခါးချက်နှင့်ထိကာ တိခနဲ ပြတ်သွားသည်။ သို့သော် ဦးအဂ္ဂ၏ အတွင်းအားလှိုင်း အရှိန်က ကျန်ရှိနေသဖြင့် အဖျားခတ်ကာ သူမရင်ပတ်ထဲ ထိုးကာအောင့်တက်သည်။ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ဟန်ချက်ပျက်သွားသည့် ဒေါ်သုန္ဒရီကို နဂါးမယ်လေးက ဖမ်းထိန်းပေးရသည်။ ဝင်ရောက်ကူညီသည့် သူလဲ အားအရှိန်ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် သူက ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် ခုန်ထွက်သွားသဖြင့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပျံဝဲသလိုပဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသည်။

"မင်း ... ဝင်ရှုပ်ပြန်ပြီလား ..."

ဦးအဂ္ဂသည် အနိုင်ရခံနီးမှ ဝင်အဖျက်ခံရသဖြင့် ဒေါသသံနှင့် မုန်တိုင်းကို ကြည့်ကာပြောသည်။ မုန်တိုင်းသည် "ဟက်"ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး နဂါးမယ်လေးနှင့် သီလရှင်ကြီး ရပ်နေရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲက ခါးကိုလဲ အသင့်အနေအထားဖြင့် ပြင်ကာထားသည်။

"ဝင်ရှုပ်တာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး ... ဒီအမျိုးသမီးက ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်ပြီးသားဗျ ... ခင်ဗျားတို့ကသာ ဝင်လုတာ ..."

မုန်တိုင်းသည် ဦးအဂ္ဂ မခံချင်အောင် မခိုးမခန့်ပြောရင်း နဂါးမယ်လေး၏ နားသို့ အသာကပ်လိုက်သည်။ လေသံတိုးတိုးနှင့် ..

"မင်းတို့ မြန်မြန်ပြေးတော့ ... ငါ ဒီအဖိုးကြီးကို ခံတိုက်ထားပေးမယ် ... ဆရာလေးကိုပါ ခေါ်သွား ..."

"ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား ..."

"ဖြစ်တာ မဖြစ်တာ မေးမနေနဲ့... ငါက သူတို့နဲ့ ရန်ကြွေးဆပ်ရဦးမှာ ... ကံမကုန်ရင်တော့ ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့ .."

မုန်တိုင်း၏ ပြတ်သားလှသည့် အပြောတွင် နဂါးမယ်လေးသည် နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားရသည်။ သူမသည် မုန်တိုင်းက သူမအပေါ် ပြုကျင့်ခဲ့သည့် အပြုအမူအတွက် စိတ်ဆိုးခွဲမိသော်လည်း အခုလိုမျိုး အသက်ပေးကာ ကာကွယ်သည်ကိုမြင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ ထွက်ပြေးဖို့ တွန့်နေပြီး

သူမရှေ့ကမားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည့် မုန်တိုင်းကို ကြည့်ကာ သံယောဇဉ်တွယ်ကာလာ၏။
သံယောဇဉ်ဆိုတာကလဲ သံကြိုးထက်ပင် ခိုင်မြဲလှသည်မို့ ရုန်းထွက်ဖို့ရန် ခက်လှချေသည်။

“မင်း မသွားသေးဘူးလား ... သူတို့ဘက်က လူကုန်ဝင်တိုက်ရင် ငါတို့ ခံနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး ...”

မုန်တိုင်းသည် တွေဝေနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို ကြည့်ကာ မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုသည်။

“ဟိတ် ... ထွက်ပြေးဖို့ ကြံမနေနဲ့ ... မင်းတို့တွေ အားလုံး အသာတကြည်နဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ...”

“ဒီကောင်တွေကို ပိုင်းထားလိုက်စမ်း ..”

ဦးအဂ္ဂသည် တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ပြောနေသည့် မုန်တိုင်းကိုကြည့်ကာ မသင်္ကာသည်နှင့် သူ့လူတွေဘက်လှည့်ကာ အမိန့်ပေးသည်။ မုန်တိုင်းသည် နဂါးမယ်လေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ စကားတော့ မဆို။ သို့သော် သူ့အကြည့်တွေတွင် အမျိုးအမည် မဖော်နိုင်သည့် အဓိပ္ပါယ်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်လေသည်။

“ငါ့ ဆရာအတွက် .. သေပေတော့ ....”

မုန်တိုင်းသည် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်၏ မိတ္တူခါးသိုင်းထဲမှာ အကြမ်းတမ်းဆုံး အကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်ကာ ဦးအဂ္ဂဆီ ဝင်တိုက်သည်။ ဦးခနဲ နေအောင် ခါးချက်က ကြောက်မက်ဖွယ် အရှိန်နှင့်ရောက်လာသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် မုန်တိုင်းကို ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကျူသည်။ ဒီကောင်လေး၏ သိုင်းပညာသည် သူနှင့် မယှဉ်နိုင်မှန်း သိရဲ့သားနှင့်။ မုန်တိုင်း၏ ခါးကွက်ထဲမှ လွတ်ဟာနေသည့် နံစောင်းကို လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်သည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးချက်ဝင်လာပေမယ့် မုန်တိုင်းမရှောင်။ ခါးဦးကို ဆွဲလှည့်ကာ လည်ပင်းကို ဖြတ်ခုတ်သည်။ မုန်တိုင်း၏ ခါးအလှည့်အပြောင်းတွင် ဦးအဂ္ဂ ရင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ဝါးကို ဆက်ရိုက်ထုတ်မည်ဆိုလျှင် ဝင်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ ခါးကို ရှောင်ဖို့မလွယ်။ မုန်တိုင်း၏ အကွက်က သူသေကိုယ်သေ အကွက်ပင်။ လက်ဝါးကို ပြန်ရုတ်ကာ ကိုယ်ကို လှည့်ထွက်သည်။ ဘယ်ခြေထောက်ကို သုံးကာ တစ်ပတ်လှည့်ကန်သည်။ မုန်တိုင်းက ခါးကို အောက်စိုက်ကာ ဦးအဂ္ဂခါးကိုထိုးသည်။ သို့သော် သိုင်းပညာချင်းက ကွာလှသဖြင့် မုန်တိုင်းက သူ့အကျီစကို ထိုးမိချိန်တွင် သူ့ခြေထောက်က မုန်တိုင်း ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ကန်မိသွားသည်။

“ဘုန်း”

မုန်တိုင်း ပုခုံးတစ်ဖက်ကျိုးကျေမတတ် အောင့်တက်သွားကာ မြှောက်၍ လွင့်ကျသည်။

“အဲဒီကောင်ကို ဖမ်းထားလိုက် ...”

ဦးအဂ္ဂသည် အကန်ခံလိုက်ရ၍ သူ့လူတွေနားကျသွားသည့် မုန်တိုင်းကို လှည့်ကြည့်ကာ အမိန့်ပေးသည်။ နဂါးမယ်လေးကို ဆက်ဖမ်းရန် ရှေ့ကိုတိုးသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ရပ်လိုက် ... ဒီအမျိုးသမီး အသက်မသေချင်ရင် .... သူတို့ကိုလွှတ်လိုက် ...”

“ဟင် ... မင်း ... မင်း ...”

မုန်တိုင်းသည် ရွှေကိုယ်တော် သူ့အနားမရောက်ခင်ပင် ကုန်းရုန်းထကာ အနီးက
မျက်နှာကြောင်ကြောင်ကြားကြားနှင့် အမျိုးသမီး၏ လည်ပင်းပေါ် ခါးထောက်၍ ချိန်းခြောက်လိုက်သည်။
ဦးအဂ္ဂသည် အရိုင်းဒေဝီ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက် ဖြစ်သွားသည်။
မှော်ဆရာမပင် ဖြစ်စေကာမူ သိုင်းပညာမတတ်သည့် သူမအတွက် မုန်တိုင်းလက်ထဲ ရောက်သွားတာ
မလွယ်မှန်းသိသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ထိုအခိုက် အရိုင်းဒေဝီသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင် ပြုံးသည်။

“မုန်တိုင်း သတိထား ....“

နဂါးမယ်လေးသည် အရိုင်းဒေဝီ၏ အပြုံးကို မြင်သည်နှင့် ထိတ်လန့်သွားကာ စိုးရိမ်တကြီး အော်သည်။
အရိုင်းဒေဝီ၏ လက်က လှုပ်ရှားသွားသည်။ မုန်တိုင်း၏ မျက်စိထဲတွင် ဖြူဖြူပြာပြာ မီးခိုးတွေမြင်လိုက်ရပြီးနောက်
သူ့အမြင်အာရုံသည် မှောင်အတိကျသွားသည်။ သူ့လက်က မရည်ရွယ်ပဲ ခါးကို ဖြတ်ဆွဲမိသည်။

“အီး .... အီး ..“

အရိုင်းဒေဝီ၏ လည်ပင်းမှ သွေးတွေဖြာခနဲထွက်ကာ မုန်တိုင်းကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်ကာ ဘုန်းခနဲ
ပြိုလဲသွားသည်။ အနာဂတ်ကိုကြိုမြင်သည့် မှော်ဆရာမသည် သူမ၏ သေနေ့ကိုတော့ ကြိုမမြင်ခဲ့ချေ။

“အား .. စပ်တယ် .. စပ်တယ် ....ငါ့မျက်လုံးတွေ ...“

မုန်တိုင်းသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူစပ်လာသည့် သူ့မျက်လုံးတွေကြောင့် ခါးကို အပြင်းထန်ဆုံး
ပွေ့ယမ်းကာနေသည်။ သူ့ရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည့် မုန်တိုင်း၏ အပြုအမူကြောင့် သူ့အနားကို မည်သူမှ
ရုတ်တရက် မကပ်ရဲ။ ၎င်း၏ မျက်စိနှစ်ဖက်သည် ရဲရဲနီကာ အခိုးအငွေ့တွေထွက်ကာ လောင်ကျွမ်းနေသလို
ခံစားရသည်။

“လုပ်ကြပါဦး .... အား “

ပူလောင်နာကျင်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သည့်နောက် မုန်တိုင်းသည် မဲမဲမြင်ရာ ခါးပွေ့ယမ်းကာ ခြေဦးတည်ရာ
ထွက်ပြေးလေ၏။ အရိုင်းဒေဝီ သေဆုံးသွားမှုကြောင့် သတိလွတ်သွားသည် ဦးအဂ္ဂလဲ ဘာမှ အမိန့်မပေးမိ။
ရွှေကိုယ်တော်တို့ကလဲ ကြောင်ကာ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မုန်တိုင်းတစ်ယောက်က
မြင်ကွင်းကနေ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

“သမီးလေး .. သူ့နောက်လိုက်ပေတော့ ....“

ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး မြင်တွေ့ရပြီးနောက် သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သုန္ဒရီသည်
နဂါးမယ်လေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲကာ ပြောသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို သူမကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်ကာ
တကိုယ်လုံးရှိအတွင်းအားများ စုစည်း၍ တံတိုင်းပေါ်ကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သီလရှင်ကြီးနှင့်

မခွဲချင်ပေမယ့် မုန်တိုင်းနောက်ကို လိုက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်မို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် အားကို သုံးကာ ကျောင်းဝန်းအပြင်ကို ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“ပြေးပြီဟေ့ ... မလွတ်စေနဲ့ ... လိုက်လိုက် ..”

ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေးထွက်ပြေးသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လဲ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ တံတိုင်းအပြင်ကို ခုန်ထွက်သည်။ ဦးအဂ္ဂလှုပ်ရှားသည်နှင့် ဒေါ်သုန္ဒရီကလဲ ငြိမ်နေရာမှ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား လေထဲတွင်ပင် ဆုံပြီး လက်ဝါးတစ်ချက်စီ ရိုက်မိကြသည်။ နဂါးမယ်လေးနောက် လိုက်မည့် ဦးအဂ္ဂ၏ အစီအစဉ်သည် ဒေါ်သုန္ဒရီကြောင့် တုန်နှေးရပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ တကိုယ်လုံး ရှိရှိသမျှ အတွင်းအားတွေကို စုစည်းကာ လေထဲက ပြန်မကျခင်ပင် ဒေါ်သုန္ဒရီ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးကို ရိုက်ချလိုက်တော့လေသည်။

+++++

မုန်တိုင်းသည် ပျံ့ကျနေသည့် အသိစိတ်တွေကို တစစီပြန်လည် စုစည်းရင်း အားယူကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွတ် ... ကျွတ် .....

“ကျွံ ..... ကျွံ ....”

သူနုတ်မှ စုတ်သပ်ညည်းသံနှင့်အတူ ကျောခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်က တကျွံကျွံ မြည်သည့် ဝါးသံထွက်ပေါ်သည်။ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုအပေါ်သို့ ရောက်နေကာ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ပူလောင်နေသေးပေမယ့် ဖြစ်ခါစတုန်းကလောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် မနာကျင်တော့သည့် မျက်လုံးကို ကြိုးစားကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်စိထဲတွင် အလင်းရိပ်တွေလိုသာ မြင်ရပြီး တခြားဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရချေ။ သူထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ...။ ယောင်ယမ်းပြီး လက်နှင့်ကိုင်မိမလို ဖြစ်သည်။

“မျက်လုံးတွေကို မထိနဲ့ ... ဒီအတိုင်းနေ ...”

မိန်းမသံတစ်ခုက သူ့ခြေရင်းဘက်ကနေ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဩဇာသံပါလှသည့် အဆိုပါမိန်းမ၏ အသံတွင် မုန်တိုင်းလက်ကို ဆက်မလှုပ်ရှားတော့။ ခေါင်းထောင်ကာ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဝိုးတဝါးမြင်ရသည့် မြင်ကွင်းတွင် လူရိပ်တစ်ခုက သူ့ဆီကို လျှောက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ကျနေနီ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ...”

“လူလေး ရောက်နေတာက ရေစင်အိုင်လို့ ခေါ်ကြတဲ့ အိုင်ကြီးရဲ့ အလယ်က ကျွန်းပေါ်ပဲ ..”

မုန်တိုင်းမကြားဘူးပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ရေစင်အိုင်ထဲကို ရောက်လာတာလဲ။ သူ့နောက်ဆုံးမှတ်မိတာက မျက်စိထဲကနေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်စပ်လာမှုကြောင့် အသိစိတ်လွှတ်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့သည်ကိုပင်။ ပြေးတာမှ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ပဲ ဦးတည်ရာ မရှိ တရစပ် သူပြေးလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ခြေထောက်တွေက အေးမြသည့် ရေတွေနှင့် လာထိတာ သူမှတ်မိသည်။ ထိုရောအခါ သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်ပဲ မျက်နှာကို ရေထဲနှစ်ခဲ့မိသည်။ အခု သတိရတော့ ရေစင်အိုင်ထဲတွင် ရောက်နေသည်တဲ့။

“အဒေါ်က ဘယ်သူလဲ ..... ကျနော် မျက်လုံးတွေ ....”

သူ့ကို လူလေးဟု ခေါ်သည့်အပြင် စကားသံက အသက်ကြီးကြီးပိုင်း ပုံစံပေါက်နေ၍ မုန်တိုင်း အဒေါ်ဟုပင် အလိုက်သင့် ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ သိချင်သည်။

“လူလေး မျက်လုံးတွေက အဆိပ်မိလာတာ ... နောက်ဥရက်အတွင်းမှာမှ ဒီအဆိပ်ကို မဖြေနိုင်ရင် မင်း ဒီတစ်သက် မျက်စိမြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

မုန်တိုင်း ထိပ်ထိပ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။ သူမသေပဲနှင့်တော့ ဒုက္ခတိ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဘဝတလျှောက်လုံး အကန်းဘဝနှင့် နေထိုင်ရမှာထက်စာလျှင် သေသွားတာကမှ ပိုကောင်းသေးသည်။ လဲ့နေရာမှ လူးလဲကာထသည်။

“အဒေါ် ကျနော်ကို ကယ်ပါဦး ... ကျနော် မျက်စိက ကုလို့မရတော့ဘူးလား ...”

မုန်တိုင်း၏ စကားကို မိန်းမကြီးက မဖြေ။ “ဟင်း”ခနဲ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူ့အနားမှ ခွာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားရပ်နေ၏။ သူမ၏ နှုတ်ကမူ ..

“မင်းက ဘယ်သူမို့ ငါက ဆေးကုသပေးရမှာလဲ ..ငါ့အတွက် မင်းဘာပြန်လုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ ...”

မုန်တိုင်း ချက်ချင်းပင် ကုတင်ပေါ်ကနေ လူးလဲထသည်။ ခြေထောက်တွေက အောက်ခံ ဝါးကြမ်းပြင်ကို နင်းမိသည်။ တုန်တုန်ရီရီနှင့် မိန်းမကြီးနားကို လျှောက်သွားကာ ကြမ်းပြင်တွင် ခူးထောက်ထိုင်သည်။

“အဒေါ်ရယ် ... ကျနော် မျက်စိကိုသာ ကုပေးပါ .. အဒေါ် ဖြစ်ချင်တဲ့ ကိစ္စကို ကျနော် အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် ..”

မျက်စိမကွယ်ဖို့ အရေးက ရှိနေသည်မို့ မုန်တိုင်းဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး ကိုယ်မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးကာ ဆိုမိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ခနတော့ စဉ်းစားနေဟန် ရှိသည်။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ခနကြာမှ မုန်တိုင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထိုင်နေရမှထရန် ဆွဲထူသည်။ အမြင်အာရုံက ဝေဝါးနေ၍ အမျိုးသမီးကြီး၏ ကိုယ်ဟန်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း သူ့ကို လာထိသည့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်က နူးညံ့နေသည်ကို မုန်တိုင်း ခံစားရသည်။ သူထင်သလို ဒီအမျိုးသမီး အသက်ကြီးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရလာတာလဲ ..”

“ကျနော်နာမည် မုန်တိုင်းပါ ... အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ လူတစ်စုနဲ့တွေ့ပြီး ခံလိုက်ရတာ ...”

“ငါ မင်းရဲ့လက်ကောက်က သွေးကြောကို စမ်းသပ်ကြည့်သလောက်တော့ မင်းရဲ့သိုင်းအားက မဆိုးပါဘူး ...မင်း ရင်ဆိုင်ရတဲ့သူက တော်တော်အစွမ်းထက်နေလို့လား ...”

“အဒေါ်ခန့်မှန်းတာ ဟုတ်ပါတယ် ... အထူးသဖြင့် သူ့လက်ဝါးတွေက သံနဲ့လုပ်ထားသလား အောင့်မေ့ရတယ် ... သံလက်ဝါးတွေလို့ပဲ ...”

“လူလေး .. မင်းဘာပြောလိုက်တယ် ... သံလက်ဝါး ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... လူကတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီးထဲကပဲ ... ထူးခြားတာက ညာဘက်လက်ဖျံမှာ မြွေတစ်ကောင်ပုံ ဆေးမှင်ကြောင်ထိုးထားတယ် ...အဆိပ်မိတာကတော့ သူနဲ့ပါလာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကြောင့်..”

“ဘာ ... မြွေတစ်ကောင်ပုံ ဟုတ်လား ... ထစမ်း ....မင်းမှတ်မိသလောက် အဲဒီလူရဲ့သိုင်းကွက်ကို ပြန်ကစားပြစမ်း ...”

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံက အလောတကြီးနိုင်လှသည်။ မိမိ၏ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ဖို့ အရေးက သူမအပေါ်မူတည်နေသဖြင့် မုန်တိုင်း မဆိုင်းမတွပင် ဦးအဂ္ဂနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် အကွက်ကို ပြန်ကစားပြလိုက်သည်။ မုန်တိုင်း၏ မွေးရာပါ အရေအချင်းကိုက သိုင်းကွက်တစ်ခုကို တစ်ခေါက်ပြရုံနှင့် မှတ်မိနေသဖြင့် ဦးအဂ္ဂ၏ လက်လှုပ်ရှားဟန်တိုင်း အတိအကျ သူပြသနိုင်သည်။

“ဟင် ... ဒါ .. ဦးအဂ္ဂရဲ့ .. သံလက်ဝါးသိုင်းပါလား .... မင်း ... သူနဲ့ ဘယ်လို ဆုံလာတာလဲ .. ငါ့ကို မချွင်းမချန် သေချာ ပြောပြစမ်း ...”

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် တုန်ရင်နေသည်ကို မုန်တိုင်း သတိထားမိသည်။ ဘာမှန်း ညာမှန်း သေချာမသိသော်လည်း သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မုန်တိုင်း ဦးအဂ္ဂတို့နှင့် ရန်ညှိုးဖွဲ့မိရသည့် အကြောင်းရင်းကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာပင် မုန်တိုင်း ပြောပြသမျှကို နားထောင်လေ၏။ သူ့စကားဆုံးတော့မှ ..

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ... ငါ ရှာချင်နေတဲ့သူနဲ့မှ လာတွေ့ရတယ်လို့ ... ကောင်းပြီလေ ... လူလေး ... မင်း မျက်စိကို ငါကုပေးမယ် ... ဒါပေမယ့် မင်း ငဲ့အတွက် ကိစ္စတစ်ခု ပြန်ဆောင်ရွက်ပေးရမယ် ...”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ... အဒေါ် ပြောပါ ... အဒေါ် ဖြစ်စေချင်တာကို ကျနော် အရိုးကျကျ အရည်ခမ်းခမ်း ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ် ...”

“အင်း ... တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး ... လူလေး ... မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ဦးအဂ္ဂဆိုတဲ့ သိုင်းသမားကြီးကို သတ်ပေးဖို့ပဲ ...”

“ဟင်”

မုန်တိုင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ဦးအဂ္ဂက ရန်ညှိုးရှိနေတာလား။ ဦးအဂ္ဂကို လက်စားချေဖို့ကတော့ ဒီအမျိုးသမီး မပြောတောင် သူက ပြုလုပ်ဦးမှာမို့ ပြဿနာတော့ မရှိချေ။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ဦးအဂ္ဂနှင့် ဒီအမျိုးသမီး ရန်ညှိုးဖွဲ့ခဲ့တာလဲဆိုတာတော့ သိချင်သေးသည်။

“ဒီလူကိုတော့ ... အဒေါ် မပြောလဲ ကျနော်က တကွေ့မဟုတ်တကွေ့ တွေ့လျှင် လက်တုန့်ပြန်ဦးမှာပါ ... အခု အဒေါ်က ပြောတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ... စိတ်ချပါ ... သူ့ကို ကျနော် မနိုင်ပေမယ့် .. တနည်းနည်းနဲ့ ရအောင် သတ်ပြပါမယ် ..”

မုန်တိုင်း မကျေမချမ်းနှင့် ပြောသည်။ ပြောနေရင်းနှင့် နဂါးမယ်လေးကို သတိရသည်။ သူမရော ဦးအဂ္ဂလက်က လွတ်ပါ့မလား မသိ။

“လူလေး ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူ့ကို မင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... ငါက မင်း မျက်လုံးတွေကို ကုပေးမယ့် အပြင် ... သိုင်းပညာတစ်ခုပါ သင်ပေးလိုက်မယ် ... မင်းသာ ကတိမဖျက်စေနဲ့ ..”

“သိုင်းပညာ ... ဟုတ်လား .. အဒေါ် .. ဘာသိုင်းပညာမို့ ... ကျနော်က နေချင်းညချင်း ဦးအဂ္ဂကို နိုင်နိုင်မှာလဲ ...”

မုန်တိုင်း ဦးအဂ္ဂနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖူးသဖြင့် အဒေါ်ကြီး၏ စကားကို မယုံမရဲနှင့် မေးမိသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်ကိုပင် သူမနည်း ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရမှန်း သူသိနေသည်။

“မင်း စိတ်မပူပါနဲ့ ... ဒီသိုင်းပညာကို လိုချင်လွန်းလို့ အဲဒီလူက ငါ့တို့ မိသားစု ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ .. ဒီလူကို သတ်ကို သတ်ရမယ် ..”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ကျုံးကာအော်လိုက်သည့် “သတ်ရမယ်” ဆိုသည့် အသံကြောင့် မုန်တိုင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ သေချာပါပြီ။ ဦးအဂ္ဂနှင့် သူမသည် မပြေလည်နိုင်သည့် ရန်ညှိုးတွေ ရှိနေတာကို။ မုန်တိုင်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ အမျိုးသမီးကြီးဆီမှ ဆက်ထွက်လာမည့် စကားသံကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးဆီက စကားသံက ရုတ်တရက် ထွက်မလာ။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံများသာ ကြားနေရသည်။ သူမကိုယ်သူ စိတ်ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားနေပုံရသည်။ ခဏတာ ကြာပြီးမှ ...

“အင်းလေ .... မင်းက .. ငါ့အတွက် လက်စားချေပေးမယ့် လူဆိုတော့ ... ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းသိသင့်ပါတယ် .. ငါ့ နာမည်က မြသီတာတဲ့ ..”

+++++

မြသီတာသည် တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းတွင် ရှမ်းရှမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သည့် တံခွန်တိုင်သိုင်းသမားကြီး ဦးထူးဇော်၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည်။ ဦးထူးဇော်၏ အရိပ်မဲ့ခါးသိုင်းသည် သိုင်းလောကတွင် ပြိုင်စံရှားသဖွယ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဓါတ်သိများက ဦးထူးဇော်တွင် အရိပ်မဲ့ခါးသိုင်းထက် ပိုမို အစွမ်းထက်သည့် သိုင်းပညာတစ်မျိုး ရှိသည်ကို သိကြလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဦးထူးဇော်နှင့် သွေးသောက် ညီအစ်ကိုဖွဲ့ထားခဲ့သည့် ဦးအဂ္ဂလဲ အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထူးဇော်သည် သိုင်းပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော်လည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မလိုချင်သဖြင့် ရိုးမအစွန်က တောမကျ မြို့မကျသည့် သိန္ဓောဆိုသည့် မြို့လေးတွင် မိမိမိသားစုနှင့်သာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း သိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်ပဲ သွေးသောက်ညီတော်သူ ဦးအဂ္ဂသာလျှင် သူတို့ မိသားစုအိမ်ကလေးကို အဝင်အထွက် ရှိလှသည်။ ပင်ကိုယ်အေးဆေးကာ စိတ်ရင်းစေတနာကောင်း ရှိသူမို့ အကြံနှင့် ဝင်ထွက်နေသည့် ဦးအဂ္ဂ၏ လုပ်ရပ်တွေကို ဦးထူးဇော်က သံသယမဝင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်လဲ အရွယ်ရောက်ကာ အလှသွေးကြွယ်လာသည့် သမီးဖြစ်သူ မြသီတာနှင့် ဦးအဂ္ဂ၏ ဆက်ဆံရေးကို မချုပ်ချယ် မတားမြစ်ခဲ့။ မိမိနှင့် သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖွဲ့ထားသည့် ဦးအဂ္ဂက သမီးဖြစ်သူ အပေါ် သဘောရိုးနှင့်သာ ဆက်ဆံလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

ဦးထူးဇော်၏ အထင်နဲ့ အမြင်က တက်တက်စင်အောင် လွဲခဲ့သည်။ ဦးအဂ္ဂသည် နဂိုကတည်းက အကြံနှင့်မို့ ဦးထူးဇော်တို့ မိသားစုကို အချို့သပ်ကာ ပေါင်းသင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အကြံက ဦးထူးဇော်၏ လူမသိသည့် လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာရပ်ကို တိတ်တခိုး လေ့လာရန်ပင်။ အစပိုင်းတုန်းက ဦးထူးဇော်ကို ခင်အောင်ပေါင်း၊ ခင်မင်လှမှ အစ်အောက်ကာ မေးရင်း စကားနှိုက်ထုတ်မည်ဟု ကြံထားသော်လည်း ဦးထူးဇော်က အဆိုပါ အကြောင်းအရာကို ဘယ်သောအခါမှ အစမဖော်။ နှစ်တွေ အလီလီသာ ကြာသွားသည်။ ဦးအဂ္ဂလိုချင်သည့် သိုင်းပညာအကြောင်း သဲလွန်စက သဲ့သဲ့လေးမျှ မရခဲ့။ ကြာလာတော့ ဦးအဂ္ဂ စိတ်မရှည်တော့။ မစားရသည့် အမဲ သဲနှင့်ပက်ဖို့ ကြံတော့သည်။ ကြားထဲက ဓါးစာခံဖြစ်ရသူက မိတဆိုး သမီးလေး မြသီတာပင်။

သူမကံကလဲ ဆိုးလှသည်ဟု ပြောရမည်။ မိသားစု သုံးဦးတည်း နေထိုင်လာရသည့် သူမဘဝတလျှောက်တွင် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့။ ဒီအမေ ဒီအဖေ ကိုသာ မိဘလိုသဖွယ် သူငယ်ချင်းလို တမျိုး ပေါင်းလာခဲ့ရသည်မှာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်သည်အထိ။ ဒီကြားထဲ ဖြစ်ချင်တော့ နဂိုကတည်းကမှ လူဦးရေက နည်းရသည့်အထဲ .. လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်က သူမအမေသည် ထူးဆန်းသည့် ရောဂါတစ်မျိုးနှင့် တိန်းပါးသွားခဲ့သည်။ မြသီတာအဖို့ အဖော်ထပ်မံ၍ မဲ့ခဲ့ရသည်။ အဖော်မရှိသည့် သူမအဖို့ အိမ်ကို အဝင်အထွက်ဖြစ်နေသည့် ဦးအဂ္ဂကို တွယ်တာမိတာ မဆန်းချေ။ ဦးအဂ္ဂကလဲ အရင်ကတည်းက အိမ်လာလျှင် လက်ချည်းသပ်သပ်မလာ။ သူမအဖို့ တစ်ခုခု အမြဲလိုလို ဝယ်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ကစားတတ်သည့် အရွယ်တွင် သူမကို အလိုလိုလိုက်သည့် ဦးအဂ္ဂနှင့် အနေနီးကာ ညီစွမ်းခဲ့ကြသည်။ ဒါက သူမဘဝတလျှောက်လုံးတွင် ဖျက်မရအောင် မှားခဲ့သည် အမှားပင် ဖြစ်လေသည် ....။

“ဦးရယ် တော်တော့ကွယ် .. မလုပ်နဲ့တော့ ... ဖေဖေ သိကုန်လိမ့်မယ် ...”

“မသိပါဘူး ... သီတာရယ် ... မင်းအဖေက ဒီအချိန်ဆို မြေတိုက်ထဲ သွားနေပါပြီ ...”

ဦးအဂ္ဂသည် ချော့မော့၍ ပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲ ရှိနေသည့် မြသီတာ၏ ရင်စေ့အကျိုးကြားထဲကို လက်ကို ထိုးထည့်သည်။ အခုလို ချိန်းတွေတာက ပထမအကြိမ် မဟုတ်တော့သည်မို့ ဒီကောင်မလေးသည် စကားတွေ အပိုဆိုနေတာကို သူသိသည်။ သူမ ဒီလိုမျိုး အကိုင်အတွယ် မခံချင်လျှင် ဘာဖြစ်လို့ သူချိန်းခေါ်ထားသည့် စကားပါပင်ကြီးအောက်ကို ထွက်လာသေးလဲ။ အခုလို လူချေတိတ်နေသည့် ညချမ်းအချိန်တွင် သူခေါ်ရာကို လာသည်ဆိုကတည်းက သူပြုသမျှ နဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီညတော့ ဒီကောင်မလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ချစ်ရမည်။

ပြီးမှ သူ့အလိုလိုက်ဖို့ ဖျောင်းဖျါပြီး သူ့အဖေ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အစ်အောက်မေးရဦးမည်။ ထူးဇော်က သူ့ကို မပြောပေမယ့် သူ့သမီးကိုတော့ ပြောချင်ပြောထားမှာ ဖြစ်သည်။

“အီး ... နာတယ် .. ဦးရယ် .. ဖြေးဖြေးလုပ် ...”

စိတ်လွတ်သွားသဖြင့် လက်ဆဲက နဲ့နဲ့ ပြင်းသွားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် မိန်းမိန်းမူးမူး ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးဆီမှ ညည်းညူသံကို ကြားရသည်။ ဦးအဂ္ဂသူလက်တွေကို ပြန်ထုတ်ကာ မြသီတာ၏ မေးဖျားချွန်ချွန်လေးကို ပင့်ကာ မျက်နှာလေးကို မော့စေလိုက်သည်။ ညအမှောင်က သိပ်မသိပ်သည့်သေးလို့ အမှောင်ထဲတွင်ပင်လက်ခနဲ ဖြစ်နေသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးတစ်စုံကို တွေ့သည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ မျက်နှာက မော့မော့လေး ဖြစ်နေသည့် မြသီတာ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဆီသို့ တဖြေးဖြေး ငုံ့ဆင်းသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာချင်း ထိကပ်သွားသည့် အချိန်တွင် သူ့လက်က မြသီတာဝတ်ထားသည် ဖျင်အင်္ကျီလေး၏ ရင်စေ့ကြယ်သီးတွေကို ဆွဲဖြုတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အလှသွေးကြွယ်သည့် အပျိုလေးအရွယ်မို့ မြသီတာ၏ ကိုယ်ကလေးသည် တစ်တစ်ရစ်ရစ်နဲ့ ရှိလှသည်။ အဖုအထစ်တွေက ပုံပေါ်ကာစ အရွယ်မို့ ဘယ်နားကိုင်ကိုင် အိအိပုံပုံလေးနှင့် ကိုင်လို့ ကောင်းနေသည်။ ဦးအဂ္ဂအဖို့ အသက်ကြီးမှ ကံပေါ်သည်ဟုပင် ပြောရမည်။ မြသီတာလိုမျိုး အပျိုမလှလှလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စိတ်ကြိုက်ကိုင်တွယ် အသုံးပြုလိုရနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ချိန်းတွေ့သည့်နေရာကလဲ အိမ်နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချုံတွေနှင့် ကွယ်နေသည့် စကားဝါပင်ကြီး၏အောက်။ အိမ်ဘက်က လှမ်းကြည့်တောင် သူတို့နှစ်ဦးကို မမြင်နိုင်။ ဒီတော့ နှောင့်ယှက်မဲ့သူက မရှိ။ ဦးအဂ္ဂ ကြယ်သီးလေးတွေ ပြေသွားသည်နှင့် မြသီတာ၏ ကိုယ်ကလေးကို မြက်ခင်းပေါ် အသာလှဲချလိုက်သည်။

“ဟင့် ... ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ... ဦးရယ် ... မကောင်းပါဘူး ...”

“ကောင်းပါတယ် ... သီတာကလဲ ... ဟိုတစ်နေ့တုန်းကလို ... လုပ်ပေးမယ်လေ ...”

“အို ..”

ရှက်သွေးဖြာသွားသည့် မြသီတာ၏ မျက်နှာက ညအမှောင်ကြောင့် ပန်းရောင်ပြေးသွားတာကို မမြင်လိုက်ရပါ။ ဦးအဂ္ဂ၏ စကားက သူမရင်ထဲကို အင်အားပြင်း မှန်တိုင်းတစ်ခုလို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်သွားသည်။ ဒီစကားက ဘာကို ရည်ညွှန်းသည်ဆိုတာကို သူတို့နှစ်ဦးသာ သိသည်မို့ အရည်ညွှန်းခံနေရာက စိုတိုတို ဖြစ်လာသည်။ ကြိုတင်ရင်ခုန်ရင်း အသက်ရှူသံက အလိုလို ပြင်းလာသည်။ ကြယ်သီးပြေသွားပြီ ဖြစ်၍ ဟစ်လေး ဖြစ်နေသည့် ရင်နှစ်ဖွာနေရာက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် လှုပ်ရှားစပြုသည်။ သူ .. သူ ... ငါ့ ဟာလေးကို လျှာကြီးနဲ့ ရက်ဦးမယ် ... အင်း .... အ ဟင်း .. ဟင်း ...။

အသံမထွက်ပဲ ငြိမ်ကျသွား၍ သူ့စကားက ထိရောက်သွားပြီမှန်း ဦးအဂ္ဂသိသည်။ အချိန်မဆိုင်းပဲ လုပ်စရာ ရှိသည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ သူ့လက်က ညအိပ်ခါနီးမို့ တစ်ထပ်တည်းသာ ဝတ်ထားသည့် မြသီတာ၏ ထဘီလေးကို ဖြေကာ ခြေရင်းထိရောက်အောင် ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ မပီတပီအလင်းရောင်အောက်တွင် မြသီတာ၏ အမွှေးနုလေးတွေ ပိုင်းနေသည့် မိန်းမအင်္ကျီကြီးက ဖောင်းဖောင်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

အသက်ကလေး ငယ်သေးပေမယ့် သူမ၏ အင်္ဂါက မငယ်တော့ချေ။ တကယ့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အရွယ် သူမလက်တစ်အုပ်စာမျှ ဖောင်းဖောင်းမို့မို့ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ သံမဏိသဖွယ် လက်ချောင်းတုတ်တုတ်ကြီးတွေက အမှောင်ထဲမှာပင် မျက်လုံးပါသလို မြသီတာ၏ အင်္ဂါစပ်အဝလေးဆီ ချီတက်သွားသည်။ ကိုယ်ကိုလဲ နေရာရွှေ့ကာ သူမပေါ်ကြားတွင် ကုန်းကာ နေရာယူလိုက်သည်။

“အမေ့ ....”

ဘာမှတောင် မလုပ်ရသေး။ ဦးအဂ္ဂ၏ သန်မာလှသည့် လက်ချောင်းတွေက သူမ၏ အဝလေးကို ဖြဲလိုက်သည်နှင့် မြသီတာဆီမှ ညည်းသံက ထွက်လာသည်။ ဦးအဂ္ဂ အမှောင်ထဲတွင် သဘောကျစွာပြုံးရင်း သူလျှာကြီးကို ထုတ်နိုင်သမျှ ထုတ်ကာ မြက်ခင်းနံ့လား အပျိုနံ့လား မသိ။ စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့တစ်ခု ရနေသည့် မြသီတာ၏ အင်္ဂါစပ်ကို လျှာဖျားနှင့် သိမ်းကျုံးရက်ကာ ပင့်တင်လိုက်သည်။ အကွဲကြောင်း တစ်လျှောက်ကို လျှာဖျားနှင့် လျှောတိုက်ကာ ပွတ်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အဖုလေးလို ဖြစ်နေသည့် အတက်ကလေးကို မထိတထိ ကလိပေးလိုက်သေးသည်။ လက်မနှင့် လက်ညှိုး အားနှင့်သုံးကာ ဖြဲကားထား၍ ဟပြဲလေး ဖြစ်နေသည့် အဝလေးထဲကိုလဲ သူလျှာကြီးကို ဝင်နိုင်သမျှ ထိုးထည့်သည်။ မြသီတာ တကိုယ်လုံး ဖြတ်ဖြတ်လူးကာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့် ဖြစ်လာတော့သည်။

“အင့် ... ဦးရယ် ... ကျင်တယ် ... ရှိုး ... ရှိုး ...”

မြသီတာ၏ စိတ်တွေသည် လေဟုန်ပြင်းပြင်း အတိုက်ခံရသည့် အလံစတစ်ခုနယ် တလူလူနှင့် လွင့်မျောနေသည်။ စုံမှိတ်ထားသည့် သူမ၏ မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်နိုင်ပဲ ဦးအဂ္ဂ လျှာကြီး၏ နှိုးဆွမှုနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေမိသည်။ သူမလက်ချောင်းနှင့်ပင် ယောင်ယမ်း၍ မထိုးကြည့်မိခဲ့သည့် အဝလေးထဲကို ဦးအဂ္ဂက လက်ချောင်းနှင့်လဲ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလဲ လျှာကြမ်းကြီးနှင့် ထိုးဆွနေသည်။ သိပ်မကြာခင်ပင် လက်ချောင်းထက် အဆမတန်ကြီးသည့် အတန်ကြီးနှင့် ထိုးထည့်ဦးမှာ သူမသိသည်။ တွေးမိယုံနှင့် ရင်တွေတလုပ်လုပ် ဖြစ်ကာ အသက်ရှူမမှန်ချင်။ ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ အင်အားကလဲ ဘယ်မှာမှ ရှာမရ။ ရုန်းလဲ ရုန်းမထွက်ချင်။ ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အဆုံး သူမပေါ်ကြား ရောက်နေသည့် ဦးအဂ္ဂ၏ ခေါင်းကိုသာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ဆွဲထားမိသည်။

“လွှတ်ပါဦး သီတာ ... ဦး သီတာကို ဒီထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးမလို့ ...”

စောက်ရည်တွေပေပွနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ပါးစပ်ကြီးကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း ဦးအဂ္ဂက သူ့ခေါင်းကို ကိုင်ထားသည့် မြသီတာ၏ လက်ကို ဖယ်ဖို့ပြောသည်။ မြသီတာ သူ့အမိန့်အတိုင်း သူမလက်တွေကို ပြန်ရုပ်ကာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို ချသည်။ မြက်ခင်းပြင်၏ အေးစက်သည့် အထိအတွေ့က သူမလက်တွေကို လာထိသည်။ ယောင်ယမ်း၍ မြက်ပင်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ဦး ... ဖြေးဖြေးနော် .. အရမ်းကြီး ထိုးမထည့်နဲ့ ...”

"အင်းပါ .. သီတာကလဲ ... ဦး သိပါတယ် ... စစ်ချင်း ဖြေးဖြေးပဲ ဦးလုပ်ပေးပါ့မယ် .. ပေါင်ကြီးတွေကိုသာ ကားထား ..."

မြသီတာက ဦးအဂ္ဂတောင်းဆိုသလိုပင် ပြည့်ဖြိုးလှသည့် ပေါင်တံတွေကို ကားပေးထားရှာသည်။ အမှောင်ထဲမှာပင် ဦးအဂ္ဂသည် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း သူဝတ်ထားသည့် သိုင်းဘောင်းဘီကို ဖြည်ချလိုက်သည်။ ဦးထူးဖော်၏ သိုင်းကျမ်းကိုရသည် မရသည်တော့ မသိ။ သူ့သမီး အပျိုမလေးကိုတော့ ကောင်းကောင်းချည်း လုပ်လိုက်ရပြီမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်တော်တော့ တန်နေပြီဟု ယုတ်ယုတ်မာမာပင် တွေးလိုက်သေးသည်။ လက်ကမူ မမာတမာ ဖြစ်နေသည့် သူ့အတန်ကြီးကို နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် ကိုင်ဆွလိုက်ရင်း အရည်တွေရွှဲနေသည့် အဝလေးကို မှန်း၍ ကပ်ကာ တွေ့လိုက်သည်။

"အီး ....."

နေရာမှန်သွားသည်မို့ မြသီတာ၏ နှုတ်ဖျားမှ ညည်းသံသွဲ့သွဲ့ထွက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် ဦးအဂ္ဂက ဖင်ကြီးကို နောက်ဆုတ်ကာ အားနှင့်ဖိချလိုက်သည်။ သူ့ဒုတ်ထိပ်က တင်းခနဲဖြစ်ပြီး အထဲကို ကျုံ့ကျသွားသည်။ ဆက်ထိုးမထည့်ပဲ တပ်လပ်ကြီးပင် ခဏငြိမ်နေလိုက်သည်။

"အီး .... ကျွတ် .... ကျွတ် .... ဦး .. ဖြေးဖြေးနော် ...."

"အင်းပါ ... သီတာကလဲ ... ခနလေးအောင့်ခံ ...."

ဦးအဂ္ဂသည် မြသီတာကို ချော့မော့ပြောရင်း သူ့ဖင်ကြီးကို ရှေ့သို့တိုးကာ ဝင်သွားပြီဖြစ်သည့် ဖွားဖက်တော်ကို ဆက်ပြီးတစ်ရစ်ချင်း ဝင်အောင်သွင်းသည်။ သူ့အချောင်းကြီးက အားရစရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးထွားလှသည်မို့ အပျိုမလေး မြသီတာ တော်တော်တော့ခံရမည်ဆိုတာ သိသည်။ ပထမအကြိမ်တုန်းကဆို သူ့ခမျာ စိတ်ရှိလက်ရှိတောင် မဆောင့်ရဲ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်လုပ်တော့မှ အထာကျကာ အဆင်ပြေသွားတာ ဖြစ်သည်။ အခုလဲ ချောင်ချောင်ချိချိ ဖြစ်မနေပဲ တင်းတင်းရင်းရင်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနှင့်ပင် အထဲကို ဝင်ကာနေသည်။ ဒါကပင် သူ့အတွက် ဖင်ကြောရှုံ့သွားမတတ် ကောင်းလှသည့် ကာမအရသာကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ သိုင်းကျမ်းတွေဘာတွေကို ခဏမေ့ထားလိုက်ပြီး လတ်တလော ရရှိသည့် အပျိုမလေး၏ အဖုတ်အရသာကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ ခံစားနေမိသည်။

"မြစ် ... မြစ် .... အင့် ... အင့် .... စွပ် ... စွပ် .."

ထိုးထည့်လိုက် ညောင့်လိုက်နှင့်ပင် လိမ်ကောက်နေသည့် သူ့အမွှေးတွေနှင့် မြသီတာ၏ စောက်မွှေးတွေ ထိစပ်သွားသည်။ အတန်ကြီးတစ်ခုလုံး အကုန်ဝင်သွားသည့်တိုင် မြသီတာ ရင်ထဲတွင် လှိုက်မောမှုက ပြေပျောက်မသွား။ မဝင်ခင်က မဝင်သေးလို့။ အခု ... ဝင်သွားတော့လဲ ဆောင့်ပေးတာကို ခံချင်လာသည်။ ပြည့်ကျပ်စွာဝင်နေသည့် သူမ၏ အင်္ဂါထဲမှ အတွင်းသားတွေက လှုပ်ရှားကာ ဦးအဂ္ဂ၏အချောင်းကြီးကို ဖျစ်ညှစ်နေကြသည်။

"ဖွတ် ... ဖွတ် ... ကောင်းတယ် ... ဦးရယ် .....ဆောင့် .... သီတာ အောင့်ခံမယ် ... ဆောင့် ... အင့် ... အင့် ... ပြတ် .."

ဦးအဂ္ဂကလဲ အလိုက်သိပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ တင်းရင်းအိထွေးလှသည့် မြသီတာ၏ အထိအတွေ့တွင် စိတ်ပါလက်ပါပင် စတင်၍ သာသာလေးဆောင့်ပေးသည်။ လက်ကမူ အနားမနေပဲ သူမ၏ သွယ်လျသည့် ပေါင်တံတလျှောက်ကို ပွတ်ဆွဲလိုက် ဟင်းလင်းပွင့်နေပြီ ဖြစ်သည့် သူမ၏ နို့အုံသားဖွေးဖွေးလေးတွေကိုလဲ ကိုင်ဆွဲလိုက် လုပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြသီတာ၏ ကာမစိတ်တွေက မြင့်သထက်မြင့်မားကာလာရသည်။ နှုတ်က တအင့်အင့် ညည်းနေယုံမက အောက်ကဖင်ကြီးကို ကြွ၍ပင် ကော့ပင်ကာ လှုပ်ရှားသည်။

"အင့် ... အမေ့ ..... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ထိတယ် ... ဦးရယ် .... အီး .."

"ပြစ် ... ပြစ် ... ဖတ် .... ဖတ် .."

ဦးအဂ္ဂ၏ လှုပ်ရှားမှုက မြန်သထက် မြန်လာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအမှောင်တွင် သူတို့နှစ်ဦးဆီမှ ကာမသံများက အစီအရီနှင့် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ ဖင်ကြီးက တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖြစ်နေသလို မြသီတာ၏ ကိုယ်လုံးလေးကလဲ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် အပေါ်အောက် ယိမ်းခါး၍ နေသည်။ သေချာပါသည်။ မနက်မိုးလင်းလို့ ကြည့်ရင်တော့ ဒီနေရာက မြက်တွေသည် ပိပိရီရီနှင့် ပြားနေမည်ဆိုတာကို။ သူမကိုင်ဆွဲထားသည့် မြက်ပင်တွေကတော့ ကျိုးပြတ်ကာ ထွက်ကုန်သည်မှ ကြာလှနေပြီ ဖြစ်သည်။

"အီး .... သီတာ ... ဦး ပြီးတော့မယ် ..... အီး .... အီး ...."

"အင့် ... ရှိုး ... ရှိုး ... သီတာလဲ ကောင်းလာပြီ .... နာနာလေး ဆောင့်တော့ .... အီး ....အင့်..."

တက်သုတ်ရိုက်ကာ အလောတကြီး ပြောသည့်စကားကို မြသီတာ အောက်ကဖင်ကြီးကို ကော့ပေးကာ တုန်ပြန်သည်။ မြေကြီးကို ထောက်ထားသည့် ဦးအဂ္ဂ၏ လက်မောင်းကြီးကိုလဲ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်သည်။ ဦးအဂ္ဂ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ တကိုယ်လုံးရှိအားတွေကို သုံးကာ မြသီတာ၏ အတွင်းသားတွေကိုမှန်း၍ သူ့အချောင်းကြီးနှင့် ခပ်မြန်မြန်လေး ထိုးဆွသည်။ မောင်းထောင်းသလိုလဲ ဖြစ်ခနဲ ဖြစ်ခနဲ မြည်အောင်ကိုလဲ ဆောင့်သွင်းသည်။ မြသီတာခမျာ နင့်ခနဲနေအောင်ပင် ဦးအဂ္ဂအချောင်းကြီး၏ တိုးဝင်လာမှုကို ရှိန်းဖိန်းစွာခံစားလိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာမီ ဦးအဂ္ဂလဲ အောင့်မထားနိုင်တော့ပဲ သူ့အချောင်းတလျှောက် ယားတက်လာပြီး လရည်တွေကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပန်းထုတ်မိတော့လေသည်။ တဖတ်ဖတ်ဆောင့်နေသည့် သူ့အရှိန်လဲ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေသူ မြသီတာ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ခုံကြီးကျကာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ခဏတာမျှ အဆက်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

+++++

"မင်း .... အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခပ်ထားတယ် .. "

ဦးထူးဇော်သည် ဦးအဂ္ဂကို ပြူးကျယ်နေသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် မယုံနိုင်စွာကြည့်သည်။ ၎င်းတို့တလျှောက် ပြန်နဲ့လာသည့် အဆိပ်ကို နှလုံးထိမရောက်အောင် အတွင်းအားသုံး၍ ထိန်းထားရသည်။ သို့သော် အသိနောက်ကျသဖြင့် သိပ်မလွယ်ချင်။ တကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေထွက်ကာ ကိုယ်လက်တွေက မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် လေးလံလာမှုက သက်သေပြနေသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် ပြာပြာသလဲ ဖြစ်နေသည့် ဦးထူးဇော်၏ အမူအယာကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ အတူထိုင်နေသည့် ထမင်းစားစားပွဲ ဟိုဘက်မှ ထကာ မစိုးမခန့် အမူအယာနှင့် ဦးထူးဇော်အနား တိုးလာသည်။

"ဒီမှာ အကိုကြီး ... ကျုပ်က အစကတော့ ဒီလောက်ထိလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး ... ဒါပေမယ့် အကိုကြီးက နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာလာတာတောင် အကိုကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ သိုင်းပညာကို အစမဖော်တော့ ကျုပ်လဲ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး ... ဒါကြောင့် ဒီနည်းကို သုံးရတာပဲ ... စိတ်တော့မကောင်းဘူးဗျာ ... အကိုကြီးသာ ကျုပ်လိုချင်တာကိုပေးလိုက် ... အခုချက်ချင်း ကျုပ်ဖြေဆေးပေးပြီး ထွက်သွားပါမယ် .. ဟင်း...ဟင်း ... ဟင်း..."

"မင်း ... လူယုတ်မာ ... မင်းကို ညီရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားမိတာ မှားတာပဲ ... မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ သတ်မယ် ..."

ဦးထူးဇော်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထရပ်ပြီး ဦးအဂ္ဂကို တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်သည်။ သို့သော် သူ့လှုပ်ရှားမှုက မသွက်လက်တော့။ တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားတွေကို စုစည်းလိုက်သည့် အချိန်တွင် ရင်ပတ်ထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် စူးခနဲ အောင့်လာ၍ သွေးတစ်ပွက်ကို အန်ထုတ်မိသည်။

"အွန် ... အ ဟွတ် .. အဟွတ် ..."

"ဟဲ .. ဟဲ ... အကိုကြီးကလဲ .. ကျုပ်ပြောပါတယ် ... ကျုပ်လိုချင်တာသာ ပေးလိုက်စမ်းပါ .. အပင်ပန်းခံမနေနဲ့ ... ကျုပ် ခပ်လိုက်တဲ့ အဆိပ်ကို ... အကိုကြီး ဘယ်လိုမှ မဖြေနိုင်ပါဘူး ... ဒါ အဆိပ်မယ်တော်ရဲ့ ဂိညာဉ်မဲ့အဆိပ် ... ဒီအဆိပ်ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ အကိုကြီး သိပါတယ် ...."

"ဟင် ... မင်း .... မင်း ..."

ဦးအဂ္ဂဆီက အဆိပ်နာမည်ကြားလိုက်ရ၍ ဦးထူးဇော် ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မဲ့ သွားသလို ခံစားရသည်။ သိုင်းလောကတွင် အဆိပ်မယ်တော်၏ ဂိညာဉ်မဲ့အဆိပ်ကို အံ့တုနိုင်သည့် သိုင်းသမား မရှိဆိုတာကို သူသိနေသည်။ သူ့အတွင်းအား ဒီလောက်ကောင်းလို့ အခုထက်ထိ ခံနေနိုင်သေးတာ ဖြစ်သည်။ မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားခဲ့မိသည့် မိမိ အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိကာ နာကျည်းခံပြင်းသည်။ ဒီလူယုတ်မာလက်ထဲကို မိမိတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လျှို့ဝှက်သိမ်းထားခဲ့သည့် သိုင်းပညာကိုတော့ အပါမခံနိုင်။ အသက်ကိုအောင့်ကာ ရိုဂိုသမျှ အတွင်းအားတွေကို စုစည်းပြီး အမှတ်တမဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဦးအဂ္ဂ အငိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ လူချင်းကလဲ နီးကပ်နေသဖြင့် ကမန်းကတမ်း သူ့နာမည်ကျော် သံလက်ဝါးနှင့် ကာလိုက်သော်လည်း အတွင်းအားစုစည်းမှုက မဆိုစလောက်လေး နောက်ကျသွားသည်။

"ဖတ် ..." "အွန် .."

လက်ဖဝါးချင်းထိကပ်သွားသည့် အချိန်တွင် ဦးအဂ္ဂလက်မောင်းတလျှောက် အောင့်တက်သွားပြီး လူကလဲ နောက်ကိုလှင့်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးထိုင်နေသည့် ထမင်းစားပွဲနှင့် ဝင်တိုက်မိကာ တင်ထားသည့် ဟင်းခွက်ပန်းကန်တွေအောက်ကို ပြုတ်ကျကုန်သည်။

“ပုန်း ....ခွမ် .... ဂလွမ် ..”

“ဖေဖေ .... ဦးလေး .... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ...”

အသံဗလံမျိုးစုံမြည်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည့် ဟင်းခွက်ပန်းကန်တွေကြောင့် သူမအခန်းတွင် အိပ်နေသည့် မြသီတာနီးလာပြီး တံခါးဝကနေ လှမ်းမေးသည်။ ဦးထူးဇော်သည် သမီးဖြစ်သူကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အန္တရယ်ကို ရိပ်မိသည်။ သူ့အားကုန်ထုတ်၍ ရိုက်လိုက်သော်လည်း ဦးအဂ္ဂ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရမသွားနိုင်ဆိုတာကို သူမသိနေသည်။

“သမီး နောက်ဆုတ် ...ပြေး .... အဲဒီကောင် ဖေဖေကို အဆိပ်ခပ်ထားတယ် ....အီး .... အွန့် ...”

“ဟင် ... ဖေဖေ ....”

ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေအန်ထွက်လာသည့် သူမအဖေကို ကြည့်ကာ မြသီတာ စိတ်အကြီးအကျယ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူမ ဘာကိုမှ မတွေးတောနိုင်ခင် ဦးအဂ္ဂသည် ဖင်ထိုင်ရက်လဲကျနေရာမှ ကုန်းရုန်းထသည်။ သူမအဖေဆီ ပြေးသွားတော့မလို ဖြစ်သည့် မြသီတာ၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ လည်ပင်းပေါ်က သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်လိုက်သည်။ မြသီတာ တကိုယ်လုံး မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်ကာ သွေးကြောပိတ်မိသွားသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဟေ့ကောင် ... ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက် ... ”

ဦးထူးဇော် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လှမ်းအော်သည်။ ဦးအဂ္ဂက မထုံတတ်သေး အမူအယာနှင့် ဦးထူးဇော်ပြောသည့် စကားကို မကြားချင်ယောင် ပြုသည်။

“အကိုကြီးက .... အသက်သာ အသေခံမယ်ဆိုတဲ့သဘောလား ... ကောင်းပြီလေ ... အကိုကြီးရဲ့ ချစ်လှစွာသော သမီးလေးရဲ့ အသက်ကိုရော အဆုံးရှုံးခံနိုင်လားဆိုတာ ကြည့်ရတာပေါ့ ... ”

ဦးအဂ္ဂသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့သိုင်းအင်္ကျီ၏ အတွင်းဘက်ကို နှိုက်ထုတ်ကာ ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် နံဟောင်လှသည့် အနံ့နှင့် အမည်းရည်များကို တွေ့ရသည်။ မြင်ယုံနှင့် အဆိပ်ဖြစ်မှန်း သိသာလှသည်။ လူချင်းနီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် မြသီတာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သည်။ ကျောချမှ ခါးပြမှန်းသိရလေပြီ။ ဦးအဂ္ဂကို နာကျည်းရွံ့မှန်းစွာ မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ်မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်သည်။ မိမိ၏ အပျိုရည်ပန်းကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားယူသွားယုံမက သွေးသောက်အစ်ကိုတော်သူ ဖခင်ကြီးကိုပါ အဆိပ်ခပ်သည့် လူယုတ်မာ။ ဒင်း ... ဒင်းကို ငါလက်နဲ့ သတ်မယ်။

"ဒါ ... ဘာလဲဆိုတာ အကိုကြီး သိမှာပါ ... မသိရင်လဲ ကျုပ်ကပဲ ပြောပြပါ့မယ် ... ဂိညာဉ်မဲ့အဆိပ်ဆိုတာ ဒါပဲလေ .. အရက်နဲ့ရောရင်တော့ သူက အနံ့မထွက်ဘူး ... အခုဟာကတော့ မရောရသေးခင်ပေါ့ဗျာ .... မြသီတာအတွက်တော့ အရက်နဲ့ရောစရာမလိုဘူး ထင်တယ်လေ ... ဟား .... ဟား ...."

ဦးအဂ္ဂ မြသီတာကို ကျောပေးထားရင်းနှင့် သူ့အကြံကို ကျေနပ်အားရစွာ လှောင်ရယ်ရယ်နေသည်။ ဦးထူးဇော် သိုင်းကျမ်းကို ထုတ်ပေးလျှင်ပေး၊ မပေးလျှင်တော့ ဒီမိသားစုနှင့်အတူ ဤကမ္ဘာပေါ်ကနေ ပျောက်သွားအောင် လုပ်ရပေမည်။ သူမှ မရလျှင်တော့ ဘယ်သူကိုမှလဲ မရစေချင်။ မစားရသည့်အမဲ သဲနှင့်မကလို့ အဆိပ်နဲ့ပဲ ပက်ရပက်ရ ပက်ရပေမည်။

သို့သော် ဦးအဂ္ဂ တစ်ကွက်လိုသွားသည်ဟု ပြောရပေမည်။ မြသီတာကို ဘာမှမတတ်သည့် ငရွတ်လေးဟု သူထင်ထားတာက မှားသွားသည်။ လည်ပင်းရှိ သွေးကြောကို ပိတ်ထား၍ မလှုပ်ရှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားတာကြောင့်လဲ ပါပေမည်။ ပုံမှန်ဆို ဒီနေရာက သွေးကြောကိုပိတ်ထားလျှင် ဘယ်သိုင်းသမားမဆို လှုပ်ရှားလို့မရ။ သို့ပေမယ့် မြသီတာက ဦးအဂ္ဂ အငမ်းမရလိုချင်နေသည့် လျှို့ဝှက်သည့် သိုင်းပညာကို တတ်နေလေသည်။ ဒါကို ဦးအဂ္ဂမသိ။ မြသီတာကိုယ်တိုင်ကလဲ ဖခင်ကြီးက မည်သူ့ကိုမှမပြောရဟု ဆိုထားသဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ဦးအဂ္ဂသူ့ကို နူးဆွကာ မေးသော်လည်း မပြောခဲ့။ အခုတော့ ဒီလူယုတ်မာ ဘာကြောင့် ဒါကိုမေးနေလဲဆိုတာကို သူမ လက်တွေ့ကျကျ သိသွားခဲ့ချေပြီ။

ဦးထူးဇော်တို့ မျိုးရိုး၏ သိုင်းပညာတွင် လျှို့ဝှက်ချက် မြောက်များစွာ ရှိသည်။ ထိုထဲမှ ထူးခြားချက်တစ်ခုက ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အားများကို လိုအပ်သလို ရွှေ့ကာ လည်ပတ်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုလဲ မြသီတာသည် ဦးအဂ္ဂ သူ့ကို ကျောပေးထားသည့် အချိန်အတောအတွင်း တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားများကို စုစည်းကာ အပိတ်ခံထားရသည့် လည်ပင်းကသွေးကြောနေရာကို ရွှေ့ကာတွန်းဖွင့်နေသည်။ ဦးအဂ္ဂ သူမအဖေကို ကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည့် အချိန်တွင် လည်ပင်းရှိ ပိတ်နေသည့် သွေးကြောက ပွင့်သွားလေ၏။ မြသီတာသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ပြီးနောက် ရှိရှိသမျှ အားတွေကို စုစည်းကာ လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။ သမီးဖြစ်သူ ရုတ်တရက်အကြောပွင့်ကာ လက်ဝါးမြှောက်လိုက်မှုကြောင့် ဦးထူးဇော် အံ့အားသင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်ကမဆိုစလောက်လေး တွန့်ကာပြုံးမိသည်။

ဦးအဂ္ဂစိတ်ထဲ မသင်္ကာဖြစ်သွားသည်။ ထိပ်သီးသိုင်းသမားမို့ မသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မြသီတာရှေ့မှ ဘေးတိုက်ခတ်ထွက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြသီတာ၏ လက်ဝါးချက်က သူ့ကျောပြင်ကို မထိတော့ပဲ နံစောင်းကိုသာ ထိသွားသည်။ သို့သော် ဒါကပင် သူ့အသေအလဲ ခံလိုက်ရသည်။ မြသီတာ၏ လက်ဝါးက နံစောင်းရှိ အကြောတစ်နေရာကို ထိထိမိမိ သွားရိုက်မိကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်းက အကြောတွေ တုန်ဆိုင်းသွားစေသည်။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသလို ဖြစ်ကာ ဦးအဂ္ဂ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်တော့ သူ့အတွင်းအားကို လိုသလို စုစည်းလို့မရ။ ထိတ်လန့်သွားမိပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့်ပင် နောက်ကို ဆုတ်သွားလေသည်။ လက်ထဲက ကိုင်ထားသည့် အဆိပ်ပုလင်းလဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လွတ်ကျသည်။ နံဟောင်သည့် အနံ့က အခန်းထဲတွင် လှိုင်ထွက်လာသည်။

"ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လာတာကွာ ... ကဲ ... သေကြပေတော့ ... "

ဦးအဂ္ဂ မျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းမာသွားပြီး ခါးကြားက အင်္ကျီစထဲကို လက်နှိုက်သည်။ လက်ပြန်နှုတ်သည်နှင့် ခါးပျံ့နှစ်ချောင်းက လက်ခနဲ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်လာသည်။ ခါးပျံ့တွေ၏ ဦးတည်ရာက ဦးထူးဇော်၏ သေကွင်းသေကွက်တွေဆီသို့၊ မြသီတာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူမအဖေသည် အဆိပ်မိနေလို့ လှုပ်ရှားမှုနှေးကွေးနေမှန်း သူမသိသည်။

“အဖေ ... သတိထား .... ”

“အွန် ... ”

“ဟင် ... သမီး ..... ”

“အဖေ ..... ”

ခါးပျံ့က ဦးထူးဇော်ကို မထိပါ။ သို့သော် သူ့ရှေ့ကဝင်ကာလိုက်သည့် မြသီတာ၏ ကျောပြင်ကိုတော့ မိမိရေကြီး ထိကာသွားသည်။ မြသီတာ တကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကာ ပုံခနဲလဲကျသည်။ ဦးထူးဇော်သည် အားတင်းကာ လှုပ်ရှားပြီး သူ့သမီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မကျခင် ထိန်းကာဖမ်းလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ တံခွန်တိုင်သိုင်းသမားကြီး၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေ ခိုတွဲလာသည်။

“ဟား ... ဟား .... သေကြပေတော့ .... အဲဒီမှာ .... ”

ဦးထူးဇော်တို့ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဦးအဂ္ဂ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ သမီးဖြစ်သူက သူ့ခါးပျံ့လက်ချက်ထိသွားသလို အဖေဖြစ်သူကလဲ ဖြေဆေးမရှိတဲ့ အဆိပ်ကို မိထားလေပြီ။ ဒီသားအဖနှစ်ယောက် သေဘေးက ပြေးမလွှတ်နိုင်တော့။ အခုအခြေအနေရောက်မှတော့ ဦးထူးဇော်ဆီကနေ လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းလဲ ရနိုင်မည် မဟုတ်တော့။ ဘာမှ အကျိုးအမြတ် မရှိတော့သည့် နေရာတွင် သူဆက်နေလို့ မထူး။ အမှုတ်မဲ့ အမှတ်မဲ့ ခါးကြောက အကြောကိုထိသွားသည့် မြသီတာ၏ လက်ဝါးချက်ကို ဖြေရဦးမည်။ ဒီသွေးကြောနေရာက အရေးကြီးသည့် နေရာမို့ အေးအေးဆေးဆေး တစ်နေရာတွင်ထိုင်ကာ အတွင်းအားကျင့်ပြီး ကုရမှာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးအဂ္ဂသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်ထားကြသည့် သားအဖနှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဒယီးဒယိုင်နှင့်ပင် အပြင်ကို ထွက်သွားလေ၏။ အပြင်ဘက်က ဧည့်ခန်းအရောက်တွင် ညလုံးပေါက်ထွန်းထားသည့် ဆီမီးအိမ်ကို မြင်တော့ အကြံတစ်ချက်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်နှင့် မီးအိမ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထောင့်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ခွမ်ခနဲ မြည်ကာ မီးအိမ်ကွဲသွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် မီးတောက်တစ်ခုက နံရံကို စွဲကာလောင်သည်။ အလျှံညီးညီးတောက်လောက်နေသည့် မီးတောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဦးအဂ္ဂသည် ကျေနပ်အားရစွာ ဟားတိုက်ရယ်မော၍ ညအမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့လေသည်။

“သမီး ... သမီး ... ”

“အင်း ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အဖေ .. ”

“သမီး ... အဖေ ခေါ်နေတာ ကြားလား ... ”

“ကြားတယ် အဖေ .... အင်း ..”

မြသီတာ ကံကောင်းသွားသည်ဟု ပြောရမည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ ဓါးပျံတွေက သူမကျောကို ထိမှန်သွားသော်လည်း သူမအသက်အန္တရာယ်ကိုတော့ ထိခိုက်အောင် မစွမ်းနိုင်ပါ။ ဖြစ်ပုံက မြသီတာသည် ဒီနေ့ညကြမှ သူမအဖေ ရှိစဉ်တုန်းက အမြဲပတ်ဆင်ခဲ့သည့် အတွင်းအင်္ကျီကိုဝတ်ဆင်ထားလို့ဖြစ်သည်။ ဒီအင်္ကျီသည် ထူးဆန်းလှသည့် လျှော်တစ်မျိုးနှင့် ရက်လုပ်ထားသဖြင့် ဦးအဂ္ဂ၏ ဓါးပျံတွေက သူမကိုယ်ထဲကို သေစေလောက်တဲ့အထိ စူးဝင်မသွားခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးထူးဇော်က သူမကိုပွေ့ကာ လှုပ်နှိုးချိန်တွင် ပြန်သတိရလာသည်။

“အဖေ ... ဘယ်လိုနေသေးလဲ ... ”

“သမီး စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား ... အဖေတော့ နေရတော့မယ် မထင်ဘူး ... အဆိပ်တွေက နှလုံးထဲကိုတောင် ရောက်နေပြီ ... အဟွတ် ... အဟွတ် ”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဖြစ်ရလေ ... အဖေရယ် ... ဒီလူယုတ်မာကို သမီးသတ်မယ် ....ဟင့် ..”

မြသီတာသည် စကားပြောရင်းနှင့်ပင် နာကျည်းစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျသည်။ သူမ၏ တကိုယ်လုံးသည် ဒေါသစိတ်ကြောင့် ပူနွေးနေသည်။ အသားတွေလဲ တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ခါနေသည်။ အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် မချိမဆန့် ဖြစ်နေရှာသည့် ဖခင်ကြီး၏ အဖြစ်က သူမနှလုံးသားကို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်စေသည်။ ထိုအခိုက်ပင် သူတို့နှစ်ဦး၏ နာခေါင်းဖျားမှ ညော်နဲ့လိုလို အနံ့ရသည်။ နှစ်ဦးသား တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်ချိန်တွင် မီးခိုးလုံးတွေ အူပြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဖေ .... မီး ... မီးတွေ ..”

“သမီး ... သမီး ... စိတ်ထိန်းစမ်း ... အချိန်မရှိတော့ဘူး ... အဖေ ပြောတာနားထောင် ... အခု အဖေ အိပ်နေတဲ့ ကုတင်ရဲ့အောက်က လေးချပ်မြောက်ပျဉ်ကို ခွာလိုက် ... အဲဒီမှာ အဖေ သမီးကို ကျိတ်ပြီးသင်ပေးနေတဲ့ ဖေဖေတို့ မျိုးရိုးရဲ့ လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းရှိတယ် .... သမီး ဘယ်သူလက်မှ မရောက်အောင် .. မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးတော့ ... အဲဒီထဲက သိုင်းပညာတွေကို သမီးကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်သွားတဲ့ နေ့ကျရင်တော့ ဦးအဂ္ဂကို အဖေအတွက် လက်စားချေပေးတော့ သမီး .. ဒါကိုတော့ အဖေကို ကတိပေး .. ဒီလူယုတ်မာကို အဖေလက်နဲ့ မသတ်လိုက်ရတာကိုပဲ အဖေ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးဘူး ...”

“အဟင့် .. ဟင့် .. စိတ်ချပါ .. အဖေ ... သမီး ကတိပေးပါတယ် ... ဒီလူယုတ်မာကို သမီးရအောင် သတ်မယ် ...”

အံတင်းတင်းကျိတ်ကာ ပြောလိုက်သည့် မြသီတာ၏ စကားတွင် ဦးအဂ္ဂသည် သမီးဖြစ်သူကို မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝဲနေသည့် အကြည့်နှင့် ကြေကွဲစွာကြည့်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့နှုတ်ခမ်းက သမီးဖြစ်သူ၏ နဖူးပြင်ကို နောက်ဆုံး ဖွဖွလေးနမ်းရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အနမ်းက သူမနဖူးပြင်ကို မထိလိုက်ပါ။ လမ်းတဝက်မှာတင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

“အဖေ ....”

မြသီတာ၏ ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ အော်လိုက်သည့် အသံက တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် စွဲလောင်နေသည့် မီးတောက်တွေ၏ အသံကို ကျော်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ သူမသည် အဖေဖြစ်သူ၏ ရုပ်အလောင်းကို လက်ထဲမှ မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အသာလှဲချသည်။ ထို့နောက် အသက်ကိုအောင့်ကာ ရှိသမျှ အားကို စုစည်းကာ တဆက်တည်းရှိနေသည့် သူမအဖေ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်၏။ ဖခင်ကြီး ပြောသလို ကုတင်အောက်ရှိ လေးချပ်မြောက်ပျဉ်ကို ရွေးကာ အနားရှိတရွင်းပြားနှင့် ကလော်ထုတ်သည်။ ဝါကျင့်ကျင့် ပိုးစတစ်ခုနှင့် ထုပ်ထားသည့် ပေရွက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို အဆင်သင့်တွေ့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူမသည် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံး မီးစွဲကာမလောင်ခင် အိမ်နောက်ဘေးပေါက်ကို လျှောက်သွားကာ အပြင်ကိုထွက်လိုက်သည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ သူမတို့ သားအဖဖျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့သည့် အိမ်ကြီးကို မီးတောက်တွေ ဝါးမျိုသွားသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ စိမ်းစိမ်းကြီးပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ နုနယ်လှသည့် နှလုံးသားသည်လဲ မီးတောက်မီးလျှံတွေနှင့်အတူ ပူပြင်းစွာ တောက်လောက်နေသည်သာ .....။

+++++

"ဒါဆို အဒေါ်က ... အဲဒီပေရွက်တွေထဲက သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပြီးပြီပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ဦးအဂ္ဂကို လိုက်မရှာသေးတာလဲ..."

မုန်တိုင်းသည် ဒေါ်မြသီတာ၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်နေရင်း သူသိလိုသည့် အချက်ကို ကြားဖြတ်၍ မေးလိုက်မိသည်။ မိမိ၏ ဘဝကို ပျက်သုန်းအောင်လုပ်ခဲ့သည့် လူယုတ်မာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒေါ်မြသီတာက လိုက်မရှာတာလဲ ဆိုသည့်အချက်ကို နားမလည်နိုင်ပါ။ မိမိ၏ ပထမဦးဆုံး ချစ်ဦးသူဆိုပြီး မေတ္တာမကုန်သေးတာလား။ ဒါတော့မဖြစ်နိုင်။ သူမအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြနေသည့် ဒေါ်မြသီတာ၏ လေသံက ခက်ထန်မာကြောကာ နာကျည်းချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ဆိုတာကို မျက်နှာကို မမြင်နိုင်သည့်တောင် သူရိပ်မိသည်။

"အင်း ... ဒီလူယုတ်မာကို သတ်ချင်တာမှ တစ်ပိုင်းကို သေနေတာပဲ ... လူလေးရယ် ... ဒါပေမယ့် အဒေါ်အခြေအနေက မစွမ်းသာလို့ပေါ့ ... "

မုန်တိုင်း နားရှုပ်သွားသည်။ မျက်စိက ပိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေ၍ မျက်စိလည်သွားသည်လိုတော့ သူမပြောချင်။ ဘယ်နယ် ဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဒေါ်မြသီတာ အဖေ၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာဆိုတာကပဲ မစွမ်းတာလား။

"မင်းနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ... ဟိုလူယုတ်မာရဲ့ ဓါးပျံလက်ချက်ကြောင့်ပဲလို့ ဆိုရမယ် ..."

"ဓါးပျံက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး ...."

"ဓါးပျံက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး လူလေး ... ဒါပေမယ့် ဓါးပျံထိသွားတဲ့ နေရာက ချက်အပေါ်ကိုသွားတဲ့ xxx သွေးကြောကို ထိသွားတယ် ...."

"ဟင် ..ဒီလိုဆို.."

မုန်တိုင်း ဆေးပညာအကြောင်း နားမလည်သော်လည်း ဒေါ်မြသီတာပြောသည့် သွေးကြောကိုတော့ သိသည်။ ဒါက အတွင်းအားကျင့်သည့် နေရာတွင် အရေးကြီးသည့် သွေးကြောထဲက တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဦးထင်ပေါက် သူ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးတုန်းက ဒီသွေးကြောကို ရန်သူက ထိုးပိတ်သွားအောင် ဂရုစိုက်ရမည်ဟု မှာထားခဲ့သည်။ ဒေါ်မြသီတာထံမှ နာကျင်ကြေကွဲသည့် အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟုတ်တယ် ... လူလေး ... အဲဒါကြောင့် ... ဒေါ်လေးက သိုင်းပညာကိုတော့ တတ်မြောက်ပါရဲ့... အဆင့်ကုန်အောင် ထုတ်ပြီး အသုံးပြုနိုင်ဖြစ်နေတယ် ... ဒါကြောင့် ဒီရေစင်အိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်းလာနေပြီး နည်းလမ်းရှာလာခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုတောင် မကတော့ဘူး ...."

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ... ဒေါ်လေးရယ် ..."

မုန်တိုင်း တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆိုမိသည်။ ဒေါ်မြသီတာ၏ ရင့်နင့်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြောင့် အခိုက်အတန့်တောင် သူ့မျက်လုံး အရေးကိစ္စကို မေ့ကာသွားသည်။ ထိုအခိုက် ဒေါ်မြသီတာက သူ့အနားကို တိုးကာလျှောက်လာသည်။ ဝိုးတဝါးလှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ မြင်ရပြီးနောက် သူ့မျက်နှာပေါ်ကို သူမလက်က လာထိသည်။ နူးညံ့လှသည့် အထိအတွေ့တွင် မုန်တိုင်း စိတ်တွေတမျိုး ဖြစ်သည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသည့်တိုင် ဖွဖွလေးလာထိနေသည့် သူမ၏လက်တွေက ကြင်နာသည့် အရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေသယောင်ရှိသည်။

"ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို ယုံစားမိလို့ ဘဝပျက်ခဲ့ ရပြီးပြီ .... မင်းကရာရာ ... အဲဒီလိုယောက်ျား ဖြစ်နေဦးမှာလား ..."

ဒေါ်မြသီတာ၏ လေသံက နီးကပ်စွာပြောနေသည့်တိုင် အပေးကလာသလို ခံစားရသည်။ လေသံက တိုးညှင်းဖျော့တော့သော်လည်း ခက်ထန်လှသည် ဆိုသည့် မုန်တိုင်း၏ နှလုံးသားကို ထိခိုက်စေသည်။

"စိတ်ချပါ ... ဒေါ်လေး ... ကျနော် ဒီလူယုတ်မာကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လက်စားချေပေးပါ့မယ် ... ကျနော်နဲ့ သူ့မှာလဲ မပြေနိုင်တဲ့ သွေးကြေးက ရှိနေပြီးသားပါ ..."

"အင်း ... ငါ မင်းကို ယုံကြည်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က မုန်တိုင်းနော် ... "

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျနော် ဆရာတစ်ဖြစ်လဲ မွေးစားအဖေက ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ ...."

"အင်း .. အင်း ... ကောင်းပြီးလေ ... ငါ မင်းကို မုန်တိုင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ် ... လာ .. မုန်တိုင်း ... ဒီမှာ ပြန်လဲနေလိုက် ... မင်း မျက်လုံးတွေကို ဆေးအရင်စည်းပေးမယ် ... ကုတာတော့ ညကျမှ ကုကျတာပေါ့ ..."

နဂိုက စကားနည်းသူမို့ ဒေါ်မြသီတာက ညကျမှ ကုပေးမယ်ဆိုသည့် စကားကို မုန်တိုင်း ထပ်မမေးမိ။ တခါမှ မမြင်ဖူး မသိကျွမ်းဖူးခဲ့ပေမယ့် မုန်တိုင်းစိတ်ထဲ အလိုလို ဒေါ်မြသီတာ၏ စကားတွေကို ယုံကြည်မိနေသည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်မည်ဟု တထပ်ချ ယုံကြည်ထားသည်။ ဒီအတွက်လဲ သူ့ဘက်က ဦးအဂ္ဂကို ပြန်လက်စားချေဖို့ သန္နိဌာန်မြဲမြဲ ချထားလိုက်တော့သည်။

မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ဒေါ်မြသီတာက သူ့မျက်လုံးကို ဆေးစည်းပေးနေသည်ကို မလှုပ်မယှက်ပင် ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသည်။ ဒေါ်မြသီတာက စကားစမပြောသဖြင့် သူလဲပဲ ဘာစကားမှ မဆိုမိ။ နှစ်ဦးသားကြား အသံတိတ်ဆိတ်နေ၍ မုန်တိုင်း စိတ်တွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် ဖြစ်နေသည်။ ထူးဆန်းစွာ တခြားအကြောင်းတွေကို မစဉ်းစားမိပဲ ဒေါ်မြသီတာ အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။ စိတ်ထင်လိုလား မသိ။ သူ့နာဂတွင် သင်းပျံ့သည့်ရနံ့တမျိုးကို ရရှိသည်။ ဒီလိုအနံ့မျိုးက နဂါးမယ်လေးနှင့် ချစ်တင်းနှောခဲ့တုန်းက သူမကိုယ်ကရဖူးသည်။ အခုလဲ ဒေါ်မြသီတာကိုယ်က ရနေသည်။ ဟင် ... ငါဘယ်လို ဖြစ်နေပါလိမ့်။ မုန်တိုင်း မိမိကိုယ်ကို သတိထားကာ တခြားအကြောင်းတွေကို စိတ်ပြောင်းအောင် တွေးနေလိုက်သည်။ ဒါတောင် သူ့ပါးပြင်ကို တခါတခါလာထိသည့် ဒေါ်မြသီတာ၏ နူးညံ့လှသည့် လက်ဖဝါး၏ အထိအတွေ့တွင် စိတ်တွေက တမျိုးဖြစ်ကုန်သေးသည်။ ဆေးစည်းပြီးသွားလို့ ဒေါ်မြသီတာ ထွက်သွားမှပင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြန်ဖြစ်ရသည်။ မျက်စိကို အုံထားသည့် ဆေးတွေ၏ အထိက ခပ်အေးအေးလေးမို့ နေသာထိုင်သာ ရှိကာ သူ့အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ နားထဲတွင် လှုပ်ရှားသံတွေလို ကြားသဖြင့် မုန်တိုင်းဖြတ်ခနဲ နိုးသည်။ ယောင်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မလို လုပ်တော့မှ သူ့မျက်လုံးတွင် ဆေးစည်းထားသည်ကို ပြန်သတိရသည်။ အညောင်းဆန့်ချင်၍ ကိုယ်ကိုဆန့်လိုက်သလို လုပ်မိသဖြင့် အိပ်နေသည့် သစ်သားကုတင်ဆီက အသံအနည်းငယ်ထွက်သွားသည်။

“မုန်တိုင်း နိုးလာပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်လေး ...”

“အေး .. အေး .. အဲဒီဘေးမှာ အသားပြုတ် တစ်ပန်းကန် ချထားတယ် ... မင်း အားရှိအောင် သောက်လိုက်ဦး ... ပြီးသွားမှ ဆေးကုဖို့ စကြတာပေါ့ ...”

ဒေါ်မြသီတာပြောမှ မုန်တိုင်း၏ နာဂတွင် မွှေးနေသည့် ဟင်းနံ့ကိုရသည်။ ဗိုက်ထဲတွင်လဲ ဆာလောင်သလို ဖြစ်နေ၍ အနံ့ရသည့်ဘက်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“နေဦး .. မုန်တိုင်း ...ဒေါ်လေးပေးမယ် ... တော်ကြာနေ တိုက်မလို့ ပြုတ်ကျသွားမယ် ...”

စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့် မုန်တိုင်း၏ အဖြစ်ကြောင့်ထင်သည်။ ဒေါ်မြသီတာက လှမ်းကာပြောရင်း အနားတိုးလာသည်။ သိပ်မကြာမီ မုန်တိုင်း၏ လက်ထဲကို အနံ့ကလေးမွှေးနေသည့် အသားပြုတ်ပန်းကန် ရောက်လာသည်။

“သောက်လိုက်ဦး .. မုန်တိုင်း .. ပြီးရင် ဒေါ်လေး မင်းကို မှာစရာတွေ ရှိသေးတယ် ... နောက်ပြီး မင်းဆီက ကတိတောင်းစရာလဲ ရှိတယ် ...”

ဒေါ်မြသီတာ မြင်ရလား မမြင်ရလားတော့ မသိ။ မုန်တိုင်း ခေါင်းကိုသာ ငြိမ့်ပြလိုက်ပြီး အသားပြုတ်ပန်းကန်ကို စသောက်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်လဲ ဒေါ်မြသီတာက သူ့ကိုဘာထပ်ပြောစရာ ရှိနေတာလဲဟု တွေးနေမိသည်။

သူတို့မျိုးရိုး၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းမှိုလို့ သူ့ကို သင်ပေးရမှာ စိတ်မချတာလား။ ဒါ .. ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြဿနာမရှိ။ သူ့မျက်လုံးတွေသာ အဆင်ပြေအောင် ကုပေးလိုက်။ သူ့အနေနဲ့ သိုင်းပညာမသင်ရတာတောင် ဦးအဂ္ဂကို ရှင်းပစ်ဖို့ ဝန်မလေးချေ။ တနည်းနည်းနဲ့တော့ သူရအောင် ဒေါ်မြသီတာအတွက် လက်စားချေပေးမည်သာ။

“အသားပြုတ်က ကောင်းတယ် .. ဒေါ်လေး ”

မုန်တိုင်း ပန်းကန်လွတ်ကြီးပဲ ကျန်တော့သည့် ဟင်းခွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း ကျေးဇူးတင်စွာ ပြောမိသည်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကိုယ်စားသောက်သည့် အရာတစ်ခုကို မမြင်ရသော်လည်း ရရှိလိုက်သည့် အရသာကမဆိုး။ ဗိုက်ထဲတွင် တင်းသွားသလို တကိုယ်လုံးလဲ အားအင်တိုးလာသလို ခံစားရသည်။

“မင်း .. ဗိုက်ပြည့်သွားပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဒေါ်လေး ...ဒေါ်လေး ပြောမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ .. ဒေါ်လေးတို့ မျိုးရိုးရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်နေတာလား ...”

“အင်း .. ဟုတ်တယ် ... မုန်တိုင်း ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ... ဒီပညာရပ်ကို အချိန်တိုနဲ့ တတ်ဖို့က တစ်နည်းပဲ ရှိတယ် ...မင်း လောလောဆယ် မျက်စိမမြင်တာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းလို့ ပြောရမယ် ...”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒေါ်လေး ... ကျနော် နားမလည်ဘူး ...”

“အေး ... မင်းကို ရှင်းပြဖို့တော့ခက်တယ် ... မင်းနားလည်အောင် အတိုချုံး ပြောရရင် ... ဒီပညာကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့က လက်လွှဲပေးသူနဲ့ အလွှဲခံရသူဟာ ကိုယ်လုံးတီးတွေနဲ့ နေရမယ်လို့ သိုင်းကျမ်းမှာ ဆိုထားတယ် ... အဲဒါကြောင့် ....”

မုန်တိုင်း ခပ်ရေးရေး သဘောပေါက်သွားသည်။ သူတို့ သိုင်းကျမ်းက ဒီလိုကြီးလား။ ဒါကြောင့် ဒေါ်မြသီတာက သူ့မျက်လုံးကွယ်နေတာကို ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေတာကို။ အင်း... ။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပဲ။ သူ့က ယောက်ျားလေးမှို ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်တာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် သူမက အမျိုးသမီးလေ။ အခုမှတွေ့ရတဲ့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လုံးတီး ဘယ်ချွတ်ပြချင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် သူက ငဲ့ဆီက ကတိတောင်းရဦးမယ် ပြောနေတာကိုး။ ဆက်စပ်တွေးကြည့်ရင်း မုန်တိုင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“မင်း ... မင်းဆီက တောင်းမယ့်ကတိကလဲ ... အဲဒီအတွက်ပဲ ...မင်းတစ်သက်တာမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောဘူးလို့ ကတိပေးပါကွာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒေါ်လေး ကျနော် နားလည်ပါတယ် ... ကျနော် ကတိပေးပါတယ် ... ”

“ကောင်းပြီလေ ... ငါ မင်းကို ယုံကြည်ပါတယ် ... ဒါဆိုလဲ ဒေါ်လေးတို့ အခုစကြမယ်လေ ... မင်း မျက်လုံးတွေကလဲ ကုဖို့ရှိသေးတယ် ... သိပ်ကြာနေလို့မကောင်းဘူး ..”

မုန်တိုင်း ဘာမှစကားထပ်မဆိုမိ။ ဒေါ်မြသီတာ၏ ညွှန်ကြားချက်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရင်ခုန်သလိုလို စိတ်လှုပ်ရှားသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် တမျိုးကြီး ဖြစ်ကာနေလေ၏။

"ငါတို့တွေ သိုင်းပညာသင်ဖို့ မစခင် အရင်ဆုံး တို့မျိုးရိုးရဲ့ သိုင်းပညာအကြောင်း ရှင်းပြမယ် ...မင်းကို သင်ပေးမယ့် သိုင်းပညာကို အားပြောင်းအားလွှဲပညာလို့ ခေါ်တယ် .."

တံခွန်တိုင် သိုင်းသမားကြီး ဦးထူးဇော်သည် အမှန်တကယ်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ရာချီကျော်က ထင်ရှားခဲ့သည့် အလင်းတမာန်ဂိုဏ်းကြီး၏ မျိုးဆက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခေတ်ကာလ ရွေ့လျားကာ ပျက်သုန်းချိန်တိုင်လို့ အလင်းတမာန်ဂိုဏ်းကြီး ပျိုကွဲခဲ့ပြီးနောက် ဂိုဏ်း၏ အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းကျမ်းကို စောင့်ထိန်းထားခဲ့သူလဲ ဖြစ်သည်။ အားပြောင်းအားလွှဲ သိုင်းပညာဆိုသည်မှာ သာမန်ရိုးရိုး သိုင်းပညာမဟုတ်ချေ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အတွင်းအားများကို ဆပွားတိုးကာ အသုံးပြုနိုင်သည့် ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မိမိနှင့်တိုက်ခိုက်နေသည့် ရန်သူ၏ အားကို ကိုယ့်အားအဖြစ် အသုံးပြုကာ တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းလဲ ရှိသည်။ သို့သော် ဒီပညာသည် ခက်ခဲနက်နဲလွန်းသဖြင့် သင်ကြားတတ်မြောက်ရန် အချိန်ယူရလေသည်။ အခန့်မသင့်လျှင် အဆင့်တစ်ဆင့်တက်ဖို့အရေး နှစ်အတော်များများပင် ကြာသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒေါ်မြသီတာက ဖြတ်လမ်းနည်းရွေးကာ မုန်တိုင်းကို အတွင်းအား ကူးပြောင်းနည်းနှင့် သင်ကြားပေးမှာ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်မြသီတာ ရှင်းပြမှုဆုံးမှ မုန်တိုင်း ရေရေလည်လည် နားလည်သွားသည်။ လျှို့ဝှက်လှသည့် ပညာရပ်မို့ စိတ်လဲဝင်စားမိသလို ပညာသင်ကြားရမည့် အခြေအနေကလဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းမို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ဒွန်တွဲကာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

"ကဲ စကြရအောင် မုန်တိုင်း ... မင်း အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး အတွင်းအားကျင့်သလို တင်ပလွေခွေသာ ထိုင်နေ ..."

ဒေါ်မြသီတာ၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် မုန်တိုင်း သူ့အဝတ်တွေကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့နားထဲတွင် ဒေါ်မြသီတာထံမှလဲ အဝတ်စတွေ လှုပ်ရှားသွားသံကြားရသည်။ အမြင်အာရုံ ချွတ်ယွင်းနေသည်မို့ သူ့အကြားအာရုံက ပိုဖွံ့ဖြိုးလာသလား မသိ။ အသံတိုးတိုးညှင်းညှင်းလေးတွေက အစ သူ ဂရုပြုမိနေသည်။ ထိုစဉ် သူ့ထိုင်နေသည့် ကုတင်က ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ခါသည်။ ဒေါ်မြသီတာ တစ်ယောက် ကုတင်ပေါ်တက်လာတာ ဖြစ်မည်။

"မင်း လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကို ဆန့်ထုတ်ထား ... ပုခုံးက ကြွက်သားတွေကို လျှော့ထား ... ပြီးတော့ စိတ်ကို သေချာ စုစည်းထား .."

"ဟုတ်ကဲ့ .."

ဒေါ်မြသီတာ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်လိုက်သော်လည်း ဆန့်ထုတ်လိုက်သည့် သူ့လက်ဖဝါးကို သူမ၏ လက်ဖဝါးက လာအထိတွင် မုန်တိုင်း နောက်ဆုံး ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာရခက်သွားသည်။ လက်ဖဝါးနှင့်ပင် ဒေါ်မြသီတာ၏ ဗောဓဗ္ဗာအထိက နူးညံ့လှပေသည်။ ဘယ်ဘဝဆုတောင်းများလဲ မသိ။ သူ့သတိရခါစတုန်းက ဝိုးတဝါး မြင်ရသည့် သူမ၏ ကိုယ်ဟန်ကြောင့် ဒေါ်မြသီတာသည် အသက်ကြီးပေမယ့် မပျက်စီးသေးဘူးဆိုတာ သူသိသည်။ ဟင် .. ငါဘာတွေ တွေးနေတာပါလိမ့်။ မုန်တိုင်း စိတ်ကို ပြန်စုစည်းကာ လက်ဖဝါးကို အာရုံပြုသည်။ ထိုအခိုက် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဆီသို့ အားလှိုင်းတစ်ခု ကူးလာသလို ခံစားရသည်။ လက်ဖဝါးတွေက ပူနွေးလာသည်။ လက်မောင်းတလျှောက်လဲ အဆိုပါ အနွေးခါတ်က ကူးစက်လာသည်။ အစောပိုင်းတုန်းက အင်္ကျီချွတ်ထားလို့ အနည်းငယ် ချမ်းအေးသလို ဖြစ်နေမှုက အခုတော့ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

"အဲဒီ အားလှိုင်းကို မင်းကိုယ်ထဲမှာ လည်ပတ်စီးနေပစေ ... ခနနေမှ ဒေါ်လေး သွေးကြောတွေကို လိုက်ဖွင့်ပေးမယ် ... သွေးကြောတစ်ခု ဖွင့်လိုက်တိုင်း အဲဒီနေရာကို အားတွေ ရောက်သွားပစေ ..."

"ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..."

ဒေါ်မြသီတာ၏ အသံက တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် တုန်ရင်နေသလိုလို ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်အတွင်းကို စီးဝင်လာသည့် အားတွေကြောင့် ပြန်ဖြေသံက တမျိုးဖြစ်နေသည်။ ပျံ့လွင့်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည့် စိတ်ကို စုစည်းကာ ဒေါ်မြသီတာပြောသလိုပင် အတွင်းအားတွေကို တကိုယ်လုံးအနံ့လည်ပတ်အောင် ပြုလုပ်သည်။ အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွား၏။ နဂိုတုန်းက နွေးသလို ဖြစ်နေရာမှ သူ့ကိုယ်က တစတစ အပူရှိန်မြင့်တက်လာသည်။ ထိုစဉ် သူ့လက်ဖဝါးကို ထိကပ်ထားသည့် ဒေါ်မြသီတာဆီမှ အားလှိုင်းက ရုတ်ချည်းအေးစက်သွားသည်။ မုန်တိုင်း ကျင်ခနဲ ဖြစ်ကာ ထိထားသည့် လက်နှစ်ဖက်က တုန်ခါသည်။ လက်ကို ပြန်ရုတ်မလို ပြုမိသည်။

"မခွာနဲ့ ... လူလေး ... သတိထား ... ဒေါ်လေး မခွာမချင်း မခွာနဲ့ .."

ဒေါ်မြသီတာဆီမှ အမောတကော ပြောသည့်အသံ ထွက်လာသည်။ သူမအသံသည် တာဝေးက ပြေးလာသူ တစ်ယောက်လို မောဟိုက်သံ ပေါက်နေသည်။ သူမများ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာလား။ မုန်တိုင်း စိတ်ကို ပြန်စုစည်းကာ လက်ဖဝါးကို မြဲမြံအောင် ထိကပ်ထားသည်။ အအေးလှိုင်းက ပိုမိုပြင်လာကာ သူ့ကိုယ်ကို ကူးစက်လာသည်။ အမှန်တကယ်ဆို မုန်တိုင်း၏ ကိုယ်တွင် အပူလှိုင်းက ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဓါတ်သဘောအရဆိုရင် အခုရောက်လာသည့် အအေးလှိုင်းနှင့် အပူလှိုင်းက ကျေပျက်သွားရမှာ ဖြစ်သော်လည်း ထူးဆန်းစွာ မချေဖျက်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သည် အပူ အအေး ဓါတ်နှစ်ခု၏ ဒဏ်ကို ခံစားနေရသည်။

"ဒေါ်လေး ... ကျနော် ဘယ်လိုဖြစ် ..."

"စကားမပြောနဲ့ မုန်တိုင်း ... အာရုံကို မပျက်စေနဲ့ ..."

မုန်တိုင်း၏ အမေးကို ဒေါ်မြသီတာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြေသည်။ မုန်တိုင်း ထပ်စကားမဆိုမိတော့ပဲ သူမပြောသလိုပင် တုန်ခါနေသည့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မလွှတ်အောင် သတိထားနေရသည်။ သူ၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ နီရဲနေပြီး ကျန်သည့်တစ်ခြမ်းက စိမ်းပြာပြာ ဖြစ်နေသည်။ အခုနေများ သူ့မျက်နှာကို သူပြန်မြင်ရလျှင် မုန်တိုင်းတစ်ယောက် လန့်ဖြတ်သွားနိုင်သည်။ အားဒဏ်က ပို၍ ဆိုးလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကြွက်သားတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်။

"ရပြီ ... မင်း ဒီအတိုင်းပဲ နေ .. အခုကစပြီး ငါထိလိုက်တဲ့ သွေးကြောနေရာကို အဲဒီအားလှိုင်းနှစ်ခုကို ရောက်အောင်ပို့ ... သတိမလွတ်စေနဲ့ ..."

ဒေါ်မြသီတာလက်က သူ့လက်ဖဝါးမှ ခွာသွားမှ မုန်တိုင်း ကျိတ်ကာ သက်ပြင်းချရသည်။ သူ့သက်ပြင်းမှ မဆုံးသေး ဒေါ်မြသီတာလက်က သူ့ပုခုံးက သွေးကြောတစ်နေရာကို လာထောက်သည်။ မုန်တိုင်းကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး

ကိုယ်ကို တွန့်မိသည်။ မရည်ရွယ်ပဲ သူ့ကိုယ်တခြမ်းက ရှေ့တိုးသွားကာ ဒေါ်မြသီတာ၏ အသားဆိုင်တစ်ခုနှင့်ထိမိသည်။

“အားတွေကို လွှတ် .. မုန်တိုင်း ..”

နားနားကိုကပ်ကာ အော်လိုက်သလို ဖြစ်သည့် ဒေါ်မြသီတာ အသံကြောင့် မုန်တိုင်း အအေးလှိုင်းနှင့် အပူလှိုင်းနှစ်ခုကို သူမလက်နှင့်ထောက်ထားသည့် ပုခုံးက အကြောနေရာကို ပို့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားသည်ကို နေရာမရွှေ့မီ၊ ဒေါ်မြသီတာကလဲ မရွှေ့သဖြင့် သူ့ညာရင်ပတ်က သူမပုခုံးတစ်ဖက်နှင့် ထိနေလေသည်။

“ရပြီ .. နောက်တစ်နေရာ ...”

ဒေါ်မြသီတာ၏ လက်က ပုခုံးကနေရွှေ့ကာ သူ့လည်ပင်းရှိ သွေးကြောတစ်နေရာကို ရောက်လာသည်။ မုန်တိုင်းစိတ်တွေက ထိန်းထားသည့် ကြားမှ ပျံ့လွင့်စပြုလာသည်။ တကိုယ်လုံး မငြိမ်မသက်သလို ဖြစ်နေသည့် ဆန့်ကျင်ဘက်အားလှိုင်းတွေ၏ ပယောဂလဲ ပါပေမည်။ သူ့အတွေးတွေက သူက ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေသလို ဒေါ်မြသီတာကလဲ ကိုယ်တုံးလုံး ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို သွားစဉ်းစားမိသည်။ လက်ဖဝါးချင်းထိတုန်းကတောင် စိတ်ထဲတမျိုး ဖြစ်နေရာ အခုလို ပုခုံးချင်းထိသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည့် အနေအထားတွင် သူ့စိတ်က မငြိမ်တော့။ ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်တွေပေါ်လာသည်။

“နောက်တစ်နေရာ ..”

ဒေါ်မြသီတာ ဆီမှ အသံထွက်လာပြီးနောက် သူမ၏ လက်က သူ့ပမ်းဝိုက်က သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်သည်။ မုန်တိုင်းစိတ်တွေ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်ကာ သွားသည်။ ကိုယ်ကလှုပ်ခါမှုကြောင့် တင်ပလွေခွေးထားသည့် ခြေထောက်ကို ယောင်၍ ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်သည်။ နူးညံ့သည့် အရာတစ်ခုကို သွားထိသည်။

“အို ... မုန်တိုင်း .. သတိထားဦး ...”

ဒေါ်မြသီတာ၏ အသံက တုန်တုန်ရီရီ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ သည်တစ်ခါ သူမ၏ အသံတုန်ခါမှုက တမျိုးဖြစ်နေသည်။

“နောက်တစ်နေရာ ... မုန်တိုင်း သတိထား ... နော် ..”

ဒေါ်မြသီတာသည် နောက်တစ်နေရာကို မရွှေ့ခင် တုန်ရင်လှသည့် အသံနှင့်ပင် တိုးညှင်းစွာ ပြောသည်။ မုန်တိုင်း သူမ၏ လက်က ဘယ်နေရာကို ရောက်လာမှာလဲဆိုတာကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်မျှော်နေမိသည်.....။

“ဟင် ...”

ဒေါ်မြသီတာ၏ လက်က သူ့ချက်အောက်က သွေးကြောတစ်နေရာကို လာထောက်သည်။ ဒီနေရာက အတွင်းအားသိုင်းပညာတွင် အရေးကြီးသလို ကာမဆန္ဒ လှုံ့ဆော်မှုတွင်လဲ အရေးပါသည့် နေရာဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မုန်တိုင်း ရင်သည် ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်မြသီတာကလဲ ဒီနေရာကျမှ သူမလက်ထောက်ထားမှုက မငြိမ်။ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်နေ၍ အကြောကို မိမိရရ ထောက်မထားနိုင်။ မုန်တိုင်း၏ ဆီးစပ်အထက်ပိုင်းကို ပွတ်သပ်ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။

“အီး ... ဒေါ်လေး ...”

“အို ... မုန်တိုင်း ...”

မုန်တိုင်း ... သူ့ကိုယ်က ယိမ်းခါလာမှုကို မခံနိုင်ပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေသည့် ဒေါ်မြသီတာ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ မုန်း၍ ကိုင်လိုက်ရတာမို့ ဘယ်ဘက်လက်ကတော့ ပုခုံးပေါ်ရောက်သွားပြီး ညာဘက်လက်က ဒေါ်မြသီတာ၏ ရင်ပတ်တစ်ခြမ်းကို ထိသွားသည်။ မျက်စိမမြင်ရသည့်တိုင် ဘာကို ကိုင်မိသွားတာလဲဆိုတာ မုန်တိုင်း ရိပ်မိသည်။ ဟိုက် ...။

မုန်တိုင်း စိတ်မထိန်းနိုင်သလို ဒေါ်မြသီတာကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်တွေ တမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးကာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရသည့် သူမဘဝတွင် ရမ္မက်စိတ်ဆိုတာ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ချက်ကြောင့်လဲ ဖိုသတ္တဝါဆိုတာ သူမအတွက် စိတ်နာစရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခုလိုမျိုး မုန်တိုင်း၏ လက်က သူမ၏ နို့အုံကြီးတစ်ခုကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်တွင် သူမစိတ်အတွင်းပိုင်း၌ ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည့် ရမ္မက်စိတ်က ပြန်လည်နိုးထလာသည်။ မိမိ၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ၏ ဆီးစပ်က သွေးကြောကို ပြိုင်တူလိုလို ထောက်ထားပေးရသဖြင့် သူမရုန်းထွက်သွားချင်တာတောင်မှ လှုပ်ရှားဖို့ အခွင့်အလမ်းကလဲ မရှိဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက် မုန်တိုင်း၏ ဆီးစပ်ကို ထောက်ထားသည့် သူမလက်ဖဝါးတွေကို တစုံတရာက လာထိလေသည်။

“ဟင် ... မုန်တိုင်း ...”

“ဒေါ်လေး ... ကန် ...တော့ ”

မုန်တိုင်းပြောမိပြောရာ ပြောသည်။ စိတ်ကကတုန်ကယင်နှင့်မို့ ကိုင်မိထားသည့် သူမ၏ တင်းရင်းနေသည့် နို့ကြီးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်မိ။ စိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် လက်ထဲတွင် စီးစီးအိအိဖြစ်နေသည့် အသားဆိုင်ကို ယောင်၍ ညှစ်မိသည်။ ဒေါ်မြသီတာသည် အသက်ကြီးတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မုန်တိုင်း လက်အတွေ့တွင် သူမ၏ ရင်သားက နူးနူးညံ့ညံ့ ဖြစ်နေသလို တင်းတင်းမိုမိုလဲ ရှိကာနေသည်။

“အီး ...”

“အို ... ”

ဒေါ်မြသီတာ မရတော့။ မုန်တိုင်းကို မတားမြစ်နိုင်တော့သည့် အဆုံး မလွန်ကျွံခင် သူမလက်ကို ရုတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ခိုက်ပင် မုန်တိုင်းက သူမနို့တစ်ဖက်ကို ညှစ်ကာဆုပ်နယ်လိုက်သည် ခံလိုက်ရသည်။ သတိထားနေသည့် ကြားမှ သူမပေါင်ကြားက စစ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကိုလှုပ်ကာ မုန်တိုင်း၏ လက်မှလွတ်အောင် ရှောင်လိုက်ရာ အားတွေကူးပေးလိုက်ရ၍ အားနည်းသလို ဖြစ်နေသည့် သူမကိုယ်က မခံနိုင်ပဲ ယိုင်ကျသည်။ မုန်တိုင်း၏ လက်က

သူမနိကြီးတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားသဖြင့် နှစ်ဦးသား ကုတင်ပေါ်သို့ ထပ်ရက်လဲသည်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မြသီတာ သူမတို့ မျိုးရိုး၏ သိုင်းကျမ်းကို အပြစ်တင်မိသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဖြတ်လမ်းနည်းကို ရေးထားတာပါလိမ့်။ အခုအခြေအနေက သူမနှင့် မုန်တိုင်းအတွက် မကောင်း။ သူမကိုယ်တွင် အားကနည်းနေသလို မုန်တိုင်း၏ ကိုယ်တွင်းလဲ သူမကူးပြောင်းပေးလိုက်သည့် အားတွေက မငြိမ်သက်သေး။ အရာရာက သူမတို့ကို ရမ္မက်၏သားကောင်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့နေသည်။

“အီး ... မုန်တိုင်း မလုပ်နဲ့ ...”

အသိစိတ် တဲတဲလေး ကျန်နေသေးသည့် ဒေါ်မြသီတာသည် သူမ၏ မျက်နှာကိုမိုးကာ တိုးကပ်လာသည့် မုန်တိုင်းကို လှမ်းတားသည်။ အသားချင်းထိကပ်နေမှုကြောင့် မုန်တိုင်း ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကိုလဲ သူမက မြင်နေရသည်။ မုန်တိုင်းသာလျှင် သူမ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေသည်ကို မတွေ့တာဖြစ်သည်။ သူမတားလိုက်သော်လည်း မုန်တိုင်းက မကြားလိုက်သလိုပင်။ အပေါ်စီးက စိတ်လွတ်နေသည့် သူမမျက်နှာက သူမမျက်နှာနားရောက်လာသည်။ ဒေါ်မြသီတာ ရှိသမျှ အားနှင့် မုန်တိုင်းကို တွန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အမှန်တကယ်ဆို မုန်တိုင်း၏ မျက်နှာကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသော်လဲ မျက်စိကို ထိသွားမှာစိုးလို့ သူမလက်က သူ့ခါးကိုသာ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် ဒေါ်မြသီတာ အကွက်မှားသွားသည်ဟု ပြောရမည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူမလက်က မတ်မတ်ထောင်ထောင်ကြီး ဖြစ်နေသည့် မုန်တိုင်း လိင်ချောင်းကြီးကို သွားထိမိသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိ။ တွန်းဖယ်မည်ဆိုသည့် သူမ၏ လက်က မုန်တိုင်း၏ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်နေသည့် အချောင်းကြီးကို ကိုင်မိသွားသည်။ မျှင်မျှင်လေး ကျန်တော့သည့် သူမ၏ အသိစိတ်က ဒေါ်မြသီတာ၏ ကိုယ်မှလွင့်ထွက်သွားလေပြီ။ ထို့အတူ မုန်တိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းကလဲ သူမ၏ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးတွေပေါ်လာကျသည်။ ဒေါ်မြသီတာ မျက်ခွံတွေကို ပိတ်ကာထားလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ...

“အင့် .... အင့် ... ”

မုန်တိုင်း၏ ကိုယ်တွင် ဒေါ်မြသီတာဆီမှ အားတွေအပြင် ကာမအားလှိုင်းကပါ ရိုက်ခတ်နေသည်ဟု ပြောရမည်။ ဒေါ်မြသီတာက ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် သူ့အချောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတာကလဲ သူ့ကို အချက်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ကသာ မလုပ်နဲ့လို့ ပြောနေပေမယ့် သူမလက်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဟာကို လာဆုပ်ကိုင်တာလဲ။ မလွှတ်တမ်းတင်းတင်းကိုင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်ကကို သူမ ဟန်ဆောင်ကာ ပြောနေတာမှန်း သိသာသည်။ မုန်တိုင်း နောက်မဆုတ်တော့။ မတွေ့မမြင်ရသည့်တိုင် အိုမင်းရင့်ရော်သည့် ပုံစံပေါက်မနေသည့် ဒေါ်မြသီတာ၏ နူးညံ့သော ပါးပြင်ကို နမ်းမိသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက သင်းပျံ့သည့်အနံ့ တမျိုးမွှေးနေသည့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကို ပြုတ်ခနဲ နေအောင် နမ်းသည်။ နှစ်ဦးသား နှုတ်ခမ်းတွေက ဖွဖွလေး လေးငါးကြိမ်ထက်မနည်းထိခတ်သည်။ အဲဒီနောက် မုန်တိုင်း၏ လျှာက တွင်းရှာနေသည့် မြွေတစ်ကောင်လို ဒေါ်မြသီတာ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ထိုးခွဲကာ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်မြသီတာ၏ လျှာကလဲ တိုးဝင်လာသည့် မုန်တိုင်း၏လျှာကို တွန်းထုတ်တာပဲလား ပတ်ရစ်တာပဲလားတော့မသိ။ အပြန်အလှန် ထိခတ်နေကြသည်။

"အင်း .... အင့် ... အင့် ..."

ဒေါ်မြသီတာသည် သူ့ပါးစပ်ထဲကို တိုးဝင်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ လျှာကြီး၏ ထိုးဆွမှုနောက် အသိစိတ်ကပါနေ၍ သူမကိုယ်ထဲကို တိုးဝင်လာမည့် နောက်ထပ်တွင်းရှာနေသည့် မြွေတစ်ကောင်ရှိသည်ဆိုတာကို သတိမရပါ။ ဒါကပင် မုန်တိုင်းအတွက် အကွက်ဖြစ်သွားသည်။ သူမနို့အုံကြီးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်က စမ်းတဝါးဝါးနှင့် သူမ၏ ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်ကာ ဒေါ်မြသီတာ၏ ဆီးစပ်နား ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်မြသီတာ၏ ဆီးစပ်ကမူ ခပ်မိုမို ဖြစ်ကာနေသည်။ အပျိုမလေးတွေလိုမျိုး ခပ်ချပ်ချပ်တော့ ဖြစ်မနေပါ။ မုန်တိုင်း၏ လက်က စမ်းသပ်မိသည့် ဆီးစပ်မှာတင် ရပ်မနေပဲ အောက်ကိုဆင်းသွားသည်တွင်တော့ တောကြီးမျက်မည်းထဲကို ရောက်ကာသွားသည်။ ဟင်။ ဒီတောက နက်လှချည်လား။

အမှန်က တောနက်လျှင် မျက်စိလည်ဖို့ပဲ ရှိသော်လည်း မုန်တိုင်း၏ လက်က မျက်စိမဟုတ်လို့ မလည်ပါ။ မလည်သည့်အပြင် တောကြီးမျက်မည်းကို ဖြတ်ပြီးနောက် စမ်းချောင်းလေးလိုမျိုး မြောင်းထဲကို ရောက်သွားလေသည်။ အသုံးမပြုတာကြာနေပြီ ဖြစ်လို့ ဒီစမ်းချောင်းက ရေတွေတသွင်သွင် စီးမနေပါ။ ခပ်စိုစိုလေးသာ ဖြစ်နေသည်။ ဒါက သူ့အတွက် ပြဿနာမရှိ။ တောကြီးမျက်မည်းကို ဖြတ်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ လက်ညှိုး လက်ခလယ် ညီနောင်နှစ်ယောက် အစွမ်းနှင့် အရည်တွေက စိမ့်ထွက်လာသည်။ သိပ်မကြာခင်ပင် တောင်ကျရေ စီးတော့မည်ဆိုတာ နှုတ်ခမ်းချင်းထိထားသည့် ဒေါ်မြသီတာ၏ ပါးစပ်ဖျားက အဆက်မပြတ်ထွက်လာသည့် တအုအု တအစ်အစ် အသံလေးများက ပြောပြနေသည်။ မုန်တိုင်း နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ သူ့လက်ညှိုး လက်ခလယ်အပြင် ရေငုတ်နေသည့် သူ့ညီတော်မောင် ရှိနေသေးသည်လေ။

"အင့် ... အင့် ... အင့် ..."

မုန်တိုင်း ကိုယ်ကိုအားယူကာ ထလိုက်သည်။ ဒေါ်မြသီတာနှင့် ပူးကပ်နေသည့် သူ့ကိုယ်က ကွာသွားသည်။ တကယ်ဆို ဒါက ဒေါ်မြသီတာအတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်သည်။ ရုန်းထွက်သွားချင်သည်ဆိုလျှင် ရှိသမျှအားနှင့် လှိမ့်ဖယ်လို့ ရနိုင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုကြောင့်မှန်း မသိ။ သူမခမျာ တွေဝေနေမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့်တိုင် တွေဝေမနေသည့် မုန်တိုင်း၏ လှုပ်ရှားချက်က သူမထက် ဦးသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မာတောင့်နေသည့် အချောင်းကြီးက သူမပေါင်ကြားရှိ ဖောင်းမိုနေသည့် အင်္ဂါစပ်ဝနှင့် သွားတော့သည်။

"အီး ... မုန်တိုင်း ... မလုပ်နဲ့ ..."

ဒေါ်မြသီတာဆီမှ တားမြစ်သည့်အသံက ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ မုန်တိုင်း ဘယ်လိုနောက်ဆုတ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ်အတွင်းရှိ မငြိမ်သက်သေးသည့် အတွင်းအားတွေကြောင့် သူ့စိတ်ကပုံမှန် ဖြစ်မနေ။ ထို့ပြင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အတိအကျထောက်မိနေသည့် ဒေါ်မြသီတာ၏ အဖုတ်ဝကလဲ နူးညံ့အိထွေးစွာဖြင့် ထိမိနေသည့် သူ့ဒုတ်ထိပ်ကို ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဖင်ကြီးကို နောက်ဆုတ်ကာ ဖိ၍သာ သွင်းလိုက်တော့သည်။

"မြစ် ... မြစ် ..."

အစောပိုင်းက သူ့လက်ချောင်းတွေနှင့် ထိုးဆွထားမှုကြောင့် ဒေါ်မြသီတာ၏ အဖုတ်က အရည်တွေစိုနေရာ မုန်တိုင်းထိုးသွင်းလိုက်မှုက အဆင်ပြေပြေပင် ဝင်သွားသည်။ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် မရော်ပဲနှင့် စော်ကဲမင်းဖြစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခမျာ ဖိုးသူတော် မျက်စိလည်လေ ဆန်ရလေ ဆိုသလို သူ့မျက်စိမမြင်တော့ ဒေါ်မြသီတာ၏ အဖုတ်ကို ရလိုက်ချေပြီ (ဆိုင်လား မဆိုင်လားတော့ မသိဘူး .. ခွဲ)။ ပက်လက်ကလေး ဖြစ်နေသူ ဒေါ်မြသီတာထံမှလဲ ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာတော့ပဲ အသက်ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသံများသာ ထွက်နေလေသည်။

မျက်စိထဲတွင် ဘာဆိုဘာမှ မြင်မနေရပေမယ့် သူ့ညီတော်မောင်ဆီက ရရှိသည့် အရသာကိုမူ မုန်တိုင်းကောင်းကောင်းကြီး ခံစားနိုင်ပေသည်။ ဒေါ်မြသီတာ အဖုတ်ကလဲ အအိုသာဆိုသည် အပျိုရှုံးလောက်အောင် တင်းကျပ်ကာ စီးစီးပိုးပိုးရှိလှသည်။ ပွတ်တိုက်နေသည့် အတွင်းသားတွေက သူ့အချောင်းလုံးပတ်တလျှောက်ရှိ အရေပြားကို ကောင်းကောင်းကြီး အရသာပေးနေသည်။ သူမ၏ အတွေ့သည် လက်ဖဝါးတွင်သာမက ဒီနေရာတွင်လဲ ဆထက်အလွန်ကောင်းလှပေသည်။ တစ်ဝက်လောက် ဝင်သွားပြီးနောက် မုန်တိုင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ အားရပါးရ ကော့ကာ ဖိထိုးလိုက်သည်။

“ပြစ် ... ဇီ ... ဇီ ... ဒုတ် ..”

“အီး ... မုန်တိုင်းရယ် ...အင့် .... အင့် ..”

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေသည့် ဒေါ်မြသီတာ ဘာဖြစ်သွားသည်တော့ မသိပါ။ သူ့နားထဲတွင် ကြားရသည့် ညည်းသံကတော့ မချီမဆန့် ခံရသည့် အသံပုံစံမျိုးပင်။ မုန်တိုင်း သနားရကောင်းမှန်းမသိ။ ညှာတာရ ကောင်းမှန်းလဲ မတွေးချေ။ အခုလောလောဆယ် သူ့သီတာက အဆုံးထိဝင်နေသည့် သူ့အချောင်းကြီးကို ဒေါ်မြသီတာ အဖုတ်က ဖျစ်ညှစ်နေသည်ကိုပင်။ သူ့ဒုတ်ကို ပြန်မဆွဲထုတ်သေးပဲ ဖိကပ်ထားလျက်နှင့် နဲ့ကာ ဖိကြိတ်သည်။

“အမေ့ ... အီး ... အီး ...”

ဒေါ်မြသီတာ၏ အဖုတ်ထဲမှ အရည်တွေ ထပ်မံ၍ စိမ့်ထွက်သည်။ မုန်တိုင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုလဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့် လာထောက်သည်ကို ခံရသည်။ တွန်းဖယ်တာ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ထောက်ယုံထောက်ထားသည့် လက်တွေက အားမပါချေ။ မုန်တိုင်း ကပ်မွေနေမှုကို ရပ်ကာ ဒေါ်မြသီတာ၏ ပေါင်တံတွေကို စမ်းလိုက်သည်။ စမ်းမိသည့် ပေါင်တံတွေက သွယ်သွယ်လျလျနှင့် ဖြောင့်စင်းလှသည်။ မုန်တိုင်း ပေါင်နှစ်ဖက်ကို အရင်းကကိုင်ကာ သူ့ပုခုံးတစ်ဖက်စီ ထမ်းတင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တွေကို ကုတင်ပေါ်မှန်းထောက်ကာ သူ့အတန်ကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်သည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ ...

“ပြစ် .. ဖွတ် ... ပြစ် .... ဒုတ် ... အိ ... အိ ... အင်း .. အင်း ...”

မုန်တိုင်းနှင့် ဒေါ်မြသီတာ အကြား ဘာစကားသံမှ မထွက်တော့ပဲ ကာမစပ်ယှက်မှု အသံများသာ တရစပ် ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။ မုန်တိုင်း အချောင်းကြီးက မာကျောတောင့်တင်းစွာ အကုန်ဝင်သွားလိုက်

ပြန်ထွက်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်မြသီတာ ကိုယ်တိုင်လဲ အချောင်းကြီး ဝင်လာတိုင်း အသဲခိုက်မတတ် ခံစားရကာ အရည်တွေ ဒလကြမ်းပင် ထွက်ကျသည်။ ကာမလှိုင်းတွေ ပင့်ကာ ရိုက်ခတ်မှုတွင် သူမမှာ ဘယ်နှစ်ချီ ပြီးလို့ပြီးမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။ မုန်တိုင်းဆောင့်ပေးသမျှ အရသာအတွေ့ကြီးတွေက ကော့ပျံနေလေသည်။

မုန်တိုင်း အတွက် သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ မြင်ရကိန်းနှင့် ကြုံရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဒေါ်မြသီတာကို စိတ်ရှိလက်ရှိ လိုးဆောင့်နေရသဖြင့် သူ့ကိုယ်တွင်းရောက်နေသည့် အတွင်းအားတွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတာကို အခိုက်အတန့်မှ မေ့သွားသည်။ ဒါကပင် သူ့အတွက် ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အားပြောင်းအားလွှဲ ပညာ၏ ဖြတ်လမ်းနည်းတွင် ကူးပြောင်းလိုက်သည့် အားလှိုင်းနှစ်ခုကို အရမ်းကာရော ထိန်းချုပ်၍ မရချေ။ မသိလိုက်မသိဖာသာပင် လွှတ်ထားပေးရသည်။ အတင်းအကျပ် ပြုလုပ်ပါက အတွင်းဒဏ်ပင် ရသွားစေနိုင်သည်။ ထိုအချက်က သိုင်းကျမ်း၏ ပေလွှာစာရွက်တွေပေါ်တွင် မပါ။ မပါဆိုတာကလဲ အခုလိုမျိုး မည်သူမျှ မကျင့်ကြလို့ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ဒေါ်မြသီတာကို မဲကာ အားရပါးရလုပ်နေချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တွင်းရှိ အားလှိုင်းတွေက တဖြေးဖြေးနှင့် ပြေပျောက်ကာ အစိတကျ ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အားပြောင်းအားလွှဲ ပညာရပ်အစွမ်းဖြင့် မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ဒေါ်မြသီတာဆီမှ အားတွေအပြင် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အရေးပါသည့် သွေးကြောတွေလဲ ပွင့်ထွက်သွားချေပြီ။ အားပြောင်းအားလွှဲပညာကို တတ်မြောက်သွားချေလေပြီ။

“အီး ... အီး ... ဒေါ်လေး ...”

ကိုယ်အတွင်းရှိ မငြိမ်သက်သည့် အားတွေပျယ်သွားသည့်နှင့် မုန်တိုင်း အသိစိတ်အနည်းငယ် ပြန်ဝင်လာသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မသွားနိုင်သဖြင့် ကာမဆန္ဒနောက်လိုက်ကာ တိုး၍ ဆောင့်သည်။ သိုင်းအားတွေ ပျယ်သွားသဖြင့် သိပ်အကြာကြီးတော့ တောင့်မခံထားနိုင်တော့ပါ။ သူ့ညီတော်မောင် တလျှောက်ရှိ သွေးကြောတွေကို ယားတက်လာပြီး လရည်တွေကို ပန်းထုတ်မိတော့သည်။ မိမိ အဖုတ်အတွင်း နွေးခနဲ ဖြစ်သွားမှုနှင့်အတူ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ကော့သွားသည့် အချောင်းကြီးကြောင့် ဒေါ်မြသီတာလဲ အမြင့်ဆုံးအချိန်ကို ထပ်မံရောက်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မုန်တိုင်းက ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် ငြိမ်သက်သွားလို့ သူမကိုယ်တိုင်လဲ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်ကာ နေမိသည်။ အချိန်အတော်ကြာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ကာမစပ်ယှက်မှုကြောင့် သူမတကိုယ်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာနေသည်။ ကျေနပ်အားရစွာ ခံစားခဲ့ရသည့် အရသာတွင် ရီပေမိန်းမူးကာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပဲ မျက်စိတွေကိုသာ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်ပင် ဒေါ်မြသီတာတစ်ယောက် အိပ်ပျော်ခြင်း အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

+++++

မျက်နှာကို တိုက်ခတ်လာသည့် လေနအေးကြောင့် မုန်တိုင်း နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာသည်။ ဖြတ်ခနဲ ကုတင်ပေါ်ကနေ ထကာ ထိုင်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုက ထူးခြားနေသည်ကို သူသတိပြုမိသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေနေရာက ပေါ့ပါးနေသည်။ အားပြောင်းအားလွှဲပညာရပ်ကို မသင်ခင်က ဒေါ်မြသီတာ အံ့ပေးခဲ့သည့် ဆေးဖတ်တွေက ရှိမနေတော့ပါ။ မုန်တိုင်း ယောင်ယမ်း၍ မျက်လုံးကိုဖွင့်မိသည်။ စူးခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အလင်းတန်းကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်သည်။ ကမန်းကမ်း မျက်လွှာကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ အံ့ဩသွားသည်။ ဒါ .. ဒါ

သည်တစ်ခါတော့ သူ့မျက်လွှာကို အောက်စိုက်၍ တဖြေးဖြေးချင်း ပြန်ဖွင့်သည်။ အလင်းတန်းဝင်လာမှုနှုန်းက နည်းသွားလို့ သူ့အရိပ်တွေကို ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ တစတစ အဆိုပါအရိပ်တွေက ပီပြင်လာကာ ညီညီညာညာခင်းထားသည့် သစ်သားပျဉ်ချပ်တွေ ပေါ်လာသည်။ ဟင်။ ငါ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရပြီ။ မှန်တိုင်းရင်ထဲတွင် အတိုင်းအဆ မရှိ ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြုံးပြုံးပြဲပြဲနှင့် သူ့ရောက်နေသည့် နေရာကို လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်မိသည်။

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ သူ့ရောက်နေတာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သက်ရှိသတ္တဝါဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ကောင် ရှိမနေပါ။ အမ် ... ။ ဒေါ်မြသီတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ မှန်တိုင်း သူ့ကျေးဇူးရှင်ကို အခုမှ သတိရ၍ ကုတင်ပေါ်ကနေ လူးလဲကာထသည်။ သည်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့ကိုယ်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူပဲ ထူးဆန်းစွာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည်။ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ စားသောက်ထားတာ မဟုတ်သည့်တိုင် အားအင်တွေ ပြည့်ဖို့နေသည်ဟု ခံစားရသည်။ ဒါ ... အားပြောင်းအားလွှဲပညာ၏ အကျိုးကြောင့်လား။ ဒေါ် ... ဒေါ်

မှန်တိုင်း နှုတ်မှ “ဒေါ်လေးရေ” ဟု ခေါ်မိမည် အပြုတွင် ကုတင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိသည့် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် တစ်စုံတစ်ခုက ပြတင်းပေါက်က တိုးဝင်လာသည့်လေကြောင့် လှုပ်ခါသည်။ ဟင် ... ပေရွက်တစ်ရွက်ပါလား။

မှန်တိုင်း အနားသို့ တိုးသွားကာ ပေရွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ပေရွက်ပေါ်တွင် ကညစ်နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရေးထားသည့် စာကြောင်းများကို တွေ့ရလေသည်။

“မှန်တိုင်း ... ဒေါ်လေး မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်မတွေ့ချင်လို့ ဒီအိမ်လေးက ထွက်သွားပါပြီ ... မနေ့ကညတုန်းက အဖြစ်အပျက်အတွက် ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါဘူး .. မင်းသာလျှင် ပေးခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း မမေ့မရော့ပဲ ဦးအဂ္ဂကို လက်စားချေပေးပါ .. အခုအချိန်မှာ လူလေး ကိုယ်ထဲမှာ ဒေါ်လေးရဲ့အတွင်းအားတွေ အကုန်ရောက်နေသလို .. အားပြောင်းအားလွှဲပညာရပ်ကို အတားအဆီး ဖြစ်စေမယ့် သွေးကြောတွေလဲ ပွင့်နေပြီ ... ဒါက ... မင်း အိပ်နေတုန်း ဒေါ်လေး မင်းကိုယ်ကို စမ်းကြည့်လို့ အားပြောင်းအားလွှဲပညာကို အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတာ ...ဒေါ်လေး အံ့ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးအစွမ်းကြောင့်လဲ အခုအချိန်ဆို မင်းမျက်စိပြန်မြင်နေလောက်ပါပြီ ... ဒီတော့ အခုစားပွဲပေါ်မှာ ကျန်နေတဲ့ နောက်ထပ် ပေရွက်တစ်ရွက်ထဲက သိုင်းကွက်လေးကွက်ကိုသာ မှတ်ထားပေတော့ ... ဒီအကွက်တွေက မထူးဆန်းပေမယ့် မင်း အားပြောင်းအားလွှဲပညာရပ်ကို အသုံးပြုတဲ့နေရာမှာ အကျိုးပြုပေလိမ့်မယ် .. မှာချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ .. ဒေါ်လေးကို လိုက်မရှာပါနဲ့ ... ဦးအဂ္ဂကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေတော့ ... ”

မှန်တိုင်း စာဖတ်ကြည့်ရင်း ဝိုင်းကာနေသည်။ ဒေါ်မြသီတာဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတောင် မသိလိုက်ရပါလား။ ဖြူသလား ညိုသလား မသိ။ သေချာတာကတော့ သူမ၏ အသားဆိုင်တွေက ဆူဖိုးတောင့်တင်းလှသည်ကိုသာ။ အဒေါ်အရွယ်ဆိုပေမယ့် အတွေ့မှာတော့ မူးမေ့ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဟူး ..... ။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး မဟုတ်မဟတ်အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်နေသည့် နောက်ထပ် ပေရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူသည်။ လူရုပ်ပုံလေးပုံနှင့် ပုံတစ်ပုံချင်းစီဘေးတွင် ရှင်းပြထားသည့် စာအနည်းငယ်ပါသည်ကို

တွေရသည်။ မုန်တိုင်း ပေရွက်ကို ဒေါ်မြသီတာ ပြန်ဝတ်ပေးသွားသည့် သူ့သိုင်းအကျီထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူမကို တွေ့လိုတော့သွား အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

စေ့ထားသည့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူ့မြင်ကွင်းကို ကြည်လင်စိမ်းမြနေသည့် ရေပြင်ကြီးက
ဆီးကြိုနေသည်။ ဒေါ်မြသီတာ၏ အိမ်က သူမပြောသလို ကျယ်ပြောလှသည့် ရေအိုင်ကြီး၏ အလယ်တစ်နေရာက
ကျွန်းစပ်တွင် ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါးကြမ်းပြင်လေးတွေ ခင်းထားသည့် စင်္ကြံ ကနေ မုန်တိုင်း
ကပ်ရပ်ရှိနေသည့် အခန်းသို့ ကူးလာခဲ့သည်။ ဒါက ဒေါ်မြသီတာ အခန်းဖြစ်မည် ထင်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ
ရှိမနေပါ။ တခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလဲ များများစားစား ရှိမနေချေ။ တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်မြုပ်ရင်း
ရိုးအေးစွာ နေခဲ့ပုံပေါ်သည်။ မုန်တိုင်း စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး အပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အိမ်နှင့်မနီးမဝေး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေစပ်တွင် လှေလေးတစ်စင်း ဆိုက်ထားသည်ကို
တွေရသည်။ အင်း .... ။ဒေါ်မြသီတာသည် လှေမပါပဲနှင့် ဘယ်လိုပျောက်သွားတာပါလိမ့်။ လှေနှစ်စင်း
ရှိတာများလား။ သူ မသိနိုင်သည့် အကြောင်းမို့ ထပ်တွေးမနေတော့ပဲ မိမိနေခဲ့သည့် အခန်းသို့သာ
ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်းအလယ်က စားပွဲဘေးတွင် သစ်သားခုံတစ်လုံးတွေ့လို့ ဝင်ထိုင်ပြီး ခုနက အကျီထဲ ထိုးထည့်ထားသည့်
ပေရွက်ကို ထုတ်သည်။ ရုပ်ပုံတွေနှင့် အညွှန်းစာသားတွေကို သေချာဖတ်ကြည့်သည်။ ဒေါ်မြသီတာ ပြောသလိုပင်
သိပ်ပြီး ထူးခြားဆန်းကျယ်သည် မဟုတ်လို့ သူခန့်အတွင်း မှတ်မိသည်။ အားပြောင်းအားလွှဲ ပညာဆိုတာကလဲ
အဆန်းကြီး မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုကြီးလဲ ဟ။ အင်းလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်လာတာကိုကပင်
သူ့အတွက် မဟာဆုလဘိကြီးပင်။ ထို့အပြင် ဒေါ်မြသီတာနှင့် တစ်ညတာကလဲ အပိုဆုဟု ပြောရမည်။
အခုတလော ဘာရယ် မဟုတ်ပဲ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် မိန်းမတွေနှင့် ခနခန ဒီလို အဖြစ်တွေ ကြုံနေရသည်။
နဂါးမယ်လေး ... ပြီးတော့ မမြင်မတွေ့လိုက်ရသည့် ဒေါ်မြသီတာ။ မုန်တိုင်း စိတ်က နဂါးမယ်လေးအကြောင်း
ပြန်တွေးမိသွား၍ သူမကို သတိရသည်။ နဂါးမယ်လေး ... မင်း ဘယ်များရောက်နေတာလဲ ... ဦးအဂ္ဂလက်မှရော
လွတ်ရဲလား ... ဦးအဂ္ဂ ခင်ဗျားနဲ့ ကျနော်တော့ တွေ့မယ် ....။ မုန်တိုင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း
ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ၏ ဦးတည်ရာက အစောပိုင်းက တွေ့ခဲ့သည့် ရေစပ်က
လှေကလေးဆီသို့ပင် ....။

+++++

နဂါးမယ်လေးသည် စိတ်တထင့်ထင့် နောက်ဆံတင်းတင်းနှင့်ပင် မုန်တိုင်း၏ နောက်ကိုပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။
ဦးအဂ္ဂကို ဝင်ရောက်တားဆီးသည့် သီလရှင်ကြီး ဒေါ်သုန္ဒရီအတွက် စိတ်မဖြောင့်သဖြင့် သူမ
တုံ့နေ့နေ့ဖြစ်နေသည်။ သူမထင်သည့်အတိုင်း ဝန်းတံတိုင်း အပြင်ကိုရောက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်သုန္ဒရီဆီမှ
မချီမဆန့်ခံလိုက်ရသည့် အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နဂါးမယ်လေး ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်သည်။
ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် ဦးအဂ္ဂကို ခါးခါးသီးသီးနာကျည်း မုန်တီးသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုပေါက်မတတ် ကိုက်ထားရင်း
အရိပ်အယောင် မတွေ့ရတော့သည့် မုန်တိုင်းထွက်သွားမည့်ဘက်ကို ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာပင်
ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

နဂါးမယ်လေး၏ တုံ့ဆိုင်းမှုက ကမ္ဘာထူးရှိုးထွက်ပြေးသွားသည့် မုန်တိုင်း၏ နောက်လိုက်ဖို့လမ်းစကို ပျောက်သွားစေသည်။ သူမ ... လူသူမရှိသည့် လမ်းဘေးဘီဝဲယာကို သေချာကြည့်ရင်း ကိုယ်ဖော့နှုန်းကို အရှိန်မြှင့်လိုက်လေသည်။ လမ်းချိုးလေးတစ်ကွေ့ အရောက်တွင် ခပ်သုတ်သုတ်နှင့် လျှောက်လာကြသည့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးကို တွေ့သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် မြင်သူတကာ ငေးလောက်အောင် လှသည့် အလှပိုင်ရှင် တစ်ဦးပင်။ သူမတို့ကား အခြားသူမဟုတ် ... မုန်တိုင်း၏ နောက်ကို စပ်စုကာ လိုက်လာကြည့်သည့် ဟေမာဒေဝီနှင့် ထွေးထွေး။

နဂါးမယ်လေးသည် ကိုယ်ရှိန်သပ်ကာ ပြေးလာမှုကိုရပ်သည်။ ဟေမာဒေဝီသည် အနားကို လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကြောင့် ကိုယ်ဟန်ကို အသင့်ပြင်ထားသည်။ သိုင်းသမပီတိ တစ်ဖက်သူက ရန်ပြုလာရင် တုံ့ပြန်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က အင်မတန်မှ ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးက သူမကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ ပြုံးပြနေသည်။

“ဒီက ညီမလေးတို့ .. ဒီလမ်းကလာကြတာဆိုရင် ... မမတစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ ..”

နဂါးမယ်လေး၏ ချိုသာသည့်စကားတွင် ဟေမာဒေဝီသည် သိုင်းဟန်ကို ဖြေဖျောက်လိုက်သည်။ သူမထက် အသက်ကြီးဟန်ပုံမပေါက်ပေမယ့် အေးမြတည်ငြိမ်သည့် နဂါးမယ်လေး၏ မျက်နှာကြောင့် သူမကလဲ “မမ”ဟုပဲ ခေါ်ကာ တုံ့ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ... ညီမတို့ ဒီလမ်းကပဲ လာတာပါ ... ”

“အဲဒါဆို ... မျက်စိကို ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြတ်ပြေးလာတာများ မတွေ့မိဘူးလား ဟင် ... သူ့ပုံစံက xxxxxxxx .....”

နဂါးမယ်လေး၏ ပြောဆိုပုံက အလောတကြီး နိုင်လှသည်။ ဟေမာဒေဝီနှင့် ထွေးထွေးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြည့်မိကြရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ မတွေ့ဘူးဆိုသည့် သဘော။

“အင်း .. ဒါဆိုလဲ မမကို ခွင့်ပြုပါဦး ... ”

နဂါးမယ်လေး၏ စိတ်ပျက်သွားသည့် အမှုအယာက သူမမျက်နှာတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်သည်။ ငါများ လမ်းကြောင်းမှားတာလား။ ချက်ချင်းပင် သူမရပ်နေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ပြန်ပြေးသည်။ လှစ်ခနဲ ဟေမာဒေဝီတို့ရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ဟေမာဒေဝီသည် အကျိုးအကြောင်းတောင် ဘာမှ မမေးလိုက်ရ။ နဂါးမယ်လေး မရှိတော့မှ ထွေးထွေးသည် မရဲတရဲနှင့် သခင်မလေးအနား တိုးကပ်လာသည်။

“မမဟေမာ ... ”

“ဘာတုန်း .. ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ဟေမာဒေဝီသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ပုံစံပေါ်နေသည့် ထွေးထွေးကို ကြည့်ကာ ခပ်ငေါက်ငေါက်မေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ထွေးထွေးသည် လမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသည့်

ချုံပုတ်တစ်ခုဘေးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဟေမာဒေဝီလဲ အခုမှ သူမညွှန်ပြရာ နေရာကိုကြည့်မိသည်။ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းစာလောက်ရှိမည့် ဖျင်စတစ်ခုက ဆူးကိုင်းတစ်ခုတွင် ညီတွယ်ကာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟေမာဒေဝီ မျက်တောင်လေး ကျုံ့သွားမိသည်။ ဒါ .. ဒါ

“အဲဒါ .. ဟိုအကိုလေး အကျီက အစ မဟုတ်ဘူးလား .. မမဟေမာ .. အရောင်ချင်းတူနေတယ် .. ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် .. ဒါဆို ...”

ပါးစပ်လေးဝိုင်းသွားသည့် ဟေမာဒေဝီ သူမပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်မိသည်။ ထွေးထွေးသည့် သူ့သခင်မလေး၏ အံ့ဩသွားသည့်ဟန်ကိုကြည့်ကာ ခပ်ငေးငေးလေး ဖြစ်နေသည်။ သူမသခင်မလေးသည် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဟန်ပန်အမူအယာက အစ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ဒါကြောင့်လဲ ဟိုတောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး မိုးစည်က သားရဲမရဲ လိုချင်နေတာ ဖြစ်မည်။ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အဖို့ ဟေမာဒေဝီသည် အင်မတန်မှ တပ်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်သာ။ ဟိုတဏှာသမား လူရှုပ်ကောင်မိုးစည်ဆိုလျှင် ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဦးယက္ခတို့ကို လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းတာကိုသာ ကြည့်ပေတော့။ အမှန်က အခေါ်ခိုင်းသည်ဆိုတာလဲ မမှန်။ အဖမ်းခိုင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဟို အကိုလေးသာ ဝင်မကယ်လျှင် သူမတို့လဲ လွယ်တော့မလွယ်ချေ။ သူမတို့၏ ဝါးစိမ်းရဲတိုက်ကြီးသည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရှိသည်ဆိုတာလဲ တောင်ပင်လယ်သိုင်းဂိုဏ်း၏ ကျော်ကြားမှုကိုတော့ မမီချေ။

တောင်ပင်လယ်သိုင်းဂိုဏ်းသည် နာမည်ကောင်းနှင့်ကျော်ကြားသည်ဟု ပြောရင်ရသလို နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသည်ဟု ပြောလဲ မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ပါ။ အဓိကကတော့ တောင်ပင်လယ်သိုင်းဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး တောင်ပင်လယ်မိကျောင်း ဦးရဲထောင်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့် ရှည်လျားလှသည့် အလျောက် နေရာဒေသအသီးသီးတွင် ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် သိုင်းပညာရပ်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သိုင်းပညာရှင်များ ရှိကြလေသည်။ ဒီအထဲတွင် တောင်ပင်လယ်မိကျောင်းဘွဲ့နာမည်ကို ရယူထားသည့် ဦးရဲထောင်လဲ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဦးရဲထောင်၏ သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းက မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်ပိုင်းတလျှောက် ကျော်ကြားကာ သူ့နာမည်ကို မကြားဖူးသူ မရှိသလောက် ဂုဏ်သတင်းကြီးပေသည်။

ထို့အပြင် ဦးရဲထောင်တွင် သိုင်းပညာသာမက အခြားသော ကျော်ကြားချက်လဲ ရှိသေးသည်။ ၎င်းကား အခြားမဟုတ်။ ဦးရဲထောင်သည် ကာမမူ၌ ဝါသနာထုံသည်။ ကိုယ်တိုင်က ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်ကြီး ဖြစ်သည့်အပြင် ဥပဓိရုပ်ကလဲ ကောင်းကောင်းမို့ မိန်းမတွေကလဲ သူ့ဘက်ပါကျတာဟု ပြောလျှင်တော့ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးရဲထောင်တွင် တရားဝင်ယူထားသည့် မိန်းမပင် ရှစ်ယောက်တောင်ရှိသည်။ တရားမဝင်ကတော့ ပြောမနေနှင့်တော့။ အဆိုပါ တရားဝင်ယူထားသည့် မိန်းမရှစ်ယောက်ဆိုတာကလဲ မြန်မာနိုင်ငံတောင်ပိုင်းမှာ အလှပပေးလေးတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူ့တွင် ပြဿနာတစ်ရပ်တော့ ရှိသည်။ သူ့အကြံက အစောပိုင်းက တစ်ညတစ်ယောက်နှုန်းဟု ကြံစည်ပြီး ခုနစ်ယောက်သာ ယူမည်ဟု စဉ်းစားထားသော်လည်း။ ဝါသနာကို မသတ်နိုင်၍ မြတ်နိုးမေနှင့် ဝါဝါဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အတွေ့တွင် စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ နှစ်ယောက်စလုံးကို ယူမိလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ဦးရဲထောင်၏ မဟာအခက်အခဲက တစ်ညတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် သူ့တွင် မိန်းမတစ်ယောက် ပိုနေသလို ဖြစ်နေခြင်းသာ ..... သူ့ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းခဲ့ပါလိမ့် ...။

ဦးရဲထောင်၏ ဖြေရှင်းမှုက ဘယ်လိုမှန်းသေချာမသိသော်လည်း သူယူထားခဲ့သည့် မိန်းမတွေဆီမှ ဘာမှပြစ်တင်ပြုစုသံ မကြားရသဖြင့် တနည်းနည်းနှင့် အဆင်ပြေသွားကြသည် ထင်ပါသည်။ (ဘကြီးအရှိန်ကို လန်လို ဝင်မဖွကြတော့ ကျနော်လဲ မရေးတော့ဘူး .. ခွံ .. ကျနော်ကိုယ်တိုင်လဲ ရေးသာရေးနေရတာ လန့်နေတယ် .. သူနာမည်ကိုက လန့်စရာကြီးကိုး .. အ ဟီး)။ ဦးရဲထောင်က ဒီလောက်ကို စွမ်းပါသည်။ ကာမကိစ္စတွင် ဆရာကျသလို သိုင်းပညာတွင်လဲ ထိပ်သီးတစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဘဝသက်တမ်းတလျှောက်တွင် သိုင်းကျင့်လျှင်ကျင့်၊ သိုင်းမကျင့်လျှင် ဟိုဟာကျင့်နေသည်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ရရှိလာပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ စိတ်ကို နဲ့နဲ့လျှော့ကာ သိုင်းလောကနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေပြီး တောင်ပင်လယ်ကျွန်းက စံအိမ်ကြီးတွင်သာ အခြေချ နေထိုင်လေတော့သည်။

မိုးစည်သည် ဦးရဲထောင်၏ သားကြီး ဩရသဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူက သူ့အဖေခြေရာကို လိုက်နင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကပင် မိန်းမကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားကာ မိန်းမမြင်လျှင် လိုက်ငမ်းသည့်အကျင့်က ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ဦးရဲထောင်က ရိပ်မိသည်။ မဖြစ်သေး။ တော်ကြနေ အဖေထက်သားက တစ်လကြီးနေမည်ဟု တွေးကာ အအားအလပ် မရှိအောင် သိုင်းပညာကို ဖိဖိစီးစီးသင်ပေးလေ၏။ စိတ်ချရပြီဟု ထင်သောအချိန်၌မူ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ ရရှိရန်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်နှင့် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းကနေ တစ်ဖက်လှည့်နှင့်အပြင်ကို ပို့လိုက်လေသည်။ သည်လိုမှ မဟုတ်လျှင် သူ့မိန်းမများအတွက် မျက်ခုံးလှုပ်နေရမည် ဖြစ်သည်။ မိုးစည် လက်တည့်စမ်းတာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ မိုးစည်ခမျာတော့ ဦးရဲထောင်စကားကို မငြင်းဆန်နိုင်ပဲ အောင့်သက်သက်နှင့် ကျွန်းက ထွက်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် မိုးစည်က လည်တော့လည်သည်။ သူထွက်မလာခင် ဦးရဲထောင်ကို တောင်ပင်လယ်မိကျောင်း အဖြစ် ရှမ်းရှမ်းတောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့စေသည် မိကျောင်းလက်နက်ကိုတော့ သူနှင့်အတူ ပေးလိုက်စေခဲ့သည်။ မိကျောင်းလက်နက်ဆိုသည်မှာ ဦးရဲထောင်၏ မူပိုင်လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မိကျောင်းလက်နက်သည် ထူးဆန်းသည့် သံမဏိတစ်မျိုးနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လက်အိတ်ရှည်လိုမျိုး ပုံစံရှိပြီး ၎င်းလက်အိတ်တလျှောက်တွင် သံမဏိဆူးတောင်များ ပါရှိလေသည်။ မည်သည့် မါးလုံလက်နက်နှင့်မှ ဒီဆူးတောင်နှင့် လက်အိတ်ကို ထိခိုက်နိုင်အောင် မစွမ်းနိုင်ချေ။ ဦးရဲထောင်သည် အဆိုပါ မိကျောင်းလက်နက် အပြင် သူ၏ မူပိုင် မိုးကြိုးလက်သီး ၇ကွက်ကြောင့် ထင်ရှားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ မိုးကြိုးလက်သီး သိုင်းကွက်သည် ခက်ခဲနက်နဲလှပြီး အကွက်တိုင်းတွင် အလှည့်အပြောင်းများ ပါလေသည်။ ဦးရဲထောင်၏ မိုးကြိုးလက်သီးသိုင်းကွက်ကို ခုခံနိုင်သူ ရှားလှသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးရဲထောင်သည် သိုင်းဘုရင်တစ်ဆူ အနေနှင့် ရပ်တည်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မိုးစည်သည် သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာသည် မဟုတ်ပေ။ သူက ဦးရဲထောင်၏ တပည့်တွေထဲက သူပြောစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်မည့် လူတွေကို ရွေးထုတ်ကာ ဦးယကွဆိုသည့် သူ့လူယုံကို ခေါင်းဆောင်ခိုင်းပြီး ထွက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အစုံအလင်နှင့် မင်းသားတစ်ယောက်လို ခရီးနှင်လာခဲ့လေသည်။ ဒီနောက်လိုက် နောက်ပါတွေထဲတွင် သူ၏ အိမ်စေလို့လဲ ပြောလို့ရ မောင်းမမိသံလို့လဲ ဆိုလို့ရမည့် ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုဆိုသည့် မိန်းမချောလေး နှစ်ယောက်လဲ ပါလေသည်။ သူမတို့ နှစ်ဦးသည် သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းကြတာကြောင့်လဲ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍

အပြောကျယ်လှသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းနေသည့် အချိန်တွင် ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုက မိုးစည်၏ အိပ်ယာကို အေးစက်မနေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းက အနီးဆုံးဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးသို့ သူတို့ ခရီးနှင်လာသည့် ရွက်လှေကြီး ဆိုက်သည့် အချိန်တွင်တော့ မိုးစည်၏ ဇာတိရပ်က စပြချေလေပြီ။ မိန်းမချော မိန်းမလှ မြင်ရင် မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ကာ အရအမီ ကြုံလေတော့သည်။ ကိုယ်တိုင်က မင်းသားလေးတစ်ပါးသဖွယ် ပြုမူနေထိုင်သည့် အပြင် သိုင်းပညာကလဲ အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းခဲ့သဖြင့် မိုးစည် ရခဲ့သည်က တော်တော်များသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကြာလာတော့ နဲနဲ မာနလေးက တက်လာသည်။ တော်ယုံတန်ယုံ မိန်းမချောဆို စိတ်မဝင်စားတော့။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က နာမည်ကျော် မိန်းမလှလေးတွေကို မရရအောင် လိုက်လံပိုးပန်းတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လူမက နတ်မိမယ်သဖွယ်လို့ ထင်ရအောင် လှပသည့် ငါးစိမ်းရဲတိုက်သခင်မလေး ဟောမာဒေဝီဆီကို ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ငါးစိမ်းရဲတိုက်သည် တောင်ပင်လယ်မိကျောင်း၏ အရှိန်အဝါကြောင့် မိုးစည်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် ကြိုဆိုဧည့်ခံခဲ့သည်။ မိုးစည်ကိုယ်တိုင်က ဟောမာဒေဝီ၏ အလှတွင် ယစ်မူးသွားသဖြင့် သူမကို ရရင်တော့ အတိအလင်း ပေါင်းသင်းနေထိုင်မည်ဟုပင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်လေးသဖွယ် ဟန်ဆောင်ကာ အပြောချိုချိုနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ငါးစိမ်းရဲတိုက်သခင်ကြီးကပင် မိုးစည်၏ အပြုအမူကြောင့် သဘောကျကာ ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ရသည့် သမီးဖြစ်သူနှင့် သဘောတူမည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြုလာခဲ့သည်။ မိုးစည် အတွက် ဟောမာဒေဝီနှင့် အချစ်အိမ်ကလေး တည်ဆောက်ရမည့် အိပ်မက်သည် အကောင်အထည်ပေါ်ရန် သိပ်မဝေးတော့ပေ။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ သူ့နာမည်ကို အပုပ်နံ့မထွက်အောင် သတိထားရင်း ငါးစိမ်းရဲတိုက်တွင် တည်းခိုနေထိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဒါမျိုးစိတ်ဆိုတာက အတော်ကို ထိန်းချုပ်ရခက်လေသည်။ မိုးစည်လို သွေးသားတက်ကြွသည့် အရွယ်ကပိုဆိုးလေသည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့သည်မို့ ပင်လယ်ရေနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူသည့် ကာမရေကို အစဉ်အမြဲ သောက်သုံးဖို့ အာသီသ ရှိနေခဲ့သည်။ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေဟု ဆိုခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် သစ်မရခင် ငါးပေါင်းကွပ် ကူးပြီးနေတယ်ကွာ ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြောပြီး မထိန်းနိုင်သည့် တစ်ည၌ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုကို သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆင့်ကာခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာလျက်လဲ ရှိနေလေသည် .....

+++++

“ဂျိမ်း ... ဒလိန်း ..”

စိမ့်ခနဲ တိုက်ခတ်လာသည့်လေနှင့် တဝေါဝေါ မြည်သည့် မိုးသံကြောင့် ဟောမာဒေဝီသည် အိပ်မောကျနေရာမှ ဖြတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ ဩော် .. သူမပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ဖို့ မေ့သွားတာကိုး။ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းထားသည့် စောင်ပါးလေးကို ဖယ်လိုက်ရင်း ပြတင်းတံခါးကိုပိတ်ရန် ထလာခဲ့သည်။ တံခါးရွက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ပိတ်မည်အပြု တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးနေသည့် အိပ်ဆောင်က မီးလင်းနေသေးသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ဟင် .. သူ

မအိပ်သေးပါလား .. ဘာတွေလုပ်နေပါလိမ့် ...။ ထိုအခိုက် မိုးရေထဲတွင် ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်နှင့် လူရိပ်နှစ်ခုက အခန်းဝန်းကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည်။ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။

“ထန်း...”

ပြီးပြန်လက်သွားသည့် လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် လူရိပ်နှစ်ခု၏ ကိုယ်ဟန်က ပိုမိုပီပြင်လာသည်။ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုတို့ပါလား။ ဟေမာဒေရီ ဘယ်သူတွေဆိုတာ သိသွားသည်။ သို့သော် အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် သူတို့တွေက မိုးစည်၏ အခန်းထဲကို ဘာသွားလုပ်ရတာလဲ။ သူမကို ချစ်လွန်းလို့ ထိန်းမြားခွင့်ပေးပါဟု အဖေဆီ တောင်းဆိုထားသည့် သူမို့ ဟေမာဒေရီသည် မိုးစည်ကို အကဲခတ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ စုရသည့် အကြည့်တွေနှင့် သူမတကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်တတ်သည့် သူ့အကြည်ကို ရင်ခုန်သလိုလို ရင်ဖိုသလိုလိုလဲ ဖြစ်နေတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဖေဖြစ်သူက သမီးသဘောကို ပြောပါဦးဟု မေးတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ပဲ နေခဲ့သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော သူမ မငြင်းဘူးဆိုသည့် သဘော။ အခုတော့ ...

ဟေမာဒေရီ မိမိကုတင်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြန်မအိပ်သေးပဲ ကုတင်ပေါင်တွင် ခြေလေးဆင်းထိုင်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေလေသည်။ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုကို တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး သူမတို့ အိမ်ဂေဟာကို ရောက်လာကတည်းက သတိထားမိသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသူလေးများ ဖြစ်ကြပြီး လုံးကြီးပေါက်လှ အရွယ်မို့ သူမစိတ်ထဲမှာတောင် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းရဲ့အိမ်စေတွေက တမျိုးပါလားဟု စဉ်းစားခဲ့သေးသည်။ ဖြူဖြူက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေး ဖြစ်ပြီး ညိုညိုကမူ ညိုညိုချောချောလေး ဖြစ်သည်။ ထိုကတည်းက သူမ သတိထားမိသည်။ အိမ်စေဟု ဆိုသော်လည်း မိုးစည်က သူမတို့ကို တော်တော်အရေးပေးတာကို တွေ့ရသည်။ ဒါ .. ဒါ ...

သိချင်စိတ်ကြောင့် ဟေမာဒေရီ ဆတ်ခနဲ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းက တန်းတွင်ချိတ်ထားသည့် အပေါ်ယံအင်္ကျီရှည်ကို ကောက်ကာဝတ်သည်။ ထို့နောက် ဧည့်သည်များတည်းခိုရာ တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး အဆောင်နှင့်ဆက်နေသည့် စင်္ကြံတလျှောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာသွန်းနေသည့် မိုးသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တဝေါဝေါအသံများနှင့် ဆူညံကာနေသည်။ စင်္ကြံလမ်းတလျှောက် ထွန်းညှိထားသည့် မီးတုတ်တွေတောင် လေအရှိန်နှင့် ယိမ်းကနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။ တလောကလုံးက မိုးသံကြောင့် အိပ်မောကျနေသည် ထင်သည်။

အခန်းနား နီးလာတော့ ဟေမာဒေရီ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ရပ်လိုက်သည်။ သူမပြုမည့် အပြုက သူတပါး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပ်စုသည့် ကိစ္စမို့ စင်္ကြံ တွင်ရပ်မနေပဲ မိုးစည်၏ အခန်းဘေးကို ပတ်ကာ အလင်းရောင်မရှိသည့် မှောင်ရိပ်တွင် ခိုနေလိုက်သည်။ တံစမြိတ်က ခပ်ရှည်ရှည်လေး ထိုးထွက်နေ၍ မိုးရေစက်တွေ သူမကို မထိမှန်ပါ။ သူမကိုယ်ကိုဖော့ကာ မဟာတဟလေး ဖြစ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ကနေ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းက ...

“ဟင် ...”

ဟေမာဒေဝီသည် မတိုးမကျယ်ထွက်သွားသည့် သူမအသံကို အထဲကလူတွေ ကြားသွားမှာ စိုးသဖြင့် မြန်မြန် ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် ... သူမက အစိုးရိမ်ကြီးနေခြင်းသာ။ ဆီမီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် အခန်းထဲက လူသားသုံးယောက်ကတော့ သူမအသံကို ကြားသွားဖို့ ဝေးစွ။ သူတို့ အပြုအမူနှင့် သူတို့နှစ်မျောနေကြလေသည်။

ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုသည် မိုးစည်နှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။ သို့သော် သူမတို့နှစ်ဦး ရှိနေပုံ အနေအထားက မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်အောင် ကောင်းလှနေသည်။ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညို၏ ကိုယ်တွင် အဝတ်အစားဆိုလို့ ဖျင်စတစ်စတောင်မှ မရှိပဲ တစ်ဦး၏ ပေါင်ကြားတွင် တစ်ဦးက ခေါင်းအပ်ကာ ကုတင်ပေါ်တွင်ရှိနေကြသည်။ မိုးစည်ကရော ဘာထူးသလဲ။ ဖြူဖြူအပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ကုန်းကုန်းလေးဖြစ်နေသည့် ညိုညို၏ဖင်ကြီးနောက်တွင် ကိုယ်လုံးတီးနှင့်။ ထို့အပြင် အဝတ်မဲ့နေသည့် သူတင်ပါးပြောင်ကြီးက တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ နေလေသည်။

"အင့် ... အင့် ... ဆောင့် .. ဆောင့် .. ကိုယ်တော်လေး ... အင့် ... အင့် .."

မိုးစည်၏ ဆောင့်ချက်တွေက မြန်လာသည်။ ညိုညိုသည် ဖြူဖြူပေါင်ကြားကို ခေါင်းအပ်ထားရာမှ မျက်နှာကို ကြွကာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ သူမ၏ မျက်နှာလေးသည် ရီဝေနေကာ မျက်နှာကတော့ အနည်းငယ်မဲ့ကာနေသည်။ ဟေမာဒေဝီ ကြည့်နေခိုက် မိုးစည်က ညိုညို၏ ကျောပေါ်ခပ်ကုန်းကုန်းမှောက်ကာ ညိုညို၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပြန်ဖိချသည်။

"ဖြူဖြူ အဖုတ်ကို ရက်မှာ ရက်နေစမ်း ... အီး ..."

မိုးစည်၏ အသံက ပင်ကိုယ်သံပျောက်နေလေသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် အစာစားခါနီး မာန်ဖီနေသည့် အသံနှင့်တောင် တူနေသည်။ ဟေမာဒေဝီ ရှိနေသည့် ဘက်ကို သူကျောပေးထားသဖြင့် မျက်နှာအမူအယာက မည်သို့ ဖြစ်နေသည် မသိသော်လည်း သူမ မိုးစည်အသံကို ကြားပြီး လန့်ဖြတ်သွားသည်။ ကိုယ်ကလေးတောင် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသည်။ ရွာသွန်းနေသည့် အေးစိမ့်နေသော မိုးရေတွေကြောင့် မဟုတ်တာ သူမသိပါသည်။ သူ .. သူ .. ဒီကောင်က .. ဒီလိုမျိုးပါလား ... အို ... မဖြစ်သေးပါဘူး ... ငါ ဘာလုပ်ရပါမလဲ ... အဖေကလဲ သူပြောတာကို လက်ခံထားပြီးပြီ .. ဘာလုပ်ရမလဲ ... စဉ်းစားစမ်း ... ဒီလိုမျိုး အိမ်စေတောင် အလွတ်မပေးတဲ့ ယောက်ျားသားမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး ...

"အီး ... အီး ... လာပြီ ... အီး ..."

ဟေမာဒေဝီတစ်ယောက် အတွေးစတွေ လွင့်မျောနေမှုကြောင့် အခန်းထဲက အဖြစ်တွေကိုတောင် သတိမထားမိပါ။ မိုးသံတွေကိုပင် ထိုးဖောက်ထွက်လာသည့် မိုးစည်၏ အသံကြောင့် သူမ မျက်တောင်ခတ်ကာ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ပြောင်တင်းစွင့်ကားနေသည့် ညိုညို၏ ဖင်ကြီးနောက် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကပ်ကာ ဆောင့်နေသည့် မိုးစည်၏ ဖင်ကြီးက ရပ်သွားလေသည်။ ခေါင်းမောတက်လာပြီး သူ၏ ကိုယ်က တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်နေသည်။ တော်တော်လေးကြာမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံနှင့် အတူ နောက်ကိုဆုတ်ကာ ဖယ်လိုက်သည်တွေသည်။ ညိုညိုကတော့မူ နေရာမပျက် ဆက်လက်၍ ကုန်းထားဆဲဖြစ်သည်။ သူမကြည့်နေစဉ်မှာပင် စိတ်ထင်လိုလား မသိ။ ကုန်းထားသည့် ညိုညို၏ အဖုတ်ကြားမှ ဖြူဖြူရည်များ စီးကျလာသည်။

"ရက်စမ်း ဖြူဖြူ ... ကောင်မ ...ငါ့ လရည်တွေကို ရက်စမ်း ... အောက်စီးမကျစေနဲ့ .."

ကုတင်ပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်ကာ အမောဖြေနေသည့် တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးဆီမှ အံ့ကြိတ်ကာ ပြောသည့်အသံ ထွက်လာသည်။ ညိုညို၏ အောက်တွင် ရှိနေသည့် ဖြူဖြူသည် သူ့စကားဆုံးသည့်နှင့် အိပ်ယာပေါ်ကနေ ခေါင်းကိုကြွကာ ဖောင်းမို့နေသည့် ညိုညို၏ အဖုတ်ကြားကို သူမလျှာနှင့် လှမ်းရက်လိုက်သည်။ ဖြူဖြူအရည် အချို့က သူမပါးစပ်ထဲ စီးကျသွားသည် ....။

ဟေမာဒေဝီ မျက်စိကို မှိတ်လိုက်တော့သည်။ သူမ ဆက်မကြည့်ချင်တော့။ ဒီလောက်ဆို မိုးစည်သည် ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချကာ ထွေးထွေးအိပ်နေသည့် အဆောင်ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့တော့လေသည်။

+++++

မုန်တိုင်းသည် တစ်ဖက်ကမ်းစပ်ကို ရောက်သည်နှင့် လှေကို အသင့်တွေ့သည့် ဝါးတံတားလေး၏ တိုင်ငုတ်တွင် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပြောကျယ်လှသည့် ရေစင်အိုင်၏ စိမ်းလဲ့နေသည့် ရေတွေကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသည့် လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခါးထိရောက်အောင် မြင့်လှသည့် မြက်ရိုင်းပင်တွေက လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် တရှိရှိမြည်ကာ နေလေသည်။ မြက်ရိုင်းပင်တွေလွန်လာသည်နှင့် လူသွားလမ်းလေးက အနည်းငယ်ကျယ်လာသည်။ မုန်တိုင်း ခနရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာလေးတစ်ရွာကို သွားတွေ့သည်။ အလိုအလျောက်ပင် သူ့ခြေထောက်တွေက ထန်းပင်မြင့်တွေ တန်းစီကာ ပေါက်နေသည့် ရွာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရွာဝင်ဂကို သွားသည့် လမ်းမကြီးက အတော်ပင် ဖြောင့်ဖြူးပါသည်။ နေ့လည်ဘက်ဖြစ်လို့လားတော့ မသိ။ လူသွားလူလာ နည်းပါးလှသည်။ မုန်တိုင်း ဒါ ဘာရွာလဲဟု မေးဖို့တောင် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ဖြတ်သွားတာ မတွေ့ပါ။ သူ ခြေလှမ်းကိုမြင့်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ပြေးလာခဲ့သည်။ ရွာအဝင်က ထန်းလုံးကာ တံခါးမကြီးကို အဖြတ်၌ အထဲကနေ ဒုန်းစိုင်းလာသည့် မြင်းတစ်ကောင်က ပြေးကာထွက်လာသည်။

"ဟိ .... ဟိ ...."

ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ ပြေးလာသည်မို့ မုန်တိုင်း၏ လူရိပ်က အတော်ပင် အရှိန်မြန်နေသည်။ မနည်းကို ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ သိုင်းကွက်နင်း၍ ဖြတ်ခနဲ ရှောင်လိုက်ရသည်။ မြင်းစီးလာသူကလဲ သူ့မြင်းကို အားကုန်ဆွဲကာ တုန်ရပ်လိုက်၍ မြင်းညိုကြီးမှာ ပတပ်ရပ်ကာ ကျယ်လောင်စွာ ဟီသည်။ မုန်တိုင်းစိတ်တိုသွားသည်။ အခုတလော သူ မြင်းနှင့်အတိုက်ခံရမလို ဖြစ်တာ ဒါနှင့်ပါဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ မကျေမချမ်းနှင့် မြင်းစီးလာသူကို လှမ်းကြည့်ရာ ...

"ဪ ... ခင်ဗျားကိုး ... "

"ဪ .. ရှင်ကိုး ..."

သူရော မြင်းစီးလှသည့် မိန်းမလှလေးပါ ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိကြသည်။ ထိုအခိုက် နောက်ကကပ်ပါလာသည့် မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ခုန်ဆင်းကာ သူတို့နှစ်ယောက်နား လျှောက်လာသည်။

“အကိုလေး ... ဘယ်တွေရောက်နေတာလဲ ...”

မုန်တိုင်းသည် သူ့ကို အကိုလေးဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ကာ မေးလိုက်သည့် ထွေးထွေးစကားကြောင့် ဘုတောမည်ဟု ပြင်ထားသည့် သူ့ပါးစပ်က ပိတ်သွားသည်။ စကားလုံးတွေ ကျွံ့မကျအောင် သတိထားလိုက်ရ၍ သူ့ပါးစပ်က ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်ကုန်သည်။ ပူးပူး ဝါးဝါး ဆိုသည့် အသံသာ ထွက်ပါလာသည်။

“ဟင် .. အကိုလေးက အသွားတာလား ... ဟို အစ်မပြောတော့ မျက်လုံးထိသွားတာဆို ...”

“ထွေးထွေး .. နင် မသိပဲ လျှောက်မေးမနေနဲ့ .. နောက်ဆုတ်စမ်း ...”

ဟေမာဒေဝီသည် သူမဝင်မပါရင် မပြီးတော့သည်မို့ ထွေးထွေးကို ငေါက်လိုက်ရင်း မြင်းပေါ်က ဆင်းလာသည်။ သူမခြေထောက်က မြေကြီးနှင့် ထိသည့် အချိန်တွင် ထွားမို့သည့်ရင်အစုံက အထက်အောက်သာသာလေး လှုပ်ခါသည်။ ပါးကြီး ဖောင်းနေသည့် မုန်တိုင်း၏ မျက်လုံးက အနည်းငယ်တောင် ကျယ်သွားသည်။ ထွေးထွေးက သူ့အမူအယာကို ကြည့်ပြီး ခပ်ခနဲ နေအောင်ရယ်သည်။ သူ့ခိုးလူမိသလို ဖြစ်သွားသည်မို့ မုန်တိုင်း ချက်ချင်းပင် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ရသည်။

“ကျမ ညီမလေးက စကားပြောလောသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ် .. ကျမတို့က အကိုတော်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ ... မျက်လုံးကို ဒဏ်ရာရသွားတယ်ဆိုပြီး သတင်းကြားလို့ပါ ... ”

ဟေမာဒေဝီ၏ အသံက အေးမြသည့် စမ်းရေသံလို သာယာစွာ ညီညီညာညာထွက်ပေါ်လာသည်။ လူလှသလို အသံလေးကလဲ လှပါပေသည်။ မုန်တိုင်းငေးနေရင်းနှင့်မှ သတိရသည်။ သူ့မျက်စိဒဏ်ရာရတာ သူမတို့ ဘယ်လိုသိတာပါလိမ့်။ အကြည့်နှင့်ပင် ဟေမာဒေဝီကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ သူမေးမည် ပြင်တော့ ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. အကိုတော် ... အကိုတော်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းပုလွေကိုင်ထားတဲ့ အစိမ်းရောင်ဝတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေးလို့ပါ ... ”

မုန်တိုင်းရင်ထဲတွင် လေပူရိုင်းတစ်ခု ဖြတ်တိုက်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေးအတွက် ပူပန်စိတ်ဝင်လာသည်။ သူမ .. ဦးအဂ္ဂလက်မှ လွတ်ပျံ့မလား။

“သူ .. သူ .. အခုဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ... ”

မုန်တိုင်း ပြာပြာသလဲ မေးမိသည်။ ဟေမာဒေဝီသည် စိုးရိမ်ဟန် ပေါက်နေသည့် မုန်တိုင်း၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်တည်သည်။ သူမကိုယ်ကို သူမအံ့သြမိသည်။ ငါ ... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ မှန်ကုတ်ကုတ် မျက်နှာပေးနှင့် မုန်တိုင်းက သူမအတွက် ဘာထူးခြားလို့လဲ။ ယောက်ျားပီသသည့် သူ၏ ကိုယ်ဟန်ကြောင့်ပဲလား။ အို ... ငါဘာတွေ တွေးနေမိပါလိမ့် ....

“ပြောပါဦး .. ညီမ .. သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ ..”

မုန်တိုင်း၏ နောက်ဆက်တွဲအသံကြောင့် ဟေမာဒေဝီသည် ဝိုင်နေရာမှ မျက်တောင်လေးခတ်ကာ ကြည့်သည်။
မုန်တိုင်းက သူမမျက်နှာကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟို .. ဟိုလေ .... သပြေကုန်းဆိုတဲ့ မြို့အစွန်က ဘုရားကျောင်းနားမှာ တွေ့ခဲ့တာ ... သူကလဲ ရှင့်ကို
လိုက်ရှာနေတာ ထင်တယ် .... ရှင်တို့တွေ ဘယ်လိုဖြစ် ....”

“အဲဒီနေရာက ... ဒီကနေဆို ဝေးလား ...”

ဟေမာဒေဝီစကားမဆုံးခင် မုန်တိုင်းက ဖြတ်မေးသည်။ အခုကျတော့မှ သူစိတ်တအားပူလာသည်။
နဂါးမယ်လေး၏ သိုင်းပညာအရည်အချင်းကို မသိသော်လဲ ဦးအဂ္ဂ၏ အဆင့်ကတော့
ထိပ်သီးအဆင့်မှန်းသိနေသည်။ နောက်ပြီး ဟိုလူတွေက အသင်းအဖွဲ့နှင့် ...။

“နဲနဲတော့ ဝေးတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျနော် သွားပြန်ကြည့်ချင်လို့ပါ ... ဒီကညီမ စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် လမ်းပြပေးပါလား .... ”

“အော် .. ရပါတယ် .. အကိုတော် ... ပြပေးပါ့မယ် .... ”

“ကျေးဇူးပါ .. ညီမ ... ဒါဆို ညီမတို့ ရှေ့ကသွားပါ .. ကျနော်နောက်က ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးပြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ...”

မုန်တိုင်း၏ စကားတွင် ဟေမာဒေဝီသည် ခေါင်းကလေးငြိမ်ပြကာ သူမ၏ မြင်းညိုကြီးဆီသို့
ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မြင်းကုန်းနီးကို ကိုင်လိုက်သည့်အချိန်တွင်တော့ သူမသည် မတက်သေးပဲ မုန်တိုင်းကို
လှည့်ကြည့်သည်။

“အကိုတော် ... ပြေးမလိုက်ပါနဲ့ ... ကျမနောက်ကပဲ စီးလိုက်ခဲ့ပါ ... ကိစ္စကအရေးကြီးတယ်ဆိုရင်
မြန်မြန်ရောက်ဖို့က လိုတယ်မှတ်လား ....”

နောက်ဆုံးစကားကို တိုးငြင်းစွာ ဆိုပြီးနောက်တွင် ဟေမာဒေဝီ၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြန်းကာ
မျက်လွှာလေးချသည်။ ဖြူနုသည့် အသားအရည်တွင် ပန်းရောင်ပြေးသွားသည့် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ မုန်တိုင်း
အလှနတ်သမီးလေး၏ ဖမ်းစားမှုတွင် တဒင်္ဂတောင် နစ်မြောရပြန်သည်။ နောက်မှ သတိပင်လာပြီး
အားတုံ့အားနာဟန်နှင့် ..

“ဖြစ်ပါ့မလား .. ညီမ .. ကျနော် အားနာ ...”

“ရပါတယ် .. အကိုတော် .. ကိစ္စက အရေးကြီးတယ် မှတ်လား ... ”

ဒီလိုဆိုမှတော့ မုန်တိုင်းငြင်းမနေတော့ပါ။ သူ့အတွင်းအားထုတ်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ပြေးနိုင်သော်လဲ
မလိုအပ်ပဲ အားကို အသုံးမပြုချင်။ အားပြောင်းအားလွှဲပညာဆိုတာကလဲ ဘယ်လောက်တောင် အားကိုးရမယ်မှန်း
သူမသိ။ အကယ်၍များ ဦးအဂ္ဂတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ခဲ့သော်ဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကလဲ ရှိနေသေးသည်။
ဟေမာဒေဝီသည် အဆင့်ရှိသည့် သိုင်းကညာတစ်ဦးမှန်းသိပေမယ့် သူက သူနှင့်ဦးအဂ္ဂကြားက ဇာတ်ရှုပ်တွင်

ဝင်မပါစေချင်။ သူမတို့ပြောသည့် သပြေကုန်းဆိုသည့် မြို့က ဘယ်နားမှာမှန်း သေချာမသိလို့သာ သူကအချိန်ကုန်သက်သာအောင် လမ်းပြပေးဖို့ တောင်းဆိုတာ ဖြစ်သည်။ အားလုံး စဉ်းစားပြီးနောက် မုန်တိုင်းသည် ခေါင်းတချက်ဆတ်ပြလိုက်ပြီး မြင်းပေါ်ရောက်သွားသည့် ဟေမာဒေဝီ နောက်ဘက်သို့ ခြေနှင်းခွက်ကို နင်းကာတက်သည်။ ဟေမာဒေဝီတော့ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။ လူချင်းပူးကပ်သွားသည်နှင့်ပင် မုန်တိုင်း၏ တကိုယ်လုံး ဖိန်းခနဲနေအောင် ခံစားရသည်။ ဟေမာဒေဝီက ဘာမှဆက်မပြောတော့။ မြင်းဇက်ကြိုးကလှုပ်ခါသွားပြီး မြင်းညှိကြီးသည် ကဆုန်ပေါက်ကာ စတင်ပြေးလွှားလေတော့သည်။ ဟေမာဒေဝီနှင့် မုန်တိုင်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ငေးကာကြည့်နေသည့် ထွေးထွေးသည် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အံ့သြနေရာမှ ကမန်းကတမ်း သူမမြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲကာ လိုက်ရသည်။ သူ့ သခင်မလေး .. ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့် ...

+++++

မုန်တိုင်း စိတ်ပူသည်က မမှားဟုဆိုရမည်။ တကယ်တမ်းသာ နဂါးမယ်လေး၏ အဖြစ်ကိုသိလျှင် ရိုးရိုးမြင်းနှင့်သာမက သိန္ဓောမြင်းပျံနှင့်ပင် လိုက်မိမလား မသိ ....

မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းက မြစ်ဆိပ်ကမ်းမြို့လေး ဖြစ်သည့် ဂေါပျံမြို့။ အချက်အချာကြသည့်နေရာတွင် တည်ရှိသည့်အပြင် အဝမင်းနေပြည်တော်သို့ သွားရာ တံခါးပေါက်တစ်ခုမို့ စည်ကားလှပေသည်။ တငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း စီးဆင်းနေသည့် ဧရာဝတီမြစ်ကို နောက်ခံထား၍ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရသာစုံ စားသောက်ဆိုင် ....

မိုးစည်၏ မျက်နှာသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အလဲလဲ အကွဲကွဲနှင့် ပြန်ရောက်လာသည့် သူလူတွေကို ကြည့်ကာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းမာနေသည်။ တစ်ယောက်ချင်းစီကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်က လူယုံတော် ဖြစ်သည့် ဦးယက္ခဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ... ယက္ခ .. ခင်ဗျား ပြောတော့ဖြင့် ငတ်မလေး နှစ်ယောက်ဆို ... ဝါးစိမ်းရဲတိုက်က ပညာက အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူးဆို ... ”

တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး၏ ဒေါသသံက သူတို့ အပိုင်စားယူထားသည့် စားသောက်ဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်က သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ညံ့ထွက်နေသည်။ တစ်လောကလုံး ဘယ်သူမှ လူမထင်ဘူးဆိုသည့် စောကြီး စောလေး အပါအဝင် ငမိုက်သားများသည် အခုတော့ အမြီးတောင် မလှုပ်ရဲပဲ ငြိမ်ကုန်ကြသည်။ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုဆိုလဲ သူမတို့ သခင်လေးကို ဘယ်လိုဖျောင့်ဖျရမယ်မှန်း မသိ။ သခင်လေး စိတ်ကြီးလို့ တခြားသူမဲ့စရာ မရှိလျှင် သူမတို့ နှစ်ဦး လိုမ့်နေအောင် ခံရမှန်း သိသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်သာ ကြည့်နေရသည်။ စိတ်ကြီးသလို ကာမအားကြီးသည့် မိုးစည်က တစ်ခါနှင့်လဲ မကျေနပ် နှစ်ခါနှင့်လဲ မကျေနပ်တတ်သဖြင့် သူတို့ စိတ်ထဲက လန့်ကာနေသည်။

“သခင်လေး .. ကျုပ် ရှင်းပြပါရစေ ...”

အားလုံးထဲတွင် အကြီးဆုံးလဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းဆောင်လိုလဲ ဖြစ်နေသည့် ဦးယက္ခဆီမှ မရဲတရဲ အသံကထွက်လာသည်။ မိုးစည်၏ အကြည့်က စူးခနဲ ရောက်လာသည်။ ဟိန်းဟောက်သံတော့ ထွက်မလာပါ။ ပြော ဆိုသည့် သဘော ...။

"ဟေမာဒေဂီနဲ့ ထွေးထွေး နှစ်ယောက်တည်းသာဆိုရင် ... ကျုပ်တို့ ဒီလိုဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး ... အခုဟာက ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဝင်ရှုပ်လို့ပါ ... "

မိုးစည် မျက်ခုံးက တွန့်တာတက်သွားသည်။ ဦးယက္ခ ကမန်းကတမ်းပင် နောက်ထပ် ဆူပူသံတွေ ထွက်မလာခင် အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံးကား ရှင်းပြရသည်။ တော်သေးသည်ဟု ပြောရမည်။ မိုးစည်က ကြားဖြတ်ကာ ဘာမှ ဝင်မမေး။

"အဲဒါပဲ သခင်လေး ...."

ဦးယက္ခ စကားဆုံးတော့ မိုးစည်၏ မျက်နှာက ဒေါသအရိပ်အယောင် နဲ့နဲ့ပြေသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအခိုက် ခဏတာ တိတ်ဆိတ်သွားသည့် အခန်းထဲ၌ တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

"တံခါးဖွင့်ပါဦး ခင်ဗျ ... အစားအသောက်တွေ မှာထားတာ လာပို့တာပါ ..."

တံခါးအပြင်ဘက်ကနေ ရှိရှိကျိုးကျိုး အော်လိုက်သည့် ဆိုင်လုလင်အသံကြောင့် မိုးစည် စောကြီးကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ စောကြီး မဆိုင်းမတွပင် တံခါးနားရောက်သွားကာ တံခါးနှစ်ချပ်ကို ဟပေးလိုက်သည်။ သံလင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ထည့်လာသည့် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် စားသောက်ဖွယ်တွေ၏ အနံ့က အခန်းဝကနေ ပျံ့လွင့်လာသည်။ အခန်းထဲက လူအားလုံး၏ မျက်လုံးက နီနီရဲရဲကင်ထားသည့် ဝက်မြေမနင်းသား၊ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ဆယ့်နှစ်မျိုးဟင်းချို၊ ပဲငံပြာရည်တရွဲရွဲနှင့် စားချင်ဖွယ် ခေါက်ဆွဲကြော် အစရှိသဖြင့် စားသောက်ဖွယ်တွေဆီ မျက်လုံးက ရောက်သွားသည်။ လူအားလုံးလိုလို စားသောက်ဖွယ်တွေဆီ လှမ်းကြည့်နေသော်လဲ မိုးစည်၏ မျက်လုံးက တံခါးဖွင့်လိုက်၍ လှမ်းမြင်နေရသည့် အောက်ထပ်က ဆိုင်ပေါက်ဝဆီ ရောက်နေသည်။ ဘာများ ထူးခြားလို့ပါလိမ့် ...

"သခင်လေး ... ဘာများ ထပ်မှာဦးမှာလဲ ခဗျ ..."

ဦးယက္ခ၏ အမေးကို မိုးစည် နောက်ပြန်လက်ပြကာ တားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူက အပေါ်ထပ်အဆောင်က ဝရံတာလက်တန်းဆီ လျှောက်သွားသည်။ ဦးယက္ခ တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး၏ အပြုအမူကြောင့် ချက်ချင်း နောက်ကနေ ကပ်ကလာ လိုက်သည်။ ဝရံတာတွင် ရပ်ကာ မိုးစည် ကြည့်နေရာ နေရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

=====

"ဟေ့ ... ငါတို့တွေ ဒီမှာ ထမင်းစားကြမယ် ... ရွှေကိုယ်တော် ... ဟိုမိန်းကလေးကို သတိထားပြီး ခေါ်လိုက်ဦး .."

ဦးအဂ္ဂသည် ရသာစုံလို့ နာမည်ပေးထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဦးဆောင်ကာ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် နောက်က ပါလာသည့် ရွှေကိုယ်တော်ကို လှမ်းမှာသည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် ဦးအဂ္ဂကို တစ်ချက်ခေါင်းငြိမ့်ကာ ပြလိုက်ပြီး ငွေကိုယ်တော်ရှေ့က ပါလာသည့် မိန်းမပျိုလေးကို ဆွဲခေါ်မည်ပြုသည်။

“ကျမဘာသာ ကျမ သွားမယ် ... ရှင်တို့ ဆွဲခေါ်စရာ မလိုဘူး ...”

သွေးကြောပိတ်ခံထားသည့်တိုင် နဂါးမယ်လေးသည် မာန်ကိုတော့ မလျှော့။ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသည့် ခရီးကို အပြင်းနှင့်လာခဲ့လို့ နွမ်းနယ်နေသည့်တိုင် ဒီသကောင့်သားတွေကိုတော့ သူမဘယ်တော့မှ အညံ့မခံ။ လှပချောမွေ့သည် မျက်နှာလေးသည် အစဉ်အမြဲတင်းမာနေလျက် ရှိသည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် စပ်ဖြူ မျက်နှာနှင့် နဂါးမယ်လေးကို ကြည့်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ကာ လမ်းဖယ်ပေးသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်တောင်မကြည့်ပဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်ပင် ဦးအဂ္ဂနောက် လိုက်သည်။ ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်သည် တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်ခါသွားသည့် နဂါးမယ်လေး၏ ခါးအောက်က အလှကို ကြည့်ကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြမိကြသည်။

နဂါးမယ်လေး ကံမကောင်းပါ။ ဟေမာဒေဝီတို့က မုန်တိုင်းကို မတွေ့ဟု ဆိုခဲ့သဖြင့် သူမသည် နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နောက်ကလိုက်လာသူ ရွှေကိုယ်တော် ငွေကိုယ်တော်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် သူမ မမူသော်လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်းကြတော့ သူမအတွက် မလွယ်။ ပိုဆိုးသည်က သူမဖာသာသူမ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ရာကျော်က ဖြစ်ဖြစ် နဂါးမင်း စံအိမ်၏ မျိုးဆက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံကတော့ နုနယ်သေးသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် မျှင်း၍ တိုက်နေသည့် ရွှေကိုယ်တော်တို့ လှည့်ကွက်ထဲ သူမ ဝင်သွားခဲ့သည်။ ဦးအဂ္ဂရောက်လာတော့ သူမ မခုခံနိုင်တော့။ အတွင်းအားအရာတွင် ထိပ်သီးရောက်နေသည့် ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ချက်နှင့် သူမသွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရသည်။ သူတို့ လက်ခုပ်ထဲက ရောဘရောက်သွားခဲ့သည် ...။

“မင်း .. စားချင်တာမှာ .... မြန်မြန်စား ... ပြီးရင် ခရီးဆက်ရမယ် ...”

ဦးအဂ္ဂ ... သူ့ကို မုန်းမုန်းတီးတီး ကြည့်နေသည့် နဂါးမယ်လေး၏ မျက်ဝန်းတွေကို ဂရုမစိုက်ပဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောသည်။ စားပွဲထိပ်က ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသည့် စားပွဲထိုးလေးကို လက်ပြခေါ်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေး ပြေးလာချိန်တွင် သူ့မျက်လုံးက တစ်ဆိုင်လုံးကို ပတ်ချာလည်ကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။

မိုးစည် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဦးအဂ္ဂတို့ ပြုမူနေသမျှကို လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သူနှင့် ဦးအဂ္ဂတွေတော့ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်မိကြသည်။ ဦးအဂ္ဂ မျက်လုံးတွေက စိန်ပွင့်ပမာ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။ ဒါမျိုးကို သူ့အဖေ ဖြစ်သူ ဦးရဲထောင်တွင်သာ တွေ့ဖူးသည်။ အတွင်းအား အရာတွင် ထိပ်သီးအဆင့်ဆိုသည့် သဘော။ ချက်ချင်း အကြည့်ကိုလွှဲကာ သူ့စိတ်အာရုံကို သိမ်းကျုံးဖမ်းစားထားသည့် မိန်းမပျိုလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ် ... နတ်သမီးလေး တစ်ပါး လူပြည့်ရောက်လာတာများလား.... ။ မျက်နှာလေးက ရှင်းသန့်ချောမောနေသလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလဲ အပြစ်ပြောစရာ တစ်ခုမှ မရှိ။ မိုးစည်က ဝရံတာဆောင်မှာမို့ နဂါးမယ်လေးကို အပေါ်စီးက မြင်နေရသည်။

အမောဖြေကာအသက်ရှူနေရလို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသော မိုးဝန်းသည့် ရင်နှစ်ဖွာက မိုးစည်၏ စိတ်ကို မြူဆွယ်နေသည်။ အင်မတန်မှချော အင်မတန်မှ လှသည်ဆိုသည့် ဟောမာဒေဝီကိုတောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်ရသည်။

“သခင်လေး ... သဘောကျလို့လား ....”

ဦးယက္ခသည် မပုံမရဲနှင့် မိုးစည်နား ကပ်လာပြီး တိုးတိုးလေး မေးသည်။ မိုးစည်က ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်သည်။
ဦးယက္ခက အောက်ထပ်ဆင်းသည့် လှေကားဘက်ကို ချက်ချင်း သွားမည်ပြုတော့ မိုးစည်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“နေဦး ယက္ခ .. ဟိုလူတွေ သိုင်းပညာအဆင့်က မနိမ့်လောက်ဘူး .... အခြေအနေကြည့် ....”

ဦးယက္ခ ... တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး စကားတွင် ကိုယ်ရှိန်သပ်သည်။ ထိုအခိုက် စားသောက်စရာများကို အခန်းထဲပို့ပြီးသွားသဖြင့် စားပွဲထိုးကောင်လေး ပြန်ထွက်လာသည်။ မိုးစည်သည် ကောင်ကလေးကို မြင်သည်နှင့် အကြံတစ်ချက်ရသည်။ သူ့ဆီကို လာဖို့ လက်ပြခေါ်သည်။ ဘုမသိ ဘမသိနှင့် စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက်လာချိန်တွင် သူက ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီထဲ လက်နှိုက်ကာ အထုတ်သေးသေးလေးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဦးယက္ခသည် တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးလက်ထဲမှ အထုတ်ကို မြင်သည်နှင့် သဘောပေါက်သည်။ သူကလဲ သူ့ခါးက အသပြာထည့်ထားသည့် ရုံ့အိတ်ကို ဖြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေး၏ လက်ဖဝါးထဲတွင် ငွေတုံးလေးတစ်ခု ရောက်ကာသွားတော့လေသည်။

+++++

“မင်းက ဘာမှ မစားမသောက်ဘူးလား ...”

ဦးအဂ္ဂသည် ထမင်းစားပွဲပေါ်က ဝက်သားဟင်းဖတ်တစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ထိုးကလော်လိုက်ရင်း နဂါးမယ်လေးကို လှမ်းမေးသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ဦးအဂ္ဂကို အဖတ်မတန်သည့်နယ် လှည့်တောင်မကြည့်။ စားပွဲပေါ်က ဟင်းခွက်တွေကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူမ၏ အကြည့်တွေသည် ဟင်းခွက်တွေကိုလဲ မြင်ဟန်မတူချေ။ တကယ်တော့ နဂါးမယ်လေး၏ စိတ်ထဲတွင် ဦးအဂ္ဂထိုးပိတ်ထားသည့် အကြောသုံးချက်ကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဆိုသည့် အချက်သာရှိသည်။ သူမ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား ...။

ဦးအဂ္ဂ တူကို အသာချပြီး ဝါးစိမ်းအရက်အိုးကို ကောက်ကာ ခွက်ထဲငဲ့ထည့်သည်။ မွှေးပျံ့ရီဝေသည့် အနံ့က မသောက်ရသေးခင်ပင် သူ့နှာကို ကျီစယ်သည်။ သူ့ကောင်တွေကြည့်တော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားရ မသောက်ရတာ ကြာလို့ထင်သည်။ စားပွဲပေါ်က စားသောက်စရာပန်းကန်တွေမှာ သူတို့လက်တွေချည်း ဖြစ်နေလေသည်။ နဲနဲလေး ရေချိန်ကိုက်ကာ မှန်နေကြသည်ကိုလဲ တွေ့ရသည်။ သူတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဝါးအရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ တကြိုက်တည်း ကောက်မော့လိုက်သည်။ အား ... တယ်ကောင်းပါလား။ အရက်ခွက်ကို တမင်တကာပင် ခွပ်ခနဲ မြည်အောင် စားပွဲပေါ် ပြန်ချသည်။ ဒါကိုလဲ နဂါးမယ်လေးက လှည့်မကြည့်။ နေပစေကွာ။ သူ မကြည့် ငါကြည့်တယ် ဆိုပြီး ဘေးတစောင်းထိုင်နေသည့် နဂါးမယ်လေးကို ကြည့်မိသည်။

နဂါးမယ်လေး တော်တော်လှပေသည်။ အရင် အသေကောင်ဘဝနှင့်တုန်းကတည်းက ရှိုက်ဖွယ်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် တပ်မက်စရာ ကိုယ်ကလေးသည် အခုလို အရှင်လတ်လတ် အသက်ဝင်လာတော့ ပြောစရာမလိုတော့။ အဝမင်းနေပြည်တော်ထဲက ချောပေလှပေဆိုသည့် မိန်းမတွေတောင် သူမလောက် လှပိုမလားမသိ။ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး၏ အသည်းကျော် သီရိကလျာမင်းသမီးလေးတောင် သူမနှင့်ယှဉ်တော့ အလှဂုဏ်လျော့သွားသလို...။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း မို့မို့လေးဖြစ်နေသည့် ရင်နှစ်ဖွာက အနည်းငယ်လှုပ်ခါသွားသည်ကို ကြည့်ကာ သူနောက်ထပ် အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အရက်ခွက်ကိုင်ထားသည့် လက်က ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသည်။ ဦးအဂ္ဂ အံ့အားသင့်ပြီး အနည်းငယ်တုန်နေသည့် သူ့လက်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ခွပ် ” “ဟေ့ကောင်တွေ ... အရက်ထဲမှာ ဆေးခတ်ထားတယ် ...”

ဦးအဂ္ဂသည် ဝါးအရက်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်သည်။ သူ့အော်သံကြောင့် အရှိန်တက်နေသည့် အဖွဲ့သားတွေသည် ပြူးပြဲပြီး နေရာမှထရပ်သည့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ရွှေကိုယ်တော်သည် ဦးအဂ္ဂကို လှမ်းမေးမည် အပြုတွင် သူ့မျက်လုံးတွေက ထုံထိုင်းလာသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ဟင် .... အားလုံး အသင့်ပြင် ...”

“ပုန်း ..”

ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူ အားလုံး နဂါးမယ်လေးမှ အပ ကျန်သူတွေ အလန့်တကြား ထရပ်မိကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်ဟန်တွေသည် အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေကြသူတွေလို ယိမ်းယိုင်နေလေ၏။ ဦးအဂ္ဂသည် အသိစိတ်ပျောက်မသွားရန် စိတ်ကိုစုစည်းကာ ဆိုင်အတွင်းကို ပဲ့ကြည့်သည်။ တောက် ... ဘယ်ကောင်က ငါတို့ကို ဆေးခတ်တာပါလိမ့် ....။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...ဖြောင်း ...”

ထိုအခိုက် လက်ခုတ်တီးသံ ပေါ်ထွက်ကာ လူတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်လှေကားကနေ ဆင်းလာသည်။ ထိုလူနောက်တွင်လဲ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ လူကြမ်းပုံစံပေါက်နေသည့် လူတစ်စုက ရှိနေသည်။ ဦးအဂ္ဂသာမက အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်သည့် နဂါးမယ်လေး၏ အကြည့်က လက်ခုတ်တီးနေသည့် ထိုခပ်ချောချော လူငယ်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“မင်း .. ဘယ်သူလဲ ..”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး ... ဟောဒီက နှမလေးကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်းအကြပ် ခေါ်လာတယ် ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးပါတယ် ...”

“ဟေ့ကောင် ... မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့ ... မင်း ... ငါ့ကို ဘယ်မှတ်နေလဲ ... ဖြေဆေးပေးစမ်း ..”

ဦးအဂ္ဂ ဒေါသအချောင်းချောင်းထွက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်ကာ နီမြန်းလာသည်။ သူသာ နဂါးတစ်ကောင်ဖြစ်လျှင် သူ့အကြည့်ကြောင့် မိုးစည် နေရာမှာပင် ပြာကျနေလောက်ပြီ။ မိုးစည်က မိုးမခန့် ဟက်ခနဲ ရယ်ကာ တွေ့တွေ့လေးဖြစ်နေသည့် နဂါးမယ်လေးဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် ...

"အို ဗျာ... ဖြေဆေးမလိုပါဘူး .. ထမင်းအိုးတကျက်လောက် အနားယူလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ .... ကဲပါ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောမနေတော့ဘူး .... သွားကြမယ် .. နမတော်လေး... နမတော်လို အချောအလေးကို မောင်ကြီး စောင့်လျှောက်ပါမယ် .. "

မိုးစည်၏ ဆောင့်ကြွားကြွား အမူအယာကြောင့် စိတ်ထဲတမျိုးဖြစ်နေသည့် နဂါးမယ်လေးသည် အခုလို မျက်နှာရှူးစကားကြားတော့ ပိုရွံ့သွားသည်။ သူမမမျှာ ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး .. ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးဆိုသည့် အဖြစ်တော့ အရောက်မခံနိုင်။ မိုးစည် ကမ်းပေးသည့်လက်ကို ယောင်လို့တောင် မထိချေ။

"တောက် ... ဒီနာဘူးကတော့ကွာ ... သေပေတော့ ..."

အရင်ဆုံး စတင်လှုပ်ရှားသူက ရွှေကိုယ်တော်ဖြစ်သည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်ကို တစ်ချက်နင်းကာ လှုပ်တပြက် မိုးစည်ဆီ ခုန်ဝင်သည်။ စွန်လက်သည်း သိုင်းကွက်ခင်းကာ မိုးစည်၏ မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ မိုးစည်ကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက အမြင်ကတ်နေသည်မို့ သူသည် အကြမ်းတမ်းဆုံးအကွက်ကို ရွေးကာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေကိုယ်တော်သည် အခြေအနေကို ထည့်မတွက်မိ။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် မိုးစည်ခတ်လိုက်သည့် ဆေးက အစွမ်းပြကာ အားအင်က ယုတ်လျော့နေသည်။ ထို့အပြင် မိုးစည်ဆိုတာကလဲ သာမန်သိုင်းသမား မဟုတ်။

"ဇျောက် .. အား ... ပုန်း ... "

ရွှေကိုယ်တော်၏ လက်က မိုးစည်ကို မထိခင်ပင် မိုးစည်၏ လက်က ရွှေကိုယ်တော်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ထိသွားသည်။ ရွှေကိုယ်တော် တစ်ယောက် အသံနက်ကြီးနှင့် အော်ကာ မိုးစည် ရှေ့မှာပင် ဒူးထောက်ကာ ထိုင်ကျသည်။

"ဟင် ... "

ဦးအဂ္ဂသည် မိုးစည်၏ လက်ဟန်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ အတွင်းအားနှင့် ဆေးမိထားသည်ကို ချွေးညှင်းပေါက်လေးတွေက ပြန်ထုတ်နေသည်ကိုတောင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့။ ဒူးထောက်ကျသွားသည့် ရွှေကိုယ်တော်အတွက်လဲ အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်မိသည်။ သူထင်တာမမှား ...

"ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့ ..."

မိုးစည်၏ လက်က ရွှေကိုယ်တော်၏ ခေါင်းပေါ်ကျလာချိန်တွင်တော့ သူမနေနိုင်တော့ပဲ ခုန်ဝင်လာသည်။ ထိပ်သီးသိုင်းသမားမို့ ဆေးမိထားသည့်တိုင် ကိုယ်ဟန်က သွက်လက်နေသေးသည်။ ရိပ်ခနဲ နေကာ နာမည်ကျော် သံလက်ဝါးက မိုးစည်၏ ရင်ပတ်ရှိ သွေးကြောတစ်နေရာကို ရောက်လာသည်။ မိုးစည် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဒီ အဖိုးကြီး သူ့ဆေးကို မမူပါလား။ မပေါ့ဆပုံပဲ ဆုတ်ကာ ရှောင်သည်။ သူ့အဖေ၏ ကျော်ကြားခဲ့သည့် မိုးကြိုးလက်သီးထဲက သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်ကာ တန်ပြန်တိုက်သည်။ လက်သီးရိပ်တွေက တမုဟုတ်ချင်း ဦးအဂ္ဂကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ဦးအဂ္ဂ မျက်မှောင်ကျုံ့ကာ မိုးစည်၏ လက်သီးရိပ်တွေကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ လက်သီးရိပ်တွေထဲမှ လက်သီးတစ်လုံးက ထိုးထွက်ကာ သူ့ရင်ပတ်က သွေးကြောတစ်နေရာကို လာထိမည်ပြင်တော့မှ လက်ဝါးနှင့် ဖြတ်ခုတ်ချသည်။ မိုးစည်က လက်ကို ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်ကာ နောက်ထပ် ခြေထောက်နှင့် ပင့်ကန်သည်။ ဦးအဂ္ဂက ကိုယ်ကိုယ်မိန်းကာ ရှောင်ရင်း တန်ပြန်တိုက်သည်။ ဤသို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ် ကျော်ပြိုင်မိကြသည်။

မိုးစည်နှင့် ဦးအဂ္ဂ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျိတ်ကာ ချီးကျူးမိသည်။ မိုးစည်တွေးသည်က ဒီအဖိုးကြီးသည် သူ၏ အားပျော့ဆေးကို မိထားသည့်တိုင် အခုထက်ထိ သူ့ကို တိုက်ခိုက်နေနိုင်ခြင်းကို ဖြစ်သည်။ အတူပါလာသည့် ကောင်တွေ တုပ်တုပ်မလုပ်နိုင်တော့သည့် အချိန်တွင် သူကတော့ မမူ။ ဆေးသာ မမိထားလျှင် သူ ဒီအဖိုးကြီးကို ဒီလောက်တောင် တိုက်နိုင်မည် မထင်။ သူတို့မျိုးရိုး၏ မိုးကြိုးလက်သီးသိုင်းကွက်ကို အရှိန်မြင့် တိုက်ခိုက်သော်လဲ အခုထက်ထိ ဦးအဂ္ဂ၏ အင်္ကျီဖျားကိုတောင် ထိအောင် မလုပ်နိုင်သေး။

ဦးအဂ္ဂသည် မိုးစည်နှင့် ပြိုင်ရင်း ရင်ထိတ်လာသည်။ ဒီ သကောင့်သားသည် ဘယ်ကလာသည်မသိသော်လည်း သူ၏ လက်သီးကွက်တွေက ရှုပ်ထွေးဆန်းကြယ်လှသည်။ ဘယ်ဟာက ဟန်ပြလက်သီး ဘယ်ဟာက အစစ်ဆိုတာကို ခွဲရခက်သည်။ တစတစ သူထိတ်လန့်လာသည်။ ပုံမှန်ချိန်ဆို အကြောင်းမဟုတ်သော်လဲ အခုလို ဆေးမိထားချိန်တွင် သူ၏ အာရုံတွေက တဖြေးဖြေးချင်း ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ မဖြစ်တော့ဘူးဟု တွေးကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးစည်နှင့် လူချင်းပူးကပ်သွားချိန်တွင် ဘယ်ဘက်က ပုခုံးနေရာကို တမင်တကာ လစ်ဟာကွက် ပေးလိုက်သည်။

“ယား ...”

သူထင်သည့်အတိုင်းပင်။ မိုးစည်သည် ဦးအဂ္ဂ၏ ပုခုံးနေရာက လစ်သွားသည်တွင် မိုးကြိုးလက်သီးနှင့် အတင်းထိုးချလိုက်သည်။ ဦးအဂ္ဂက မရှောင်ပဲ ကိုယ်ကိုရှေ့ထပ်တိုးကာ ညာခြေထောက်ကို မြှောက်ကာကန်သည်။ ဦးအဂ္ဂ ခြေထောက်က ဘယ်နေရာကို ဝင်လာသည်ကို အတွေ့တွင် မိုးစည်မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ ကမန်းကတမ်း နောက်ဆုတ်မည် ပြုတော့ မမှီတော့ ...။

“ဖုန်း ... အီး ....”

ပုခုံးကို မိုးကြိုးလက်သီးနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသည့် ဦးအဂ္ဂတော့ ဘယ်လိုနေသည်မသိ။ မိုးစည်တော့ မျက်ဖြူဆိုက်မတတ်ဖြစ်ကာ နောက်ကို ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသည်။ လက်သီးကို အတွင်းအားထုတ်ကာ ဆုပ်ထားမှုက ပြေသွားကာ ပေါင်ခွကြားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်သည်။

"သခင်လေး ... ဟာ .. ဟေ့ကောင်တွေ တက် ..."

"ဟေ့ .. မလုပ်နဲ့တော့ .. ယကွ ... ကောင်မလေးကိုသာ ပါအောင်ခေါ် .... မြန်မြန်လုပ် ... အီး ...အီး ..."

မိုးစည်သည် ပေါင်ခွကြားကို လက်နှင့်အုပ်ကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ရင်း ဦးအဂ္ဂတို့ဆီ ပြေးသွားတော့မည် သူ့လူတွေကို အံကျိတ်ကာ ပြောသည်။ သတိမလစ်အောင် သွားတွေကို အားနှင့် ကျိတ်ထားရသည်။ ဦးယကွသည် မိုးစည်၏ စကားကြောင့် သူ့ခါးကို ဆွဲမထုတ်တော့ပဲ တိုက်ပွဲကို ငေးကြည့်နေသည့် နဂါးမယ်လေးကို ဆွဲခေါ်သည်။ စောကြီးနှင့် စောလေးကမူ သခင်လေးနား ပြေးသွားကာ ပုခုံးတစ်ဖက်ဆီကနေ ဆွဲထူသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ဦးယကွလက်တွင် ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် ဆိုင်ပြင်သို့ ပါသွားသည်။ ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ငွေကိုယ်တော်တို့သည် အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်နေရသည့်တိုင် ဘာမှမလုပ်နိုင်။ မိထားသည့် ဆေးကြောင့် အတွင်းအားတွေ ပျောက်ဆုံးကာ လူတွေက နုံးခွနေလေသည်။ ဦးအဂ္ဂ တစ်ယောက်သာလျှင် ထမင်းစားပွဲထိပ်ကာ ခုံတွင် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြန်ထိုင်ရင်း မိုးစည်ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဟကာ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

"ဟား ... ဟား .... ဟား ...."

+++++

မုန်တိုင်း အတော်ပင် နေရခက်နေသည်။ သူတွင်မက ဟေမာဒေဂီလဲ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးကာ ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောရမည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အဖိုဆို၍ ယင်ဖိုတောင် မသန်းဘူးသည့် အပျိုစင်လေးမို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် လူချင်းပူးကပ်နေသည့် အဖြစ်က ရင်ဖိုစရာကောင်းလှပါသည်။ ပိုဆိုးသည်က မြင်းညိုကြီးက ဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးလွှားနေမှုကြောင့် မုန်တိုင်းက ပြုတ်မကျအောင် သူမခါးကို ကိုင်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ညီမဟေမာ ... ဖြစ်ပါ့မလား ... အဆင်မပြေရင် အကို ပြေးလိုက်ခဲ့ပါမယ် ... "

မတတ်သာသည့် အဆုံး မုန်တိုင်း အားနာမှုကြောင့် ဟေမာဒေဂီကို အကြံပြုကြည့်သည်။ ဟေမာဒေဂီ အနည်းငယ်တော့ တွေ့တွေလေး ဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ..

"ရပါတယ် .. အကို ... အခုမှတော့ ထူးမနေတော့ပါဘူး ... လမ်းမှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွေမှ မြင်းကောင်းတစ်စီး ဝယ်ကြတာပေါ့ ..."

ဟေမာဒေဂီ၏ စကားက အချက်ကျလှသည်မို့ မုန်တိုင်း ထပ်မံ၍ မပြောတော့ပါ။ ကိုယ်ချင်းထိကပ်နေသဖြင့် သူ့စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေသည့် သူမဆီ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်မရောက်အောင် တခြားဟာတွေကို လျှောက်တွေးနေလိုက်သည်။ သို့သော် ဒီကိစ္စက သိပ်မလွယ်ချေ။ အရှိန်နှင့် ပြေးလွှားနေသည့် မြင်းညိုကြီးကြောင့် ဟေမာဒေဂီနှင့် သူ့ကိုယ်ရောက ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ မရည်ရွယ်ပဲနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်ခုကို ပွတ်တိုက်ပေးနေသည့် သဘော။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေသည် ကျောက်သားနှင့်သာ ဖန်တီးထားခဲ့သည်ဆိုသော် အခုအချိန်တွင် မီးပွင့်နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

"အို ... "

ဟေမာဒေဝီ နှုတ်မှ အာမေတိတ်သံလေး တိုးညှင်းစွာထွက်သည်။ မုန်တိုင်းနှင့် သူမကြားတွင် ဘာကြီးရောက်လာတာပါလိမ့်။ အိမ်စက်ဖွံ့ထားသည့် သူမ၏ တင်ပါးတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် လာလာထိုးနေသည်။ ဒါ .. ဒါ .. အယ် ...။ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားသည့် သူမ၏ လက်တွေသည် တုန်ရင်ကာလာသည်။ ဒုန်းစိုင်းကာ ပြေးနေသည့် မြင်းညိုကြီးကို ထိန်းထားရသည့် အချက်တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထိုအချက်ကို ပန်းနုရောင်သွေး ပြေးနေသည့် ဟေမာဒေဝီ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က သက်သေခံနေလေသည်။

မုန်တိုင်း သူ့ကိုသူ ကျိန်ဆဲမိသည်။ သူဒီလောက် စိတ်ထိန်းနေသည့်ကြားက အောက်ကကောင်က ဇာတိပြလာသေးသည်။ ကိုယ်ချင်းထိထားသည့်အပြင် ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးကို လက်နှင့်ထိန်းကာ ကိုင်ထားရမှုကြောင့် ပေါင်ကြားက ကောင်က သူ့အမိန့်ကို နားမထောင်တော့ပေ။ ပန်းရနံ့ပမာ သင်းသင်းလေး ဖွေးပျံ့နေသည့် ဟေမာဒေဝီဆီမှ ကိုယ်သင်းနံ့ကလဲ မီးလောင်ရာကို လေပင့်နေသေးသည်။ မတတ်နိုင်တော့။ သူ့ဖင်ကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ နောက်ဆုတ်ကာ ထောင်မတ်ကာလာသည့် သူ့အတန်နှင့် သူမတင်ပါး မထိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် ဒါကလဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသည့် မြင်းပေါ်မို့ မလွယ်ပေ။ တိမ်ပျံ့၏ ခြေထောက်တွေက မြေကြီးပေါ်ပြန်ပြန်ကျတိုင်း သူ့ကောင်က ဟေမာဒေဝီ တင်ပါးဆိုင်တွေကို သွားသွား နမ်းနေသည်။

"ဟိုမှာ ... မြို့တစ်မြို့ ...."

ဟေမာဒေဝီနှင့် မုန်တိုင်း ပြိုင်တူအော်မိကြသည်။ နှစ်ဦးသား ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်တော့မည်။ ခေါင်းကိုစောင်းကာ နောက်လှည့်ကြည့်သည့် ဟေမာဒေဝီကို မုန်တိုင်း "အ ဟီး" ဟု ရယ်ပြမိသည်။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို စပ်ဖိုးဖိုးလုပ်ကာ ရယ်ပြမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟေမာဒေဝီက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ အရှေ့ကို ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဘာစကားမှတော့ ထပ်မပြောပေ။ မြင်းညိုကြီးကိုသာလျှင် တစတစ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည့် မြို့လေးဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

လူစည်ကားသည့် မြို့လမ်းမတလျှောက် ရောက်လာသည်မို့ ဟေမာဒေဝီ မြင်းကို အသားကျပင် စီးနင်းလာသည်။ ဒါကပင် မုန်တိုင်းအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ထိန်းရန် အချိန်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သည်။ ဘေဘီးဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းကာကြည့်ရင်း စိတ်ကိုလွှဲ၍ ညီတောင်မောင်ကို မာန်ပြန်ကျအောင် လုပ်ရသည်။ ဒါတောင် လူစည်ကားသည့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လို့ ဟေမာဒေဝီက ခနနားရအောင် ဆင်းသွားသည့်တိုင် သူမဆင်းနိုင်သေး ။ အငယ်ကောင် လုံးဝငြိမ်ကျသွားသည် အထိ စောင့်နေရသည်။ ခနနေမှ သူ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာနိုင်သည်။ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ စားစရာသောက်စရာ မှာမည်ဆိုတော့ ဟေမာဒေဝီကို မတွေ့ချေ။ ထွေးထွေးကို မေးကြည့်တော့ ဟေမာဒေဝီ ရေအိမ်ဝင်နေမှန်း သိရသည်။ သို့ပေမယ့် ရေအိမ်ဝင်သည့်သူသည် ဘာကြောင့် အဝတ်အစားတွေလဲကာ ပြန်ထွက်လာမှန်း မုန်တိုင်း စဉ်းစား၍ မရခဲ့ချေ ....။

အချိန်ကိုလုကာ နေရသဖြင့် မုန်တိုင်းတို့ မနားတော့ပါ။ စားပြီးသောက်ပြီး ပြီးပြီးချင်း ဟေမာဒေဝီ၏ ဦးဆောင်မှုနှင့်ပင် နဂါးမယ်လေး သတင်းကြားရာဘက်သို့ လိုက်ကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မုန်တိုင်းက မြင်းတစ်စီးသပ်သပ်မို့ မျက်နှာပူစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါ။ သုံးယောက်သား ကိုယ်စီကိုယ်စီ မြင်းတွေကို

ဇက်ဖွင့်ကာ ခရီးနှင်လာကြသည်။ ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက် ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသည့် မြင်းညှိကြီးပေါ်က
 ဟေမာဒေဂီ၏ ကိုယ်ဟန်ကို ကြည့်ကာ မုန်တိုင်း အရိုင်းဆန်သည့် အတွေးတွေ ဖြစ်နေသေးသည်။
 ဒီလောက်လှသည့် ကောင်မလေး ... အဲဒီလိုမျိုးများ သူ့အပေါ်က တက်ဆောင့်ပေးမည် ဆိုလျှင် ..... ဟား ..... ငါ
 ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့် ... မဟုတ်သေးပါဘူး ... မုန်တိုင်း သတိထားစမ်း ... ။ မုန်တိုင်းတစ်ယောက်
 အတွေးရိုင်းတွေကို မောင်းထုတ်ရင်း ရှေ့ကသွားနေသည့် ဟေမာဒေဂီကို မကြည့်မိအောင် သတိထားနေရသည်။

=====

ဂေါ်ပျံမြို့ .. ရသာစုံ စားသောက်ဆိုင်

မုန်တိုင်းသည် ကြားလိုက်ရသည် သတင်းကြောင့် သူ့နားကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေး၏
 ပုခုံးကို လှမ်းကိုင်သည်။

“ငါ့ညီ ... မင်းပြောတာ သေချာလို့လား ...”

“ဟာ .. အကိုကလဲ သေချာတာပေါ့ ... အဲဒီ တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးဆိုတဲ့ကောင်က တကယ့်အရူးပျံ ... ဟို
 မမက အရမ်းလှတော့ ... လိုချင်ပြီး ကြံတာနေမှာ .... ”

စားပွဲထိုး ချာတိတ်သည် နဂါးမယ်လေး၏ သတင်းအပြင် အပိုဆောင်း၍ သူ့ထင်မြင်ချက်တောင် ပေးနေသေးသည်။
 မုန်တိုင်းမေးတာကို ပြန်ဖြေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေက ဘေးနားတွင် ရပ်နေသည့် ဟေမာဒေဂီ၏
 ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေသည်။ ငနာလေး ... လူကြည့်တော့ အမွှေးတောင် စုံသေးရဲ့လား မသိ။

“အေး ... မင်းပြောတဲ့ တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ ...”

မုန်တိုင်း သူသိချင်သည့် အချက်ကို အလောတကြီး မေးမိသည်။ လေသံက ခပ်မာမာ ဖြစ်သွားလို့ထင်သည်။
 စားပွဲထိုးကောင်လေးက သူ့ကို စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပုံစံက အင်တင်တင်နှင့် ...။

“အမတို့က ... မောင်လေး ပြောတဲ့ မမကို လိုက်ရှာနေသူတွေပါ ... မောင်လေးသိရင် ပြောပြပါလား ... ဒါက
 မောင်လေးအတွက် မုန့်ဖိုးနော် ..”

ဟေမာဒေဂီ မနေနိုင်ပဲ ဝင်ပြောရသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးလက်ထဲကိုလဲ ဒဂါးပြားအချို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
 ငနာလေးက မုန်တိုင်းကို မကြည့်ပဲ ဟေမာဒေဂီကိုသာ ပြုံးပြပြီး ..

“အမကို ခင်လို့ ကျနော် ပြောတာနော် ... သူတို့တွေ လှေဆိပ်ဘက်ကို သွားကြတာ ...
 တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးတို့ အဖွဲ့ လှေနဲ့ ထွက်သွားတယ် ကြားတာပဲ ...”

“ဟုတ်လား .. မောင်လေး ... လှေဆိပ်က ဘယ်ဘက်မှာလဲ ... ”

“ဒီကနေ သွားရင် ညာဘက်မှာ လမ်းခွဲ တစ်ခုရှိတယ် ... အဲဒီကနေ တည့်တည့်ဆင်းသွားရင်
 လှေဆိပ်ရောက်လိုက်မယ် .. အမ ..”

"ကျေးဇူးပဲ မောင်လေး ... ဒီအချိန် လှေကော ငှားလို့ရတယ် မှတ်လား ..."

"ရတယ် အမ ... အဲဒီမှာ ကျနော် အသိ ဦးဖိုးသာဆိုတာ ရှိတယ် .. သူ့ဆီမှာ ရတနာပုံဆိုတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်း ရှိတယ် ... ရသာစုံဆိုင်က ကျောက်စိမ်းလွှတ်လိုက်တယ် ပြောလိုက် .. သူက လိုက်လုပ်ပေးလိမ့်မယ် ... ဒီပြင်ဆိုရင်တော့ အမတို့ လှေငှားရ ခက်လိမ့်မယ် ..."

"ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် မောင်လေးရယ် ... ကဲ ... ဒါဆို အမတို့ သွားတော့မယ် ...."

ဟေမာဒေဂီက နှုတ်ဆက်ယုံ ရှိသေး။ မုန်တိုင်းက လှစ်ခနဲ နေအောင် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ဦးဖိုးသာကို ရှာကာ နဂါးမယ်လေး ပါသွားသည့် နောက်ကို လိုက်ရမည်။ အရင်ဆုံး နဂါးမယ်လေးကို ရအောင် ပြန်ကယ်ရမည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နဂါးမယ်လေးကို လုသည့် နောက်တစ်ယောက်က ပေါ်လာပြန်တာလဲ။ သူမချော အသေကောင်လို ဖြစ်နေတုန်းကလဲ ဝိုင်းလုတာခံရသည်။ အခု အသက်ပြန်ဝင်လာတော့ လုတဲ့လူတွေက ပိုလို့တောင် ပေါ်လာသေးသည်။ သူမဘဝကံကြမ္မာကိုကများ ဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက် ပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာလား။ အကယ်၍သာ သူ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာရင်တော့ မျက်စိအောက်က ပျောက်မသွားအောင် ကြိုးနင့်သာ တုပ်ထားရတော့မည်ထင်သည်။

"ဟူး ... "

မုန်တိုင်း သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်ကာ လှေဆိပ်တွင် ဦးထိုးကာ ရပ်ထားသည့် လှေသမ္ဗန်များကို ငေးမောကြည့်သည်။ ကျောက်စိမ်းပြောလိုက်သည့် ရတနာပုံဆိုသည့် လှေကြီးကို လှမ်းတွေ့သည့် အချိန်တွင် သူ့ဘေးနားသို့ ဟေမာဒေဂီနှင့် ထွေးထွေး ရောက်လာကြသည်။ မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဂီ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူတို့တွေ၏ ခြေလှမ်းက ဆိုက်ထားသည့် လှေကြီးဆီသို့ .....

+++++

ရေလှိုင်းလေးတွေ သဲ့သဲ့လေး လှုပ်ခါနေသော မြစ်မင်းဧရာ ... ရေစုန်အတိုင်း မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည့် လှေကြီးတစ်စင်း ... ထိုလှေကြီး၏ဦးပိုင်းက အိပ်ခန်းဆောင် တစ်ခုအတွင်း၌မူ ...

"ရှင် ... မယုတ်မာနဲ့နော် ... ကျမကိုလွှတ်စမ်း ...."

"ဟဲ ... ဟဲ ... နမတော်ကလဲ မောင်ကြီးက ချစ်လို့ပါ ..."

နဂါးမယ်လေးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် လူယုတ်မာ မိုးစည်လက်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ပုံမှန်အချိန်သာဆို သူမကို မိုးစည် အခုလိုမျိုး လက်လွှတ်စပယ် စော်ကားလို့ရမှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ချက်နှင့် သူမသည် အဓိက သွေးကြောသုံးနေရာ ပိတ်နေသဖြင့် သာမန်မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် မခြား။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်၏ အားမာန်မျိုးသာရှိနေသည်။ လှည့်ပတ်ပြေးဖို့ကလဲ ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် အခန်းလေးထဲတွင်မလွယ်။ မိုးစည်က ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာတိုင်း သူမက နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်နေရသည်။

"ရှင် နော် .. ရှင်... ရှေ့မတိုးနဲ့ ... အခုချက်ချင်း အခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း ..."

မိုးစည်သည် သူ့ရှေ့က မိန်းမပျိုလေးကို ကြည့်ကာ တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။ စားရက်ကြုံတော့ မိုးစည်တို့များ မုတ်ဆိတ်မရှိပေမယ့် ပျားက လာစွဲနေသေးသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဖျင်သားအင်္ကျီကို ဝတ်ထားတာတောင် နဂါးမယ်လေး၏ ကိုယ်ဟန်က လှပလွန်းနေသည်။ မို့မောက်ဖွံ့ထားသည့် ရင်သားတွေကို အင်္ကျီစက မဖုံးကွယ်နိုင်။ အောက်ပိုင်းကို ကြည့်လိုက်တော့လဲ သေးကျဉ်သည့်ခါး၏ အောက်မှာ တင်သားဆိုင်တွေက ကားစွင့်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားက ပြေပြစ်အချိုးကျသလို မျက်နှာလေးကလဲ ရှင်းသန့်လှပသည်။ ဟောမာဒေဝီကို မရလို့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီဟာလေးကိုပင် အပိုင်သိမ်းပြီး ပျော်မြူးရမည်။ မိန်းမဆိုတာကလဲ မရခင်ကသာ မူနေကြတာ။ နောက်ကျတော့လဲ ကြိုက်လှပါသည်ဆိုပြီး သူတို့ကတောင် အပေါ်က တက်ဆောင့်နေဦးမည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ...

"ရှင် .. အနားမလာနဲ့နော် .. ခွေးကျင့်ခွေးကြံ မကြံနဲ့ .. "

"တောက် ... ကောင်မ ငါ့ကိုများ ခွေးနဲ့ နှိုင်းနေတယ် ... နင့်ကို ခွေးလိုတောင် လိုးပစ်လိုက်ဦးမယ် ... "

"အို .. "

နဂါးမယ်လေးသည် မိုးစည်၏ ယုတ်ယုတ်မာမာ စကားကြောင့် ဒေါသထွက်နေသည့် ကြားမှ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သည်။ လက်ကို မြှောက်ကာ အနားကပ်လာသည့် မိုးစည်၏ ပါးကို ရိုက်မည်ပြုသည်။ မိုးစည်က သူမထက်လည်သည်။ မြှောက်တက်လာသည့် နဂါးမယ်လေး၏ လက်ကို ဖမ်းချုပ်ကာ နောက်က အိပ်စင်ပေါ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ "အင့်" ခနဲနေကာ နဂါးမယ်လေး ပက်လက်လန် လဲကျသွားသည်တွင် သူက ကိုယ်နှင့်တက်ဖိသည်။ နူးညံ့အိထွေးသော ရင်သားဆိုင်တွေက မိုးစည်၏ ရင်ပတ်ကို ဆီးကြိုနေသည်။

"ရှင် .. လူယုတ်မာ ... "

နဂါးမယ်လေးသည် လွတ်နေသည့် ဘယ်လက်နှင့် မိုးစည်၏ ရင်ပတ်ကိုတွန်းသည်။ သကောင့်သားက ဒါကို ထည့်တွက်ပြီးသား။ သူမလက်ကိုဆွဲဖယ်ကာ အစောက ချုပ်ထားသည့် ညာလက်နှင့်ပေါင်းကာ ခေါင်းပေါ်ကနေ စုကိုင်သည်။ သူမမတတ်နိုင်တော့။ ကိုယ်ကိုတွန့်ကာ ရုန်းဖယ်တော့လဲ ထွားအိသည့် ရင်သားတွေက သူ့ကိုသွားပွတ်ပေးနေသလို ဖြစ်သည်။ ကယ်ပါယူပါ အော်လို့ မရသည့် သူမဘဝတွင် လွတ်ပါ ဆိုသည့် စကားကိုသာ တသွင်သွင် ပြောဖြစ်သည်။

"လွတ်စမ်း ..."

"မြွတ် ....အိ .. အု ... အု .."

မိုးစည် နားကြားပြင်းကပ်လာလို့ နဂါးမယ်လေး၏ နှင်းဆီပုံ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို အတင်းအကျပ်ပင် ဖိကယ်စုပ်ယူသည်။ နဂါးမယ်လေး အတင်းပင် သူမမျက်နှာကို လူးလွန့်ကာ ရှောင်သော်လဲ မိုးစည်က အလွတ်မခံ။ အရအမီ နှုတ်ခမ်းသားပွင့်လွှာနှစ်ခုကို စုပ်နှမ်းပစ်သည်။ ကြာတော့ နဂါးမယ်လေး မောစပြုပြီ။

သိုင်းပညာရှင်ပေမယ့် အတွင်းအားအသုံးပြုလို့မရသည့် ဘဝတွင် သူမသည် မြွေနဂါးမဟုတ်ပဲ အဆိပ်မရှိသည့် ရေမြွေမလေးသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

နဂါးမယ်လေး အားပျော့သွားသည့် အခိုက် မိုးစည်က သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ခါးတွင်ချည်ထားသည့် အင်္ကျီကြိုးစကို ဖြေသည်။ ရင်ပတ်က ပိတ်ကြယ်သီးတွေကို အတင်း လက်နှင့်ဖြုတ်သည်။ အချိန်ပိုင်း အနည်းငယ်အတွင်း နဂါးမယ်လေး ရင်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ရုန်းကန်နေရသဖြင့် မောပန်းမှုကြောင့် ဖြူဖွေးနေသည့် နို့ကြီးနှစ်လုံးက အသက်ရှူလိုက်တိုင်း လှိုင်းထနေသည်။

"မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ ရှင် ..."

နဂါးမယ်လေးတစ်ယောက် အပျော့ဆွဲဆွဲကာ ပြောကြည့်သည်။ ဒါလဲ မရ။ ဘီလူးသရဲစီးသလို ကာမစိတ်တက်နေသည့် မိုးစည်၏ ပါးစပ်က နီညိုရောင်သန်းနေသည့် နို့သီးခေါင်းလေးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

"အီး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ..."

နဂါးမယ်လေး တကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သည်။ ချုပ်ကိုင်ထားသည့် မိုးစည်၏ လက်မှ လွတ်အောင် သူမလက်ကို ရုန်းကြည့်သည်။ မရ။ ဘုရား ဘုရား။ ငါတော့ ဘဝပျက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်။ မုန်တိုင်းနှင့်တုန်းကလဲ သူမ တစ်ခါ ခံခဲ့ရပြီ။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူမ မုန်တိုင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ မုန်တိုင်း၏ အတန်ကြီးက ပေးသည့် အရသာကို စွဲမက်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမကို တဖွဖွ တောင်းပန်သည့် သူ့စကားတွင် သံယောဇဉ်ကြိုး ယှက်ဖြာခဲ့သည်။ မိုးစည်ကတော့ မုန်တိုင်းနှင့်မတူ။ တဏှာရှူး နာဘူး။ ချစ်ခင်ကြင်နာဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်။ သို့ပေမယ့် ထိုအယုတ်တမာကောင်လက်မှ လွတ်ဖို့ လမ်းကလဲ မမြင်ချေ။ ငါတော့ သွားပြီ။ ရောဂါတိမြစ်ကြော တစ်လျှောက်မှာ ရေစုန်မြောနေသည့် ဒီလှေကြီးလို သူမဘဝတော့ မျောပြီထင်ပါရဲ့ ...။

အတွေးလွန်သွားသည့်မို့ သူမ၏ အောက်ပိုင်း အေးခနဲ ဖြစ်သွားမှ သတိရသည်။ မိုးစည်က အလစ်အငိုက်တွင် သူမ၏ ပိတ်ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရှက်တရား၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် နဂါးမယ်လေးသည် ပေါင်ကြီးနှစ်ချောင်းကို လိန်ယုက်မိယုံမက သူမအဖုတ်လေးကိုလဲ လက်ဖြင့်အုပ်ထားသည်။

"လက်ကြီးနဲ့ ဖုံးမထားနဲ့လေ .. ဖယ်လိုက်နော် ... နမတော်ကလဲ ...ဟဲ .. ဟဲ "

"အို .. ဘာလို့ ဖယ်ရမှာလဲ .. ရှင် .. ကျမကိုယ်ပေါ်က ဆင်း ..."

"နမတော်ကလဲ .. ဟဲ .. ဟဲ ... ဒီအခြေအနေ ရောက်မှတော့ ... မလုပ်ရဲနဲ့ မဆင်းနိုင်ပါဘူး ... ကိုယ့်ဟာ ...."

တဟဲဟဲ ရယ်နေသည့် မိုးစည်၏ မျက်နှာသည်ကွက်ခနဲ ပျက်သည်။ "ကိုယ့်ဟာ" ဆိုသည့် စကားနောက်တွင် သူသည် ခွေးအကြီး လှည်းနင်းထားသလို အထစ် အထစ် ဖြစ်သည်။ ကာမခိုးနေသည့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်သည် အထိတ်တလန့် ပြူးကျယ်လာသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မိုးစည်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ အလန့်တကြားဖြစ်ရအောင် မိုးစည် ဘာကိုများ တွေ့သွားတာလဲ။ မိုးစည်တစ်ယောက် သူမကို ဖိထားရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်ကို နားမလည်နိုင်။ သို့သော် ရသည့်

အခွင့်အရေးကိုတော့ အသုံးချကာ သူမ မိုးစည်အောက်ကနေ လျှောထွက်လိုက်သည်။ မိုးစည်က လှမ်းဖမ်းမထား၍ သူမ ခေါင်းရင်းဘက်ရောက်သွားသည်။

“တောက် ... ဟိုခွေးမသားကြီး .... တောက် .... ငါ့နံနံနော် ...”

မိုးစည် တစ်ယောက် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရအသံနှင့် ရေရွတ်ကာ သူဝတ်ထားသည့် သိုင်းဘောင်းဘီကို ဖြေချလိုက်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မကြည့်ရဲသည့်နယ် သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ကာမိသည်။ ထို့နောက်မှ မိုးစည် ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ သိချင်လာသဖြင့် ကာထားသည့်လက်ကို အသာချကာ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်သည်။ တွေ့ရသည့် အခြေအနေကြောင့် သူမအံ့အားသင့်သွားသည်။ လောလောဆယ် သူမတကိုယ်လုံး ဝတ်လစ်လစ်နီးပါး ဖြစ်နေသည်ကိုပင် မော့လျော့သည်။ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ “ခစ်” ခနဲနေအောင် ရယ်မိလေသည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ...”

“မင်း .. မင်းက ငါ့ကို လှောင်တယ်ပေါ့ ...”

မိုးစည်၏ ပုပ်သိုးနေသည့် မျက်နှာက နဂါးမယ်လေးဘက်လှည့်လာသည်။ စကားတောင် ချိုချိုသာသာ မပြောနိုင်တော့ပဲ ဒေါနှင့်မောနှင့် ဖြစ်လာ၏။ နဂါးမယ်လေးသည် အခုကျမှ သူ့အန္တရာယ်ကို သတိပြုမိသည်။ ဒီလူယုတ်မာ ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ လောလောဆယ် သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေသေးသည်။ သူမကို မတော်တလျော်တွေ လျှောက်လုပ်နိုင်သေးသည်။ မဖြစ်သေး။ ဒီလူဆိုးလက်က လွတ်အောင် ကြံရမည်။

နဂါးမယ်လေး၏ အတွေးက မှန်သည်ဟု ပြောရမည်။ မိုးစည်၏ ညီတော်မောင်က ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ချက်မဟုတ်သော ခြေချက်နှင့် အတော်ခံလိုက်ရသည်။ အလှပဂေးမလေးတစ်ယောက်လုံး သူ့ရှေ့မှောက်တွင် အဝတ်အစားမဲ့နေသည့် အခြေအနေတွင်တောင်မှ ခေါင်းမထောင်နိုင်တော့။ စိတ်ကိုဘယ်လိုသွင်းသွင်း သူ့ကောင်က တုံ့ပြန်မှု မရှိပေ။ ယောက်ျားကြီး တန်မယ့်နှင့် နေရာမှာတောင် ထိုင်ပုံပစ်လိုက်ချင်သည်။ လက်နှင့်ကိုင်ဆွကြည့်သည်။ မထူး။ ပျော့စိပျော့စိဖြစ်နေသည်က ဒီအတိုင်းပင်။ တင်းတင်းစုပ်ကာ ဝှင်းတိုက်သလို လုပ်ကြည့်တော့ နာတောင်နာလာသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ...။

ထိုအခိုက် နဂါးမယ်လေးသည် အိပ်စင်ခြေရင်းက သူ့ဘောင်းဘီကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဟိတ် ... နေဦး ..”

“ရှင်ကလဲ .... ရှင့်မှ အခြေအနေ မကောင်းတာ ... ကိုယ့်ဟာကို အရင် ဆေးကုပါဦး ...”

“မင်း ... ဘာပြောတယ် .. ငါ့မှာ ကောင်းတာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ် ... မင်း တွေ့မယ် ..”

မိုးစည်၏ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သံက ဟိန်း၍ ထွက်သည်။ ကွေးကွေးလေး ဖြစ်နေသည့် နဂါးမယ်လေး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ နဂါးမယ်လေးက ခြေကိုရုတ်လိုက်သော်လဲ မိုးစည်က သိုင်းသမားမို့

မလွတ်။ ဝင်းဝါနေသည့် သလုံးသားလေးက အမိအရပါသွားသည်။ ကိုယ်ကလေး လျှောခနဲ ဖြစ်ကာ ဆန့်ဆန့်လေး ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင် .. ရှင် .. ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ .... ”

နဂါးမယ်လေး ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မိုးစည်ကို မေးသည်။ မိုးစည် မဖြေ။ သွယ်လျဖြူဖွေးနေသည့် ပေါင်တံနှစ်ချောင်းကို ဆတ်ခနဲ မကာဖြသည်။ တကောက်ကွေးမှ ထိန်းကာ ဖိချလိုက်သဖြင့် ဖင်ကြီးက အိပ်စင်ပေါ်ကနေ ကြွတက်သည်။ ပိုးစိုးပက်စက် အနေအထားကြောင့် နဂါးမယ်လေး အတင်းရုန်းသည်။ လွတ်နေသည့် လက်နှစ်ဖက်နှင့် အိပ်စင်ကို ထောက်ကာ ကိုယ်ကိုကြသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ... မင်းကို တစ်ခုခု မလုပ်ရဲဘဲ ငါ စိတ်မလျှော့နိုင်ဘူး ....”

“အို ... မလုပ်ပါနဲ့ .... ကျမကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ဟာကွာ ... ဒီလက်တွေက ... ကိုင်းကွာ ...”

ရုန်းကန်နေသည့် နဂါးမယ်လေးကြောင့် မိုးစည် စိတ်မရှည်တော့။ သူ့လက်က သူမပုခုံးနှစ်ဖက်က သွေးကြောနေရာ တစ်ခုစီကို ထောက်လိုက်သည်။ သူမလက်တွေဆီမှ အားတွေက ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးကာ နဂါးမယ်လေး အိပ်စင်ပေါ်ကို ပြန်ပစ်ကျသည်။ သည်တော့မှ သကောင့်သားက ဆင်စွယ်ရောင်နယ် ဖွေးနေသည့် ပေါင်တံတွေကို စိတ်ကြိုက်ကားလိုက်သည်။ ပေါင်ရင်းခွဆုံနေရာမှာတော့ ဆင်းဦးကင်းပုံ အဖုတ်လေးက မဟာတဟလေး ဖြစ်သွားရှာသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ရှင် .. မကောင်းပါဘူး ....”

နဂါးမယ်လေးသည် မိုးစည်၏ မျက်နှာက သူမပေါင်ကြားကို ရောက်လာသည်တွင် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောရှာသည်။ ရှက်စိတ် ကြောက်စိတ်ရောက်ကာ မျက်နှာလေးက နီမြန်းနေသည်။ မျက်စိကို မှိတ်ကာ မျက်နှာကိုလွှဲမည်ပြုသော်လဲ မိုးစည် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ သိချင်သဖြင့် ခေါင်းထောင်ကာ ကြည့်မိသည်။ မိုးစည်က တမင်တကာပင် မျက်စိကိုပင့်ကြည့်ကာ လျှာကိုတစ်လစ်ထုတ်သည်။ အရင်ဆုံး မဟာတဟလေး ဖြစ်နေသည့် အကွေ့ကြောင်းလေးကို လျှာနှင့်ထိုးလိုက်သည်။

“အို ... ဟင့် ...”

“ပြတ် .. ပြတ် ....”

နဂါးမယ်လေး ပေါင်တံနှစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲ တုန်သည်။ မိုးစည် စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ လောလောဆယ်တော့ သူမကို ဒီနည်းနဲ့ အရင်လုပ်ပေးရမယ်။ ဒါမှ သူ့ဟာ ပြန်ကောင်းလာတဲ့အခါ မငြင်းပဲ ခံမှာ။ ဘာမှ မလုပ်ပဲနဲ့တော့ မနေနိုင်။ မျက်စိရှေ့ရှိ နဂါးမယ်လေး၏ အဖုတ်က ဘယ်လိုမှ လက်လွတ်မခံချင်နိုင်လောက်အောင် လှပလွန်းသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ လက်ညှိုးနှင့်လက်မကို သုံးကာ ဟလိုက်သည်တွင် အတွင်းသားလေးတွေက ဖရဲသီးစိတ်ကိုလှီးထားသလို ရဲရဲနီနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလို့လားတော့ မသိ။ ဝင်းဝင်းစိုနေလေသည်။

"အင့် ... မလုပ်နဲ့တော့ ... အင့် .."

နဂါးမယ်လေးသည် လက်နှစ်ဖက်မလှုပ်ရှားနိုင်သဖြင့် သူမ၏ တင်ပါးကြီးကိုသာ လှုပ်ခါနေရသည်။ ကျဉ်ခနဲ နေသည့် အရသာတွင် သူမစိတ်တွေ ထွေပြားမိသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မဖြစ်တော့ချေ။ မိုးစည်လက်ကလွတ်အောင် တစ်ခုခုကြံမှ။ ဒီလူယုတ်မာက သူမကို အလွတ်ပေးမည့်ပုံ မမြင်။ မရသည့်ဟာနှင့် လုပ်မည့်သဘော။ စဉ်းစားစမ်း။ ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ။

"ခန ... ခန .. အကိုတော်...ခန ရပ်ပါဦး ..."

မောဟိုက်သံလေး စွက်နေသည့် နဂါးမယ်လေး ချိုမြသည့် စကားကြောင့် မိုးစည် ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ နဂါးမယ်လေး သူ့ကို ရီဝေဝေ မျက်လုံးလေးတွေနှင့် ပြုံးချိုစွာ ကြည့်နေလေသည်။ မိုးစည် နေရာကျပြီကွဟု စိတ်ထဲက ကျိုးဝါးမိသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .. နမတော် ..."

"ဟို ... ဟိုလေ ... အကိုတော်... ကျမကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောမလို့ပါ ... ကျမ မရုန်းတော့ပါဘူး ... လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဖြေပေးပါလား .. နေရခက်လို့ပါရင်..."

မိုးစည်တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သိုင်းပညာရှင်ပုံ ပေါက်နေပေမယ့် စတွေကတည်းက ဘာသိုင်းကွက်မှ ထုတ်တာမမြင်။ အင်း .. ။ကြည့်ရတာ သိုင်းကွက်လေး နှစ်ကွက် သုံးကွက် မဖြစ်စလောက် တတ်တာဖြစ်မယ်ထင်သည်။ ဟိုအုပ်စုဗိုလ် လူကြီးက သူမကို အပိုင်သိမ်းချင်လို့ ဖမ်းခေါ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူမပြောသလို ဖြေပေးလိုက်တာ ကောင်းမည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမ သိုင်းပညာတတ်ရင်တောင်မှ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးပဲ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။

"ထောက် ... ထောက် ... "

နဂါးမယ်လေး ပုခုံးနှစ်ဖက်က သွေးကြောက ပွင့်သွားသည်။ သူမသည် လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ပြီး အညောင်းဖြေသည်။ သူမ၏ အပြုအမူကို ကြည့်နေသည့် မိုးစည်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြာဟန်ပါပြီ ပြုံးပြကာ ...

"အကိုတော်က ... သိုင်းပညာတော်တယ် ထင်တယ်နော် ... ကျမလေ အကိုလိုမျိုး လူနဲ့ တွေ့ရတာ .. ဝမ်းသာလိုက်တာ ...အကိုတော်နာမည်များ ပြောပြပါလား ရှင် .."

"ဟဲ ... ဟဲ ... အကိုတော် နာမည်က မိုးစည် ... တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေး ဆိုတာ အကိုတော့်ဘွဲ့နာမည်လေ .."

"အယ် ... ဟုတ်လား ... ကျမ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးတာ ကြာပြီ ... တောင်ပင်လယ်မင်းသားလေးက သိုင်းအားမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်တယ် ဆိုတာကို ... "

နဂါးမယ်လေးသည် စကားရောဖောရောနှင့် မြောက်ပင့်ပြောဆိုပြီးမှ မိုးစည်က သူမစကားကို သံသယဝင်သွားမှာလားဆိုတာကို အကဲခတ်သည်။ သကောင့်သားက သတိမပြုမိပဲ တဟဲဟဲ ရယ်ကာ သဘောကျနေသည်။

"ဟဲ .. ဟဲ .. နမတော် ကြားတာ မမှားပါဘူး ..."

"ဟို .. ဟိုလေ .. အကိုတော် ပညာစမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ... ဟိုလူဆိုးကြီးက ကျမကို သွေးကြောတွေ ပိတ်သွားသေးတယ် သိလား ... သူက ပြောသွားသေးတယ် ...သိုင်းလောကမှ သူသွေးကြောပိတ်တာကို သူတစ်ယောက်တည်း ဖြေနိုင်တာတဲ့ ..."

"ဘာ ... ဟို အဖိုးကြီးလား ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လျှောက်ပြောနေတယ် ... အဲဒီလူကြီး ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့ရင် လက်စားပြန်ချေဦးမယ် .. ဟင်း .. ဟင်း ..."

"အကိုတော် .... တတ်နိုင်ရင် စမ်းကြည့်ပါလား ... သူက ပိတ်ထားတော့ ကျမနေရာခက်လို့ပါ .. သွေးကြောတွေ ပွင့်သွားရင် .. အကိုတော့်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး ရင် ..."

နဂါးမယ်လေးသည် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် သဘင်သည်မလေးပမာ မိုးစည်ကို ပြောလိုက်သည်။ နဂါးမယ်လေး၏ အကြည့်တွင် မိုးစည်မှာ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသား ဖြစ်ကာ သွားရည်တောင် ကျမတတ်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကြီးကိုသာ ငြိမ့်ပြမိသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မိုးစည်၏ ညာလက်ညှိုးကို အသာဆွဲယူသည်။ အရင်ဆုံး သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် ရွရွလေးနမ်းပေးသည်။ မိုးစည်မျက်နှာတွင် သဘောကျသည့် အရိပ်အယောင်က ဖုံးကွယ်လို့မရ။ သူမ၏ လည်တိုင်တလျှောက် သာသာလေး ပွတ်ကာ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ မိုးစည်၏ လက်ကို ဦးအင်္ဂုထိုးပိတ်ခဲ့သည့် သွေးကြောသုံးနေရာသို့ ရွှေပေးလိုက်လေသည်။

ဖတ် .. ဖတ် ... ဖတ် (ဘယ်လိုသုံးရမယ်မှန်း မသိလို့ အဆင်ပြေအောင် ရေးလိုက်တာပါ)

မိုးစည်တစ်ယောက် နဂါးမယ်လေး ဆင်ကွက်ထဲသို့ ကွက်တိပင် ဝင်သွားသည်။ သွေးကြောတွေ ပြန်ပွင့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နဂါးမယ်လေးသည် သူမတကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားတွေကို လည်ပတ်အောင် ပြုလုပ်သည်။ မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာတင် သူမအတွင်းအားတွေကို အသုံးပြုလို့ရသည့် အဆင့်ပြန်ရောက်လာသည်။ တွေ့မယ် .. ဒီလူယုတ်မာကိုတော့ ဆုံးမဦးမှ ...။ နဂါးမယ်လေးသည် ချက်ချင်းပင်လက်ကိုကွေးကာ သူမအပေါ်က မဆင်းသေးတဲ့ မိုးစည်၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ..

"ပုန်း"

နဂါးမယ်လေးနှင့် မိုးစည်၏ ကိုယ်သည် အိပ်စင်ပေါ်က ကြွတက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးအား သယ်ဆောင်လာသည့် ရွက်လှေကြီးသည် တစ်ခုခုနှင့် ဝင်ဆောင့်မိသလို သွက်သွက်ခါအောင် ယိမ်းထိုးသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာတင် အပြင်ဘက်ကနေ အော်ဟစ်သံတွေကို ကြားရသည်။

“ဟေ့ .. အပြင်ဘက်က ဘာဖြစ်တာလဲ .. ”

တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဆိုတာကို ရိပ်မိသည်မို့ မိုးစည်သည် နဂါးမယ်လေးကိုယ်ပေါ်ကနေ ကုန်းရုန်းထသည်။ အရေးကောင်းတုန်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်တော့ ဖြစ်လေပြီ။ အပြင်ဘက်မှ လူသံတွေက ပို၍ ဆူညံလာသည့်အပြင် သိပ်မကြာခင် လက်နက်ချင်း ထိုးခုတ်သံတွေပါ ပါလာသည်။ မိုးစည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားသည်။ ဒေါသလဲ အလိပ်လိုက်ထွက်သည်။ သူမအဝတ်တွေကို ကောက်ယူကာ ပြန်ဝတ်နေသည့် နဂါးမယ်လေးကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ လှေကြီး၏ အိပ်ခန်းဆောင်ကနေ အပြင်ကို ထွက်ရန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက် ..

“သခင်လေး ... အပြင်မှာ ရန်သူ ...”

မိုးစည် အပြင်ထွက်ရန် ပြုမည်တွင် အိပ်ဆောင်တံခါးပွင့်သွားပြီး ဓါးလွတ်ကိုင်ထားသည့် စောကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်က ကောင်တွေလဲဟ .. သေချင်နေကြတာလား...”

“ဟို .. စားသောက်ဆိုင်ထဲက လူတွေ .. ဟိုလူကြီးလဲ ပါလာတယ် ..”

“ဟေ့ ...”

ဒီတစ်ခါတော့ မိုးစည်တော်တော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ယောင်ယမ်း၍ ပေါင်ခွကြားကို လက်နှင့် အုပ်မိမလိုတောင် ဖြစ်သည်။ တခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်မို့ ဦးအဂ္ဂ၏ အဆင့်သည် သူ့ထက်မြင့်သည်ဆိုတာကို သိသည်။ နောက်မှ တစ်ခုကို သွားသတိရကာ ...

“လောင်းလှေကို အသင့် ပြင်ထားဦး ... ငါ ထွက်တိုက်လုပ်ဦးမယ် ...”

“နေဦး .. ကျမလဲ လိုက်မယ် ... ”

အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်မယ် ဟန်ပြင်သည့် မိုးစည်ကို နဂါးမယ်လေးက တားသည်။ သူမမှာလဲ အကြံနှင့်ပင်။ တစ်အချက်က သူမ ဦးအဂ္ဂကို အခဲမကျေ။ မုန်တိုင်းအတွက်ရော သီလရှင်ကြီးအတွက်ပါ လက်စားချေရဦးမည်။ နောက်တစ်ချက်က မိုးစည်၏ သိုင်းပညာက မဆိုး။ ဘယ်ကမှန်း မသိပေမယ့် ဒီသကောင့်သားသည် မဟုတ်မှလွဲရော အဆင်မြင့် သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်၏ သားတပည့်ဖြစ်ရမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ပေါင်းတိုက်မည်ဆိုလျှင် ဦးအဂ္ဂကို ရင်ဆိုင်နိုင်မည်ထင်သည်။

“မင်း ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့... မင်းအတွက်နဲ့ ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတာ .. မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြီးမှ ရှင်းရဦးမယ် .. ”

မိုးစည်၏ ဒေါသက နဂါးမယ်လေးဘက်လှည့်သွားသည်။ ခါတိုင်းအချိန်သာဆိုလျှင် မိုးစည်ကို နဂါးမယ်လေး လက်နှင့်သော်လည်းကောင်း စကားနှင့်သော်လည်းကောင်း ပြန်လုပ်မိမည်ထင်သော်လဲ အခုတော့ အပြင်ဘက် ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေသည်မို့ သူမ အပြင်ကိုပဲ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ အိပ်ဆောင်ထဲက ထွက်သည်နှင့် မြားတံတွေက သူမဆီ ဦးတည်လာတာတွေသည်။

“ပုစ် .. ပုစ် .. ပုစ် ...”

နဂါးမယ်လေး ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ ခုန်ထွက်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်သည် လေထဲသို့ လှပစွာ ပျံ့ဝဲသွားပြီး သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်လား လှေကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်ကျသည်။ အသင့်လာတွေ့သည့်သူက ဦးအဂ္ဂ ..

“လာပြန်ပြီလား ... နင်က မမှတ်သေးဘူးလား ...”

“စကားကို အကုန်မပြောနဲ့ ... အဖိုးကြီး ... ရှင့် သေနေက ခီနေပဲ ...”

ရန်ကြွေးဆိုတာ မပြေစကောင်းဘူးဆိုတဲ့ စကားကို လက်ကိုင်ထားသူ အချင်းချင်းမို့ နဂါးမယ်လေးနှင့် ဦးအဂ္ဂရင်ဆိုင်မိပြီ။ အတွင်းအားကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ နဂါးမယ်လေး ဦးအဂ္ဂဆီလက်ဝါး တစ်ချက်ရိုက်ထုတ်သည်။ သူ၏ သေကွင်းကို တန်းဝင်လာသည့် လက်ဝါးချက်ကို ဦးအဂ္ဂ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ကြည့်သည်။ ဒီကောင်မလေး လက်ဝါးက ပြင်းလှချည်လား။ အထင်မသေးပုံတော့။ သူ့ရင်ပတ်ကို ထိမိရန် လက်တစ်ကမ်းလောက် အလိုကျမှ သူ့စလှုပ်ရှားသည်။ နဂါးမယ်လေး၏ လက်ဝါးကို မခုခံပဲ သူက သူမ၏ ခါးအောက်ပိုင်းကို လှမ်းရိုက်သည်။ အရင်ထိသည့်လူ ခံစာမ်းဆိုသည့် သဘော။

နဂါးမယ်လေး ရင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံများသူ ဦးအဂ္ဂ၏ သူမခါးဆီသို့ လှစ်ခနဲ တိုးဝင်လာသည့် လက်ဝါးကြောင့် သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရူးရူးမိုက်မိုက်နှင့် သူမ လက်ဝါးကို ပြန်မရုပ်လျှင် ရသော်လဲ အဲဒီလောက်ထိ မစွန့်စားဝင့်သေး။ နောက်ဆုံး သူမလက်ဝါးကို ကမန်းကတမ်းပြန်နှုတ်ကာ ဘေးကိုခုန်ထွက်သည်။ ပြီးမှ ချက်ချင်းပင် သိုင်းကွက်အသစ်ခင်းကာ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဦးအဂ္ဂကလဲ နောင်တစ်ကွက် ပြောင်းကာ ပြန်တိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ...

မိုးစည်သည်လဲ အပြင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။ အရင်ဆုံး သူတို့လှေကြီးဘေးတွင် နောက်ထပ်အရွယ်တူ လှေကြီးတစ်စီး ကပ်ကာရှိနေသည်ကိုမြင်သည်။ နောက်ပြီး သူတို့လှေကြီး၏ ပဲ့ပိုင်းနေရာတွင်လဲ သစ်သားဘောင်များ ပျက်စီးကာ ယိုယွင်းနေသည်ကို တွေ့သည်။ ရွက်တိုင်ကလဲ ကျိုးကျတော့မည့် အရိပ်အယောင်ပေါ်နေသည်။ ရွက်လှေ၏ ကိုယ်ထည်တွင်လဲ မြင်မကောင်းအောင် မြားတံများက စွဲနက်နေကြသည်။ အခြေအနေ သိပ်မကောင်း။ ထိုအခိုက် သူ့အပေါ်ကို ကျလာသည့် မြားတံတွေကို အသင့်စွပ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည့် မိကျောင်းလက်နက်နှင့် ရိုက်ပုတ်သည်။

“တောက် .. ခွေးမသားတွေ ... ”

ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ရေရွတ်ရင်း သူ့လူတွေ၏ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ယကွသည် ရွှေကိုယ်တော်နှင့် ရင်ဆိုင်နေပြီး စောကြီး စောလေးကတော့ ငွေကိုယ်တော်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုကိုတော့ မတွေ့။ ကြည့်ရတာ စောကြီးပြောလိုက်လို့ လောင်းလှေကို ရေထဲသွားချနေတာ ဖြစ်ရမည်ထင်သည်။ ထိုအခိုက် ငွေကိုယ်တော်နှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့် စောလေးသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှိသည့် ကြိုးခွေကို တိုက်မိကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ ဒါကို မိုးစည် လှမ်းမြင်လိုက်သလို သူတို့ ရင်ဆိုင်နေသည့် ငွေကိုယ်တော်ကလဲ မြင်သည်။

"ကျား .. သေပေတော့ ..."

ငွေကိုယ်တော်၏ ဓါးရောင်က ညအမှောင်ထဲမှာပင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"စောလေး .. သတိထား ..."

"အား ..."

"စော .. စောလေး ..."

"ငွေကိုယ်တော် ... မင်းနောက်မှာ ..."

"အား ..."

စောလေး ဟန်ချက်ပျက်သွားသည် အခွင့်ကောင်းယူကာ နံကြားသို့ ဓါးထိုးသွင်းလိုက်သည့် ငွေကိုယ်တော်သည် သူ့နောက်ကို ခုန်ပျံ့ကာ ဝင်လာသော မိုးစည်ကိုတော့ မရှောင်နိုင်ခဲ့။ ကာလဂိပတ် နောက်ပိုးထပ်ခဲ့ပြီ။ မိကျောင်းလက်နက်၏ သံမဏိဆူးတောင်များက သူ့ကျောကို စိုက်ဝင်သွားသည်။ မိုးစည် လက်ပြန်နှုတ်လိုက်ချိန်တွင်တော့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များသည် ကျောပြင်ကနေ ပန်းထွက်ကုန်သည်။ လရောင်သန်းနေသည့် ညလေပြည်ထဲတွင် သွေးညှို့နဲ့တွေ့က နေရာယူသွားလေတော့သည်။

"ညီ .. ညီတော် ..."

"ဟာ ... စောလေး ... ငါ ခေါ်နေတယ်လေ ..."

အကို ဖြစ်သူနှစ်ဦးသည် ဆိုင်ရာ ညီငယ်တွေကို ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ငွေကိုယ်တော်နှင့် စောလေးကတော့ ထမကြည့်နိုင်တော့ပေ။ ရွှေကိုယ်တော်သည် နဂါးမယ်လေးနှင့် ရင်ဆိုင်နေသည့် ဦးအဂ္ဂဆီသို့ ပြေးသွားသည့် မိုးစည်ကို ခက်ထန်မာကျောသည့် အကြည့်နှင့်ကြည့်သည်။

"တပ်မှူးကြီး ... သူ့လက်ကို သတိထား ..."

မိုးစည်၏ နောက်ကျောက အလစ်ဝင်တိုက်မှုသည် ဦးအဂ္ဂကိုတော့ မလှည့်စားနိုင်ပေ။ ရွှေကိုယ်တော်၏ သတိပေးချက်ကို ကြားသည့် အပြင် ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိုင်းထိပ်သီးမို့ ဦးအဂ္ဂသည် မိမိနောက်ကျောက လေလှိုင်းသံကြားသည်နှင့် ဘေးကို ခုန်ရှောင်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်း .. သိုင်းသမား မပီသပါလား ... အလစ် ဝင်တိုက်ရလား ..."

"ခင်ဗျားကြီးက သူ့ခိုးက လူလိုဟစ်မနေနဲ့ ... ကျုပ်လှေကို ဝင်တိုက်တာရော ... အလစ်မဟုတ်ဘူးလား .."

"ခွေးကောင် ... ဒီနေ့တော့ မင်းကို မျိုးတုန်းအောင် လုပ်ပစ်ရမယ် ..."

နှစ်ဦးသား ကျိန်းဝါးကြရင်း သိုင်းကွက်အသီးသီးထုတ်ကာ ရင်ဆိုင်မိကြသည်။ ဦးအဂ္ဂက သူ့နာမည်ကျော် သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးသလို မိုးစည်ကလဲ တောင်ပင်လယ်မိကျောင်းအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သည့် ဦးရဲထောင်၏ မိုးကြိုးလက်သီး သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးသည်။ ဦးအဂ္ဂ ရင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ အတွင်းအား အရာတွင် သူက သာသော်လဲ စကြာလည်သလို တိုးဝင်လာသည့် မိုးစည်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဆိုင်ရခက်နေသည်။ သံမဏိဆူးတောင်တွေလို ချွန်မြွှာထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် ဒီလက်နက်ကြောင့် ငွေကိုယ်တော် မရကလမ်းကို ကြွမြန်းခဲ့သည်ကို ရိပ်မိသည်။ ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးလဲဟာ။ ထိပ်တိုက်မတွေ့ပဲ နောက်ကို ခြေနှစ်လမ်းဆုတ်ကာ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် တစ်ဖက်ရန်သူ၏ တိုက်ကွက်အား ရှောင်ပေးရတာ ဖြစ်သဖြင့် ဦးအဂ္ဂ အနည်းငယ်ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

မိုးစည်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် ဦးအဂ္ဂသည် နဂါးမယ်လေးကို သတိမေ့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ သူ့နံဘေးကို အားလှိုင်းတစ်ခုလာထိတော့ သူ့အထိတ်တလန့်ပင် ခုန်ရှောင်ရသည်။

“ဟာ ...”

ထိပ်သီးသိုင်းသမားတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွင် မျက်စိတမှိတ် မျက်တောင်တခတ် အချိန်သည် လွန်စွာမှ အရေးပါလှ၏။ နဂါးမယ်လေး၏ ကုတ်ဆွဲလိုက်မှုက သူ့အသားကို မထိသော်လဲ သူ့ခါးတွင် ချိတ်ကာထားသည့် ကျောက်စိမ်းပုလွေကတော့ သူမလက်ထဲ ပါသွားသည်။

“မင်း .. မင်း ..”

“အို ... ကျမပစ္စည်း ကျမ ပြန်ယူတာပဲ ... ရှင်က ဘာစိတ်ဆိုးစရာ ရှိလို့လဲ ... ခစ် .. ခစ် ..”

မိမိကို လှောင်ရယ်သလို ရယ်မောနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို ကြည့်ကာ ဦးအဂ္ဂ၏ မျက်နှာက ခက်ထန်မာကြောလာသည်။ ကောင်မလေး .. တွေ့မယ်။ ဒီတခါ ငါ့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာလို့ကတော့ နင့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပြမယ်။ ချက်ချင်းပင် တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားများကို စုစည်းကာ မိမိ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပို့လွှတ်သည်။ လက်ချောင်းများသည် တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ခါယုံမက အရိုးအဆစ်တွေကပါ တဖျစ်ဖျစ်နှင့် မြည်လာသည်။ သေချာသာကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူ့လက်ဝါး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးတောက်မီးလျှံလို အခိုးအငွေ့တွေက ရစ်သိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ဦးအဂ္ဂအား မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသူ မိုးစည် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သည်။ ဒါမျိုးဆိုတာ အတွင်းအား အရာတွင် ထိပ်သီးရောက်နေသူများသာ ပြုလုပ်နိုင်ကြတာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် ဦးအဂ္ဂဆီမှ မာန်သွင်းသံ ကြားရသည်။

“ကျား .. ”

“သတိထား ..”

ဦးအဂ္ဂနှင့် အပြိုင် မိုးစည် လှုပ်ရှား၏။ နဂါးမယ်လေးနား လှစ်ခနဲ ရောက်သွားသည့် ဦးအဂ္ဂ၏ နောက်ကျောကို သူက မိကျောင်းလက်နက်နှင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။ သိုင်းလောက စည်းကမ်းတွေ ဘာတွေ မိုးစည် စဉ်းစားမနေအား။

လောလောဆယ် နဂါးမယ်လေး ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဟေမာဒေဝီက ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိသည့် အခြေအနေတွင် ရှားရှားပါးပါး သူ့အနားရှိနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို လက်မလွှတ်ချင်။ သူမရှေ့တွင် ကယ်တင်ရှင် လူစွမ်းကောင်းကြီး လုပ်ပြပြီး သူ့ကို အထင်ကြီးလာမှ သူမလေးကို သိမ်းပိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သူကလဲ အကြံနှင့်ပင်။

ဦးအဂ္ဂသည် သံလက်ဝါး သိုင်းပညာကို နဂါးမအဆင့်အထိ ကျွမ်းကျင်ပေါက်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ တံခွန်တိုင်သိုင်းသမားကြီး ဦးထူးဇော်၏ လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာကို မရကတည်းက သူသည် သံလက်ဝါး သိုင်းပညာကို ဇောက်ချကာ လေ့ကျင့်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်း သူသည် သူ့ဆရာတောင် မအောင်မြင်ခဲ့သည် သံလက်ဝါး သိုင်းပညာ၏ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြတ်သန်း အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဦးအဂ္ဂသည် တခါမှ သံလက်ဝါး သိုင်းပညာ၏ အဆင့်မြင့်ကို ထုတ်မသုံးခဲ့ရချေ။ ယုတ်စွအဆုံး မရကဂိုဏ်းကို ဖြိုခွဲစဉ် တောင်ခွဲဘီလူးထင်ပေါ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တုန်းကတောင် သူ ဒီအဆင့် မရောက်ခဲ့။ အခုတော့ ...

နဂါးမယ်လေးနှင့် မိုးစည်သည် နှစ်ယောက်ပေါင်း တိုက်ခိုက်နေသည့်တိုင် ဦးအဂ္ဂကို ဘယ်လိုမှ ထိခိုက်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ။ မိုးစည်၏ မိကျောင်းလက်နက်က တဂီးဂီးလည်ကာ ထိုးခုတ်နေသလို နဂါးမယ်လေး၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေကလဲ ဦးအဂ္ဂ၏ သေကွင်းသေကွက်များဆီသို့ တိုးဝင်ကာနေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ သိုင်းကွက်တွေသည် ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးနှင့် ရင်ဆိုင်အတွေ့တွင် အလိုလိုပျက်ပြယ်ကုန်၏။ တောင်ပင်ဂိုဏ်း၏ နာမည်ကျော် မိကျောင်းလက်နက်ခမျာ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးလှိုင်းကို မတွန်းလှန်နိုင်သည့် အဖြစ်ကို ရောက်နေရသည်။ မိုးစည်နှင့် နဂါးမယ်လေး အကျပ်တွေလာသည်။ တစတစ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးရိပ်တွေက သူမတို့ကို ပြေးပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ကာ လွှမ်းခြုံလာသည်။

“ပုန်း .. ပုန်း ...”

ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါး ရောက်မလာခင်ပင် အားလှိုင်းဒဏ်က လေမုန်တိုင်းကျသည့် အလား ကြိုတင်ရိုက်ခတ်သည်။ မိုးစည်သည် မိကျောင်းလက်နက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ရှေ့တွင် ယုတ်ကာ ကာကွယ်ထားသည်။ သူ အရဲ မစွန့်ပုံ။ သို့သော် နဂါးမယ်လေးကတော့ သူ့လို မဟုတ်။ သူမသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချပြီး ကျောက်စိမ်းပုလွေကို ဆန့်ကာ ရှေ့ကိုတွန်းထုတ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ ပုလွေသည် ဦးအဂ္ဂနှင့် လက်တဝါးစာ အလိုတွင် အလိုလို ရပ်တန့်သွားသည်။ ဦးအဂ္ဂ မှဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးပြီး နဂါးမယ်လေး၏ ပုခုံးတစ်ဖက်ကို သံလက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် နဂါးမယ်လေးသည် ပုလွေ၏ အစွန်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်တာကို တွေ့ရသည်။

“ချုပ် ..”

“အင့် ...”

“မင်း ... မင်း ..”

နဂါးမယ်လေးသည် ကြိုးပြတ်သော စွန်လို နောက်သို့လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထိုသို့မဖြစ်ခင် သူမ၏ ပုလွေထိပ်မှ ရှည်ထွက်လာသည့် အချွန်တစ်ခုက ဦးအဂ္ဂ၏ ရင်ပတ်က သွေးကြောတစ်နေရာကို ထိုးမိသည်။

“ဟာ ..”

မိုးစည် ချက်ချင်းပင် ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ကာ လွင့်ကျလာသည့် နဂါးမယ်လေးကို ပြေးပွေ့သည်။ မိုးစည် လက်ဝါးလှိုင်းအတွင်းမှ ရုန်းထွက်သွားပေမယ့် ဦးအဂ္ဂသည် နောက်ကလိုက်၍ မတိုက်ခိုက်။ မလှုပ်မရှား ရပ်၍သာ နေသည်။ ထို့နောက်မှ သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်ကာ အတွင်းဘက်ကို ယှက်ရင်း မိမိရင်ပတ်ကို မိမိ လက်ချောင်းလေးများနှင့် ထိုးလိုက်သည်။

“တပ်မှူးကြီး ...”

ရွှေကိုယ်တော်သည် စောကြီးတို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေရင်း ဦးအဂ္ဂတို့၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရှုနေသဖြင့် ဦးအဂ္ဂက ကိုယ့်ကိုယ် သွေးကြောပြန်ပိတ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် စောကြီးနှင့် နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်ကို နောက်ဆုတ်သွားအောင် တရကြမ်း တိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တင်ပလွေခွေ ထိုင်လိုက်သည့် ဦးအဂ္ဂဆီ ပြေးသွားသည်။

“တပ်မှူးကြီး ... ဘာဖြစ်သွားလဲ ..”

ရွှေကိုယ်တော်၏ အမေးကို ဦးအဂ္ဂသည် လက်ကာပြကာ တားသည်။ မစိုးရိမ်နှင့်ဆိုသည့် သဘော။ ရွှေကိုယ်တော် နောက်ထပ်မေးမည် အပြုတွင် ဦးအဂ္ဂသည် ဒဏ်ရာမှ သက်သာလာဟန်နှင့် မတ်တပ်ထရပ်သည်။ တဆက်တည်း ဦးအဂ္ဂသည် စူးရှသည့် လေချွန်သံတစ်ခုကို ပြုလုပ်သည်။

“ဦး”

အဆိုပါ လေချွန်သံ ကြားသည်နှင့် တစ်ဖက်လှေကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသည့် လက်ရွေးစင် လေးသည်တော်တွေသည် တစ်ယောက်မကျန် မိုးစည်တို့ လှေပေါ်သို့ ခုန်ကူးလာလေသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် လက်ကိုမြှောက်ကာ နဂါးမယ်လေးကို ပွေ့ထားသည့် မိုးစည်တို့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ ညွှန်ပြသည်။ လေထဲမြောက်နေသည့် ဦးအဂ္ဂလက် အောက်ကျသွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် လေးသည်တော်တွေ၏ လေးတွေသည် မိုးစည်တို့ဘက်ကို လှည့်လာသည်။ ဘာဖြစ်တော့မည်ဆိုတာကို ရိပ်မိသဖြင့် ဦးယက္ခသည် ချက်ချင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲလက်နှိုက်ကာ အလုံးလေး နှစ်လုံးကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ဖောက် ... ဖောက် ...”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမည်းရောင် မီးခိုးလုံးများက သိုင်းချုံ့သွားသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် ချက်ချင်း အသက်အောင့်ကာ ထားလိုက်ရသလို လေးသည်တော်တွေသည်လဲ မြားတံတွေကို မပစ်လွှတ်နိုင်တော့ပဲ မိမိတို့နာခေါင်းကို လက်မောင်းစနှင့် ကာထားရသည်။ အဆိပ်ငွေ့တွေများလား။

“အဆိပ် မဟုတ်ဘူး .. ရိုးရိုးမီးခိုးတွေ ...”

ရွှေကိုယ်တော်၏ အော်သံကြားမှ သူတို့တွေ အသက်ကို ကောင်းကောင်းရှုကြသည်။ ညလေပြည်က ထိုအခိုက် သင်းသင်းသာသာ တိုက်ခတ်သည်။ မီးခိုးတွေ ပြယ်သွားသည့် မြင်ကွင်းနောက်တွင်တော့ မိုးစည်နှင့် နဂါးမယ်လေးတို့က ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။

“ဟိုမှာ ... တပ်မှူးကြီး ...လေ့နဲ့ထွက်ပြေးကြပြီ ...ကျွန်တော်မျိုးတို့ လိုက် ...”

“နေဦး .. ရွှေကိုယ်တော် .. မလောနဲ့ ... ငါ ခနအနားယူမှ ရမယ် ... သူတို့တွေ ဘယ်သူမှန်း သိနေရင် လိုက်ရတာ မခက်ပါဘူး ... ”

တပ်မှူးကြီး၏ စကားမို့ ရွှေကိုယ်တော် ထပ်တွန့်တက်ကာ စကားဆိုမနေတော့ပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ညီတော် ဖြစ်သူ ငွေကိုယ်တော်အတွက် လက်စားချေချင်လှပြီ။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ မြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်အလား တဖြေးဖြေး ဝေးကွာသွားသည် မိုးစည်တို့လှေကိုသာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလေတော့သည်။

+++++

အနေနီးလျှင် သံယောဇဉ် ညီတွယ်တတ်ကြသည့် ဆိုသည့် အချက်သည် မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဝီအတွက် အတိအကျပင် မှန်ပါသည်။ ဟေမာဒေဝီလို မိန်းမလှလေးနှင့် တလှေထဲစီး တခရီးထဲသွားရသည်ကို အဘယ်ယောက်ျားသားက စိတ်မလှုပ်ရှားပဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။ အဆိုပါ ယောက်ျားသားထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သည့် မုန်တိုင်းလဲ ရင်ခုန်မိသည်သာ။ အမှန်တကယ်ဆို မုန်တိုင်းသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စိတ်ဓါတ်နှင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် လက်မရွံ့လူဆိုးတစ်ဦးလို့ ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေမည်။ သို့သော် မရဏဂိုဏ်း ဖြိုခွဲခံရလိုက်သည့် အချိန်တွင် သူ အကြီးအကျယ် သံဝေဂ ရသွားရှာသည်။ မကောင်းမှုတို့မှန်သည် ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိ။ လူမိုက်တို့၏ နိဂုံးကား ဇာတ်သိမ်း မလှချင်းသာ ဖြစ်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မိုက်ရှူးရဲရဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုမူမှုတွေကို ထိုအချိန်ကတည်းက တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ ဒါတောင် နဂါးမယ်လေးနှင့် အတွေ့တွင် သူ့စိတ်ကို သူမထိန်းနိုင်ပဲ အတင်း ချစ်ပစ်လိုက်မိသည်။ နဂါးမယ်လေး၏ အမုန်းကို ခါးခါးသည်းသည်းခံရမည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လဲ သူမက သူ၏အပြုအမူအပေါ် ခွင့်လွှတ်သော အရိပ်အယောင်တွေ ပြသခဲ့သည်။ ပေးသမျှ အပြစ်ကို လည်စင်း ခံယူပါမည်ဟု ဆိုခဲ့တာတောင် တစုံတခု ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် နဂါးမယ်လေး ရုတ်တရက် ရှောင်ဖယ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်တွင် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ရေမြေအနှံ့ လိုက်ရှာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ ဆိုသလို သူ နဂါးမယ်လေးနှင့် ပြန်လည် ဆုံခဲ့ရသော်လဲ သူတို့နှစ်ဦး အလွမ်းသယ်ခွင့် မရခဲ့ပါချေ။ ဦးအဂ္ဂ၏ စနက်နှင့် အမြဲလိုလို တကွတပြားစီ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အင်း .. ခက်လှသည်လားကွယ် ...

“ဪ ... အကိုက ဒီရောက်နေတာကိုး ...”

လှိုင်းကြပ်ခွပ်လေးတွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည့် သောင်ပြင်စပ်ကို ငေးကြည့်ကာနေသည့် မုန်တိုင်းသည် သူ့နောက်က စကားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်ထက်ရှိ သုံးရက်လ ခုံးမျက်စိဖြစ်သည့် လခြမ်းကွေးလေး၏ အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့နောက်တွင်ရပ်ကာ နေသည့် ဟေမာဒေဂီကို တွေ့ရလေသည်။ အပြောကျယ်သည့် ပင်လယ်ကြီးကို တိုက်ခိုက်လာသည့် လေပြည်ရိုင်းတွေ၏ ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် သူမ၏ အကျီစတင်သည် တလူလူ လွန်ကာနေသည်။ ခေါင်းစည်းကြိုးနှင့် စည်းနှောင်ကာ မထားပဲ ပုခုံးထက်တွင် ဖြန့်ချထားသည့် ဆံနွယ်လေးတွေက လှေအတိုး၌ ယိမ်းထိုးကာ ကခုန်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ညီမ .. အိပ်မပျော်သေးလို့ .. လာလေ ...”

လှည့်ပြန်သွားမည့် ပုံမပေါက်လို့ မုန်တိုင်း သူ့ဘေးက သဲပြင်ကို မေးထိုးပြကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။ ဟေမာဒေဂီက သူ့ကို ခေါင်းငြိမ့်ပြကာ သူ့အနားကို လျှောက်လာသည်။ တလူလူ တိုက်ခတ်နေသည့် ပင်လယ်လေကြောင့် အကျီစတင်က သူမ၏ကိုယ်နှင့် ကပ်ကာရှိနေသည်။ အချိုးကျကျ လှပသည့် ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တွေက ဖုံးဖိကာထားလို့မရ။ မုန်တိုင်း သူ့စိတ်ကိုသူထိန်းရင်း အကြည့်ကို လွှဲကာ မှောင်မဲနေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုသာ ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် နဂါးမယ်လေးကို ဖမ်းခေါ်သွားသည့် မိုးစည်တို့နောက် ခြေရာခံပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိုးစည်ကိုရော သူတို့ရှေ့က ဆင်းသွားသည့် ဦးအဂ္ဂတို့ကိုပါ မတွေ့ခဲ့ချေ။ အရေးထဲ မုန်တိုင်းတို့ ငှားလာသည့် လှေသူကြီးက အောက်ပြည်အောက်ရွာထိ ဆင်းရမည်ဆိုလျှင် မလိုက်နိုင်ဆိုကာ ပြန်သွားသဖြင့် သူတို့မှာ လှေတစ်စင်းထပ်ငှားရသေးသည်။ ခရီးဖင့်ခဲ့မှုကြောင့် သူတို့ ဘယ်လိုမြန်အောင် လိုက်လိုက် ရှေ့ကသွားနှင့်သူတွေ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ တော်သေးသည်။ မိုးစည်တို့၏ သတင်းက မြစ်ကြောင်း တလျှောက် စုံစမ်းလို့ရသဖြင့် သူတို့ စိတ်အားမလျော့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့်ပင် မုန်တိုင်းတို့သည် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မနက်ဖြန်ဆို အဆုံးအစမဲ့သည်ဟု ထင်ရသည့် တောင်ပင်လယ်ထဲသို့ပင် ရွက်လွင့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“အကို ... နဂါးမယ်လေးကို သတိရနေတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် .. ညီမ ..”

မုန်တိုင်း မညာချင်။ အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ရှိသည်ဆိုတာကို သိနေရသည့် ဟေမာဒေဂီကို ပိုလို့တောင် မညာချင်ပါ။ မိန်းကလေးတွေသာလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဖြစ်သူ ယောက်ျားလေးက သူမတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတာကို ရိပ်မိကြတာ မဟုတ်ပဲ ယောက်ျားလေးတွေလဲ ရိပ်မိတတ်ကြပါသည်။ တကယ်ဆို မုန်တိုင်း သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ နဂါးမယ်လေးအပေါ် ထားရှိသည့် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ သူ ရှေ့မတိုးခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ထိန်းနိုင်မည်ဆိုတာ မရေရာသော မေးခွန်းတစ်ခု။ အင်း .. ယုန်ကမတိုး ပိုက်ကတိုးသလို ဆိုရင်ကော ...

“မမနဂါးမယ်လေးကို အားကျလိုက်တာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ညီမ ...”

"ဪ .. ခဏတာ ဆုံတွေ့ခဲ့ပေမယ့် .. အကိုက သူ့ကို တမ်းတမ်းတတ သတိရနေတယ် မဟုတ်လား ..."

ဟေမာဒေဝီသည် ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ အသံလေး တိုးသွားရှာသည်။ ခံစားချက်ပါသည့် စကားမှန်း သိသာပါသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ထိုင်နေသည့် သူမကို မှန်တိုင်းလှည့်ကြည့်မိသည်။ ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားသည်ကို အတွေ့တွင် မှန်တိုင်း ရင်ထဲ နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ တဒဂံတော့ သူ တခြားဘာမှ မတွေ့မိတော့ပါ။ သူ့လက်က သူမ၏ မေးချွန်လေးကို အလိုလို လှမ်းမိသွားသည်။

"ညီမ .. အကို .. လေ ..."

"အကိုရယ် ..."

တခါတရံတွင် တချို့သော စိတ်ခံစားချက်တို့သည် စကားလုံးနှင့် ဖော်ပြလို့ မရပေ။ တချို့သည်လဲ နှုတ်ဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် မလိုအပ်ပေ။ မျက်ရည်စတွေ လွဲနေသည့် ဟေမာဒေဝီ၏ မျက်ဝန်းတွေသည် သူမ၏ အတွင်းစိတ်ကို လှစ်ဟကာ ပြနေသည်။ မဟာတဟ ပွင့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးများက တစုံတခုကို ဖိတ်ခေါ်နေသယောင် တုန်ရီနေရှာသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ မှန်တိုင်း စိတ်လွတ်ထွက်သည်။

"အို ..."

တင်းရင်းအိထွေးနေသည့် ကိုယ်ကလေးက မှန်တိုင်း၏ ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသလို စိုက်ကြည့်နေကြသည့် မျက်နှာနှစ်ခုက ပူးကပ်သွားသည်။ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆီပွင့်ဖတ်နယ် ချိုမြိန်မှု မွှေးနေသည့် ဟေမာဒေဝီ၏ နှုတ်ခမ်းတွေကိုသူ အမိအရ စုပ်ယူလိုက်သည်။ ဟေမာဒေဝီ၏ မျက်ဝန်းအိမ်များ ရီဝေမှေးစင်းကျသွားပြီ သူမကိုယ်တိုင်လဲ မှန်တိုင်း၏ ကျောပြင်ကြီးကို ပြန်လည်၍ သိုင်းဖက်လာသည်။ မှန်တိုင်း၏ တရှိုက်ရှိုက်မက်မက် အနမ်းကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်လည်၍ မက်မက်မောမော တုံ့ပြန်သည်။ တဖြေးဖြေးနှင့် အနမ်းတို့သည် ယုယမှုမှတဆင့် အရှိန်တက်ကာ တစတစ ပြင်းထန်လာသည်။

"အင့် ... အင့် ..."

မှန်တိုင်း၏ လက်တွေက ဟေမာဒေဝီ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ ထွားမှိုသည့် ရင်သားဆိုင်တစ်ဖက်ပေါ်ရောက်ကာနေသလို သိုင်းဖက်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်က ကျောပြင်တလျှောက် ရွရွလေးပွတ်ကာ အောက်ကို လျှောဆင်းသွားသည်။ စွင့်ကားနေသည့် တင်ဆိုင်တွေဆီ ဦးတည်နေသည်ဆိုတာကို ဟေမာဒေဝီ အလိုလိုသိ၏။ သူမ၏ ကိုယ်လေးသည် မှန်တိုင်းမိသည့် လှေငယ်လေးနယ် တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်ကာနေသည်။ တကယ်လဲ သူမသည် မှန်တိုင်း၏ ပြုသမျှကို နုရတော့မည့် အခြေအနေကို ရောက်ကာနေသည် မဟုတ်လား ...။

ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံများ စည်းချက်ညီညီ ရိုက်ခတ်နေသည့် သဲသောင်ပြင်စပ်တွင် လူသားနှစ်ဦး၏ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံများက အပြိုင်ထွက်ပေါ်နေလေတော့သည်။

ဟေမာဒေဝီ၏ ကိုယ်လေးက သောင်ပြင်ပေါ်လဲကာ ကျသွားသည့် အချိန်တွင် မုန်တိုင်း၏ လက်က သူမ၏ အကျီအား စည်းနှောင်ထားသည့် ခါးစည်းကြိုးကို ဖြေနေပြီ ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းချင်း ပူးကပ်ကာ နေသဖြင့် ဟေမာဒေဝီက ဒါကို မရိပ်မိ။ သူမ သိလိုက်သည့် အချိန်တွင် ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေက တလွှာချင်း ကွာကျနေလေပြီ။

“အို ...”

“မရှက်ပါနဲ့ .. ညီမရယ် .. ဟေမာ အလှတွေကို အကိုက ကြည့်ချင်လို့ပါ ...”

အပျိုစင်လေးမို့ သူမ၏ အတွင်း ရတနာတွေကို သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က တပ်တပ်မက်မက် ကြည့်နေတော့ စိတ်လှုပ်ရှားကာ တုန်ရင်မိသည်သာ။ မုန်တိုင်း အပေါ်တဖက်သတ် ကြိုက်ကာ မေတ္တာရှိနေသူမို့ မလုပ်ပါနဲ့ဟုလဲ မဆိုရက်။ ဟင်းလင်းပွင့်ကာသွားသည့် သူမ၏ ရွှေရင်အစုံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်သိုင်းရင်းသာ ယုန်သူငယ်မလေးလို ပိုင်းစက်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကာနေသည်။ ထိုအချိန်၌ မုန်တိုင်းသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေ ဖယ်ချွတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ သံမဏိလှံတံကြီး တစ်ချောင်းအလား မတ်မတ်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်က ..

“အယ် ...”

နဂိုက ရင်တလုပ်လုပ်ခန့်နေသည့် ဟေမာဒေဝီသည် အခုတော့ ရင်တဒိန်းဒိန်းပင် ခန့်ရလေပြီ။ မိုးစည်နှင့် သူ့ အစေခံမတွေ ဖြစ်ပျက်တုန်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ တန်ဆာကို သူမ စတွေ့ခဲ့သည်။ ဒီအချောင်းကြီးက ဘယ်ထဲကို အဝင်အထွက်ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုတွေလုပ်ကြသည်ဆိုတာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရသည်။ အခုလဲ မုန်တိုင်းက သူမကို ဘာလုပ်တော့မည်ဆိုတာကို ရိပ်မိသည်။ ပထမဦးဆုံး အချစ်ခံရတော့မည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ ရှက်ကြောက်စိတ်က မကုန်သေးသည်မို့ သူမ ရုတ်တရက် ကုန်းထသည်။

သို့သော် မုန်တိုင်းက မြန်သည်။ အတွေ့အကြုံက သင်ပေးထားခဲ့တာ များပြီ။ ဟေမာဒေဝီ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ချက်ချင်း ရင်ချင်းအပ်မှောက်ချလိုက်သည်။ တစ်ခုခု ပြောမည်ပြင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို အပြောမခံတော့ပဲ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိကာနမ်းသည်။

“အု ... အု ... အိ .... အိ ..”

စကားသံတွေလား ကာမရှေ့ပြေးသံလား မခွဲခြားနိုင်တော့။ ဟေမာဒေဝီ၏ နှုတ်မှ ပွင့်ထွက်လာသည့် အသံများသည် မဝီရိတဝါးသာ ဖြစ်ကုန်သည်။ အသွေးထဲ အသားထဲက ထူးခြားစွာ တောင့်တလာသည့် ဆန္ဒတစ်ခု၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ မျက်စိစုံမှိတ်ကာပင် လိုက်မိတော့သည်။ ပေါင်တံဖွေးဖွေးနှစ်ချောင်းက အလိုလို ကားထွက်သလို ရွှေလေး ချေကာနယ်ခြင်း ခံရသည့် နို့သီလေးတွေကလဲ စူကာ ထွက်လာသည်။

“အီး ... အကိုရယ် ...”

သူမ၏ မိန်းမအင်္ဂါကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် အတွင်းခံလေးက ဘယ်အချိန်က ကြိုးပြေသွားမှန်းတောင် ဟေမာဒေဝီ မသိလိုက်။ မုန်တိုင်း၏ လက်က အမွှေးနုလေးတွေ ပိုင်းရံထားသည့် သူမ၏ဟာလေးကို လာအုပ်ကိုင်မှ

သတိထားမိသည်။ သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းကာဖက်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်၍ ပေါင်ကြားဝင်သွားသည့် မုန်တိုင်း၏ လက်ကို လိုက်ဆွဲသည်။ မရတော့။ မုန်တိုင်းက လက်မြန်ခြေမြန်ပင် အကွဲကြောင်းလေး တလျှောက် ထိုးနှိုက်သည်။ ဟေမာဒေရီ တင်ပါးကြီးတွေ ကြွတက်ကာ ဖင်ကြီး ရမ်းခါသည်။

“အကို ... အ... ကို ... အိ ..”

“ချစ်တယ်ကွယ် ... ဟေမာ ... ”

“ရွတ် .. ပြတ် ... ပြတ် .. အိ ... ဟင်း ... ဟင်း..”

သူမနှုတ်ခမ်းတွေဆီက ဖယ်ခွာသွားလို့ ဟေမာဒေရီ မျက်စိဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူမ မျက်တောင်တွေ မပင့်ရသေး။ မုန်တိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းက နို့သီးနီနီလေး တစ်ဖက်ကို ငုံ့ကာ စို့လိုက်လေပြီ။ အစောတုန်းက ပွတ်ချေဆွထားသဖြင့် စုထွက်စပြုနေသည့် နို့သီးလေးသည် သူ့ပါးစပ်ထဲ ပါသွားမတတ်ပင် ဖြစ်သည်။ သောင်ပြင်ပေါ် ကျောခင်းထားရာမှ ဟေမာဒေရီ ရင်ကော့တတ်သည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပင်လယ်ထဲက ဖမ်းကာ ကုန်းပေါ်ပစ်တင်ခံရသည့် ငါးမလေးသဖွယ် ထွန်ထွန်လူးသွားသည်။ မုန်တိုင်းကတော့ ဟေမာဒေရီ၏ အရိပ်အကဲကို ဆောင့်ကြည့်ရင်း ကောင်းကောင်းကြီး နှိုးဆွပေးသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အဝလေးကို သူ့လက်ချောင်းတွေနှင့် ထိုးဆွကာ ချဲ့သည်။ ကြာတော့လဲ ဟေမာဒေရီ တဟင်းဟင်း ညည်းသံနှင့် အတူ အရည်တွေ ရွဲကာလာသည်။ စိတ်ချရသည်ဟု ထင်တော့မှ မုန်တိုင်း သူမပေါင်ကြားတွင် အကျအန နေရယူသည်။

“အကို .. ဖြေးဖြေးနော် .. ညီမ ကြောက်တယ် ..”

“မကြောက်ပါနဲ့ ဟေမာရယ် ... ဒါတွေက သဘာဝတွေပါ .. အကို ဖြေးဖြေးလုပ်ပေးပါမယ် ..”

သူမ အဝလေးတွင် ပူနွေးနွေးညို့သည့် အရာတစ်ခုက လာထိသည်မို့ ဟေမာဒေရီသည် ခေါင်းကလေးထောင်ကာ အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောရှာသည်။ မုန်တိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး နူးညံ့စွာပြောရင်း ဖင်ကြီးကို ဖိချသည်။

“အင့် ... ရှိး .. ရှိး ..”

မဝင်...။ စိတ်အရမ်း လှုပ်ရှားနေသည်မို့ ဟေမာဒေရီသည် အတွင်းသားတွေကို ကျုံ့ထားမိသည်။ မှီပွင့်လို ပွင့်အာနေသည့် ထိပ်ကြီးက မဝင်နိုင်ပဲ အကွဲကြောင်း တလျှောက် အပေါ်ကို ထောင်တက်သွားသည်။ အထဲကို မဝင်ပေမယ့် ဟေမာဒေရီ အသက်ရှူမှားမတတ် ခံလိုက်ရသည်။ အကွဲကြောင်းထိပ်က အစိလေးကို ထိပ်ကြီးနှင့် ချိတ်ကာ ထိုးမိသွားသည့်အခိုက်မှာ ကျင်ခနဲ စိမ့်တက်သွားသည့် ကာမအရသာကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အတွင်းသားတွေကမူ အထဲကို ဝင်မလာသေးသည့် ကျေးဇူးရှင်ကို ငြိုငြင်စွာ ပွစိပွစိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဖြစ် ... ဗလွတ် ...”

“အိ ... နာတယ် ... အကို ...”

ဒီတစ်ခါတော့ အသေအချာ ဖိချသည်မို့ မုန်တိုင်းအတန်ကြီး၏ ထိပ်က ပွင့်ဖတ်လေးနှစ်ခုကို ခွဲကာ အထဲကို တိုးဝင်သွားသည်။ ခုနက လှုပ်ရှားနေသည့် အတွင်းသားတွေသည် မုန်တိုင်း၏ အတန်ကြီးကို အားရဝမ်းသာဆို ပွေဖက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မုန်တိုင်း ဘာမှထပ်မလှုပ်ရှားသေးပဲ မျက်လုံးလေး မပွင့်တပွင့် ဖြစ်နေသည့် ဟေမာဒေရီကို မိုးကာကြည့်သည်။

"ရလား .. ဟေမာ ..နာသေးလား ..."

တဆက်တည်း ဝင်နေသည့် ထိပ်ပိုင်းနှင့်ပင် သူ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်အောင် ညောင့်ပေးသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ နာကျင်မှုထက် သာယာမှုက ပိုကာလာသည်။

"အင်း .. ရတယ် .. အကို ...ဖြေးဖြေးနော် ..."

မုန်တိုင်း ကိုယ်ကိုကိုင်းထားရာမှ ဟေမာဒေရီ၏ နူးညံ့သည့် ပါးပြင်လေးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ အနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေချသည်။ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည့် ပါးပြင်ထက်မှ အထိအတွေ့ကြောင့် ဟေမာဒေရီသည် သူမကို မိုးထားသည့် မုန်တိုင်းကို မျက်တောင်ဖွင့်ကာ ကြည့်သည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကြည့်မလွှဲပဲ ရှိနေစဉ်မှာပင် မုန်တိုင်း၏ အတန်ကြီးက သူမဟာလေးထဲကို တစတစ တိုးဝင်ကာသွားလေတော့သည် ...။

 "ဘယ်လိုနေသေးလဲ ... ဟေမာ ..."

"ရတယ် ... အကို ... လုပ် .. လုပ် .. ဟေမာ မနေတတ်ဘူး ..."

"ဆောင့်ပေးရမှာလား ..."

"အင်း ... ဆောင့်ပေး ..."

"ဒီလိုလား ..."

"အင့် ... အင့် ... လုပ်လုပ် ... အင်း .. အင်း .."

အားပြင်းပြင်း မသုံးပဲ တစ်ချက်ချင်း လုပ်ပေးနေရာမှ ဟေမာဒေရီ၏ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် မုန်တိုင်း ခပ်ပြင်းပြင်း စဆောင့်သည်။ မျက်ဝန်းထောင့်က မျက်ရည်စလေးများက ခမ်းခြောက်ကာ သွားသော်လည်း သူမအင်္ဂါထဲက ချစ်ရည်စများကတော့ စိုသထက်စိုလာသည်။ မုန်တိုင်း၏ လှုပ်ရှားမှုက ပိုသွက်လာသလို ဟေမာဒေရီ၏ ကော့ပင့်ပေးမှုကလဲ ဟန်ချက်ကျကျ ဖြစ်လာသည်။

"အကို ... လုပ်ပါဦး ... ညီမ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး ...အင့် ... ဟင့် .. ဟင့် .."

တရစပ်မြန်လာသည့် မုန်တိုင်း၏ ဆောင့်ချက်တွေကြောင့် ဟေမာဒေရီသည် မုန်တိုင်း၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည့် သူတင်ပါးကြီးကို လှမ်းဆွဲသည်။ အမှတ်တမဲ့မို့ သူမ၏ လက်သည်းတွေက မုန်တိုင်း၏ ဖင်ပြောင်ကြီးကို ကုတ်ခြစ်သလို ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်း စိတ်တွေ

ဆူဝေထွက်သွားပြီး မညှာတမ်း တဖန်းဖန်း မြည်အောင်ပင် ဆက်တိုက် ဆောင့်သွင်းလိုက်သည်။ ဆယ်ချက်ပင် မပြည့်လိုက်။ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် ခေါင်းမော့ခါးကျောကာ ဖြစ်သွားပြီး သုတ်ရည်တွေ ဒလကြမ်း ပန်းထုတ်မိလိုက်ရှာသည်။ ဟေမာဒေဝီကိုယ်တိုင်လဲ မျက်စိမှိတ်ထားပေမယ့် ကောင်းကင်ထက်က ကြယ်တွေလတွေကို မြင်မိသလိုကို ခံစားလိုက်ရတာ ကော့ပျံတက်သွားရှာလေတော့သည်။

+++++

အပြောကျယ်သည့် ပင်လယ်ပြင်။ ပြာလဲ့နေသည့် ရေပြင်ထက်တွင် အရှေ့တူရှုကို ဦးတည်သွားနေသည်က ရွက်အစုံလွင့်ထားသည့် လှေကြီးတစ်စင်း ...

"ဆင်း ... ဆင်း .. .. ငါ့ကိုယ်ပေါ်က ဆင်း ... လူယုတ်မာ ... အီး .. အီး .."

နဂါးမယ်လေးသည် လူးကာလှုပ်နေသည်ဟု ထင်ရသည့် ကုတင်ကြောင့် ရှိသမျှ အားကို စုစည်းကာ အသံကုန် ညှစ်အော်လိုက်သည်။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေကိုလဲ အတင်းပင် ကန်ကျောက်မိသည်။

"မမလေး .. သတိထား .. ဖြူဖြူ သွားစမ်း ... သခင်လေးကို မြန်မြန်ခေါ် ..."

ကုတင်ဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသည့် ညိုညိုသည် ရုန်းကန်ကာနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို ပွေ့ကာထားရင်း အနားတွင် ရှိနေသည့် ဖြူဖြူကို လှမ်းပြောသည်။ ညိုညိုစကားဆုံးသည်နှင့် ဖြူဖြူ လှေကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

"ကျမ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ..."

ပင်ကိုယ်အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီ ဖြစ်သည့် နဂါးမယ်လေးသည် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သူမကို ထိန်းချုပ်ထားသည့် အမျိုးသမီးငယ်လေးကို ဖျော့တော့သော လေသံနှင့် မေးသည်။

"မမ အတွင်းဒဏ်ရာရပြီး .. သတိမေ့နေတာလေ ..."

"အင်း .."

နဂါးမယ်လေး၏ တကိုယ်လုံးသည့် ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲရွဲစိုကာ မိုမောက်သည့် ရင်အုံမှာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်ကာ မောဟိုက်နွမ်းနယ်လေသည်။ သူမသည် အားယူကာ စကားကို မေးမည်ပြုအိုက် အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး မိုးစည်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

"မင်း .. သတိရနေပြီလား .."

"ရှင် .. ရှင်တို့ ကျမကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ ..."

"ဟဲ ... မင်းကလဲ သတိရတာနဲ့ ဒေါသသံမပါနဲ့လေ... ငါက မင်း အတွင်းဒဏ်ရာရနေမှန်းသိလို့ စေတနာနဲ့ ကုပေးရအောင် ခေါ်လာတာပါ ...ဟဲ .. ဟဲ"

"အို .. မလိုပါဘူး ရှင့် စေတနာတွေ .. ဘယ်အကျိုးလိုလို့ ညောင်ပင်ရေလောင်းတာလဲ ဆိုတာ သိနေတာပဲ .."

နဂါးမယ်လေး ဘယ်လိုပြောပြော မိုးစည်က ဂရုမစိုက်ပဲ တဟဲဟဲရယ်ကာ အနားတိုးလာလေသည်။ ညိုညိုသည် သူမသခင်လေး ရောက်လာသည်နှင့် ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ နောက်ကိုဖယ်ရှားပေးရင်း ဖြူဖြူနှင့် အတူ သွားရပ်သည်။ သူမသည် သခင်လေး၏ အပြုအမူကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကလဲ အတန်ငယ် မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။

နဂါးမယ်လေးနား ရောက်လာသည်နှင့် မိုးစည်သည် လက်တစ်ဖက်ဆန့်ကာ သူမ၏ ချွေးစလေးတွေစို့နေသည် နဖူးပြင်ကို အသာစမ်းလိုက်သည်။

"မှန်းစမ်း .. သက်သာပြီလားလို့ ..."

"လူယုတ်မာ .. ဖယ်စမ်း .. ကျမ အသားကို မထိနဲ့ ..."

ကြုံးကာအော်လိုက်သည့် နဂါးမယ်လေး၏ စကားကြောင့် မျက်နှာချိုသွေးထားသည့် မိုးစည်၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် တင်းမာခက်ထန်လာသည်။ မျက်နှာကြီး နီသွားသည့် မိုးစည်၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ကာ နဂါးမယ်လေး ထိတ်လန့်မိသည်။ လောလောဆယ်တွင် သူမသည် သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေမဟုတ်လား။ သွန်လိုသွန် မှောက်လို့မှောက် ဘဝ ...

"တောက် .. မင်းက ငါ ကောင်းကောင်းဆက်ဆံနေတာကို .. ရောင့်တက်နေတယ်ပေါ့လေ ... မင်းလို အလှပဂေးက ရှာရခက်လို့ အရုပ်လို ကြည့်နေတယ်မှတ် ... တောင် ..ပင်လယ် ..."

"အား ... ကျမ ခေါင်းမူးတယ် ... အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. အကိုတော် လုပ်ပါဦး .."

နဂါးမယ်လေးသည် နဖူးပေါ်ကနေ ပြန်ရှုတ်သွားသည့် မိုးစည်၏ လက်ကိုဆွဲကာ သူမ၏ ခေါင်းပေါ်ကိုတင်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါသတကြီး ကျိမ်းမောင်းနေသည့် မိုးစည်၏ စကားက တဝက်တပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေး၏ မာယာညွတ်ကွင်းထဲ ကျဆင်းသွားရှာသည်။

"ကျမ တောင်းပန်ပါတယ် .. အကိုရယ် ... ကျမ နေမကောင်းလို့ပါ ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... အင်း .. ကျွတ် .. ကျွတ် .."

မိန်းမလှလေး၏ ချိုမြသည့်စကားမို့ မိုးစည် ရင်ထဲ ဒေါသက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိတော့။ နောက်နားတွင် ရပ်နေသည့် ညိုညိုတို့ဘက်လှည့်ကာ ..

"ဟဲ့ .. တစ်ယောက် ငါ့အခန်းထဲက သက်စောင့်ဆေး သွားယူစမ်း ... အိမ်ပြန်မရောက်ခင်တော့ ဒါကို နေ့တိုင်း တိုက်ထားရမယ် ..."

"စိတ်မပူနဲ့နော် ..အချစ်ကလေး .. အကိုတော်အဖေက သိုင်းပညာအရာမှာ ပြိုင်စံရှားပဲ ... ဒီလောက်အတွင်းဒဏ်ရာလောက်တော့ ခဏလေးနဲ့ ပျောက်အောင် ကုန်နိုင်မှာ သိလား ... ဆေးသောက်ပြီး လွဲနေလိုက် .. နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို အကို့ကိုးရှိရာကို ရောက်တော့မှာ ..."

နဂါးမယ်လေးသည် မိုးစည်ကို ညိုမျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်နေသော်လဲ စိတ်ထဲတွင်တော့ သူမ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစကို ကြံစည်နေမိသည်။ သူမ အတွင်းဒဏ်ရာ ရနေသည်မှန်သော်လဲ ဒီလူယုတ်မာ ကုပေးတာကိုတော့

မခံချင်။ မိုးစည်၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်နှင့် ဗိုက်ထဲတွင် အူဘယ်နှစ်ခွေရှိသည်ဆိုတာကို သူမသိသည်။ မိုးစည်၏ ဇနီးမယားအဖြစ်ကိုတော့ သူမဘယ်လိုမှ မရောက်ချင်ပါ။ ရှင်ကွဲကွဲသလား သေကွဲကွဲသလား မသိပေမယ့် သူမ မေတ္တာရှိနေသည့် မုန်တိုင်းကလွဲလို့ သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ တောင်ပင်လယ်ရိုးကို လိုက်သွားလို့ လုံးဝ မဖြစ်ချေ။

ထိုအချိန်၌ အပြင်ထွက်သွားသူ ဖြူဖြူ ပြန်ရောက်လာသည်။ မိုးစည်ကို အဖြူရောင် ကြွေအိုးလေးတစ်လုံး ကမ်းပေး၏။ မိုးစည်သည် ကြွေအိုးကို လှမ်းယူကာ အသာခေါက်ချသည်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် ဆေးလုံးလေး တစ်လုံးထွက်လာသည်။

"ရော့ .. အချစ်ကလေး .. ဒါဟာ တောင်ပင်လယ်ရိုးရဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ သက်စောင့်ဆေးပဲ ... ဒါလေးသောက်ပြီး အနားယူထားလိုက် .."

နဂါးမယ်လေး မငြင်းပါ။ မိုးစည် လက်မနှင့် လက်ညှိုးညှပ်ကာ သူမပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးသည့် ဆေးလုံးကို သောက်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် သကောင့်သားက ဇာတိပြလာသည်။ လက်ညှိုးကို ကောင်းကောင်းပြန်ထုတ်မသွားပဲ နဂါးမယ်လေး၏ ပါးစပ်ထဲ ဆက်နှိုက်ထားသည်။ သူမ စိတ်ထဲထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီ လက်ညှိုးပြတ်သွားအောင် ကိုက်ပစ်လိုက်မှဟု တွေးမိသေးသည်။ နောက်တော့မှ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ထိန်းရင်း မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မိုးစည်ကို ကလူသလို မြူသလို ကြည့်သည်။ သူမ၏ နီတာရဲ လျှာလေးကို အသာလှုပ်ကာ မိုးစည်၏ လက်ညှိုးကို ရက်ပေးလိုက်သည်။ သကောင့်သားက သဘောအကျကြီးကျကျ တစွပ်စွပ် မြည်အောင်ပင် ထိုးဆွသည်။

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ ...အချစ်ကလေးက အလိုက်သိသားပဲ ... စိတ်မပူနဲ့ သိလား ... တောင်ပင်လယ်ရိုးပြန်ရောက်လို့ အချစ်ကလေး သက်သာတာနဲ့ ... တို့တွေ မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ် ... အကြီးကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်စေရမယ် .. ပြီးရင်တော့ .... ဟင်း .. ဟင်း ..."

"မြတ် ... အို ... အကိုကလဲ .."

နဂါးမယ်လေးသည် ရှက်သည့်ဟန်နှင့် မျက်လွှာလေးချကာ မိုးစည်ကို မကြည့်တော့ပဲ တခြားဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ တစောင်းလေးဖြစ်သွားသဖြင့် သူမ၏ တောင့်တင်းစိုပြည်သည့် ခန္ဓာကိုယ် အဖုအထစ်တွေက မီးမောင်းနှင့်ထိုးထားသလိုပင် အထင်းသားပေါ်လွင်လာသည်။ မိုးစည် လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ တုန်မတက် ဖြစ်သည်။ တဒင်္ဂတော့ ညောင်ရေအိုးလို ကားစွင့်နေသည့် နဂါးမယ်လေး၏ တင်သားနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်မိမလို ဖြစ်သည်။ နောက်မှ အသက်ကို ရှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဆုံးအစမဲ့သည့် ပင်လယ်ပြင်သည် ညအမှောင်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ပင်လယ်ပြင်ကို တိုက်ခတ်လာသည့် တဟူးဟူး မြည်နေသည့် ညလေကလွဲလို့ ဘာသံမှ မကြားရ။ အရာရာသည် လမိုက်ည၏ ငိုက်မျဉ်းမှုထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ပျော်ဝင်နေလေသည်။

နဂါးမယ်လေးသည် မျက်စိစက် အသာလေးမှေးကာ ဟကြည့်သည်။ ညဦးပိုင်းကတည်းက ထွန်းထားသည့် ဆီမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် သူမအခန်းလေးသည် ညအမှောင်ထဲပေမယ့် လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိလှသည်။ အဝတ်ချင်း ပွတ်တိုက်သံ မထွက်အောင် ကိုယ်ကိုရွှေ့ရင်း လျှင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။

“ဟင် .. ရှင် ..”

“ဒုတ် ..”

မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါဆိုလျှင်ပင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မည်မို့ သတိလွတ်စွာ ငိုက်မျဉ်းနေသည့် ညိုညိုသည် နဂါးမယ်လေး လက်ချက်နှင့် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလေပြီ။ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည့် ညိုညိုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နဂါးမယ်လေးသည် ခေါင်းရင်းက တန်းတွင် တင်ထားသည့် သူမ၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးနှင့် အိပ်ခန်းတံခါးဝကို ပြေးကပ်သည်။ တံခါးဝနားကပ်ကာ အပြင်ဘက်က အသံတွေကို နားထောင်သည်။ စိတ်ချရသည်ဆိုမှ တံခါးကို လှစ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ အပြင်ကို ထိုးထွက်လိုက်သည်။ အေးမြသည့် ညလေပြည်က သူမ၏ မျက်နှာကို ကလူကျီစယ်သွားသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် သူမ၏ အကျီစနစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆွဲစေ့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူမအကြည့်သည် တစ်နေရာ အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ အကြည့်ကို မလွှဲပဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ သူမ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဖလပ် .. ဖလပ် .. ဖလပ် ..”

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ငိုက်မြဉ်းနေသည့် အစောင့်သည် အဝတ်စလေတိုးသံကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ၏ အမြင်အာရုံတောင် မကြည်လင်သေး နဂါးမယ်လေး လက်ဝါးစောင်းက သူ့ဇက်ပိုးပေါ် ကျသွားသည်။ ဒီတစ်ယောက်လဲ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကားကားကြီး မှောက်သွားလေပြီ။ နဂါးမယ်လေးသည် ပတ်ဝန်းကျင် အန္တရယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် လှေကန်တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးစကို အစောင့်သိုင်းသမား၏ ဓါးနှင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ပုန်း ...”

တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညမို့ ကပ်ချည်ထားသည့်လှေငယ် ရေထဲကျသွားသည့် အသံက အနည်းငယ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်သည်။ နဂါးမယ်လေး အချိန်ဆွဲမနေတော့ပါ။ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ ကုန်းပတ်ပေါ်က ခုန်ချလိုက်သည်။ ဟူး ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူမကိုယ်က အောက်ကို ထိုးကျသွားသည်တွင် လှိုင်းပုတ်မှုကြောင့် လှေကလေးက စတင်၍ မျောပါနေပြီ ဖြစ်သည်။ နဂါးမယ်လေး လေထဲမှာပင် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ လှေကြီးနံရံကို တစ်ချက်ကန်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူမ၏ကိုယ်သည် ချိန်သားကိုက် မြားတစ်စင်းအလား တည့်မတ်စွာပင် လှေငယ်လေးထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းသို့ ဦးတည်နေသည့် မိုးစည်တို့၏ လှေကြီးကတော့ ညအမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်လက်၍ ခရီးဆက်နေလေသည်သာ ....။

+++++

ဤနေရာသည် အပြောကျယ်သည် တောင်ပင်လယ်ထဲ၌ ကြီးမားသော လိပ်ကြီးတစ်ကောင် ပပ်တွားနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် တူညီသဖြင့် လိပ်ခုံးကျွန်းဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ သို့သော် သိုင်းလောကသားများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင်တော့ အဆိုပါကျွန်းသည် တောင်ပင်လယ်သိုင်းဂိုဏ်း၏ ဌာနချုပ်အဖြစ် လူသိများကြလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ လှေဆိပ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည့် စိမ်းမြသည့် တောင်ကုန်းထက်တွင် အဆောက်အဦများ အစီအရီ ရှိပေသည်။ စုစုပေါင်း ရေတွက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အိမ်ဆောင် ကိုးလုံးတိတိဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့အလယ်ရှိ အဆောက်အဦသည် အများနှင့်မတူအောင် ကြီးမားလှသည်။ ဤကား တောင်ပင်သိုင်းဂိုဏ်း၏ ပင်မအဆောင်ပင်တည်း။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ....”

နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာမြင့်ခဲ့သည်တိုင် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရသော အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ဦးရဲထောင်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် ဖိမိကျကျလှဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ဦးရဲထောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသဖြင့် ပေါင်ကြားတွင်ငုံကာ သူ့လိင်တံကြီးကို စုပ်ပေးနေသူ တတိယမြောက် မိန်းမ ဥမ္မာဝင်း မျက်လွှာပင့်ကာ ကြည့်သည်။

“တော်ပြီ ... ဥမ္မာ မစုပ်နဲ့တော့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ...”

“အင် ... အကိုကြီးကလဲ ... ဒီမှာ စုပ်ကောင်းနေတုန်း ရှိသေးတယ် ... နောက်ပြီး အကိုကြီးပဲ ဒီတစ်ချီ ဥမ္မာကို ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးမယ် ပြောပြီးတော့ ...”

“အာ .. ဒီမိန်းမကလဲ .. ညတုန်းက လေးချီတောင် လုပ်ပေးထားတာကိုပဲ မနက် ထပ်အလုပ်ခံချင်နေသေးတယ် .. ဖယ်စမ်းပါကွာ ... ဟိုမှာ ရန်သူဝင်နေတယ် ထင်တယ် ..”

“ရန်သူဝင်လျှင် ... ခါးသုံးလက်တို့ ရှင်းမှာပေါ့ အကိုကြီးကလဲ ... ”

အထွန့်တက်ကာ ဆိုနေသည့် ဥမ္မာဝင်းကို ဦးရဲထောင် ပြန်မဖြေတော့။ ခက်တော့ခက်သည်။ သူမလဲ ဒီမိန်းမတွေက ဘယ်လောက်လုပ်ပေး လုပ်ပေး ရောင့်ရဲသည်မရှိ။ မိမိကလဲ အသက်အရွယ်ကရလို့ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မဖြစ်။ သူတို့က ဒါကို မသိ။ တောင်ပင်လယ်သိုင်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဦးရဲထောင် ဘယ်လောက်စွမ်းသေးသည် ဘယ်နှစ်ချီလုပ်နိုင်သေးသည် ဘာညာဆိုပြီး ကျွန်းတကာလှည့် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ကာ ပြိုင်ချင်ကြသေးသည်။ ဟင်း ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အသက်တိုမည် ထင်သည်။

ကုတင်ခေါင်းရင်းပေါ်တွင် လွှားတင်ထားသည့် သိုင်းဝတ်စုံကို ကောက်ကာ ခြုံလိုက်ပြီး ...

“ကဲပါ .. ဥမ္မာရယ် ... ပြန်လာလျှင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ... အခုဟာက ဘာမှန်း မသိဘူး ...နောက်ပြီး မိုးစည်က ပြည်မမှာ ဘာတွေရှုပ်လာသေးမှန်း မသိဘူး ...”

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ တံခါးခေါက်သံ ဆုံးသည်နှင့် ခပ်လောလော အသံက နောက်ကလိုက်လာသည်။

“သခင်ကြီး ... ရန်သူ ဝင်နေတယ် ...”

အသံပိုင်ရှင်က ဘယ်သူမှန်း ဦးရဲထောင် သိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဇီးကွက်မျက်ခုံးမွေးလို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည့် သူမျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ပင့်ကာ တက်သွားသည်။

“မီးသုံးလက် .. မင်းက ရန်သူကို မဟန့်တားဘူးလား ...”

“ရန်သူရဲ့သိုင်းပညာက ဆန်းကြယ်လို့ ကျနော် သခင်ကြီးကို လာအကြောင်းကြားတာပါ ... အခု ရွှေထီး ရန်သူနဲ့ ပင်မအိမ်တော်ရှေ့မှာ အကျိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်နေတယ် .. ”

ဦးရဲထောင် အချိန်ဆွဲမနေတော့ပါ။ တောင်ပင်ဂိုဏ်းတွင် အားအထားရဆုံး လက်ထောက်ဖြစ်သည့် ရွှေထီးနဲ့တောင်မှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ရန်သူ၏ ပညာက မသေး။ အခန်းပြင် ရောက်ရောက်ချင်း သူ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ အိမ်တော်ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ မီးသုံးလက်ကလဲ သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။

တဝီလည်ကာနေသည့် ရွှေရောင်ထီးကို ကြည့်ကာ မုန်တိုင်း မီးနှင့်ပတ်စုတ်သည်။ ဟေမာဒေဝီဆီက ရထားသည့် သက်တန်းမီးသည် မြွေတစ်ကောင်နယ် လိမ်ကောက်ကာ သူနှင့်တိုက်နေသည့် ကတုံးပြောင်နှင့် လူဆီဝင်သွားသည်။ ရွှေထီးသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆယ်နှစ်သားထဲက သိုင်းလောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမနည်းတော့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့တွင် ရှိကာနေသည့် လူငယ်လောက် အတွင်းအားပြည့်စုံသူမျိုးကို မကြုံဖူးပေ။ ရန်သူတကာကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့သည့် သူ့ရွှေထီးသည် အသက် ၂၀ကျော်လေးပဲ ရှိမည်ဟု ထင်ရသည့် လူငယ်ကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်သေး။ သူ ရုတ်တရက် လည်နေသည့် ထီးကို ပိတ်ကာ လေထဲကို ခုန်လိုက်သည်။

“ကျား ..”

“အကို သတိထား ...”

မုန်တိုင်း၏ နောက်နားတွင် ရပ်ကာ တိုက်ပွဲကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေသည့် ဟေမာဒေဝီ စိုးရိမ်တကြီးအော်သည်။ လိုအပ်လျှင် ဝင်ကူရန်လဲ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ထွေးထွေးကိုယ်တိုင်လဲ သူမ၏ ဆောင်မီးကို ဆွဲထုတ်ကာ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ဝိုင်းထားသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းသားများကို ကြည့်နေသည်။ ဆယ်ကျော်သက် အပျိုပေါက်မလေးမို့ အင်အားငါးဆယ်ထက်မနည်းသည့် သိုင်းသမားများက မီးလုံလက်နက် ဆွဲကိုင်ကာ ဝိုင်းထားသည်ကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ အကိုလေး မုန်တိုင်း အနိုင်ရပါစေဟု ကျိတ်ဆုတောင်းမိသည်။

“နှီ ... နှီ ... နှီ ...”

ဟေမာဒေဝီ၏ သတိပေးချက်က မှန်ပါသည်။ လေထဲမြောက်တက်သွားသည့် ရွှေထီးသည် ဖျတ်ခနဲ သူ့ထီးကို ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် သေးမျှင်သည့် အပ်ကလေးသုံးချောင်းက လျှပ်စစ်လက်သည့်အလား မှန်တိုင်းဆီ ဦးတည်ရောက်လာသည်။ မှန်တိုင်း ခါးကို သူ့မျက်နှာရှေ့ ကန့်လန့်ဖြတ်ခံကာ အပ်တွေကို တားလိုက်သည်။

“ဒင် .. ဒင် ... ဒင် ...”

“တောက် ...”

ရွှေထီး မကျေမချမ်း တောက်ခေါက်သည်။ အပွဲပွဲ နွဲ့လာပြီးမှ ဘာမဟုတ်သည် သူငယ်နှစ်စားလေးနှင့် လာအတွေ့တွင် ခံနေရသည်လို့။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ သံမဏိသွားလို့ မြနေသည့် ထီးစောင်းနှင့် ပေကာထိုးသည်။ မှန်တိုင်း မရှောင်။ ဒေါ်မြသီတာ ထားခဲ့သည့် ပေရွက်ထဲက ရရှိသည့် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးသည်။ သူ့ခါးသည် ရိုးရှင်းစွာပင် တဝါးဝါး လည်နေသည့် ရွှေထီးအလယ်တည့်တည့်ကို တိုးဝင်သည်။

“ရွှေထီး နောက်ဆုတ် .. ”

ခါးသမား လူငယ်၏ အကွက်ကို မြင်မြင်ချင်း သူ့လူအခြေအနေ မလှနိုင်သည်ကို တွက်မိသဖြင့် ဦးရဲထောင် လှမ်းတားသည်။ သူ့အသံက တောင်ပင်လယ်ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး ကြားနိုင်လောက်အောင် ဟိန်းကာထွက်သည်။ ထွေးထွေးဆိုလျှင် သူမနားကိုတောင် သူမ ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

“ရွတ် ...”

ရွှေထီး ကံကောင်းသွားသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဦးရဲထောင် အသံကြားသည်နှင့် သူသည် ချက်ချင်းပင် မှန်တိုင်း၏ ခါးစက်ကွင်းမှ ရုန်းထွက်သည်။ လူက ကံကောင်းသွားပေမယ့် သူ့လက်နက်ကတော့ ကံဆိုးသွားရှာသည်။ တောင်ပင်လယ်ကြော တလျှောက် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကျော်ကြားခဲ့သည့် သူ့ရွှေထီးသည် မှန်တိုင်း၏ ခါးနှင့်တွေ့ကာ ထိပ်ပိုင်းက ပြတ်ကျသည်။ မြေကြီးပေါ် “ဘုတ်” ခနဲ ကျသွားသည့် သူ့လက်နက်ထိပ်ပိုင်းကို ကြည့်ကာ ရွှေထီး ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်သည်။

“မင်း ... မင်း ..”

“နောက်ဆုတ်စမ်း .. ရွှေထီး ...”

ဦးရဲထောင်သည် ရှေ့ကိုပြန်တိုးသွားမည် ပြုသည့် ရွှေထီး၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရွှေထီး စိတ်ကိုလျော့ကာ ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ဦးရဲထောင် နောက်တွင် ရှိနေသည့် ခါးသုံးလက်နှင့် အတူ သွားရပ်နေ၏။

ဦးရဲထောင် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် လူငယ်ကို ကြည့်သည်။ သိုင်းသမား လူငယ်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်သည့် မျက်နှာထားနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ရပ်နေလေသည်။ မှန်တိုင်း၏ ပုံစံကို မြင်မြင်ချင်း

တော်တော်အမြင်ကပ်သည်။ ဘယ်လိုကောင်လဲဟ။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းကို ဘာမှတ်နေလို့လဲ။ ဦးရဲထောင်၏ အကြည့်က မုန်တိုင်း၏ နောက်တွင်ရပ်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးကို အတွေ့တွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
ဇီးကွက်မျက်ခုံးမွေးအောက်က သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ပုဇွန်မျက်လုံးအလား ပြူးထွက်လာ၏။ အားပါး ... လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ...။

“ဟင့် ...”

ဟေမာဒေဂီသည် မျက်လုံးနှစ်လုံး ကျွတ်ကျမတတ် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် အဖိုးကြီးကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို တမင်တကာ တွန့်ကာ ထွေးထွေးဘက်လှည့်သည်။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲဟ။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းက လူတွေ အားလုံး နှာဘူးတွေကြီးပဲလား။ မုန်တိုင်းကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် သူမ ဒီကိုလာဖို့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ရမည် မဟုတ်။ အခုတော့ နဂါးမယ်လေးကို အကြောင်းပြု၍ သူမတို့ ဒီကိုလိုက်လာခဲ့ရသည်။ သူမစိတ်နှင့် သူမဆို ယောင်လို့တောင် ခြေဦးမလှည့်။ မုန်တိုင်းတစ်ယောက် သူမ မေတ္တာကို နားလည်လျှင် ကျေနပ်ပါပြီ ... အကိုရယ် ... ခက်တယ်ကွယ် ...။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ ...”

မုန်တိုင်း သူ့ရှေ့က အဖိုးကြီးကို သေချာကြည့်သည်။ ဦးရဲထောင်က သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော်လဲ မျက်လုံးတွေက သူ့ဆီမှာ ရှိမနေပါ။ သူ့ကိုပဲ မေးသလိုလို ဟေမာဒေဂီကိုပဲ မေးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မုန်တိုင်း သောက်မြင်ကပ်ကပ်နှင့် အဖိုးကြီးကို ဘုတောမည် အပြု ..

“အဖေ .. အဲဒါ ဟေမာဒေဂီ ဆိုတာ .. ဟိုအကောင်ကိုတော့ မသိဘူး ...”

“ဪ .. ဝါးစိမ်းရဲတိုက် သခင်မလေး ဆိုတာလား .. သားတော်မောင်က ပြောလို့ ဘာဘာက သိနေတာ .. သားပြောတာ မလွန်ပါဘူး .. တူမကြီး အလှက ပြိုင်စံရှားပဲ .. ဟဲ .. ဟဲ ..”

“ဟင်း ... လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် ... ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲတွေချည်းပဲ ...”

မုန်တိုင်းစကားက ဦးရဲထောင်ကို မခံမရပ် ဖြစ်သွားစေသည်။ တောင်ပင်လယ်တစ်ဂိုဏ်းလုံး သူ့အကျင့်ကို သိနေသော်လဲ ဘယ်သူမှ သူ့ရှေ့တွင် ဒီစကား မဆိုရဲ။ သူ အရေးပေးခြင်းခံရသည့် မိုးစည် အမေတောင် ဒီလိုမပြောရဲ။ ဦးရဲထောင် အကျင့်ကို သိသိကြီးနဲ့ လွှတ်ပေးထားရတာ ဖြစ်သည်။

“မင်း .. ဘာပြောတယ် ..”

“ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းပါတယ် .. ခင်ဗျားသာ နားကောင်းသေးလျှင် ကြားနိုင်ပါတယ် ...အသက်ကြီးပြီဆိုတော့လဲ မပြောတတ်ဘူး ...”

“ခပ် ... ခပ် ..”

ဟေမာဒေဝီရော ထွေးထွေးပါ အောင့်မထားနိုင်ပဲ ရယ်မိကြသည်။ သူတို့ကို ပိုင်းထားသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းထဲမှ သိုင်းသမားအချို့တောင် ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်သည်။ ဦးရဲထောင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဆေးနီနှင့် ဖြန်းထားသလို ရဲတွတ်သည်။ မုန်တိုင်းကို ဒေါသမျက်လုံးနှင့်ကြည့်ကာ ..

“နေစမ်းပါဦး သူငယ် .. မင်းက ဘယ်သူလဲ ...”

“ကျုပ်နာမည် မုန်တိုင်း ..”

“ဆိုစမ်းပါဦး ... မောင်မုန်တိုင်း ... မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းကို ရောက်လာလဲဆိုတာ .. ”

“ခင်ဗျားသား အတင်းခေါ်သွားတဲ့ နဂါးမယ်လေးကို လာပြန်တောင်းတာ ... ”

“နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီ ကလေးမနဲ့ မင်းနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

မိုးစည် ဝင်ပြောမည်အပြုတွင် ဦးရဲထောင်က လက်ပြဟန်ထားပြီး မုန်တိုင်းကိုဆက်မေးသည်။ ဦးရဲထောင် အမေးက မုန်တိုင်းကို အဖြေရကျပ်စေသည်။ သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့ဆိုသည့်အတိုင်း ဟေမာဒေဝီရှေ့မှောက်၌ “နဂါးမယ်လေးက ကျုပ်ချစ်သူ” ဟုပြောရမှာ သူနောက်တွန့်နေသည်။ နဂါးမယ်လေးပေါ်ထားရှိသည့် သူမေတ္တာက နက်ရှိုင်းသည်ဆိုတာကို မုန်တိုင်း သူကိုယ့်သူ သိသည်။ သို့သော် လိပ်ခုံးကျွန်းကို လာရာလမ်းတလျှောက်တွင် ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့သည့် ဟေမာဒေဝီကိုလဲ မပစ်ရက်။ ခက်တော့ခက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှနေကြတာပါ ...”

ဟေမာဒေဝီဆီမှ တိုးညှင်းသည့် ဖြေသံကို ကြားရသည်။ အချင်းချင်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေကြသည့် မုန်တိုင်းနှင့် ဦးရဲထောင် သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဟေမာဒေဝီသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပဲ အဝေးတစ်နေရာကို ငေးနေရှာသည်။ သေချာသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူမ၏ မျက်တောင်လေးတွေသည် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

“ဪ ... အချစ် သူရဲကောင်းကြီးကိုး ... ”

“ဟား .... ဟား .... ဟား ..”

ဒီတစ်ခါ ဒေါသထွက်ရသူက မုန်တိုင်း ဖြစ်သည်။ အင်မတန်မှ သွေးအေးသည်ဟု မရဏဂိုဏ်းတွင် နာမည်ကြီးခဲ့သော သူသည် အခုတော့ စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။ ဟားတိုက်ကာ ရယ်မောနေကြသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းကလူတွေကို ကြည့်ကာ သက်တန့်ခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ မရည်ရွယ်ပဲ အားပြောင်းအားလွှဲ ပညာရပ်ကို သုံးကာ အတွင်းအားကို ဖြန့်ထုတ်မိသလို ဖြစ်လို့ သက်တန့်ခါးတလျှောက်တွင် ငွေရောင်လိုလို အနီတွေ ရစ်သိုင်းကာ တုန်ခါနေသည်။ ဦးရဲထောင် ဒါကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဘယ်နှယ့် ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ သူက အတွင်းအားထိပ်သီး ဖြစ်နေတာလဲ။ မိမိတောင် ဒါမျိုးဖြစ်ဖို့ အနည်းဆုံး အနှစ်လေးဆယ်ကျော် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။

"ကျုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး ... နဂါးမယ်လေးကို ထုတ်ပေးလျှင်ပေး ... မပေးလျှင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့ .."

"လုပ်စမ်းပါဦး ... ငါလဲပဲ .. အညောင်းအညာ မဆန့်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ ဆိုတော့ ..."

"သေပေတော့ .. အဖိုးကြီး ..."

မုန်တိုင်း ဒေါသစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ ဦးရဲထောင်ကို တရကြမ်း ဝင်ခုတ်သည်။ ဦးရဲထောင်က မုန်တိုင်း ဓါးဝင်လာသည်ကို သေချာစောင့်ကြည့်ပြီး အနီးရောက်မှ သူ့ဘယ်လက်ကို လှုပ်ရှားသည်။ နာမည်ကျော် မိုးကြိုးလက်သီး ...။ လက်သီးရိပ်တွေ ဆင့်ပွားကာ မုန်တိုင်း၏ ဓါးကိုင်လက်ကို ရောက်လာသည်။

"တောက် ... "

မုန်တိုင်း ဓါးကို ပြန်ရုတ်လိုက်ရသည်။ သူသည် မကျေမချမ်းနှင့် တောင်ပင်ဘီလူးထင်ပေါ်၏ နာမည်ကြီးသိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးကာ ဦးရဲထောင်၏ ခြေထောက်တွေကို ဆက်တိုက်ပိုင်းသည်။ အားပြောင်းအားလွှဲပညာရပ်ကြောင့် သူ့ဓါးရှိန်သည် မကြုံဖူးအောင်ပင် ပြင်းထန်သည်။ ဦးရဲထောင် "ယား" ဆိုပြီး ကျိုးဝါးကာ လေထဲကို ခုန်တက်သည်။ မုန်တိုင်း၏ ဓါးက အိမ်တော်ရှေ့တွင်ခင်းထားသည့် ကျောက်အုတ်တွေကို ခုတ်မိကာ အုတ်တွေ ကျိုးပျက်ကုန်သည်။

"ဟင် ... "

ရပ်ကြည့်နေသည့် ရွှေထီးနှင့် ဓါးသုံးလက်သည် မြေပြင်ထက်၌ နက်ရှိုင်းစွာ ပေါ်လာသည့် အစင်းကြောင်းကြီးကို ကြည့်ကာ မျက်နှာပျက်သည်။ မုန်တိုင်း၏ အတွင်းအားကို သူတို့ မယှဉ်နိုင်မှန်း ဒီတစ်ကွက်နှင့်ပင် သဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုအခိုက် လေထဲတွင် စွန်ကြီးတစ်ကောင်အလား ဂဲပျံနေသည့် ဦးရဲထောင်က လက်သီးတွေကို ဆင့်ကာထိုးသည်။ ဘယ်ညာလက်နှစ်ဖက်မှ လက်သီးရိပ်တွေ ဖြာကျကာ မုန်တိုင်းဆီသို့ တဝါဝါနှင့် အဆက်မပြတ်ပြေးလာသည်။ မုန်တိုင်း တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားတွေကို စုစည်းကာ ဒေါ်မြသီတာဆီကရသော သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်သုံးပြီး ဓါးနှင့်ခံသည်။ သူ့ ဓါးကိုင်လက်သည် တုန်ခါသွားကာ လူက ကိုယ်ဟန်ပျက်သည်။ ခြေထောက်အောက်ရှိ ကျောက်ပြားက ကွဲထက်ကာ သူ့ခြေနှစ်ချောင်း ခြောက်လက်မခန့် ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

"ပုန်း .. ပုန်း .. ပုန်း ..."

မြေမှုန်နှင့် ကျောက်မှုန်များက မုန်တိုင်းနားတွင် ပလူပျံကာ ပိုင်းအုပ်သွားသည်။ လူရိပ်လူယောင်တောင် မမြင်ရ။ ဟေမာဒေဝီ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ပြိုတော့မည့် မိုးကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသည်။ ဖြူနုသည့် မျက်နှာလေးတွင် မုန်တိုင်းအတွက် စိတ်ပူပန်မှုက ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရ။ ရွှေသဲမှုန် လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ကာ အဆင့်သင့်ကိုင်ထားသည်။ ထိုအခိုက် ..

"ကျား ..."

မုန်တိုင်း၏ ကျိုးပါးသံကို ကြားကာ မြေမှုန်တွေကြားထဲမှ ခုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရောင်အောက်တွင် သက်တန်းမီးရောင်က လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဦးရဲထောင်၏ ခေါင်းပေါ်ကို မိုးခုတ်သည်။ ဦးရဲထောင် ညာခြေကို နောက်သို့လှမ်းကာ ကိုယ်ကို တိမ်း၍ ရှောင်ရင်း မုန်တိုင်း၏ မီးကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဘယ်လက်သီးနှင့်လဲ မုန်တိုင်း၏ မျက်နှာကို လှမ်းထိုးသည်။ မုန်တိုင်းက မီးကို နောက်လှန်ကာ ကွေးချရင်း မီးနှင့်ပြန်ပတ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား အကျိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဦးရဲထောင်သည် သူ့သိုင်းပညာကို လွန်စွာ အထင်ကြီးသူဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ဆယ်မျှ သက်တမ်းတလျှောက်တွင် မည်သူနှင့်မျှ သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော်သည်အထိ မပြိုင်ခဲ့ရချေ။ သူ့ကိုယ်သူ တောင်ပင်လယ်ကျွန်း၏ သိုင်းထိပ်သီးဆိုကာ သွေးနုထင် ရောက်နေခဲ့သည်။ အခုတော့ သူသည် မုန်တိုင်းနှင့် သိုင်းကွက်တစ်ရာ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံများလို့ သူက အပေါ်စီးက တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ဟု ဆိုလိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း တိုက်ပွဲဒီလောက်ကြာလာသည့်တိုင်အောင် မုန်တိုင်းကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်သေး။ ဦးရဲထောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ မိုးကြိုးလက်သီး သိုင်းကွက်၏ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ထုတ်သုံးသည်။ လက်သီးရိပ်တွေက ပိုက်ကွန်ပစ်လိုက်သည့်အလား မုန်တိုင်းဆီသို့ ဖိကာကျလာသည်။ မုန်တိုင်း ဘယ်လိုခုခံရမုန်းမသိတော့။ မီးကိုသာ အဆက်မပြတ် ပွေ့ရမ်းထားရသည်။ သို့သော် မီးကို ရေပက်မဝင်အောင် တားထားသည့်ကြားမှ ဦးရဲထောင်၏ လက်သီးတစ်လုံးက သူ့ရင်ပတ်ကို လာထိသည်။

“ဘုန်း ...”

“အကို ... အကိုလေး ...”

ဟေမာဒေဝီနှင့် ထွေးထွေးဆီမှ စူးရှသည့် အော်သံ ပြိုင်တူထွက်သည်။ နောက်ကိုလွင့်စင်ထွက်လာသည့် မုန်တိုင်းကို ဆီးကာ ပွေ့ကြသည်။ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာက စိုးရိမ်သောကအတိပြည့်နှက်နေကြသည်။ မုန်တိုင်း သူမတို့ကို မကြည့်ပဲ သူတို့အဖြစ်ကို လက်ပိုက်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး ကြည့်နေသည့် ဦးရဲထောင်ကို မကျေမချမ်း ကြည့်သည်။ အားတင်းကာ တစ်ခုခု ပြောမယ်အပြုတွင် မျက်လုံးတွေပြာကာ အမြင်အာရုံက မှောင်အတိကျသွားလေတော့သည်။

“အကို .....

+++++

အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး ပြာလွဲနေသည့် ပင်လယ်ရေပြင်များ ရှိကာနေသည့် နေရာတွင် ကုန်းမြေတစ်ခုတွေ့ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှားပါးလှသော ကုန်းမြေတစ်ခု၏ ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်ကာနေ၏။ အသေအချာသာ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အဆိုပါလူသည် တင်ပလွင်ခွေလျှက် ပုံစံနှင့် မလှုပ်မယှက်ရှိကာ နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုလူသည် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ငြိမ်သက်ကာ မျက်လွှာချထားသည့် အမျိုးသမီးကြီး ဆီမှ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရသည်။
အမျိုးသမီးကြီးသည် ဝမ်းပျဉ်နှင့်ကပ်ကာ ယှက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ရှုတ်ကာ ကျောက်ဆောင်ကို
ထောက်၍ ထမည့်ဟန် ပြင်သည်။ ငြိမ်သက်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်မိသည်တွင်
ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အမည်းစက် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် .. ဘာပါလိမ့် ..”

အဆိုပါ အမည်းစက်သည် လှိုင်းလုံးတို့၏ သယ်ဆောင်မှုကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် တဖြေးဖြေးကမ်းစပ်ကို
ဦးတည်ကာ လာနေသည်။

“လှေ တစ်စင်းပါလား ...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာသည့် လှေကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်သည်။
ပါးပြင်ထက်တွင် ဇရာ၏ အရိပ်အယောင်ကြောင့် အရေးကြောင်းများ ပေါ်လွင်နေသော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ
စိန်ပွင့်များအလား တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသဖွယ် ရှိသည်။ အဆိုပါ မျက်နှာ၌ အံ့သြသည့် အသွင်က
ပေါ်လွင်နေသည်။

“လူလဲ မပါပါလား . ဟင် .. မဟုတ်သေးဘူး ... မျောနေတာပါလား ..”

ဟုတ်ပေသည်။ တစတစ ရှုပ်လုံးပေါ်လာသည့် လှေငယ်ကြောင့် လှေဝမ်းထဲတွင် လူတစ်ယောက်လဲကာ
ကျနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ထိုအခိုက် လှိုင်းလုံးတစ်ခုက ရိုက်ပုတ်သည်။ ကမ်းနှင့် နီးလာသည့်
လှေငယ်သည် ရုတ်ချည်းလမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ ပင်လယ်ဘက်သို့ ပြန်မျောပါသည်။

“ဟာ ... မဖြစ်သေးပါဘူး ..”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူမ၏ ဝတ်စုံသည်
ပင်လယ်လေတိုးမှုကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါသည်။ လေထဲမှာပင် သူမသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကာ
ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်သည်။ ကျောက်ဆောင်အောက်မှသောင်ပြင်ကို မထိရပဲ သူမ၏ ကိုယ်က
ပင်လယ်ရေစပ်ကို ကျသည်။ သူမခြေထောက်က ပင်လယ်ရေနှင့် ထိကာ နှစ်လက်မခန့် မြှုပ်ဝင်သွားသည့်
အချိန်တွင် ချက်ချင်း ခြေလှမ်းတွေ အဆက်မပြတ်လှမ်းသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ ကိုယ်သည်
လေးညှိကလွတ်သည့် မြားတစ်စင်း အလား စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လှေငယ်ဆီရောက်သွားသည်။ အာဂ
သိုင်းပညာရှင်ပင်တည်း ...။

“သူ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ...”

အားအင်ကုန်ခမ်း၍ သတိလစ်ကာ မေ့မျောနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို အမျိုးသမီးကြီး တွေ့သည်။
အမျိုးသမီးကြီးက မဆိုင်းမတွ လှေခုံရံကို ကန်လိုက်သည်။ လှေဦးသည် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်နေရာမှ
တစ်ပတ်ပြန်လည်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးသည် လှေဝမ်းထဲတွင် အသင့်တွေ့သည့် လှော်တက်ကို
ကိုင်ကာ ကျွန်းဘက်သို့ လှော်ခတ်လိုက်လေတော့သည်။

နဂါးမယ်လေး တကိုယ်လုံးကို ပူနွေးသည့် အားလှိုင်းများက စီးဆင်းနေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်သည် ဝါဂွမ်းလေးတစ်ခုနယ် ပေါ့ပါးပြီး အားလှိုင်းများနှင့်အတူ မျောလွင့်နေသလို ခံစားရသည်။ ထိုအခိုက် လွင့်ပါနေသည့် အားအရှိန်က လျော့ပါးကာ ဖြေးညင်းစွာ သူမကျောပြင်ကနေ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ သူမ အားယူ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သူမနောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံ နှင့်အတူ အေးချမ်းသည့် စကားပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"သမီးလေး ... သက်သာသလို နေပြီး အတွင်းအား ကျင့်လိုက် ... မကြာခင် နေကောင်းသွားလိမ့်မယ် ..."

နဂါးမယ်လေးသည် သူမရှေ့ရောက်လာသည့် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို တုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏ အသက်ကို ကယ်လာမှန်း ရိပ်မိသည်။ မျက်လုံးကို အသာမှိတ်ကာ သူမ၏ အတွင်းအားတွေကို အမျိုးသမီးကြီး ခိုင်းသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်လေသည်။ မကြာမီ သူမတကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ပြည့်ဖြိုးကာ လန်းဆန်းလာသည်။

"ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် .. ဒေါ်ဒေါ် .. ကျမမှာ ဒေါ်ဒေါ်ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် ..."

အမျိုးသမီးကြီးက နဂါးမယ်လေး၏ စကားကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူမမျက်နှာသည် တည်ကြည်မှု၊ ရင့်ကျက်မှုတို့နှင့်အတူ ကျက်သရေအတိပြီးကာနေသည်။

"သမီးလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ .. ဘာဖြစ်လို့ ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတာလဲ .."

အမျိုးသမီးကြီး၏ အမေးကြောင့် နဂါးမယ်လေး သက်ပြင်းချသည်။ ဒီအဖွားကြီးသည် မည်သူမှန်းမသိသော်လည်း နဂါးမယ်လေး၏ စိတ်ထဲတွင် သူမကို အလိုလို ယုံကြည်အားကိုးမိသည်။ အိပ်သွန်ဖာမှောက်ပင် သူမ ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြမိတော့သည်။

"အင်း ... လောကဆိုတာ အင်မတန်မှ ဆန်းကျယ်လှတာကိုး ... ငါက ငါ့ကိုငါ အသက်ကြီးနေပြီလို့ ထင်နေတာ .. အခုကျတော့ မင်းကို ငါက ဖွားဖွားလို့တောင် ပြန်ခေါ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ ..."

"အို ... ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ .. ဟင်း .. ဟင်း ..."

ဆံဖြူမယ်၏ စကားကြောင့် နဂါးမယ်လေး စိတ်လွတ်လက်လွတ် ရယ်မိသည်။ သူမဘဝတွင် ဒီလိုမျိုးမရယ်ရတာတောင်မှ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူမရယ်နေတာကို သဘောကျဟန်နှင့် ငေးမောနေသည်။ ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်ကာနေသည့် စားပွဲထက်တွင် ရှိသည့် အစိမ်းရောင်ကြွေအိုးလေးထဲမှ အရည်တစ်ချို့ကို ဖန်ခွက်လေးထဲ ငွဲ့သည်။ သူမရှေ့က ခွက်ထဲကိုလဲ ဖြည့်လိုက်သည်။

"ရော့ .. သမီး ... ဒါလေးသောက်လိုက် ... ဒါက ဒီကျွန်းပေါ်က ရတဲ့စပါးကနေ လုပ်ထားတဲ့ ရေနွေးပဲ ... သမီး အကြောင်း ပြောရတာ မောနေမှာပေါ့ .."

နဂါးမယ်လေး ရိုသေစွာပင် အမျိုးသမီးကြီး ပေးသည့် ခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူမခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ နဂါးမယ်လေးဘက် မြှောက်ပြသည်။ နဂါးမယ်လေး ခေါင်းမသိမကာ ငုံ့ကာ သူမ ပြုလုပ်သည့်အတိုင်း ထပ်တူ ပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူ အနံ့သင်းသင်းလေးမွှေးနေသည့် ရေနွေးကို တပြိုင်တည်း သောက်ချလိုက်သည်။

"ကဲ ... သမီးလေး အကြောင်းတွေ သိရပြီဆိုတော့ .. အဒေါ်အကြောင်းပဲ ပြောရတာပေါ့ ... လောကကြီးဟာ အင်မတန်မှ ဆန်းကျယ်တယ်ဆိုတာ .. အဒေါ် အကြောင်းကြားလျှင် သမီး သဘောပေါက်သွားမှာပါ ..."

"အဒေါ်က တောင်ပင်လယ်ဝိုက်ချုပ်ကြီးလို့ လူသိများတဲ့ မောင်ရဲထောင်ရဲ့သိုင်းပညာသင်ဘက် အစ်မပါ .."

နဂါးမယ်လေး လက်က ရေနွေးခွက် ဖတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသည်။ သို့သော် ခွက်က ကြမ်းပြင်ထက် မရောက်လိုက်ပါ။ အမျိုးသမီးကြီး၏ အကျီလက်က လှုပ်ခါသွားတာ မြင်လိုက်ရပြီး ရေနွေးခွက်က စားပွဲပေါ်သို့ လည်ကာ ပြန်တက်လာသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မယုံနိုင်လောက်သော အကြည့်နှင့် သူမရှေ့က ဆံဖြူမယ်ဟု ကျိတ်ကာ နာမည်ပေးထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို စိုက်ကာ ကြည့်နေတော့သည်။

ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီသည် ဦးရဲထောင်နှင့် သိုင်းပညာသင်ဘက် မောင်နှမဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က သိုင်းလောကတစ်ခွင် နာမည်ကြီးခဲ့သည့် လက်ကိုးချောင်းဘိုးတော်ဆိုသည့် သိုင်းဆရာကြီး၏ တပည့်အရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကစ၍ ဆရာကြီးထံတွင် သိုင်းပညာရပ်များကို အတူတကွ ဆည်းပူးခဲ့သည်။ မောင်နှမရင်းချာများသဖွယ် သံယောဇဉ်တွယ်ကာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသူများလဲ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အိုချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထိ ကြိုးချင်းညီဆိုသလို သူတို့နှစ်ဦးသည် အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက် အရွယ်ရောက်တော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ကစားလာကြသည်။ သို့သော် ဤနေရာတွင် မထင်မှတ်ထားသည့် အကြောင်းအရာက ဖြစ်လာသည်။ ပြဿနာအရင်းစစ်တော့ ဦးရဲထောင်လို့ပဲ ဆိုရပေမည်။ ထိုစဉ်အခါက မောင်ရဲထောင်သည် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ တစ်ဦးတည်းပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်။ လက်ကိုးချောင်းဘိုးတော်၏ နောက်တိုးတပည့်မ အခု မိုးစည်၏ အမေပေါ်တွင်လဲ လက်လှမ်းကာ ချူချင်ခဲ့သည်။ ဒါကို ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီက ဘယ်လိုမှ သဘောမတူ။ အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ နောက်ဆုံး သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်သည့် အဆင့်ရောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဆိုပါအချိန်တွင် သူမတို့၏ ဆရာ လက်ကိုးချောင်းဘိုးတော်ကလဲ မရှိ။ ထို့ကြောင့် တပည့်ကြီးနှစ်ယောက်၏ ဖြန့်ဖြေမှုကို မည်သူမျှ ဝင်မတားနိုင်ကြ။ သုံးရက်သုံးညတိတိ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပြီးနောက် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီသည် သူမ၏ အမှားနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ဦးရဲထောင်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။ မိမိကို မညာမတာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ဒင်းကို စိတ်အနာကြီးနာကာ ရောက်ရာပေါက်ရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။ နဂါးမယ်လေး၏ လှေဆိုက်ကပ်လာသည့် ကျွန်းအရောက်တွင်တော့ ကျွန်း၏ တည်ရှိပုံကို သဘောကျကာ သူမတကိုယ်တည်း ဇာတ်မြှုပ်နေလာခဲ့တာ ယနေ့တိုင် ဖြစ်လေတော့သည်။

"အဲဒါပဲ .. သမီးလေး...ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေရင်း တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာ .. အနှစ်ငါးဆယ်မကတော့ဘူး ..."

နဂါးမယ်လေးသည် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ၏ အထီးကျန်ဆန်လှသည့် ဘဝကိုစာနာကာ သနားသွားလေသည်။ သူမအသက်ကို ကယ်ထားသည့် ကျေးဇူးရှင်မို့ သူမသာလက်ခံမည်ဆိုလျှင် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီနှင့်ပင် နေလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

+++++

"ပုန်း .. ပုန်း .. ပုန်း ..."

"အကို ..လေး ... မလုပ်နဲ့တော့ ... စိတ်ထိန်းပါဦး .."

ထွေးထွေးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ကျောက်တံခါးကို အားကုန်ရိုက်နေသည့် မုန်တိုင်းကို နောက်က ဖက်ထားသည်။ မုန်တိုင်းတကိုယ်လုံး ချွေးများနှင့် နှစ်ကာ မောဟိုက်နေသလို သူမကိုယ်တိုင်လဲ စိတ်ပင်ပန်းမှုနှင့် ရင်မောနေရသည်။ မုန်တိုင်း ဒီတံခါးကြီးကို ရိုက်နေတာ အချက်ပေါင်း မနည်းတော့။ ဖူးယောင်နေသည့် လက်ဝါးပြင် နှစ်ဖက်က သက်သေခံနေလေသည်။ သို့သော် ထုထည်ကြီးမားသည့် ကျောက်တံခါးကြီးကတော့ တုပ်တုပ်တောင် မလှုပ်သေးချေ။

"ထွေးထွေးရယ် ... နင့်သခင်မလေးကို ဘယ်လိုကယ်ရပါမလဲ ...တောက် ..."

မုန်တိုင်း တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာထားသည့် ထွေးထွေးဆီမှ ရုန်းထွက်သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျောက်တံခါးကြီးဘေးတွင် ထိုင်ချမိသည်။ ပိတ်လှောင်ထားသည့် ကျောက်ဂူအတွင်း ထွန်းပေးထားသည့် တစ်ခုတည်းသောမီးတုတ်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် ထွေးထွေး မျက်နှာလေးသည် နေလောင်ထားသည့် ပန်းပွင့်လေးသဖွယ် ညှိုးငယ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မုန်တိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ထွေးထွေးကို မကြည့်တော့ပဲ သူတို့နှစ်ဦး အချုပ်ခံထားရသည့် အခန်းကို သေချာကြည့်သည်...

မုန်တိုင်း အတွင်းဒဏ်ရာကြောင့် သတိလစ်သွားပြီးနောက် ဟောမာဒေဝီတို့သည် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်း၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ သူမတို့သည် ရွှေသဲမှုန်လက်နက်ပုန်းကို သုံးကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးနိုင်ကောင်း ထွက်ပြေးနိုင်မည် ဖြစ်သော်လဲ မုန်တိုင်းကြောင့် ထွက်မပြေးဖြစ်။ ဟောမာဒေဝီမရ မုန်တိုင်းကို ပွေထားရင်း သူ့ကိုကယ်ဖို့ တဖွဖွ တောင်းဆိုရှာသည်။ မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကျနေသော သူမ၏ အဖြစ်က သနားစရာကောင်းသော်လဲ ဦးရဲထောင်နှင့် မိုးစည်အဖို့တော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေပင်။ ဟောမာဒေဝီ၏ ဘဝသည် မြူးထဲမိသည့် ငါးရုံမလေးသဖွယ် လွတ်လမ်း မမြင်တော့ပေ။

"အကိုလေး .. ဘာရှာတာလဲ ..."

မုန်တိုင်း ကျောက်နံရံများကို လက်ဖြင့် လျှောက်သပ်နေတာကို မြင်သဖြင့် ထွေးထွေးသည် ထိုင်နေရာမှထကာ သူ့အနားကို လျှောက်လာသည်။

“လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေ ဘာတွေများ ရှိမလားလို့လေ ...”

မုန်တိုင်း ထွေးထွေးကို အဖြေပြန်ပေးရင်း ကျောက်ဂူ၏နောက်ဘက်ကို လျှောက်လာသည်။ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှ လှမ်းမီချိန်တွင် တစ်တစ်ခုကို တွေ့ကာ ရပ်သည်။

“ထွေးထွေး ... မီးတုတ် ဖြတ်ပြီး ယူလာခဲ့ ... မြန်မြန် ...”

မုန်တိုင်း၏ ရှေ့တွင် ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ အဆိုပါ ကျောက်တုံးကြီး၏ အစွန်း၌ ဖြူဖြူအရာနှစ်ခုက ထိုးထွက်ကာနေသည်။ မုန်တိုင်း တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားတွေကို စုစည်း၍ ရန်သူဖြစ်က တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူ အတွင်းဒဏ်ရာ ရခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ဘာမှနာကျင်သည်ကို မခံစားရ။ ထွေးထွေးပြောပြလို့ ဦးရဲထောင်က သူ့အတွင်းဒဏ်ရာကို တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်း၏ အသက်ကယ်ဆေးတိုက်ကာ ကုပေးခဲ့သည်ဆိုတာ သိရသည်။ ထိုအသက်ကယ်ဆေးအတွက် ဟောမာဒေဝီက သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောရသည်ဆိုတာကိုလဲ သူသိနေသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် သူသည် ကျောက်ဂူထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစကို အသည်းအသန် ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အမလေး ... လူရိုးကြီး ...”

“ထွေးထွေးရယ် .. နင်ကလဲ အာဂ သတ္တိပဲ .. ပေး မီးတုတ် ...”

မုန်တိုင်း ထွေးထွေးဆီမှ မီးတုတ်ကို လက်လွှဲယူကာ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးသည်။ ထွေးထွေးသည် သူ့နောက်မှ ကိုယ်ကိုပုတ်ကာ ကပ်၍ ပါလာသည်။ ဟော တွေ့ပြီ ..။

ထွေးထွေးပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကျောက်တုံးကြီး ကွယ်ကာနေသည့် အပြင် မီးတုတ်ရှိ အလင်းရောင်က ဒီနေရာပိုင်းကို မရောက်သဖြင့် အရိုးစုကို သူတို့ အစောက မတွေ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ကျားလား မလားမသိသည့် လူတစ်ယောက်၏ အရိုးစုက ကျောက်တုံးအကွယ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီး ရှိကာနေသည်။

“ဒါ .. ဒါ .. ဟို လူဆိုးကြီး ဖမ်းထားလို့ သေသွားတာပဲ ဖြစ်မယ်နော် .. အကိုလေး ... သူ့ဂိုဏ်းများ ဒီထဲမှာ ရှိနေမလား မသိဘူး .. ကျမ ကြောက်တယ် ...”

“ထွေးထွေး ... တိတ်တိတ်နေစမ်း ... နင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

ထွေးထွေး စကားမဆက်တော့ပဲ ဇက်ကလေးပုကာ လျှာတစ်လစ် ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ငေးနေပြီးမှ မုန်တိုင်း အရိုးစုကြီးနား ကပ်သွားသောအခါ သူ့အင်္ကျီ လက်စကို ကိုင်ပြီး မရဲတရဲလိုက်လာသည်။

“ဒီ အဝတ်စုတ်က ဘာဖြစ်လို့ ရှိနေတာလဲ ... ”

“ထွေးထွေး ... နေဦး ... အဲဒါ အဝတ်စုတ် မဟုတ်ဘူး ...”

အရိုးစုနားတွင် လိပ်ကာရှိနေသည့် အဖြူရောင်ပိတ်စကို ကောက်ကာ ကိုင်ကြည့်မည့်ဟန် ပြင်သည့် ထွေးထွေးကို မုန်တိုင်းလှမ်းတားသည်။ အဖြူရောင် သိုင်းအင်္ကျီစသည် နှစ်ကာလကြာမြင့်မှုကြောင့်ထင်သည်။

ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် ပြောင်းကာ ဆွေးမြေ့နေဟန် ပေါက်သည်။ မုန်တိုင်း အင်္ကျီစကို ယုယုယယ ကိုင်လိုက်သည်။

“အကိုလေး .. စာတွေ ရေးထားတယ် ...”

“အေး .. တွေ့တယ် .. ရော့ .. နင် မီးပြပေး ..”

ထွေးထွေး မုန်တိုင်းလက်မှ မီးတုတ်ကို လက်ပြောင်းယူသည်။ ကိုယ်ကို နေရာရွှေ့လိုက်ပြီး မီးတုတ်မှ အလင်းရောင်ကို ဖြန့်ထားလိုက်သည့် ပိတ်စပေါ် ကျအောင်ပြုလုပ်သည်။ အင်္ကျီစထက်တွင် ပြယ်လွင့်တော့မလို ဖြစ်နေသည့် သွေးနှင့်ရေးထားသည့် စာလုံးများကို တွေ့ရလေသည်။ မုန်တိုင်း အသံထွက်၍ပင် ဖတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကား ကြိုးကြာမင်း သာဒင်ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းနယ်တစ်ပိုင်းတွင် သာဒင်ကိုဘာထင်သလဲဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်သည် ပြိုင်ဘက်ကောင်းရှာဖွေလိုမှုနှင့် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ထိုကျွန်းပေါ်၌ တောင်ပင်လယ်မိကျောင်းဟု ကျော်ကြားသည့် ဦးရဲထောင်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကာ သိုင်းပညာပြိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရဲထောင်သည် သိုင်းကွက်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် ပြိုင်ခဲ့သည့်တိုင် အရှုံးအနိုင်မပေါ်ခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံး အတွင်းအားယှဉ်ပြိုင်သည့် အဆင့်ရောက်ခဲ့သည်။ အချိန်လေးနာရီကျော်ကျော် ပြိုင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးရဲထောင်၏ အတွင်းအားကို မခံနိုင်ပဲ အားပြတ်ကာ အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။ ဦးရဲထောင်သည် ကျွန်ုပ်အားပြတ်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဤကျောက်ဂူ၌ အကျဉ်းချထားခဲ့သည်။

ဦးရဲထောင်သည် အကောက်ဉာဏ်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူ့အားလက်ရည်တူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် ကျွန်ုပ်၏ သိုင်းပညာကို သူ့အား ပြောပြရမည်ဆိုကာ အကျပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်က လက်မခံခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဤကျောက်ဂူထဲ၌ မသေယုံတမယ် ကျွေးကာ လှောင်ပိတ်ထားခဲ့၏။ အကျဉ်းချခံထားရစဉ် ပထမနှစ်က တစ်လတစ်ခါ လာတွေ့သော်လည်း သုံးနှစ်ပြည့်မြောက်သည့် နှစ်မှစ၍ တစ်နှစ်တစ်ခါသာ လာတွေ့တော့သည်။ အခုတစ်ခေါက် ဆယ်နှစ်ပြည့်မြောက်ချိန်တွင်မူ နောက်ဆုံး လာတွေ့သည်ဟု ဆိုကာပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အား အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးသည်ဆိုကာ ကျောက်ဂူထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစကို ပြောဆိုခဲ့လေသည်။”

“အကိုလေး .. လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစ ဟုတ်လား ... ဖတ်စမ်းပါဦး .. မြန်မြန် ...”

ထွေးထွေးခမျာ မုန်တိုင်းဖတ်ပြတာကိုတောင် မစောင့်နိုင်တော့ပဲ အနားတိုးလာသည်။ နှစ်ဦးသား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဖတ်ကြည့်ကြသည်။

“ကျောက်ဂူကို ပိတ်ထားသော တံခါးမကြီးအောက်ခြေကို သေချာသာကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဆီမီးခွက်လိုမျိုး ခွက်ငယ်လေးတစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ဦးရဲထောင်၏ ပြောပြချက်အရ ထိုခွက်သည် ကျောက်တံခါးကို ဖွင့်ရန်မောင်းတံနှင့် ဆက်ထားလေသည်။ သို့သော် ထိုခွက်ကိုဆွဲကာ ဖွင့်လိုရသည်တော့ မဟုတ်။ ခွက်ငယ်နှုတ်ခမ်းပြည့်သည့်အထိ အရည်တစ်မျိုးထည့်မှ ဖွင့်လို့ရ၏။ အဆိုပါ အရည်ကား ....”

ဤနေရာအရောက်၌ ဆက်တိုက်တောက်လျှောက် ဖတ်လာသူ မုန်တိုင်းဆီမှ စာဖတ်သံ ပျောက်ကွယ်သည်။ အင်္ကျီစကို ကိုင်ထားသည့် ၎င်း၏ လက်နှစ်ဖက်က တုန်ယင်လာသလို ခေါင်းချင်းဆိုင်ထိနေသည့် ထွေးထွေးဆီမှလဲ “အို” ဟု ရေရွတ်သံကြားကာ အနားမှ ချက်ချင်းဖယ်ခွာသွားသည်။ အမှာစာပါအကြောင်းအရာကြောင့် ထွေးထွေးခမျာ ရှက်သွားဖြာမိသလို ရင်လဲခုန်နေမိသည်။

“ဒါ .... ဒါ ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ....”

မုန်တိုင်း ဆက်မဖတ်တော့ပဲ အင်္ကျီစကို ပစ်ချကာ ကျောက်ဂူရှေ့သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိသည့် ကိစ္စ။ ဒါ သူနှင့် ထွေးထွေး ကို တမင်သက်သက်ချောက်ချသည့် ကိစ္စ။ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်စရာ မရှိ ...။ သို့သော် မုန်တိုင်း ကျောက်တံခါးနား ပြန်ရောက်တော့ သူ့မျက်စိက တံခါးအောက်ခြေကို မကြည့်ပဲ မနေနိုင်။ စာပါ အကြောင်းအရာတွေက ဟုတ်များ ဟုတ်မလားလို့ သူ့ငုံ့ကြည့်မိသည်။ တကယ်ပင် ကျောက်တံခါးကြီး၏ ဘယ်ဘက်အောက်ခြေတွင် ခွက်သဏ္ဌာန်အရာတစ်ခုက ထိုးထွက်နေသည်။ မုန်တိုင်း ခူးထောက်ထိုင်ကာ သေချာစစ်ဆေးကြည့်သည်။

“အကိုလေး ... ခွက်ကို တွေ့တယ်လား ...”

သူ့လက်ပေါ်ကို ဖြာကျလာသည့် မီးရောင်ကြောင့် ထွေးထွေး အနားရောက်လာမှန်း သူသိသည်။ မုန်တိုင်း သူမကို မော့ကြည့်သည်။ ထွေးထွေး၏ မျက်နှာလေးသည် ခါတိုင်းနှင့် မတူပဲ တည်ကြည်နေလေသည်။ မုန်တိုင်း အပျိုပေါက်မလေးကို သေချာကြည့်မိသည်။

တကယ်တော့ ထွေးထွေးသည် မိန်းမချောလေး တစ်ဦးပင်။ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် သူမ၏ အလှကား ပန်းဖူးပန်းငုံလေးနှင့်တူလှသည်။ ရင်ကလေး မစို့မပို့တွင် တင်ကလေးက ခပ်ကောက်ကောက်လေးနှင့်မို့ ဖိုသတ္တဝါတွေ စိတ်ကြွချင်စရာလေးပင် ။ အလှဘုရင်မလေး ဟောမာဒေဝီနှင့် တွဲနေလို့သာ သူမ၏ အလှက မှေးမှိန်နေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူ့ဟန်နှင့်သူတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်သာ။

“ဟင်း ...”

မုန်တိုင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ ထွေးထွေးက သူ့အနားတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် အင်္ကျီစ၏ နောက်ကျောကို ပြသည်။ ဤနေရာတွင်တော့ စာများ မတွေ့ရပဲ ရုပ်ပုံလေးငါးခုကို ဆွဲခြစ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုပ်ပုံတွေက သိပ်ပြီးပီပြင်လှသည် မဟုတ်သော်လဲ မြင်ယုံနှင့် သိုင်းကွက်တွေမှန်း မုန်တိုင်း သိသည်။

“ဒါ .. ဒါ ...”

“ဟုတ်တယ် .. အကိုလေး ... သာဒင်ဆိုတဲ့ လူကြီး ရေးခဲ့တာကတော့ .. ဦးရဲထောင်ဟာ သူ့ကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ လွတ်လမ်းကို ဆွဲပြီးပြောခဲ့တာကို စိတ်ဆိုးလို့ .. သူမသေခင် သူ့ကို နိုင်ဖို့ အကွက်တွေ ထွင်သွားတာလို့ ပြောထားတယ် ... ဟုတ်မဟုတ် အကိုလေး ကြည့်ကြည့်ပါလား ...”

မုန်တိုင်း ဒါကိုတော့ စိတ်ဝင်စားသည်။ အင်္ကျီစကို အသာလှမ်းယူကာ ရေးဆွဲထားသည့် ရုပ်ပုံတွေကို သူသေချာကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဦးရဲထောင်နှင့် သူ့နောက်ဆုံးပြိုင်ခဲ့သည့် သိုင်းကွက်ကို

ပြန်စဉ်းစားသည်။ သူ့ဗီဇအရ မည်သည့် သိုင်းကွက်မဆို တစ်ခါပြယုန်နှင့် မှတ်မိသဖြင့် ဦးရဲထောင်၏ မိုးကြိုးလက်သီးသိုင်းကွက်တွေကို သူ အလွတ်ရနေသည်။ ခဏအကြာတွင် နေရာမှ ထကာ ရုပ်ပုံပါ အကွက်အတိုင်း သူလှုပ်ရှားကြည့်သည်။ ငြိမ်သက်နေသည့် ကျောက်ဂူထဲတွင် မုန်တိုင်း၏ လှုပ်ရှားမှုက လေပွေတစ်ခုအလား အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထွေးထွေးကမူ မုန်တိုင်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို မမှိတ်မသုန်ပင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကြိုးကြာမင်း သာဒင် ထားခဲ့သည့် အကွက်တွေကသာ အစစ်အမှန်ဆိုလျှင် သူရေးထားခဲ့သည့် လွတ်လမ်းသည်လဲ တကယ်ပင် ဟုတ်ရမည်။ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် သူမကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည့် ဝါးစိမ်းရဲတိုက်၏ ကျေးဇူးတွေက သူမအပေါ်မှာ မနည်း။ ညီမသဖွယ် သူမကို သဘောထားခဲ့သော မမဟေမာကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကယ်ရပေမည်။

“ဘယ်လိုလဲ .. အကိုလေး ...သူပြထားတဲ့ အကွက်နဲ့ ဟိုလူကြီးကို အနိုင်တိုက်နိုင်မှာလား ... “

မုန်တိုင်းထံမှ လှုပ်ရှားမှု ရပ်သွားတော့ ထွေးထွေး အလောတကြီးပင် မေးမိသည်။ အချိန်သည် ရွှေလိုပင် အဖိုးတန်နေသည် မဟုတ်လား။ မုန်တိုင်း ထွေးထွေး၏ အမေးကို ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ ..

“ဦးရဲထောင်ကို အနိုင်ယူနိုင်မှာတော့ အမှန်ပဲ .. ဒါပေမယ့် လွတ်လမ်းဆိုတာကြီးက မဟုတ်သေးဘူး .. “

“ဘာမဟုတ်တာလဲ .. အကိုလေး ... စာပါအကြောင်းအရာအရ ဆိုလျှင် ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ရှိဖို့ပဲ လိုတာ မဟုတ်လား ... “

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ... “

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ .. အကိုလေး ... မမလေးကို ကယ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် .. အကိုလေး ယောက်ျားမဟုတ်လား ... “

“ထွေးထွေး .. ငါ နင့်အတွက် ပြောနေတာ .. နင် သိလား ... “

“ဟုတ်တယ် .. အကိုလေး .. ကျမကလဲ .. သခင်မလေး အတွက်ပြောနေတာပဲ ... မမဟေမာကို ဟိုလူတွေလက်ထဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝကွက်မအပ်နိုင်ဘူး ... ရေနစ်တဲ့သူတောင် ကောက်ရိုးမျှင်ကို ဆွဲရသေးတာပဲ ... “

“ဒါ .. ဒါ ကတော့ ... “

“ဒါကမတော့နဲ့တော့ အကိုလေး ... အကိုလေး မမဟေမာကို ချစ်သလို .. ကျမလဲ ချစ်တာပဲ ... “

ထွေးထွေး၏ စကားက ပြတ်သားသည်။ သူမ၏ လုပ်ရပ်ကမူ ပို၍ ပြတ်သားလှသည်။ သူမစကားဆုံးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်က အကျီကျယ်သီးတွေကို ဖြုတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဝင်းဝါနေသည့် ရင်ညွန့်သားများက ဟသွားသည့် အကျီစကြားကနေ ပေါ်လာသည်။ မုန်တိုင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ တွေတွေကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။ ကောင်းပါ့မလား။ ဟေမာဒေဝီ သိလျှင် ဘာပြောမလဲ မသိ။ ဟေမာက ထွေးထွေးအပေါ် ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားသလို သူကိုယ်တိုင်လဲ ထွေးထွေးကို အိမ်ဖော်မလေးဟု မမြင်။

“အကိုလေး ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ...”

မုန်တိုင်း၏ အတွေးစကို ထွေးထွေး၏ စကားသံက ဖြတ်တောက်သည်။ အိမ်မက်ထဲက နီးထလာသူနယ် ရီပေပေ မျက်လုံးများနှင့် သူ့ရှေ့တွင် အဝတ်အစားမဲ့နေသည့် ထွေးထွေးကို ကြည့်မိသည်။ ကောင်မလေးသည် လက်တစ်ဖက်က သူမ ရင်သားဆိုင်တွေကို ကာထားပြီး ကျန်တဲတစ်ဖက်ကတော့ ပေါင်ကြားကို အုပ်ကာထားသည်။ နို့လေးနှစ်လုံးက မလုံတလုံ ပေါ်နေသလို ပေါင်တံစင်းစင်းလေးတွေကလဲ အထင်သား ပေါ်နေလေသည်။ ထို့အပြင် ခြေထောက်ကို စု၍ ပေါင်တံနှစ်ချောင်းကို ယှက်ကာ ရပ်နေပုံက မခိုတယှိုဖြစ်နေရာ မုန်တိုင်းစိတ်ကို တမျိုးဖြစ်လာစေသည်။ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်၏ ပကတိ အသွင်က ကာမစိတ်ကို နိုးကြွစေသည်သာ။

“ထွေးထွေး .... နင် နောင်တ မရဘူးနော် ....”

မုန်တိုင်းစကားကို ထွေးထွေး ပြန်မဖြေတော့ပါ။ အကြည့်မှိုင်းမှိုင်းလေးနှင့် သူမအနားကို ရောက်လာသည့် မုန်တိုင်းကို မော့ကြည့်၍သာ ခေါင်းညိတ်ပြရာသည်။ မုန်တိုင်း “ကောင်းပြီလေ” ဟုဆိုကာ သူ့အင်္ကျီကို စတင် ချွတ်လိုက်ချိန်တွင်မူ သူမသည် ကျောက်နံရံဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ နံရံကို လက်ထောက်ကာ သူမတင်လေးကို နောက်ပစ်ပေးသည်။ လုံးလုံးကောက်ကောက်တင်နှစ်ဖက်က ဒီလိုအနေအထားတွင် အနောက်ဘက်ကို မောက်ထွက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အင်္ကျီပြီးလို့ သိုင်းဘောင်းဘီကြီးကို ဖြေနေသည့် မုန်တိုင်းတောင် ဘောင်းဘီကို ဆက်မချွတ်နိုင်ပဲ လုံးမောက်နေသည့် တင်သားနှစ်ဖက်ကို ငေးကြည့်ရသည်။ လှလိုက်တဲ့ အိုးလေး ... စွယ်တော်ရွက်လိုမျိုး ခပ်ပိုင်းပိုင်းလေး ...။

မုန်တိုင်း ထွေးထွေးနားသို့ တိုးသွားကာ ခူးထောက်ထိုင်သည်။ ဟေမာဒေဝီအတွက် အရှက်ကို မငဲ့ကွက်တော့သည့် ထွေးထွေးကို ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ပေးရမည်။ သူမအတွက် သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ် အချိန်ဖြစ်စေရမည်။ ဒါ သူမ၏ ပေးဆပ်မှုအတွက် သူ့အကောင်းဆုံး ပြန်လုပ်ပေးနိုင်ခြင်းပင်။ မုန်တိုင်း၏ လက်က လုံးထစ်နေသည့် တင်သားများဆီ ဖွဖွလေး ရောက်သွားသည်။

“အီး ...”

ထွေးထွေး၏ ကိုယ်က ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသည်နယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသည်။ ပါးစပ်မှ မတိုးမကျယ် ညည်းသံလေး ပေါ်ထွက်သည်။ လူကမူ အနေအထားမပျက် ကျောက်နံရံကို လက်ထောက်ကာ နေမြဲဆက်နေသည်။ မုန်တိုင်း သူ့လက်ကြီးနှင့် အပျိုမလေး၏ တင်ပါးအိအိလေးတွေကို အသာပွတ်သပ်ပေးသည်။ သူမိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်၏ အတွေ့ကြောင့် ထွေးထွေး ခမျာ တင်ပါးနှစ်ဖက်တွင် ကြက်သီးဖုလေးတွေ ပေါ်လာသည့်အထိ ယားကျိကျိဖြစ်သည်။ အစုံအဆန် နေရာအနံ့လျှောက်သွားနေသည့် မုန်တိုင်း၏ လက်ကြောင့် သူမ ရှေ့ပေါင်ကြားတွင် စိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်။ ပေါင်နှစ်ဖက်ကို အတင်းပင် လိမ်ယှက်ကာ ပွတ်တိုက်မိသည်။ အင့် .. အင့်... ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ .....

မုန်တိုင်း ကတုန်ကရီဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ အချိန်မဆိုင်းတော့ပဲ သူ နောက်တစ်ဆင့်တက်ရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

“ထွေးထွေး .. ခြေထောက်ကြီးကို စီမထားနဲ့လေ ... နဲနဲ ကားလိုက် ..”

ထွေးထွေး မုန်တိုင်း ဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို မသိပေမယ့် ပြောသည့်အတိုင်းတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ခွာပေးလိုက်သည်။ အမွှေးအမှင်ကင်းနေသော နုနယ်သည့် အဖုတ်လေးက အနည်းငယ် ပြူးထွက်လာသည်။ မုန်တိုင်း သူ့လက်ဖဝါးကို ပက်လက်လှန်ကာ ပေါင်ခွကြားထဲကို ထည့်သည်။ ပေါင်ခြံတွေက အေးစက်နေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လက်ဝါးနှင့် အုပ်မိသည့် အဖုတ်လေးကမူ နွေးတေးတေးလေး ဖြစ်နေသည်။ လက်ညှိုးနှင့်လက်ခလယ်ကို သုံးကာ ဟက်တက်ကွဲနေသည့် အရာလေးကို ဖိကုတ်လိုက်သည်။

“အမေ့ ... အီး ...”

ကောင်မလေးဖင်က ယမ်းသွားကာ ကိုယ်ကလေးက တွန့်ခနဲဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ဆိုတာကို သိချင်လာသဖြင့် ထွေးထွေး ခေါင်းငဲ့ကာ ငုံ့ကြည့်သည်။

“အီး .. အကိုလေး မလုပ်နဲ့လေ .... အာ .. ပြောမရဘူး ... အီး .. အင့်”

မုန်တိုင်း သူ့နှာတံကြီးနှင့် လုံးကျစ်ကောက်ထွက်နေသည့် တင်ပါးလေးတစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။ အပျိုမလေးမို့ တင်သားတွေက တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် အိစက်လှသည်။ ထွေးထွေးစိတ်တွေ ဆူဝေကာ ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာသည်။ မမဟောမာဖို့ဆိုကာ အရဲစွန့်ပြီး စိတ်မပါတပါနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း မုန်တိုင်း၏ နှိုးဆွမှုတွင် အဖုတ်လေးထဲမှ မကြုံဖူးအောင် ယားယံလာလေသည်။ အဆိုပါ ယားယံမှုသည် မလျော့သွားသည့် အပြင် မုန်တိုင်း လက်နှင့် နှိုးဆွပေးနေမှုကိုတောင် အားမရတော့။ တစ်ခုခုကို ငဲ့လင့်သလို ရွစ်ရွစ်ဖြစ်လာကာ မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး အရည်တွေကိုသာ ညှစ်ထုတ်ပေးနေမိသည်။

“အီး ... အီး ... အကိုလေး .... အီး .. အင့် ...”

မုန်တိုင်းလဲ စိတ်ထနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဖုတ်ကို ပွတ်ပေးနေသည့် သူ့လက်က ချွဲကျိကျိဖြစ်လာသည်မို့ ထွေးထွေး အသင့်ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ သူသိသည်။ လုပ်မည်ဆိုလျှင်တော့ လုပ်လို့ ရနေပြီ။ သို့ပေမယ့် ထွေးထွေးသည် အသက်ငယ်ပြီး အဖုတ်ပလေးကိုက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလို့မူ သူတတ်နိုင်သမျှ နှိုးဆွပေးချင်သည်။ အဖုတ်ကို ပွတ်ပေးနေသည့် လက်ကို ပြန်ထုတ်ကာ သူမ၏ လုံးကျစ်နေသည့် ဖင်သားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ ဖြဲလိုက်သည်။ မတတဟလေး ဖြစ်သွားသည့် အကွဲလေးကို တွေ့သည်နှင့် ဇက်ကိုမော့ကာ လျှာကိုထိုးထည့်လိုက်သည်။

“အမေ့ ... အီး ... အင့် .....

ထွေးထွေး၏ ပါးစပ်လေးက ကုန်းပေါ်ကို ပက်တင်ခံလိုက်ရသည့် ငါးမလေးသဖွယ် ဟစ်ဟစ် ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ကို အငမ်းမရ ရှူလိုက်ရသည်။ ခူးတွေက ပျော့ညွတ်ချင်သလို ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျောက်တံခါးကြီးကို ထောက်ထားသည့် လက်တွေကို အတင်းအားပြုကာ ကျားကန်ကန်ထားရသည်။ နူးညံ့သည့် သူမ၏အတွင်းသားတွေကို လျှာကြီးနှင့် ထိုးကော်မှုက သူမကိုယ်ကို ရေအေးနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသည့်လား

တုန်တက်သွားစေလိုဖြစ်သည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်တည်လာမှန်းမသိသည့် အရသာတစ်ခုက သူမတကိုယ်လုံးရှိ အကြောပေါင်းစုံထဲ စိမ့်ဝင်ကာ လူက အဖျားတက်သူပမာ ခံစားနေရသည်။

“အား လား .. လား ... အီး ... အီး ... အကို လေး ... အင့် ... မ ... မလုပ်နဲ့တော့ .. အီး ....ကျမ .. ကျမ ..”

ပင်လယ်လှိုင်းတွေနှင့် မခြားသည့် ကာမလှိုင်းတွေက အပျိုမလေး၏ ကိုယ်ကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ အဆက်မပြတ် ရိုက်ပုတ်သည်။ မုန်တိုင်း လျှာကြီးနှင့် နှိုးဆွမှုကို ဘယ်လိုမှ မတွန်းလှန်နိုင်ပဲ သူမချော့ တုန်တုန်ရီရီနှင့်သာ ညည်းတွားနေရသည်။ မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး မလုပ်နဲ့တော့ဟုလို့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးရသည်။ ဒါတောင်မှ မုန်တိုင်း ပါးစပ်က သူမအဖုတ်ပေါ်မှ ခွာသွားသောအခါ ပေါင်တွင်းသားတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကာမအရှိန်က မသေ။ လျော့လဲ လျော့ကျမသွား။

“ထွေးထွေး ... ဒီနားကိုလာ ... ဒါမှ အံကိုက်ဖြစ်မှာ ...”

မုန်တိုင်း သူမပုခုံးကို ဆွဲခေါ်ကာ နေရာရွှေ့တော့ ထွေးထွေးသည် ဘာစကားမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်။ မိုင်းမိနေသည့် လူတစ်ယောက်နယ် ခီဝေဝေနှင့် မုန်တိုင်းကို ကြည့်ကာ ခွက်ကလေးကို ခွ၍ ပေါင်တွေကို ကားပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာကိုမူ ကျောက်တံခါးကို ထောက်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ပေါ်၌ အပ်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလေသည်။ စိတ်ထဲကမူ များမကြာမီ တွေ့ကြုံရမည့် အရသာသစ်ကို တွေးကာ ရင်ခုန်နေမိသလို တွေးကာလဲ စိုးရွံ့နေမိသည်။

မုန်တိုင်း အဝတ်တွေကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ချွတ်ပစ်သည်။ သူ့အတံကြီးကတော့ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်လို ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်။ အစစအရာရာ ချောချောမွေ့မွေ့ဖြစ်အောင် မုန်တိုင်း သူ့လက်ဖဝါးထဲကို တံတွေးထွေးချသည်။ ကွမ်းသီးလုံးလို တင်းမာနေသည့် သူ့ထိပ်ကို စုံရွဲနေအောင် ပွတ်သည်။ စိတ်ကြိုက်ရပြီဆိုမှ လုံးလုံးလေး ကောက်ထွက်နေသည့် ထွေးထွေး၏ တင်ပါးနောက်ကို ကပ်သည်။

“အင့် ... “

ခေတ္တခဏ ငြိမ်သက်သွားသည့် ထွေးထွေးဆီမှ ညည်းသံလေး ပြန်ထွက်သည်။ ဖင်ကြားထဲကို ဝင်လာသည့် အသားချောင်းနွေးနွေးကြီးကြောင့် သူမကိုယ်လေးက တုန်ခါလာရပြန်သည်။ မုန်တိုင်း အရည်တွေ ရွဲနေသည့် အဝလေးကို တွေ့မိအောင် ထောက်သည်။ ခပ်သာသာလေး ဖိ၍ ထိုးဆွသည်။ ထွေးထွေး တအင့်အင့်နှင့် ညည်းကာ ခါးကို ပိုခွက်ပေးသည်။ အဖုတ်ရည်များ၏ စုံရွဲမှုတွင် လိပ်တံထိပ်၌ သုတ်လိမ်းထားသည့် တံတွေးတွေ၏ အကူနှင့် ထွေးထွေး သတိမထားမိခင်မှာပင် ထိပ်ဝက အထဲကို ကျုံ့ဝင်သည်။

“အမေ့ ... အီး ... “

မုန်တိုင်းက မြန်သည်။ မြန်ဆို သူက ထိပ်သီး သိုင်းသမား မဟုတ်လား။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထွေးထွေး ရုန်းထွက်မည်ပြင်တော့ သူမ၏ တင်ပါးကို ဖမ်းထိန်းထားသည်။ ဝင်သွားသည့် ထိပ်က မကျွတ်ထွက်သည့်ပြင် မုန်တိုင်း ကော့ကာ ဖိထိုးထည့်မှုကြောင့် နောက်ထပ် တစ်လက်မကျော်ကျော်ခန့် ထပ်တိုးဝင်သည်။

“အီး ... နာတယ် ... အကိုလေး ... အီး ..”

“ခနလေးပါ .. ထွေးထွေးရယ် ... ခန ... အောင့်ခံလိုက်နော် ... ထွေးထွေးပဲ မမလေးကို ကယ်ချင်တယ်ဆို .. “

“အီး .. ကယ်တော့ ကယ်ချင်တာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ... ဒီလို နာမှန်းမှ မသိတာ .. အခုဟာက နာတာကိုး .. အင့် ... အင့် .. “

မျက်နှာလေး မွဲကာ ငိုမွဲမွဲ ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးအပြောကြောင့် မုန်တိုင်း သနားလဲသနား၊ ရယ်လဲရယ်ချင်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် ဆက်မလုပ်လို့ကလဲ မဖြစ်။ ဒီအခြေအနေ ရောက်လာမှ နောက်ဆုတ်လျှင် ခုံရင်းခုံရင်းဘဝ ပြန်ရောက်သွားမည်သာ။ မုန်တိုင်း ပညာကုန်သုံးကာ ချော့ရသည်။ ထွေးထွေး၏ ကျောပြင်ဝင်းဝင်းလေးပေါ်ကို အသာမှီကာ ကောင်မလေး၏ ပါးလေးကို နမ်းသည်။ လည်ဂုတ်သားလေကို မရွံ့တရွံ့လေး ကိုက်ဆွဲသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့်လဲ အပျိုနို့လေးကို လှမ်းဆွဲကာ နို့သီလေးတွေကို ချေပေးသည်။ မသိမသာလေးလဲ အထဲဝင်နေသည့် သူ့ကောင်ကို ညှောင့်သွင်းသည်။ ရှိသမျှ အကွက်မျိုးစုံ သုံးလိုက်တော့ ထွေးထွေးလို အညတရ ပညာရှင်သည် သူ့လိုမျိုး ထိပ်ကြီးသမား .. အဲ ထိပ်သီးသမားကို ဘယ်လိုခံနိုင်တော့မည်နည်း။ အပျိုမှေးပေါက်သွားတာတောင် မသိလိုက်ပဲ သူ့အတံကြီးက ရေမြေဆုံးထိ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ထွေးထွေး အဆင်ပြေလား ... “

“အီး ... အင်း ... ရတယ် .. အကိုလေး ... အင့် .. အင့် .. “

“မနာတော့ဘူး မှတ်လား ... “

“နာတော့ မနာတော့ဘူး ... အင့် ... ဒါပေမယ့် တမျိုးကြီးပဲ .. ရှိန်းဖိန်းဖိန်း .. ကျပ်တပ်တပ်ကြီး ... အင့်...”

“အဲဒါက .. ခနနေရင် ပျောက်သွားမှာပါ ... ဆောင့်ပေးတိုင်း .. အနေအထားမပျက်အောင် ဖင်လေးကိုသာ ကော့ထား .. “

“ဟုတ် .. အကိုလေး ... “

ထွေးထွေး လှိုက်မောတုန်ရင်စွာ ပြန်ဖြေသည်။ မုန်တိုင်း သာသာလေးပင် စတင်၍ အသွင်းအထုတ်လုပ်သည်။ အပျိုမလေး၏ အတွင်းသားတွေက နူးညံ့လှသည်မို့ သူ့အတွက် အရသာရှိလှသလို ထွေးထွေးအဖို့လဲ မာတုတ်တုတ် လိင်တံကြီး၏ ထိုးမွှေမှုတွေက အသည်းခိုက်အောင်ပင် ကောင်းမွန်လှသည်။ သူမတကိုယ်လုံး ဖြိုးဖြိုးဖျင်းဖျင်း ဖြစ်လာကာ အဖုတ်ရည်တွေကလဲ ရွဲသထက် ရွဲလာသည်။

“အီး .. အကိုလေး .. ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး .. ဆောင့် .. ဆောင့်ပေးစမ်းပါ .. “

ငိုမွဲမွဲ အသံလေးနှင့်အတူ ထွေးထွေးကိုယ်က လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာတော့ မုန်တိုင်း သူမပြီးတော့မည်ဆိုတာ သိသည်။ စိတ်ကိုနှစ်ကာ လုံးကျစ်နေသည့် တင်ပါးဖောင်းဖောင်းလေး နှစ်ခုကြားထဲ အဝင်အထွက် ဖြစ်နေသည့် သူ့အတန်ကြီးကို ဆောင့်ဆောင့်သွင်းသည်။ တအောင့်အကြာတွင်တော့ ထွေးထွေး နှုတ်မှ တအီးအီး ညည်းသံနှင့်အတူ ခါးလေးက ကော့တက်သွားသည်။ သူမပြီးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီမို့ မုန်တိုင်း စိတ်နှစ်ကာ

တဖုန်းဖုန်းနှင့် ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။ သိပ်တော့မကြာလိုက်။ လေးချက်မြောက်အရောက်တွင် သူ့လိင်တံက
ယားတက်လာသည်။ ငါးချက်မြောက်အဖြစ် ဆောင့်သွင်းလိုက်ချိန်တွင်တော့ လိင်တံထိပ်က လရည်တွေပါ အထဲကို
ရောက်သွားသည်။ ပြန်ဆွဲမထုတ်တော့ပဲ အထဲမှာ နှစ်ထားရင်း သုတ်ရည်တွေကို အားရပါးရ
ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကုန်လုံးကုန်မှ သူ့အသာလေး ပြန်ထုတ်ပစ်သည်။ မကြုံဖူးသည့် ကာမအရသာကြောင့်
မူးမူးမေ့မေ့ ဖြစ်နေသည့် ထွေးထွေး၏ ဖင်လေးနှစ်ဖက်ကို မုန်တိုင်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိန်းကာ
ကိုင်းထားလိုက်သည်။ ချိန်သားကိုက်စွာပင် နီရဲနေသည့် အဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားများကြားမှ နှစ်ဦးသား ဆုံစည်းမှု
အရည်တွေက အောက်မှာ ရှိသည့် ခွက်ထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

+++++

ဟေမာဒေဝီ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ပါ။ အိပ်မရသောသူအတွက် ညတာသည် ရှည်ကြာလွန်းသည်ဟု ဆိုကြသော်လဲ
သူမအတွက်တော့ ဒီညသည် တိုတောင်းလွန်းသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ တတ်နိုင်ရင် အရှေ့ဘက်အရပ်ကနေ
ထွက်ပြုလာမည့် နေဝန်းနီနီကြီးကို သူမ ဘယ်လိုမှ မမြင်ချင်ပါ။ မနက်မိုးလင်းလာမည့် အဖြစ်ကို သူမစိုးရွံ့လို့သာ
နေလေသည်။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကင်းရခြင်းသည်လဲ ဒုက္ခ၊ မချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းဖက်ရခြင်းသည်လဲ ဒုက္ခ ဟု
သူမသိထားခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ဒီဒုက္ခနှစ်ခုကို တပြိုင်တည်း ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်လို့တော့ သူမ မသိခဲ့ပါ။
အသည်းချင်းရော လူချင်းပါရင်းနှီးဖလှယ်ခဲ့သည် မုန်တိုင်းနှင့် ကွေကင်းရမည်ကိုပင် သူမ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ဖူးပါသည်။
အခုတော့ မုန်တိုင်းနှင့် မပေါင်းစည်းရယုံမက ခါးခါးသီးသီး ရွံ့မှန်းသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်း၏ မျိုးဆက်နှင့်တောင်
လက်ဆက်ရတော့မည်။ ထွေးရင်း ထွေးရင်းနှင့် မျက်နှာရှူးသားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို
နတ်နတ်စင်းပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်တော်ကကဲကဲဟု ဆိုရမည့် ဟိုလူကြီး .. ဦးရဲထောင် ။ မုန်တိုင်းကို
ကယ်ဖို့ သူမက တိုးလျှိုးတောင်းပန်တော့ ဘာပြောသည်မှတ်လဲ။ သူတို့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမည်တဲ့။
သူမလက်ပေါ်တွင် သတိလစ်မေ့မျောနေသည့် မုန်တိုင်း၏ အဖြစ်က သူမကို စဉ်းစားခွင့်တောင် မပေးနိုင်ပါ။
ခေါင်းညိတ်၍သာ ပြခဲ့ရသည်။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်း၏ အသက်ကယ်ဆေးကို တိုက်ကျွေးကာ ကုသပေးမည်ဆိုပြီး
သူမတို့ကို ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ မိုးစည်၏ မျက်နှာကတော့ တပြုံးပြုံးနှင့်။ ငါ့လက်မှလွတ်အောင်
ပြေးနိုင်သေးလားဆိုသည့် သဘောနှင့် ဟေမာဒေဝီကို ကြည့်ကာနေသည်။ အကြည့်နဲ့ပင် သူမကျောချမ်းရသည်။

အကျိုးလို၍ ညောင်ရေလောင်းသည့် ဦးရဲထောင်သည် ကတိတော့ တည်ပါသည်။ ဟေမာဒေဝီ ရှေ့မှောက်၌ပင်
မုန်တိုင်းကို အသက်ကယ်ဆေး တိုက်ကျွေးသည်။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်း၏ ဆေးကလဲ စွမ်းပါသည်။
ဆေးဝင်သွားသည်နှင့် ဖျော့တော့နေသည့် မုန်တိုင်း၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင်ပြန်လွှမ်းကာ သက်သာသွားသည့်
အရိပ်အယောင်ပြသည်။ ဦးရဲထောင်က လူလည်ကြီးပင်။ မုန်တိုင်း အခြေအနေကောင်းသွားပြီ ဆိုတာနှင့်
အပြင်ကိုခေါ်ထုတ်သွားခိုင်းသည်။ ထွေးထွေးကိုပါ သူမဆီက အတင်းဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ပြီးမှ
ဟေမာဒေဝီဘက်လှည့်ပြီး မိုးစည်ကို မနက်ဖြန် လက်ထပ်ရမည်ဆိုပြီး အကျပ်ကိုင်တော့သည်။
ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ သို့ပေမယ့် မျက်ရည်စတွေ မကျအောင် ကြိုးစားနေရသည့် ဟေမာဒေဝီသည်

ဦးရဲထောင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် တဒဂ် မျှော်လင့်ချက်ရှိခဲ့ရသေးသည်။ ဦးရဲထောင်က ခပ်တည်တည်နှင့် သူမကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်က ..

“ဒီမှာ .. မိန်းကလေး ... တကယ်လို့ မင်းသာ ငါ့သားကို မယူချင်ဘူးဆိုလျှင် ငါ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ပေးနိုင်တယ် ..”

ဟေမာဒေဝီသာမက အနီးအနားတွင် ရှိနေသည့် မိုးစည်တို့ပါ အံ့အားသင့်သည်။ မိုးစည်က “အဖေ” ဟု ခေါ်ကာ တစ်ခုခု ပြောမည်ကို ဦးရဲထောင်က လက်ပြကာ ဟန့်တားသည်။ တခြားဘယ်သူမှလဲ ဘာမှ ဝင်မပြောရဲ။ ဦးရဲထောင် ဘာပြောမလဲဆိုတာကိုသာ ဆက်စောင့်နားထောင်နေကြသည်။ ဦးရဲထောင်၏ ပြောစကားကို ကြားသောအခါတွင်တော့ ဟေမာဒေဝီ တောက်ခေါက်မိမတတ်ဖြစ်သည်။ မိုးစည်က မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ သူ့အဖေကိုကြည့်သည်။ ခါးသုံးလက်ကမူ သူ့သခင်ကြီးအကြောင်းကို သိနေသည့်အလား မထူးဆန်းသလို ခပ်တည်တည်နှင့် ကျန်သူများကမူ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဦးရဲထောင် အကြောင်းကို ဆိုကြသည်။ ဦးရဲထောင်၏ နံပါတ်လေးနှင့်ငါးမိန်းမတွေကမူ ခြေထောက်ဆောင့်ပြီး ခန်းမထဲက ချက်ချင်း ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ကြားသည့် စကားက ...

“မိုးစည်ရဲ့ မိန်းမမဖြစ်ချင်လျှင် .. မင်း ငါ့မိန်းမ ဖြစ်လို့ရတယ် မိန်းကလေး .. အဲဒါ ငါပေးနိုင်တဲ့ .. အခွင့်အရေးပဲ .. မင်းကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ တစ်ည ခွင့်ပေးမယ် ...”

မိုးစည် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားသည်။ ဒါကတော့ အဖေ တော်တော်လွန်ပြီ။ မခံနိုင်သည့် အဆုံး ရှေ့က လက်ဖက်ရည်စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ဖြောင်းခနဲ ထိုးသည်။ အားပါသည့် လက်သီးကြောင့် စားပွဲက ထပ်ပိုင်းကျိုးကာ ပုန်းခနဲ အသံကြီးက အခန်းထဲ၌ ဟိန်းထွက်သည်။

“သခင်လေး ... စိတ်ထိန်းပါဦး...”

နောက်နားတွင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရပ်နေသည့် ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုက တုန်ရီစွာ လှမ်းသတိပေးသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မဲမှောင်နေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် မိုးစည် သူမတို့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အားပေးသလို လက်ချင်းတွဲကာထားသည့် သူမတို့အား လက်ညှိုးကို ငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောမည်အပြု ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... သား တံခါး ဖွင့်စမ်း ...”

“သခင်မကြီး ...”

ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုအားတက်သရောပင် တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်ကာ ရေရွတ်မိကြသည်။ မိုးစည်က ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်တွင် အပြစ်မှလွတ်သည့် ရာဇဝတ်သားများနယ် အပြေးအလွှား တံခါးကို

သွားဖွင့်ပေးသည်။ ဝင်ရောက်လာသူက မိုးစည်၏ အမေ။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အရွယ်မကျသေး ...
ချောတုန်းလှတုန်းပင်။ အမေကို မြင်တော့ မိုးစည်၏ ဒေါသရိပ်ကာ အနည်းငယ် ပြယ်လွင့်သည်။

“သား ... မင်း အဖေ လုပ်ရက်အတွက် .. ဒေါသ ဖြစ်နေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အမေ ... အဖေ လုံးဝ မတရားဘူး ... သားက အဟုတ်မှတ်လို့ သူဘာပြောမလဲ ဆိုတာ
နားထောင်နေတာ ..”

အမျိုးသမီးကြီးက မိုးစည် ပြောသမျှကို ဘာမှ မပြောသေးပဲ နားထောင်နေသည်။ မိုးစည် စကားဆုံးမှ ...

“သား .. မင်းပြောလို့ ဝပြီလား ... မင်း အဖေလုပ်ရက်ကို အမေတို့ကရော ကျေနပ်တယ် အောင့်မေ့နေလား ...
အထူးသဖြင့် အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ မင်းအဖေရဲ့အကြံကို လုံးဝ
သဘောမတူဘူး .. အဲဒါ သားသိလား ...”

မိုးစည် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့။ အမေဖြစ်သူကို ငိုငြိုးတော့သာ ကြည့်နေလေသည်။
ဘယ်သူသဘောတူတူ မတူတူ ဦးရဲထောင်က ဟေမာဒေဂီကို ကမ်းလှမ်းပြီးနေပြီ။ ဟေမာဒေဂီသာ
အရွဲတိုက်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဖေဖြစ်သူကို ရွေးလိုက်ပြီဆိုပါတော့။
မိုးစည်မျက်နှာ ဘယ်နားသွားထားရမည်နည်း။ မိန်းမရေလို့ ခေါ်ရမည့်သူကို မေမေလေးဟု ခေါ်ပြီး
အရှက်ကွဲရမည့်ကိန်း။ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်စရာ မရှိ။ မိုးစည် ငြိမ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အမေဖြစ်သူက ..

“ကဲ .. သား .. မင်းပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် အမေနဲ့လိုက်ခဲ့ ... အမေတို့ အချိန်မနှောင်းခင် ကျေးတောဂူကို
သွားကြမယ် ...”

“အမေ .... အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ... အဲဒီမှာ အကောင်တွေပဲ ရှိတာကို ..”

“ဟုတ်တယ် သား .. အဲဒီအကောင်တွေထဲက မြစ်မီးမယ်ဆိုတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို သွားရှာရမှာ ..
ဒါတွေမေးမနေနဲ့တော့ .. လမ်းကျမှ မေမေ ပြောပြမယ် .. မိုးမလင်းခင်သွားကြရအောင် ... တော်ကြာနေ
အမေပို့ချင်တဲ့ စာက မရောက်ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ...”

အမေဖြစ်သူ၏ မျက်နှာက စိတ်ပူပန်သည့် အသွင်နှင့်မို့ မိုးစည် ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ ဖြူဖြူနှင့် ညိုညိုကို
ခေါ်ကာ တောင်ပင်လယ်ဝိုက်၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကျေးတောဂူကို ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးစည်သိသလောက်
ဤဂူသည် သဘာဝအလောက် ဖြစ်တည်နေသော ကျောက်လှိုက်ဂူဖြစ်ပြီး ရှားပါးငှက်များ
လာရောက်နေထိုင်ကြသည်။ အမေပြောသည့် မြစ်မီးမယ်ဆိုသည့် ငှက်နာမည်ကိုတော့ သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးပေ။
အခုတော့ အမေက ဒီငှက်ကို ရှာပြီး စာပို့ဦးမည်တဲ့။ ဘယ်သူ့ဆီ ပို့မည့်စာနည်း။ သူ့ကိုစွန့် ပတ်သက်နေတာတော့
သေချာပေမည်။ သို့ပေမယ့် စာပို့ပြီး အကြောင်းကြားတော့ရော ဘာထူးမှာနည်း။ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းတစ်ခုလုံး
ပြောင်းဖူးဆိုတာနှင့် ဖုတ်ပြီးသား ဖြစ်လောက်အောင် ဩဇာအာဏာကြီးသည့် သူ့အဖေကို မည်သူက
တရားချနိုင်မည်နည်း။ မိုးစည် မေးခွန်းတွေ တသိကြီးနှင့် ရှေ့က ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ သွားနေသည့်
အမေဖြစ်သူနောက်သာ ပြေးလိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကောင်းကင်ထက်တွင်တော့ ငွေလဝန်းသည် အေးမြစွာ သာလျက်ရှိသည်။ သို့သော် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းပေါ်က လူတွေကမူ လရောင်၏ အေးမြမှုကို မခံစားနိုင်အားပါ။ ရင်တွင်းအပူကိုယ်စီနှင့်သာ လောင်မြိုက်နေကြတော့သည်။

+++++

ဖြစ်ချင်သည် ဖြစ်စေ မဖြစ်ချင်သည် ဖြစ်စေ အချိန်တန်တော့လဲ နေဝန်းကြီးသည် သူတာဝန်ကို သူထမ်းဆောင်ဖို့ ထွက်ပြုလာရသည်သာ။ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည့် နေရောင်ခြည်တန်းတွေကို ဟေမာဒေရီ မုန်းတီးစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် သူမအခန်းဝမှ တံခါးခေါက်သံကြားသည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ထား၍ ထိုင်းမှိုင်းနေသည့် သူမ၏ ကိုယ်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ရင်း ဖြေညင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။

“ဝင်လာခဲ့ပါ ... ကျမ အဆင်သင့်ပါပဲ ..”

တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ဟေမာဒေရီ ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေနှင့် ဝင်လာတာတွေသည်။ သူတို့၏ နောက်နားတွင်တော့ ခါးသုံးလက်က လက်ပိုက်ကာ ပါလာသည်။ ဟေမာဒေရီ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ကျပ်သည့်သဘော။ ဟေမာဒေရီ ဟင့်ခနဲ ပြုကာ မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်ပြီး သူတို့ကို မကြည့်တော့ပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်ကို ငေးနေလိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ..

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

တိတ်ဆိတ်နေသည့် မနက်ခင်းတွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေက ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား ဆူညံစွာနှင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဟေမာဒေရီ မျက်မှောင်ကျုံ့မိသလို ခါးသုံးလက်လဲ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သည်။ ဘာတွေ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိ။ မနော့က သူတို့ကျွန်းပေါ်ကို မုန်တိုင်းတို့ လာသောင်းကျန်းသည်။ တစ်နေ့တောင် ကူးမယ်လို့ မကြံသေး။ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေက ရောက်လာပြန်ပြီလဲ။

“ဟေ့ .. အဲဒါတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့ ... လာ .. ငါနဲ့ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ ...”

“ရှင် ကျမ အသားကို မထိပါနဲ့ .. ကျမဖာသာ ကျမလိုက်မယ် .. ရှင်တို့ကို နှိမ်နင်းမယ့်လူ ရောက်လာပြီမှတ်လား ..”

သူမလက်ကို လာဆွဲသည့် ခါးသုံးလက်၏ လက်ကိုခါထုတ်လိုက်ရင်း ဟေမာဒေရီ ငေါ့တော့တော့လေသံနှင့် မေးသည်။ မုန်တိုင်းနှင့် သူမတို့ မနော့က လာတုန်းက ဒီလိုမျိုး ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေကို သူမကြားခဲ့သည်။ ဒါ ရန်သူ ဝင်သည်ဆိုသည့် အချက်ပေးသံ မဟုတ်လား။

ဦးရဲထောင် မျက်နှာသစ်နေတုန်း ရှိသေး အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံတွေကို သူကြားလိုက်ရ၏။ မထိတ်လန့်စဖူး လန့်သွားမိသည်။ အစေခံမလေး ကမ်းပေးထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပုဂံကို မြန်မြန် လှမ်းယူပြီး မျက်နှာကို ပွတ်သည်။ ရေတောင်ခြောက်အောင် မသုတ်နိုင်အား ခေါင်းလောင်းသံတွေ အဆင်မပြတ်

ထွက်ပေါ်နေသည့် စံအိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြေးလာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဆောင် ခန်းမကြီး ဖြတ်သည်နှင့် အပြင်ဘက်က အခြေအနေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ စံအိမ်ဝင်းထဲတွင် အကွက်ကျကျ ရပ်နေသည့် လူတစ်စုက ရှိနေသည်။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်စမ်း ..”

ဦးအဂ္ဂသည် သူ့ကို ဝိုင်းကာ ထားသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းက လူတွေကို နောက်ဆုတ်သွားအောင် လက်ဝါးရိုက်ချက်တွေကို အဆက်မပြတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လှိုင်းတံပိုးလို ဆင့်ကာဝင်လာသည့် အတွင်းအားလှိုင်းကြောင့် ဝိုင်းအုံထားသော သိုင်းသမားတွေသည် လူတခြား လက်နက်တခြား ဖြစ်ကုန်သည်။ ထိုအခိုက် ကျယ်လောင်သော အမိန့်ပေးသံကြီးကို ကြားရသည်။ သူ့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဧည့်ခန်းဆောင်ကနေ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာတာကို တွေ့သည်။ ဦးအဂ္ဂ ထိုလူကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက်လူကလဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပေ့၍သာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ကို တန်ပြန်ကြည့်သည်။ နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်း အားပြိုင်နေကြသည်။

“အဖေ ... အဲဒါ .. ကျနော်ကို လုပ်သွားတဲ့ လူကြီး .. စောလေးလဲ သူတို့ လက်ချက်ကြောင့် သေတာပဲ ...”

“ဪ .. သားပြောတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးကိုး ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် .. ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်များ တောင်ပင်လယ်လို အညတရသိုင်းဂိုဏ်းကို မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာရတာလဲဗျာ ...”

ဦးရဲထောင်သည် ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းကာ မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ချိုသာစွာပြုံး၍ ဦးအဂ္ဂကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သိမ်းငှက်မျက်လုံးလို စူးရှလှသည့် အကြည့်ကြောင့် အတွင်းအားအရာ၌ ဒီလူသည် မိမိထက် မသာတောင် ညံ့မည့်လူ မဟုတ်ဆိုတာ သူသိနေသည်။ မလိုအပ်ပဲ ရန်သူမဖြစ်ချင်။ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့လို နေ့မျိုးတွင် သာလိုတောင် သူ မတိုက်ခိုက်ချင်။ ဦးရဲထောင် ရောက်လာသည်နှင့် ဦးအဂ္ဂကို ဝိုင်းရံထားသည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းက သိုင်းသမားများသည် နောက်ကို ရှဲသွားကြသည်။ နောက်မှရောက်လာသူ မိုးစည်နှင့် ယက္ခကတော့ ဦးအဂ္ဂနှင့်အဖွဲ့ကို အခဲမကျေသည့် မျက်လုံးများနှင့်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အစောက ကျိုးဝါးသံများနှင့် ဆူညံနေသည့် အိမ်တော်ဝင်းသည် ရုတ်တရက် အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ကျုပ်နာမည် အဂ္ဂ .. အဖေနေပြည်တော်က တပ်မှူးကြီး ...”

ဦးရဲထောင်၏ ဇီးကွက်မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဖက်က တွန့်တက်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အထက်ပြည်က တပ်မှူးကြီးဆိုသူက သူ့ကျွန်းကို ရောက်လာရတာလဲ။

“ကောင်းပါပြီ .. တပ်မှူးကြီး .. ကျုပ်ကတော့ တောင်ပင်လယ်မိကျောင်းရဲထောင်ပါပဲ .. အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ကျုပ်တို့ကျွန်းကို ရောက်လာတာလဲ အမိန့်ရှိပါ ..”

“ကျုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး .. ဦးရဲထောင် .. ခင်ဗျားသား ခေါ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်လက်ထဲ အပ်ပါ .. ခင်ဗျားတို့ တကျွန်းလုံး ဒုက္ခမရောက်ချင်လျှင်ပေါ့ ..”

ဦးအဂ္ဂ၏ အပေါ်စီးမှ စကားက အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရသည့် ဦးရဲထောင်၏ ဒေါသကို ဆွပေးသလို ဖြစ်သည်။ မကောင်းတတ်လို့ ကြည့်နေတာကို သကောင်းသားက ရောင့်တက်ရတယ်လို့။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းကိုများ ဘာမှတ်နေလဲ။ သူ့ဖာသူ တပ်မှူးကြီးမကလို့ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိအောင်တော့ ပြရဦးမည်။ လက်တစ်ဆုပ်စာ လူနဲ့များ သူတို့ကို လာအန်တုရတယ်လို့။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ လက်နက်တွေ ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်တော့မလို ဖြစ်နေသည့် သူလူတွေကို လှည့်ကြည့်ကာ ဦးရဲထောင် လက်ပြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်ဟန်ကြောင့် ရှေ့တက်လာမည် ပြုသည့် မီးသုံးလက်တို့သည် ရောက်ရာနေရာမှာ ရပ်သည်။ သူလူတွေ ရပ်သွားမှ ဦးရဲထောင်သည် ဦးအဂ္ဂဘက်ပြန်လှည့်ပြီး အေးစက်စက်လေသံနှင့် ..

“စကားကို ကြည့်ပြောပါ .. ဦးအဂ္ဂ .. ကျုပ်တို့က မရိုင်းချင်လို့ ကောင်းကောင်းဆက်ဆံနေတယ်လို့ သဘောထားပါ .. ခင်ဗျားတို့လောက်တော့ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းက ထည့်တောင် တွက်မနေဘူး ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိန်းကလေးလဲ ရှိမနေဘူး ..”

“ကောင်းပြီလေ .. စကားနဲ့ပြောလို့မရမှတော့ လက်နဲ့ပဲ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့ ...”

ဦးအဂ္ဂသည် သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးလာပြီး မျက်စိတမှိတ်အတွင်း ဦးရဲထောင်ကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်သည်။ သူ့နာမည်ကျော် သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်များထဲမှ ရေစုန်စီးဆိုသည့် အကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်တာ ဖြစ်သဖြင့် လက်ဝါးလှိုင်းတွေက ရိပ်ခနဲ ဦးရဲထောင်ဆီ တိုးဝင်သွားသည်။ အလစ်အငိုက်သုံးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။ ဦးရဲထောင်သည် ဟူးခနဲ ရောက်လာသည့် လက်ဝါးကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး ကမန်းကတမ်း မိုးကြိုးလက်သီး၏ သက်စောင့်သိုင်းကွက်ကို သုံးကာ လက်သီးသုံးချက်ဆင့်ထိုးသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးနှင့် ဦးရဲထောင်၏ လက်သီး ထိပ်တိုက်ပင် တွေသည်။ ထိတွေ့မှုက သာသာလေးလေး ထင်ရသော်လည်း အတွင်းအားလှိုင်းတွေကမူ ပုန်းခနဲ မြည်ကာ ဘေးကို ပျံ့သွားကြသည်။ နှစ်ဦးသား သိုင်းဝတ်စုံများက တလူလူလွင့်သွားသလို ဘေးကလူတွေသည် အားလှိုင်းဟပ်ကာ နောက်ကို ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ထိပ်သီးအဆင့် အတွင်းအားပိုင်ရှင်များပင်။

တစ်ကွက်တည်းနှင့်ပင် ဦးအဂ္ဂနှင့် ဦးရဲထောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျိတ်ကာ ချီးမွမ်းမိကြသည်။ ဦးအဂ္ဂက “ဒီလူ ငါဦးအောင် ဝင်တိုက်တာတောင် ကာကွယ်နိုင်တယ်” ဟု တွေးလိုက်သလို ဦးရဲထောင်ကလဲ “ဒီလူရဲ့ လက်ဝါးလှိုင်းက တော်တော်ပြင်းတာပဲ” ဟု တွေးနေမိသည်။ နောက်ထပ်တစ်ကွက်ပြိုင်ဖို့အတွက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလစ်မပေးရဲပဲ သိုင်းဟန်ကို ရွေးနေကြသည်။ ထိုအခိုက် ..

“မိုးစည် ... ဦးရဲထောင် ... လူယုတ်မာတွေ .. ဟေမာဒေဂီကို ခေါ်ပေး ...”

အသံနက်ကြီးနှင့် ကျိုးဝါးသံက သူတို့နောက်ဘက်မှ ဟိန်းကာ ထွက်လာသည်။ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းကလူတွေ ကြောင်တက်တက်နှင့် ခန်းမဆောင်ဘက်လှည့်ကြည့်ခိုက် အိမ်တော်စောင့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက် အပြင်ကို လွင့်စဉ်လာသည်ကို တွေ့သည်။ သစ်သားတံခါးချပ်တွေလဲ ကျိုးပျက်ကာ အစအနတွေက ပုံကာကျသည်။ အစောင့်သိုင်းသမားတွေ မီးဆွဲထုတ်ကာ ပြေးသွားမည် ပြုစဉ် ကျိုးပျက်နေသည့် တံခါးဝကြားက သိုင်းသမားလူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ မီးသုံးလက်နားတွင် ရှိနေသည့် ဟေမာဒေဂီသည် လူငယ်ကို

မြင်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်ကာသွားသည်။ သူကား အခြားသူမဟုတ် ...ဦးရဲထောင် အကျဉ်းချထားသည့် မုန်တိုင်းပင် ဖြစ်တော့ပေသည်။

ဦးရဲထောင် မျက်လုံးအပြုံးသားဖြစ်သလို မျက်ခုံးမွှေးကြီးကလဲ မိုးပေါ်ရောက်မတတ် ထောက်တက်သွားသည်။ ပူးလေရာတော့ ဖရုံဆင့်တော့မယ်။ ဒီကောင်က ဘယ်လို ဖြစ်လို့ ပေါ်လာပြန်တာလဲ...။

“မင်း .. မင်း ... ဘယ်လိုထွက်လာတာလဲ ..”

“ကြိုးကြာမင်း သာဒင်က လွတ်ပေးလိုက်တာလေ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ “

မုန်တိုင်း မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း ဦးရဲထောင်နှင့် ဦးအဂ္ဂ ယှဉ်ပြိုင်နေရာနားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ တကိုယ်လုံးရှိ အတွင်းအားများကိုလဲ စုစည်းကာ လိုအပ်လျှင် အသုံးပြုရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူ၏ ရန်သူသည် တစ်ဦးထဲ မဟုတ်တော့ အခန့်မသင့်လျှင် ဦးအဂ္ဂနှင့်ပါ မကျေပွဲနွဲ့ရဦးမည်။ သူ့ဘက်က အစစ အရာရာ သတိထားမှ။ ဦးအဂ္ဂကိုယ်တိုင်လဲ မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်လာတွေ့သည် မုန်တိုင်းကြောင့် အတော်အခွဲအားသင့်သွားသည်။ စိတ်လဲ အတော်ရှုပ်ထွေးမိ၏။ အရိုင်းဒေဝီ၏ လက်ချက်နှင့် မျက်လုံးကွယ်ကာ ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီလို့ ထင်ထားသည့်ကောင်သည် အခု အကောင်းပကတိ ဖြစ်နေယုံမက အတွင်းအားအရာတွင် ပို၍ မြင့်မားလာမှန်း ၎င်း၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်နေပုံက သက်သေခံနေသည်။ ကြိုးကြာမင်း သာဒင်ဆိုသည့် အမည်နာမကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိနေသဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ လှုပ်ရှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးရဲထောင်ခမျာ မုန်တိုင်း၏စကားကြောင့် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြောင်တိကြောင်တောင်နှင့် မုန်တိုင်း၏ နောက်ကို အလန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ သာဒင်များ မသေသေးပဲ နောက်နားက ကပ်ပါလာလားလို့ စိတ်ခြောက်ခြားကာ ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူမှ မတွေ့ရ။ ဟေမာဒေဝီ၏ အစေခံမလေး ထွေးထွေးက မုန်တိုင်းနောက်တွင် ကပ်ကာရပ်နေသည်ကို တွေ့သည်။ ထိုရောအခါမှ ရုတ်တရက် ထူပူနေသည့် သူ့ခေါင်းထဲတွင် မေ့နေသော အချက်ကို ပြန်သတိရသည်။ သူတို့က ဒီလိုကိုး ...

“ဟား .. ဟား ...ငါက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မင်းတို့ လွတ်လာတယ် အောင့်မေ့တယ် .. မင်းတို့က နှစ်ဦးသားပေါင်းစပ်လိုက်ကြတာကိုး .. ဟား .. ဟား ..”

ဦးရဲထောင်သည် မုန်တိုင်းနှင့် ထွေးထွေးကို လက်ညှိုးထိုးကာ အူလိုက်သည်းလိုက်ပင် ရယ်သည်။ ထွေးထွေး၏ မျက်နှာတပြင်လုံးသည် နီမြန်းသွားပြီး ခေါင်းမဖော်ရဲတော့။ မုန်တိုင်းကိုယ်တိုင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူသွားသည်။ ကျန် ပရိတ်သတ်ကမူ အကျိုးအကြောင်းကို မသိ၍ နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်ကာနေကြသည်။ ထိုထဲတွင် ဟေမာဒေဝီလဲ အပါအဝင်ပင်။ မုန်တိုင်းသည် လှောင်ရယ်ရယ်နေသည့် ဦးရဲထောင်ကို ကြည့်ကာ ဒေါသစိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့။ အေးစက်မာကျောသည့် လေသံနှင့် ဦးရဲထောင်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ..

“ဦးရဲထောင် .. ကျုပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့ဘူး .. ဟေမာဒေဝီကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ပါ .. ခင်ဗျားတို့လို လူယုတ်မာတွေ လက်ထဲကို ဘယ်လိုမှ ဝကွပ်မအပ်နိုင်ဘူး ...”

“ဟေ့ကောင် .. မင်း စော်ကားလှချည်လား ... တောင်ပင်လယ်တစ်ကျွန်းလုံး ငါ့ကို ဘယ်သူမှ ဒီလိုမပြောရဲဘူး ..”

ဦးရဲထောင် ရယ်သံတိခနဲ ရပ်ပြီး မုန်တိုင်းကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။ လူများရှေ့တွင် ဖော်ကားခံလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် မုန်တိုင်းကို အမှုန်ဖြစ်အောင် ချေပစ်ချင်သည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ဦးအဂ္ဂသည် ဒါကိုမြင်တော့ သဘောကျသွားသည်။ သူ့အဖို့တော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေပင်။ နောက်ကို မသိမသာဆုတ်သွားလေသည်။

“ ဘယ်သူမှ မပြောရဲလဲ ကျုပ်ပြောရဲတယ် ... ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ... ”

မုန်တိုင်း၏ ခပ်ရင့်ရင့်စကားက ဦးရဲထောင်၏ ပေါက်ကွဲဖို့တဲတဲလေးသာ လိုတော့သည့် ဒေါသမီးတောင်ကို ပွင့်ထွက်သွားစေသည်။ “ဒါလုပ်တယ်ကွာ” ဆိုပြီး ဦးရဲထောင်သည် ကျုံးဝါး၍ မုန်တိုင်းကို လက်သီးနှင့်ဆင့်ကာ ထိုးသည်။ ရိပ်ခနဲနှင့် မုန်တိုင်း၏ ရင်ဝကို မိုးကြိုးလက်သီးက ရောက်လာသည်။ အင်မတန်မှ ပြင်းထန်သည့် လက်သီးချက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မုန်တိုင်းကလဲ သတိရှိနေသူမို့ ဦးရဲထောင် ဒီလိုမျိုးတိုက်ခိုက်မည်ဆိုတာကို သိသည်။ တခါပြိုင်ဖူးပြီမို့ လက်သီးဝင်လာမည့် လမ်းကို သိနေကာ အပေါ်ကနေ ဆီးပြီး လက်ဝါးစောင်းနှင့် ခုတ်ချသည်။ ဦးရဲထောင်သည် မုန်တိုင်း၏ သိုင်းကွက်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး လက်ကို ပြန်ရုတ်ရသည်။ ဦးရဲထောင် လက်ပြန်ရုတ်သည့် အချိန်တွင် မုန်တိုင်း၏ လက်က နောက်မှဆက်တိုက်လိုက်လာကာ သူ၏ ပုခုံးပေါ်ရှိ အရေးကြီးသည့် သွေးကြောတစ်နေရာကို လှမ်းရိုက်သည်။ ဦးရဲထောင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ရသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် တောင်ပင်လယ်သိုင်းသမားများသည် သူတို့ဝိုက်ချုပ်ကြီး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရမှုကြောင့် ဟာခနဲတောင် ဖြစ်သည်။ ဦးရဲထောင်သည် အဆိုပါ အသံတွေကို ကြားပြီး အရှက်ကြီး ရှက်သည်။ ဒေါသလဲ အကြီးအကျယ်ထွက်သည်။ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ မိုးကြိုးလက်သီး၏ အပြင်းထန်ဆုံး သိုင်းကွက်များနှင့် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ဦးရဲထောင်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ကြောက်ခမန်းလိလိ မြန်ဆန်နေသည်။ လူရိပ်လူယောင်ကိုတောင် သဲကွဲစွာ မမြင်ရပဲ လက်သီးရိပ်များကိုသာ မြင်နေရသည်။ ၎င်း၏လက်မှဖြစ်ပေါ်သည့် အားလှိုင်းအရှိန်သည် မည်မျှတောင် ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် လက်နှစ်ဖက်၏ဝန်းကျင်တွင် လေပွေအငယ်စားလေးများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဦးအဂ္ဂသည် ဒါကိုကြည့်ပြီး ၎င်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်တယ်ဆိုကာ စိတ်သက်သာရာရသည်။ အစောတုန်းကသာ ဦးရဲထောင်နှင့် သူရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုလျှင် မချ အခက်တွေ့မှာ သေချာသည်။ အခုတော့ ကြက်လဲမော ယာလဲညက်အောင် စောင့်ရမည်။ ခပ်ထွေထွေပြီးကာ ဦးရဲထောင်နှင့် မုန်တိုင်း တိုက်ခိုက်နေသည်ကို အမိန့်သား လက်ဝိုက်ကြည့်နေလေသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ဦး၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုသည် ခဏချင်းပင် အမြင့်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်လာသည်။ မုန်တိုင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားကို ဦးရဲထောင်၏ လက်သီးကွက်တွေက လွှမ်းမိုးထားသည်။ အများအမြင်တွင်တော့ ဦးရဲထောင် အသာစီးရနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင် သူတို့ထင်သလို မဟုတ်။ မုန်တိုင်းသည် မိုးကြိုးလက်သီး၏ အသွားအလာကို ကြိုတင်သိနေပြီမို့ သူသည် အကွက်ကျကျ တုံ့ပြန်နိုင်သည်။ ဦးရဲထောင်၏ လှုပ်ရှားမှုက ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သွက်လက်နေပါစေ သူ့ကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်။ ဦးရဲထောင် လက်ရည်ကျလာမည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းရင်း အကွက်ကောင်းကို စောင့်နေမိ၏။

ဦးရဲထောင် တဖြေးဖြေးချင်း ထိတ်လန့်လာသည်။ တိုက်ပွဲအချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏ အတွင်းအားတွေသည် တစတစ ယုတ်လျော့လာ၏။ မည်မျှပင် အတွင်းအားအရာတွင် ထိပ်သီးဖြစ်စေဦးတော့ အသက်က စကားပြောချေပြီ။ မိမိ၏ သိုင်းပညာကို သွေးနုထင်ရောက်ပြီး သိုင်းအားကို မလေ့ကျင့်ပဲ ပစ်ထားကာ ကာမမှုတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့မှုက အခုတော့ ပြန်ဒဏ်ရိုက်နေချေပြီ။ တဖြေးဖြေးနှင့် အားအရှိန်သည် ကျမှန်းမသိကျလာသည်။ မဖြစ်တော့။ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ကာ မိုးကြိုးလက်သီး၏ နောက်ဆုံးအကွက်ဖြစ်သည့် သက်စောင့်သိုင်းကွက်လေးကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်လေသည်။

“သေပေတော့ ... ကျား ...”

မုန်တိုင်းသည် ဦးရဲထောင်၏ လက်အပြောင်းအလဲကို မြင်သည်နှင့် ဘာသိုင်းကွက်ကို သုံးတော့မည်ဆိုတာ ကြံသိသည်။ ကြိုးကြာမင်း သာဒင်၏ အကျီစထက်မှ ပုံရိပ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်သည်။ ထိုအခိုက် လျှပ်စီးလက်သည့်အလား ဦးရဲထောင်၏ လက်က လျှင်မြန်စွာနှင့် သူ့နားထင်ဆီ ရောက်လာသည်။ မုန်တိုင်း၏ လက်က အလိုလို ကြိုးကြာမင်း ဖော်ပြခဲ့သည့် အကွက်ကို ထုတ်သုံးမိသား ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ကိုယ်သည် တစ်ပတ်လည်ကာ ညာဘက်ကို ရွေ့သည်။ ဦးရဲထောင်၏ လက်သီးကို အလိုလို ရှောင်ပြီးသား ဖြစ်ယုံမက သူ့လက်က လွတ်နေသည့် နံကြားကို လှမ်းရိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ဦးရဲထောင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ကိုယ်ကို ကုန်းကာ ရှောင်ရင်း ဒုတိယအကွက်ကို ဆက်သုံးသည်။ မုန်တိုင်းကလဲ ချက်ချင်းပင် ကြိုးကြာမင်း သာဒင်၏ အကွက်ကို သုံးကာ ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်သွားသည့် ဦးရဲထောင်၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ ဦးရဲထောင်သည် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်သွားပြီး သက်စောင့်သိုင်းကွက်ကို သုံးကာ ကိုယ်ကိုချင်တစ်လုံးကဲ့သို့ လည်အောင်ပြု၍ လက်သီးနှင့်ပင့်ထိုးရန် ပြင်သည်။ သို့သော် မုန်တိုင်း၏ အကွက်က ဦးသွားချေပြီ။ မျက်စိတမှိတ်လေးအတွင်းမှာပင် မုန်တိုင်း၏ ညာခြေက မြောက်တက်လာကာ လေထဲတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရှိနေသည့် ဦးရဲထောင်အား ကြိုးကြာမင်း၏ အကွက်အတိုင်း ကန့်ထည့်လိုက်သည်။ ဦးရဲထောင်၏ ခါးနေရာကို မိမိရရ ကန်မိကာ “ပုန်း” ခနဲ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ .. ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ...”

ရွှေထီးနှင့် ခါးသုံးလက်သည် အပြေးအလွှားပင် ဦးရဲထောင်ကို သွားပွေ့ကာ ထူသည်။ လာထူသည့် ရွှေထီး၏ လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ဦးရဲထောင်သည် ဒဏ်ဒဏ်နှင့်ထလာသည်။ သူ၏ ညာဘက်နံရိုးနေရာသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်။ တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန် အပြည့် စကားသံအစား သွေးတစ်ပွက်သာ ပွက်ခနဲ အန်ကျသည်။

“ကဲ .. ပွဲကပြီးသွားပြီ ဟုတ် ... ဒါဆို ဟေမာဒေဂီကို ကျုပ်ခေါ်သွားတော့မယ် ...”

မုန်တိုင်း ချာခနဲ လှည့်ကာ သူ့ကို ကြည်နူးဝမ်းသာသည့် အပြုံးနှင့် ကြည့်နေသော ဟေမာဒေဂီဆီ လျှောက်သွားရန် ပြင်သည်။ ထိုအခိုက် ဟေမာဒေဂီ၏ မျက်နှာရှိ အပြုံးက ပျောက်သွားကာ ထိတ်လန့်သည့် အကြည့်က အစားထိုးသည်။ မုန်တိုင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်မည် အပြုတွင် သူ့နောက်က လေတိုးသံကြားရသည်။

“ပုစ် ...“

“ချွမ် ...“

“သူများ နောက်က လုပ်ကြံတာ သိုင်းသမားကောင်းတွေရဲ့အလုပ်လား .. ရဲထောင် ...“

မုန်တိုင်း၏ နောက် ခြေနှစ်လမ်းအကွာ၌ ငွေရောင်ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် ကျောက်စိမ်းဆံထိုးတစ်ခုသည် အတူတွဲကာ ကျနေသည်။ လူတွေအားလုံးသည် ကျောက်စိမ်းဆံထိုး၏ လားရာ အသံပေါ်လာသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် မိုးပေါ်က ကျလာသည့်နယ် အံ့မခန်း ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် စင်ရော်ငှက်များသဖွယ် ပျံဝဲကာ ဆင်းသက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူအားလုံး၏ မျက်လုံးသည် မဖိတ်ခေါ်ပဲ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိကြသည်။ ဦးဆောင်လာသူက ဖွေးဖွေးဆွတ်နေသည့် ဆံပင်များနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နောက်နားတွင် ပါလာသူက လူမက နတ်တမျှ ချောမာလှပသည့် မိန်းမငယ်လေး တစ်ဦး ဖြစ်တော့လေသည်။

ဦးအဂ္ဂ၊ မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဝီတို့သည် အဆိုပါ မိန်းမငယ်လေးကို အတွေ့တွင် ခံစားချက်ကိုယ်စီနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေကြသည်။ သူမကား တခြားသူမဟုတ်။ တောင်ပင်လယ်ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသော လူအားလုံး လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည့် နဂါးမယ်လေးပင်တည်း။ အဖြူရောင် သိုင်းဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် နဂါးမယ်လေး၏ အလှက မနက်ခင်းတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းထွက်ပေါ်လာသည့် လမင်းလေးပမာ ဝင်းပနေသည်။ သို့သော် နဂါးမယ်လေးကို ထူးထူးခြားခြား တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ဆက်မကြည့်တော့သူလဲ ရှိပါသည်။ ခါးသုံးလက်ကို တွဲကာ မှီထားရသည့် ဦးရဲထောင်သည် သူပစ်လွှတ်လိုက်သည့် ခါးမြှောင်ကို တားဆီးလိုက်သည့် အမျိုးသမီးကြီးကိုသာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေလေသည်။ အင်မတန်မှ မာန်ကြီးလှသည့် ဦးရဲထောင်၏ မျက်ဝန်းတွေတွင် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မျက်ရည်စတွေ ရစ်သိုင်းကာ လာလေသည်။ ခါးသုံးလက်သည် အံ့အားတကြီးနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရဲထောင် .. နင် အခုထိ တဏှာအားကြီးပြီး မိန်းမချော မိန်းမလှမြင်တိုင်း ငမ်းချင်သေးတာပဲလား ..“

“မမ .. မမ .... မောင်လေးကို လာတွေ့သေးတယ်နော် ...“

တုန်တုန်ရင်ရင် အသံနှင့်ပြောရင်း ဒယီးဒယိုင်ထလာသည့် ဦးရဲထောင်ကို လူအားလုံးက အထူးအဆန်း ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ဩဇာအာဏာမောက်မာလွန်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိမထင်သည့် တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပျော့ပျောင်းနေသည်။

“မင်းက .. လာမတွေ့ပဲ မနေနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ဖန်တီးနေတာကိုး ..“

ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီသည် သူ့ဆီကို ခါးသုံးလက်ထံမှ ရုန်းထွက်ကာ ထောနဲ့ထောနဲ့နှင့် လျှောက်လာသည့် ဦးရဲထောင်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်သည်။ သူမ၏ အသံသည် အစောပိုင်းကလောက် မမာတော့သည့်အပြင် ဦးရဲထောင်ကို ကြည့်နေသည့် အကြည့်တို့က အနည်းငယ် ရီဝေနေလေသည်။ မိုးစည်သည် အဖေဖြစ်သူနှင့် အမျိုးသမီးကြီး၏

အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လှည့်ကာ မေးမည်အပြု သူ၏နောက်နားတွင် အမေဖြစ်သူက ရပ်နေတာတွေ့သည်။

“အမေ .. ဒါ .. ဒါ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သား .. အဲဒါ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဂီဆိုတာပဲ ... မြစ်မ်းမယ်ဟာ ငါတို့ရဲ့စာကို အရောက်ပို့ပေးခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့..”

မိုးစည် အကြောင်းစုံကို နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထို့အပြင် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဂီ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သူတစ်စုံတစ်ခုကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်ကား ပြုလုပ်ဖန်တီးယူလို့ရသည့် အရာ မဟုတ်ပေ။ သူ ခေါင်းငုံ့၍သာ သက်ပြင်းချမိတော့သည်။ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင်မှာပင် မိုးစည်သည် နောက်လှည့်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာလာခဲ့မိသည် ...။

နဂါးမယ်လေးနှင့် မုန်တိုင်းသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်မျိုးစုံ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ပြန်လမ်းမဲ့ချောက်ကမ်းပါးထဲကို အတူတွဲကာ ပြုတ်ကျခဲ့မှု၊ နဂါးမယ်လေး အသက်ပြန်ဝင်လာမှု၊ စမ်းချောင်းလေး ဘေးနားတွင် တစ်ညတာကုန်ဆုံးခဲ့ရမှု စသည့်အဖြစ်အပျက်များသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ အမြင်အာရုံတွင် မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်အလား ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်မြင်ယောင်သည်။ နဂါးမယ်လေးကို ကြည့်နေရင်း မုန်တိုင်း နှုတ်ခမ်းသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် တုန်ရီနေသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ကြာခဲ့ သူ့နှလုံးသား၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာတွင် သူမကကြီးစိုးထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ နဂါးမယ်လေး ရှိရာသို့ ပြေးကာသွားမိတော့သည်။ နဂါးမယ်လေးကိုယ်တိုင်လဲ ချစ်ရည်လွဲနေသည့် အပြုံးလေးကို ပန်ဆင်ထားကာ ပြေးလာသည့် မုန်တိုင်းကို လက်ဖွင့်ကာပင် ကြိုလင့်သည်။

“မင်း ... မင်း ... မင်းကို လွမ်းလိုက်တာ ကွာ ..”

“အတူတူပါပဲ ... မောင်ရယ် .. မယ်လေးလဲ မောင့်ကို အရမ်းလွမ်းတာပါပဲ ...”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသည်းပေါက်မတတ် ပွေဖက်ထားကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ဟောမာဒေဂီ ရင်ထဲနှင့်ခနဲ နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သူမ လက်လွှတ်ရတော့မည် ဆိုတာကို သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမသည် ထိုအရာကို ကျေကျေနပ်နပ်ပင် အဆုံးရှုံးခံလိုက်ပေတော့မည်။ မုန်တိုင်း၏ သူမအပေါ်ထားသည့် မေတ္တာကို သူမ သံသယမရှိခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် သူမသည် နဂါးမယ်လေးနောက်မှ တွေ့ရသူမဟုတ်လား။ အပြန်အလှန်ချစ်ကြသူ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားတွင် သူမ ကြားမဝင်ချင်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူအတွက် ပေးဆပ်မှုဆိုတာကပင် သူမတို့ မိန်းမသားတွေ၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မဟုတ်လား။ မျက်ဝန်းထောင့်က လိမ့်ကျလာသည့် မျက်ရည်စက်တွေကို ပါးပြင်ပေါ်မရောက်ခင် သူမ လက်ချောင်းလေးနှင့် တို့ကာ သုတ်လိုက်သည်။

နဂါးမယ်လေးသည် မုန်တိုင်း၏ ပုခုံးပေါ်ကိုမှီထားရင်းမှ ဟောမာဒေဂီ၏ အဖြစ်ကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့သည်။ မျက်ဝန်းချင်းဆိုင်မိသည့် ခဏမှာပင် မိန်းကလေးချင်းမို့ သူမစိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ဆိုတာကို

ခန့်မှန်းလို့ ရသွားသည်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ထားသည့် မုန်တိုင်း၏ ရင်ခွင်မှ အသာအယာ ဖယ်ကာ ရုန်းထွက်သည် ...။ ထိုအခိုက် ပြောင်းလဲသွားသည့် အဖြစ်အပျက်ကို တောက်လျှောက် ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်လုပ်နေခဲ့သည့် ဦးအဂ္ဂဆီမှ တဟဲဟဲ ရယ်သံကထွက်လာသည်။

“ဟဲ .. ဟဲ ... လတ်စသတ်တော့ .. ငါတို့က နှစ်ပါးသွားနဲ့ လာတိုးနေတာကိုး ...ကဲ .. မင်းသား မင်းသမီးက ဘယ်အချိန်ထိ ကကြမှာလဲ .. “

လူတွေအားလုံးသည် အခုမှ ဦးအဂ္ဂတို့ အဖွဲ့ကို ပြန်သတိရသည်။ ဦးရဲထောင်ကို တွဲကာ တောင်ပင်လယ်ဂိုဏ်းဘက်ကို ပြန်ခေါ်သွားသည့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီက ဦးအဂ္ဂကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင်က ဘာသူလဲ .. ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်လာတာလဲ .. “

“ကျုပ်အကြောင်း မရှိပဲ လာတာ မဟုတ်ဘူး ..သူ့ကို အဝနေပြည်တော်ကို ရွှေနန်းရှင် အမိန့်နဲ့ခေါ်သွားဖို့ လာတာ ... “

ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ညှိုးက နဂါးမယ်လေး ရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ထိုးကာ ပြနေသည်။ ဒါကိုမြင်တော့ မုန်တိုင်း တောက်တစ်ချက်ခေါက်မိပြီး ဦးအဂ္ဂဆီ တိုးသွားမည် ပြုသည်။ သို့သော် နဂါးမယ်လေးက သူ့ထက်အရင် ဦးသည်။ မုန်တိုင်းကို အသာခေါင်းဆတ်ပြရင်း မပြုံးမရယ် တည်ကြည်စွာနှင့်ပင် ဦးအဂ္ဂဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ကာသွားလေသည်။

“နေစမ်းပါဦး .. ကျမက ဘာလုပ်မိလို့ ... ရှင်က ဇွတ်ကြီးရော အတင်းကြီးရော ခေါ်နေတာလဲ .. “

“စကားရှည်မနေနဲ့ .. နဂါးမယ်လေး .. ကျုပ်မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး .. အသာတကြည်သာလိုက်ခဲ့ပေတော့ .. “

“မလိုက်နိုင်ဘူး ... ဦးအဂ္ဂ .. ရှင်နဲ့လိုက်ဖို့နေနေသာသာ သီလရှင်ကြီးအတွက်တောင် အကြွေးမဆပ်ရသေးဘူးမှတ် .. “

“ဒါဆိုလဲ .. လက်ဝါးသာကြည့်တော့ ကောင်မလေး .. “

စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးအဂ္ဂ လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။ လက်ဝါးပုံစံက ရိုးရှင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အားအရှိန်ကမူ ပြင်းထန်လှသည်။ လက်ဝါးရိုက်ချက်က သူမဆီရောက်မလာခင်ပင် နဂါးမယ်လေး၏ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံစသည် အားလှိုင်းကြောင့် ဟူးခနဲ လွင့်ကာထွက်သည်။ နဂါးမယ်လေး မပေါ့ဆပုံပဲ သူမ၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေကို ထုတ်ကာ ရင်ဆိုင်သည်။

“မယ်လေး သတိထား .. “

ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးချက်က သူမကို ထိခါနီးအထိ မလှုပ်ရှားသေးသောကြောင့် မုန်တိုင်းစိတ်ပူစွာဖြင့် လှမ်းအော်သတိပေးသည်။ ကျန်သူများ မပြောနှင့် ဟောမာဒေဝီတောင် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ နဂါးမယ်လေးကြောင့် သူမသည် မုန်တိုင်းကို လက်လွှတ်ရနိုင်သည်ဆိုတာ သိနေပေမယ့် သူမ၏

နလုံးသားပြိုင်ဘက်အား ထိခိုက်အနာတရ မဖြစ်စေချင်။ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သည့် ဦးအဂ္ဂကို အနိုင်ရစေချင်သည်။ ဘုမသိဘမသိသည့် ပွဲကြည့်ပရိတ်သတ်များလဲ နဂါးမယ်လေး၏ အပြုအမူကြောင့် ရင်တမမ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးက သူမကိုယ်နှင့် အရမ်းနီးကပ်နေတော့မှ နဂါးမယ်လေး စတင်လှုပ်ရှားသည်။

“ဟင် .. မြန်လှချည်လား ..”

“ဟာ .. ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုယ်ဗွေပညာ ..”

ကြည့်နေကြသူများ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ခြေထောက်လှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရပဲနှင့် ရိပ်ခနဲကိုယ်ကို တိန်းကာရှောင်သည်။ ရုတ်ချည်းရှေ့ကပျောက်သွားသည့် သူမကြောင့် အူလည်လည်ဖြစ်သွားသော ဦးအဂ္ဂသည် သူ့ဘေးမှ ပလွေလေတိုးသံ ကြားမှ လက်ဝါးကို မှန်းကာ ရိုက်ထုတ်ရသည်။ အတွင်းအား အပြည့်သုံးကာ ရိုက်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့လက်ဝါးက နဂါးမယ်လေးကို မထိလိုက်ပါ။ သူမသည် အစောတုန်းက အတိုင်း ထူးဆန်းသည့် ခြေကွက်ကိုသုံးကာ ဦးအဂ္ဂ၏ ကိုယ်ကိုပတ်ကာ ရှောင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်းရင်း ဦးအဂ္ဂ၏ အဓိကသွေးကြောနေရာများကို သူမ၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေက ကြောက်မက်ဖွယ် အဟုန်နှင့် လှမ်းထိုးလေသည်။

“ဒီကောင်မလေး သိုင်းပညာ အရမ်းတိုးတက်လာပါလား ..” ဦးအဂ္ဂ အဖြစ်က ခရုကို ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ဖမ်းသည်ကမှ လွယ်ဦးမည်နှင့် တူနေသည်။ နဂါးမယ်လေးအား ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးလို ဖမ်းလို့ရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့၌ နဂါးအရှင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရသလို ခက်ခဲနေလေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် ပန်းကိုပွင့်ဒေဝီထံမှ သိုင်းပညာအမွေရခဲ့သည်ကို သူမသိ။ သူတိုက်ခိုက်သမျှ အရာမရောက်ဖြစ်လာသည့် အခါ ဒေါသကထိန်းမရတော့။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှကွာဆိုပြီး သက်ညှာမနေတော့။ မူလ သံလက်ဝါးသိုင်းကွက်များအပြင် တစွန်းတစ ကျင့်ထားခဲ့သည့် နောက်ထပ်လက်ဝါးကွက်တွေကိုပါ ထုတ်သုံးတော့သည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးက သူညာဘက်ဘေးကို ခြေကွက်သုံးကာ ရွှေသွားသူ နဂါးမယ်လေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။ ရိုးရှင်းလှသည့် ထိုလက်ဝါးသည် လမ်းခုလတ်မှာပင် လက်ဝါးရိပ်တွေ ဖြာထွက်သည်။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ လေးခု၊ ဆယ်ခု .. ဟာ မနည်းပါလား။

“သမီး .. သတိထား ... လက်ဝါးအစစ်ကို သေချာကြည့် ...”

ဦးအဂ္ဂနှင့် နဂါးမယ်လေး ပြိုင်ဆိုင်မှုကို တောက်လျှောက် အေးအေးသာသာ ရပ်ကြည့်နေသည့် ပန်းကိုပွင့်ဒေဝီသည် စိုးရိမ်စွာနှင့် လှမ်းသတိပေးသည်။ သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံရင့်နေသည်မို့ ဒီလက်ဝါးသိုင်းကွယ်သည် ပရိယယ်များမှန်း သိသည်။ နဂါးမယ်လေး ကိုယ်တိုင်လဲ မပေါ့ဆပဲ။ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးက သူမ၏ ပြေးလမ်းကို ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မျက်စိရှင်ရှင်ထားကာ လက်ဝါးရိပ်တွေကို ဘယ်ဟာက အယောင်ပြ ဘယ်ဟာက အစစ်အမှန်ဆိုတာ ခွဲခြားပြီး ခုခံနေရသည်။ နောက်သို့လဲ အနည်းငယ် ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

သို့သော် ဒါက ခနပင်။ နဂါးမယ်လေးသည် နောက်ဆုတ်သွားပြီသည်နှင့် သိုင်းဟန်ပြောင်းကာ ရှေ့ကို ပြန်တိုးသည်။ သူမ၏ ကျောက်စိမ်းပုလွေသည်လဲ ဦးအဂ္ဂ၏ လက်ဝါးရိပ်များ နည်းတူ အရိပ်တွေဖြာကာ လက်ဝါးကွက်တိုင်းကို

ရင်ဆိုင်လာသည်။ သူမသည် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးကာ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ၏ ဒေါင်းမင်းရောင်ဖြာဆိုသည့် သိုင်းကွက်ကို သူမ၏ နဂါးရေသောက် ပုလွေကွက်နှင့် ပေါင်းကာ အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးအဂ္ဂ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ် ချွေးပြန်ရသည်။ နောက်ဆုံး သူအသုံးပြုလိုက်သည့် လက်ဝါးသိုင်းကွက်သည် အင်မတန်မှ အဆင့်မြင့်သည့် လက်ဝါးတစ်ထောင်သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။ ဒီသိုင်းကွက်ကို ပြိုင်ဆိုင်နိုင်မည့် သိုင်းပညာ မရှိခဲ့ဟုတောင် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခုတော့ နဂါးမယ်လေးက အကွက်ကျကျ တုံ့ပြန်နိုင်ယုံမက သူ့ကိုပင် ပြန်ချိန်းခြောက်လာသည်။ မဟန်တော့သည့် အဆုံး အတွင်းအားကုန် ထုတ်ကာ လက်ဝါးတွေကို ဆင့်ကာ ရိုက်သည်။ သူ့လက်ဝါးပြင်နှစ်ဖက်စလုံးသည် မီးကျည်ခဲများအသွင် နီရဲနေယုံမက အရိုးအဆစ်များပင် တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာလာသည်။ “ကျား”ခနဲ အော်ကြွေးကာ နဂါးမယ်လေးထံသို့ လျင်မြန်လှသည့် အဟုန်နှင့် ပြေးဝင်သွားသည်။

“မယ်လေး ...”

မုန်တိုင်း စိုးရိမ်တကြီး အော်မိသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ လှုပ်ရှားဟန်က အင်မတန်မှ မြန်ဆန်သည့်အပြင် ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် မလွယ်ဆိုတာ သူသိနေသည်။ ဒါ အသေအကြေ သိုင်းကွက်။ လူချင်း ပူးကပ်သွားသည့် နဂါးမယ်လေးနှင့် ဦးအဂ္ဂဆီ ပြေးသွားမည် ပြုသည်။ မုန်တိုင်းသာမက မိမိ၏ တပည့်မအပေါ် ယုံကြည်မိသည့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီတောင် ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်မနေနိုင်တော့။

“ရပ်လိုက်တော့ ...”

ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ၏ တားမြစ်သံကပဲ ထိရောက်သည်ဟု ဆိုရမလား မသိ။ လူရိပ်လူယောင်တောင် မသဲကွဲတော့သည့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေသူ နှစ်ဦးသည် လူချင်းကွာသွားသည်။ လူတွေ အားလုံးသည် အခုကျမှပဲ ကိုယ့်လူကိုယ် သေချာကြည့်မိကြသည်။ နဂါးမယ်လေးနှင့် ဦးအဂ္ဂကမူ မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဦးအဂ္ဂ၏ မျက်နှာသည် တဖြေးဖြေးချင်း ပြုံးလာသည်။ ဦးအဂ္ဂ၏ အပြုံးက မုန်တိုင်း၏ စိုးရိမ်ရေမှတ်ကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တွန်းပို့သည်။ ကမန်းကတမ်း သူပြေးထွက်သွားသည်။ လက်မတင်လေးပင်။ မုန်တိုင်း နဂါးမယ်လေးနား ရောက်သည်နှင့် သူမ၏ ကိုယ်သည် မဟန်နိုင်တော့ပဲ ယိမ်းယိုင်ကာ ပြိုလဲသည်။

“မယ်လေး ...”

“သမီးလေး ..”

မုန်တိုင်း၏ ရင်ခွင်ကို မှီထားရင်း နဂါးမယ်လေး အားတင်းကာ ပြုံးပြသည်။ အနားရောက်လာသည့် ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီက နဂါးမယ်လေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ကာ သွေးကြောကို စမ်းသည်။

“သမီး ဘယ်နားထိသွားလဲ ...”

“လက်ဝါးချက် မဆိုစလောက်လေး ထိသွားလို့ပါ .. ဒေါ်ဒေါ် .. တကယ်ထိတာက .. သူ ...”

မုန်တိုင်းရော ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီပါ လက်မြှောက်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည့် ဦးအဂ္ဂကိုလှမ်းကြည့်ကြသည်။
ဦးအဂ္ဂသည် အခုထက်ထိ နေရာမှ မရွေ့သေးတာကို သူတို့ အခုမှ သတိထားမိသည်။ သူ့ရင်ပတ်ကို
လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြနေသည့် နဂါးမယ်လေးကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေသည်။ မေးမြန်ဖို့ ပါးစပ်ကို
လှုပ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ မျက်လုံးသည် အဆမတန် ပြူးထွက်သည်။

“ရိုး ... ရိုး ...” “အား.....”

ဦးအဂ္ဂ၏ သိုင်းအကျီသည် ဘယ်ဘက်ရင်အုံနေရာ၌ ရုတ်ချည်း သွေးတွေ စိမ့်လာပြီး အဝတ်စကို ဖောက်ကာ
ပန်းထွက်ကုန်သည်။ ကြောက်လန့်တကြား အသံနက်ကြီးနှင့် အော်မိပြီးနောက် ဒူးထောက်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျသွားလေတော့သည်။

+++++

သိုင်းလောကတဝန်းတွင် ပြောစမှတ်ပြုကြသည့် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းပေါ်က ပြိုင်ဆိုင်မှုကြီး အပြီး နှစ်လအခန့်
အကြာ .....

နဂါးမယ်လေးသည် မုန်တိုင်း၏ လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးထားရင်း မျက်တောင်လေးကို မှေးပြီး ငြိမ်သက်ကာ
ကြည့်နေသည်။ မုန်တိုင်း မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ မမောပဲလဲ ခံနိုင်ယိုးလား။
ပြန်တွေ့ပြီးကတည်းက ကောင်းကောင်းမချစ်ရသေးဘူးဆိုကာ သူမကို အတင်းအယုအယတွေ ပေးနေသည်လေ။
ဘာတွေမှန်းတောင် မသိတော့။ နဂါးမယ်လေး သူခိုင်းသမျှ သူပြောသမျှ စိတ်ကျေနပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး
လိုက်လျောခဲ့သည်။ လွယ်တော့မလွယ်။ သူမ၏ အရိုးအကြောတွေသည် ပျော့ပြောင်းပေလို့ပဲ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်
အဆစ်တွေလွဲပြီး သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီးနှင့် ပြန်ပြနေရဦးမည် ...။

နဂါးမယ်လေးသည် ပင်ကိုယ်ကပင် အသည်းနှလုံး နူးညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အသက် သူ့အသက်လုရသည့် အချိန်မို့
သူမသည် မရည်ရွယ်ပဲ ဦးအဂ္ဂသေဆုံးသွားသည်အထိ လက်တုံ့ပြန်မိသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ၏ လုပ်ရက်အတွက်
စိတ်မကောင်းခဲ့ပါ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်တော့မည် ပြုနေသည့်
ရွှေကိုယ်တော်တို့ကို အတင်းပင် တားကာ အကြောင်းစုံ မေးမိသည်။ သူမတကယ်လဲ ဦးအဂ္ဂက ဘာဖြစ်လို့ သူမကို
အတင်းအကျပ် အဝရွှေနန်းတော်တို့ ခေါ်ဆောင်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မသိသေးပါ။ တကယ်တမ်း
အကြောင်းစုံကို သိနားလည်သောအခါကျတော့မှ သီရိကလျာမင်းသမီးလေး၏ အခြေအနေကို
သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ စာနာသနားတတ်သည့် စိတ်ရင်းအခံကြောင့် အဝရွှေနန်းတော်တို့ သူမ ဆန္ဒနှင့်သူမ
လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စအတွက် မုန်တိုင်းနှင့် သူမ အကြီးအကျယ်စကားများရသည်။ သူ့စကားကို လက်မခံလို့
ဆိုကာ ပင်လယ်ဝရံ ဆိပ်ကမ်းမြို့လေးသို့ အရောက်၌ ဆက်လက်လိုက်မလာခဲ့တော့ချေ။ နဂါးမယ်လေး ဤအတွက်
စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။

တောင်ပင်လယ်ကျွန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာစဉ်က ဟေမာဒေဝီနှင့် ထွေးထွေးသည်လဲ သူမတို့နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။
ရက်အတော်ကြာ ခရီးအတူသွားလာခဲ့၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးလာခဲ့ယုံမက ဟေမာဒေဝီနှင့်
မုန်တိုင်း၏ သံယောဇဉ် အတိမ်အနက်ကိုလဲ သူမသိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားချင်းမို့ ဟေမာဒေဝီသည်

မုန်တိုင်းအပေါ် ဘယ်လောက်တွယ်တာသလဲဆိုတာကို သူမစာနာမိသည်။ ရင်ထဲက သောကဝေဒနာကို ကွယ်ပုတ်ထားရသည့် ဟေမာဒေဝီ၏ အသွင်က သူမရင်ကို ထိခိုက်စေပါသည်။ မတတ်နိုင်သည့် အဆုံး မုန်တိုင်းအား ဟေမာဒေဝီနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံကို ဖွင့်ဟကာ မေးရင်း သဘောထားကို စမ်းစစ်ခဲ့သည်။ ရရှိသည့် အဖြေအတွက် သူမ ရင်တသိမ့်သိမ့်ခုန်ကာ ကျေနပ်ခဲ့ရသော်လည်း ဟေမာဒေဝီ အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းခဲ့ပါ။

မုန်တိုင်းလိုက်မလာသည့် အဝနေပြည်တော်သို့ သွားရာ လမ်းတလျှောက်တွင် နဂါးမယ်လေး၏ ဦးနှောက်၌ ဟေမာဒေဝီနှင့် မုန်တိုင်း၏ ပုစ္ဆာက အစဉ်တစိုက် ကြီးစိုးကာ ပါလာခဲ့သည်။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း သူမ အဖြေရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ မုန်တိုင်းအပေါ် ထားရှိသည့် သူမ၏ အချစ်နှင့် တစ်ဖက်မိန်းမသားအပေါ်မှာ စာနာမိသည့် သူမ၏ ကရုဏာတို့ကြား အားပြိုင်မှု၌ သူမသည် ဘယ်ဘက်လိုက်ရမှန်း မသိခဲ့ချေ။

ဒီလိုနှင့် သူမ အဝရွှေနန်းတော်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သီရိကလျာမင်းသမီးလေးအား ကုသဖို့အတွက် သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ဦးရာဖြိုးနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုမှ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် မုန်တိုင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမနှင့် တသက်မခွဲခွာတော့ဆိုကာ ရင်ခွင်ထဲတွင် အတင်းအကျပ် ပွေဖက်ရင်း သူရူးတစ်ယောက်လို သူနှင့်အတူနေဖို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှု ကြီးစွာနှင့်ပင် သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကာ သမားတော်ကြီး ဦးရာဖြိုးအား လိုက်လံ တွေ့ဆုံသည်။ သီရိကလျာမင်းသမီးလေးအား ကုသမည့် ကုထုံးကို ပြောပြတော့ မုန်တိုင်း မျက်နှာပျက်ရသည်။ နဂါးမယ်လေးအား စဉ်းစားပါဦးဟု သူတောင်းပန်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူမသည် ဦးရာဖြိုး၏ ဆေးပညာအား ယုံကြည်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ တယူသန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤအတွက်ကြောင့် နဂါးမယ်လေးသည် ဆယ်ရက် ဆယ်ညတိတိ မေ့မျောခဲ့လေသည်။ သေကံမရောက် သက်မပျောက်၍ သူမ ပြန်သတိရသည့် အချိန်တွင် မုန်တိုင်းသည် သူမ၏ လက်ကို ကိုင်ကာ အနားမှ တဖမ်းမှ မခွဲခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပြန်သည်။ သူမ အပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းလှသည့် ချစ်သူမောင် ပင်တည်း ...။ ထို့အတွက်ကြောင့် မုန်တိုင်း၏ သဘောအတိုင်း သူမ တခြားဘာမှ မတွေးပဲ နေထိုင်တော့မည်ဟု နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အကယ်၍သာ မုန်တိုင်းတို့ အဝရွှေနန်းတော်က ပြန်မထွက်ခွာခင် သမားတော်ကြီး ဦးရာဖြိုးက သူမအား လျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်မတွေ့ခဲ့သော် နဂါးမယ်လေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သို့လောသို့လော ပြန်တွေးစရာ ဖြစ်မည်မထင်။ သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးရာဖြိုး၏ သုံးသပ်ချက်က နဂါးမယ်လေးအား နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးကြိုးပစ်ချခံရသည်နှင့် ဒိန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။ ကြားကာစက သူမ ဘယ်လိုမှ မယုံ။ ဦးရာဖြိုးက ဆေးပညာအထောက်အထားနှင့် သူမကို စမ်းသပ်ပြခဲ့မှ သူမ အမှန်တရားကို လက်ခံခဲ့ရသည်။ နှစ်ရှည်လများ နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့သည့် သီရိကလျာမင်းသမီးလေး၏ ရောဂါကို နေ့ချင်းမကူးပဲ ယူပစ်သလို ပျောက်အောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည့် ဦးရာဖြိုး၏ ဆေးပညာကို သူမ သံသယ ပင်စရာ အကြောင်းရှိပါ။ အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ကာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ရွှေနန်းတော်က ထွက်ခွာလာပြီး ယနေ့ထက်တိုင် သူမ ဒီအကြောင်းတွေကို မုန်တိုင်းအား ဖွင့်မပြောရသေး။ မုန်တိုင်းသာ သိလျှင် ...

နဂါးမယ်လေး ထိုအတွက်ကြောင့် အခုထက်ထိ အိပ်မပျော်သေးတာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို သူမလဲ မောမောနှင့် အိပ်မောကျသင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပူလောင်ကာနေသည့် ရင်တွင်းခံစားမှုကြောင့် သူမ အိပ်စက်လို့

မရနိုင်သေးပါ။ နောက်ပြီး ညနေက လက်ခံရရှိသည့် ခိုစာတစ်စောင်ကိုလဲ သူမ ဖွင့်မဖောက်ကြည့်ရသေး။ အဲ .. ဟုတ်သားပဲ ...။

နဂါးမယ်လေး အသံမထွက်အောင် သာသာလေး ကိုယ်ကို ကြွလိုက်သည်။ တစ်ညလုံး သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ပါဆိုပြီး ပြောခဲ့သည့် မုန်တိုင်းကို တွေ့တွေ့လေး ကြည့်သည်။ ဆန့်ထားသည့် လက်မောင်းပေါ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သည့် အရိပ်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်မသွား။ နဂါးမယ်လေး အသံမထွက်အောင် သက်ပြင်းကို ခိုးချပြီး စောင်ပါးလေးကို လုံးကာခေါက်ရင်း လက်ပေါ်ကို ဖိပေးသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မုန်တိုင်း၏ ကိုယ်က အနည်းငယ်တွန့်သွားသည်။ သို့သော် လက်မောင်းကို ဖြန့်ထားသည်ကတော့ ပျက်မသွား။ ဆက်လက် အိပ်မောကျနေသည်။ နဂါးမယ်လေး ကိုယ်ကိုဖော့ကာ ကုတင်ပေါ်မှ ထလာခဲ့သည်။

ညဝတ်ရုံကို သူမသေသေသပ်သပ်အောင် ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြီးနောက် နံရံထက်တွင် တင်ထားခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းပုလွေကို ဆွဲကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညည့်အတော် နက်နေပြီဖြစ်သော်လဲ အပြင်ဘက်တွင် လရောင်ကြောင့် လင်းလင်းချင်းချင်း မြင်နေရသည်။ သူမတို့ တည်းခိုနေသည့် ထမင်းဆိုင်က အင်မတန်မှ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ကြာကန်ကြီး၏ အစွန်တွင် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် နဂါးမယ်လေး ထိုဘက်သို့ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လရောင်နှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ကြာပန်းတွေကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နိုင်သည်။ သူမ ကန်ရေပြင်ကို တစ်ချက်ငေးပြီးနောက် ကျောက်စိမ်းပုလွေထဲ ထိုးဖွက်ထားခဲ့သည့် စာခေါက်လေးကို ထုတ်ယူသည်။ အသာအယာ ဖြေကာ ဖတ်လိုက်သည်။

အင်မတန်မှ ပေါ့ပါးလှသည့် စာရွက်ခေါက်လေးသည် နဂါးမယ်လေးအတွက်တော့ အဆမတန် လေးလံလွန်းသည်ဟု ထင်နေရသည်။ စာရွက်လေးကို ကိုင်ထားသည့် သူမ၏ လက်သည် တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်ယင်ကာလာသည်။ ဟောမာဒေဝီ၏ အိမ်ဖော်မလေး ထွေးထွေးဆီမှ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ သခင်မလေး ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်နိုင်သည့် အဆုံး နဂါးမယ်လေးဆီ အသနားခံ အကူအညီတောင်းသည့် စာပင်။ ဪ .. သူမ မိန်းမရိုင်းကြီး ဖြစ်နေပြီလား။ နဂါးမယ်လေး၏ မျက်ဝန်းတွင် အလိုလို မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဝဲလာသည်။ အေးမြသည့် လရောင်သည် သူမ၏ ရင်တွင်း အပူကို ငြိမ်းသက်အောင် တစိုးတစိမ့် မဖန်ဆင်းပေးနိုင်ရှာပေ။

“ကျီ .. ကျီ ... ကျလီ ... ကျလီ ..”

“ဟင် ..”

နဂါးမယ်လေး အသံလာရာ အပင်ကြီးထက်သို့ လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်သည်။ ဒီအသံ .. ဒါ .. ဒါ ။ သူမ ဘယ်လိုမှ နားကြားလွဲတာ မဖြစ်နိုင်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်စတွေ ခိုတွဲနေမှုကြောင့် သူမ၏ အမြင်အာရုံသည် ရုတ်တရက်တော့ သေချာမမြင်။ သူမ မျက်ရည်စတွေကို အသာသုတ်လိုက်သည်။

“ကျီ ..”

သူမလက်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကြာကန်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် သစ်ကိုင်းထက်မှ တစ်စုံတစ်ခုက လှုပ်ရှားသွားသည်။ နဂါးမယ်လေး လက်ကို ပြန်ချလိုက်ချိန်တွင် အဆိုပါအရိပ်က ဆန့်ထားသလို ဖြစ်သည့်

သူမလက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင် ရဲရဲတောက်နေသည့် ငှက်ငယ်လေး။ အဆိုပါ ငှက်ကလေးသည် တကိုယ်လုံး သွေးရောင်ကဲ့သို့ နီမြန်းနေသော်လည်း တောင်ပံတစ်ဖက်တွင်မူ ဖြူဖြူအကွက်လေးတစ်ခုက လောင်ကျွမ်းထားသည့်နယ် အရာလေး ထင်နေသည်။

“မီး .. မီးငှက် ..”

ဟုတ်ပါသည်။ သူမ၏ အချစ်တော် မီးငှက်ပင်။ ငှက်ကလေးသည် သေးငယ်လှသည့် မျက်လုံးလေးနှင့် သူ့သခင်မလေး ဖြစ်ခဲ့သူ နဂါးမယ်လေးအား စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း ... မင်း ရှိသေးတယ်နော် ... ငါ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးရတဲ့ အချိန်တိုင်း မင်းက ငါ့အနားကို ရောက်လာပါလား မီးငှက်ရယ် ....”

နဂါးမယ်လေး၏ တဖွဖွ ရေရွတ်သံကို နားလည်သည့်ဟန်နှင့် မီးငှက်သည် ကျီခနဲ တစ်ချက်မြည်သည်။ လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ၏ ခေါင်းအားပွတ်သပ်ပေးနေမှုကိုလဲ ကြည်ဖြူစွာပင် ခံယူနေလေသည်။ နဂါးမယ်လေးသည် မီးငှက်ကလေးကို စိုက်ကာကြည့်ရင်း တစုံတခုကို သူမ လေးလေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် မုန်တိုင်း အိပ်ပျော်နေခဲ့သည် ထမင်းဆိုင်၏ အပေါ်ထပ်တည်းခိုခန်းသို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့် အကြည့်နှင့် လှမ်းကာကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတွေ ပြန်လည် ရစ်ဝဲလာချိန်တွင် မီးငှက်ကို တင်ထားသည့် လက်ဖဝါးက သူမ၏ မျက်နှာနား တစတစ နီးကပ်သွားလေတော့သည်။

“ကျီ .. ကျီ ... ဖြန်း ... ဖြန်း.....”

ညအမှောင်ထုတွင် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်မြည်လာသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ စူးစူးရှရှအော်သံကြောင့် မုန်တိုင်း ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည် .....။

+++++ ပြီးပါပြီ +++++

သိုင်းလောက၏ စိန်ခေါ်သံထဲမှ လင့်ဟူချိုးနှင့် နတ်ကလျာ၏ “ဒေါင် ဒင် ဒန်” ဆိုသည့် နာမည်ကြီး တီးလုံးက သာယာတိုးညင်းစွာ ထွက်ပေါ်နေခိုက် ... အောက်ပါ အကြောင်းအရာများသည် မှိန်နေရာမှ တဖြေးဖြေး လင်းလာသည့် စာကြောင်းများ အဖြစ်ပေါ်ထွက်လာနေသည် ...။

နောက်ဆက်တွဲ (၁) ...

မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဂီတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ဝါးစိမ်းရဲတိုက်တွင် ၉လပိုင်း ၅ရက်နေ့၌ ခြံမြဲမြဲသဲ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ သိုင်းလောကရှိ သိုင်းပညာရှင်များ အားလုံး စုံစုံညီညီ စုဝေးကာ ချီးမြှောက်ခဲ့ကြသည်။ ပြန်လည်ပေါင်းဆည်းခဲ့ကြသည့် ဦးရဲထောင်သည် နဂါးမယ်လေး၏ ဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သူ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဂီနှင့် အတူ လာရောက်ခဲ့လေသည်။ အဆိုပါ မင်္ဂလာပွဲ၏ ထူးဆန်းမှုကား မင်္ဂလာဦးည၌ သတို့သား သတို့သမီးသည် ခန်းဆောင်ရာ၌ အိပ်စက်ခြင်း မပြုပဲ ဝါးစိမ်းရဲတိုက်၏ ဘိုးဘွားများ ကန်တော့ဆောင်တွင် ထားရှိသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ ဖန်ခေါင်းတံလားဘေးတွင် တစ်ညလုံး အရက်အတူ ထိုင်သောက်နေခဲ့ကြခြင်းသာ ...။

နောက်ဆက်တွဲ (၂) ...

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်းသဘောပေါက်ခဲ့သည့် မိုးစည်သည် တောင်ပင်လယ်ကျွန်းမှ တစ်ကိုယ်တော် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ရောက်ရာပေါက်ရာ ခြေဦးတည့်ကာ သွားလာရင်း ကန်သာဟု အမည်ရသည့် မြို့လေး၏ အစွန်၌ သိုင်းသမားဆိုးများ ဝိုင်းဝန်း အနိုင်ကျင့်ခြင်း ခံနေရသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သည်။ အသက်ကိုစွန့်ကာ သူမအား ဗလက်ကာယပြုကျင့်ဖို့ ကြံစားနေသူများ၏ လက်ထဲမှ ကယ်ခဲ့သဖြင့် ထိုမိန်းမလှလေးနှင့် မိုးစည်သည် မြင်မြင်ချင်းပင် မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူမ၏ အမည်ကား ကြိုးကြာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆက်တွဲ (၃) ...

သီရိကလျာ မင်းသမီးလေး၏ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့သဘင်ကို မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဂီ တက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထို့တော့မှ သေသူရှင်စေ သမားတော်ကြီး ဦးရာဖြိုးနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကာ နဂါးမယ်လေး၏ ကံဇာတာအကြောင်းကို မုန်တိုင်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ အသက်နှစ်ရာကျော် ရှည်ကြာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် သူမ၏ လူ့ပြည်ရှိ သက်တမ်းသည် တကယ်တမ်းတော့ ကာလကြာရှည်စွာ ရှိနိုင်တော့သည် မဟုတ်ဆိုတာ သိခဲ့ရသည်။ မုန်တိုင်းနှင့် ဟေမာဒေဂီ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးသာ စိုက်ကြည့်မိကြတော့သည် .....။

+++++